

Giới thiệu Phu Thê Triền

Trên đời này, có một truyền thuyết xinh đẹp.

Phu Thê Triền, triền song sinh, nếu hai người thực sự là có duyên phận phu thê, bất luận trải qua sóng gió như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ tìm đến được với nhau.

Quay đầu lại, nhìn về quá khứ, người còn chờ ta không, hay đã rời đi?

Trong lúc đó, có những thứ họ đã bỏ quên, tình yêu bỗng dưng bị phản bội, ngàn dặm trường thành, chỉ để lại một bóng dáng cô đơn.

Đến tận cùng, ai mới là người cùng chung chăn gối kiếp này với ta? Cùng đọc truyện xuyên không để tìm kiếm câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Không

h băng rơi xuống.

“Má ơi” Mạn Dao kinh hô, vội kéo Tịch Hề chạy ra vài bước: “Đứng là bọn gian thương, không có việc gì lại chiếu phim kinh dị, nhảm chán”

Đi theo Mạn Dao, Tịch Hề quay đầu lại xem màn hình, người đàn ông trên đó đột nhiên nhếch môi lên, che lấp ý cười mỉa hoặc, gương mặt mang theo sức sống, giống như hoa cây thuốc phiện, sa vào là nghiện.

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, Mạn Dao thấy cô hồn vĩa lên mây, vội đưa ngón trỏ chỉ vào ót của cô: “Này, cậu tỉnh lại đi nào”

“A, đau” Tịch Hề nhăn mặt la lên: “Đau chết mất. . .”

Chân bước lên thêm đá, cô đưa tay xoa xoa ót: “Cậu thiệt là, làm gì cũng phải nhệ tay thôi chứ”

Đứng trước cửa trung tâm thương mại, xe cô chạy nườm nượp, Tịch Hề ngẩng đầu nhìn lên trời, đám mây trên đầu như tụ lại một chỗ, tạo thành một vòng tròn khá lớn. Từ trong đó, lỗ xoáy hình thành sau đó tản ra xung quanh, tựa như khói lửa đầy trời, đem gương mặt hai người đang ngẩng đầu nhìn nhuộm đỏ rực.

Ầm——

Phía chân trời, tiếng sấm rền vang nổ tung màng nhĩ, tia sét chỉ các Tịch Hề vài bước, Mạn Dao trở tay không kịp, muốn vươn tay kéo cô lại, nhưng lại bắt vào hư không.

“Tịch Hề ——”

Cô kinh ngạc đứng tại chỗ, người qua đường vội vàng cũng dừng lại tạo thành một vòng tròn tò mò nhìn cô, Mạn Dao mở năm ngón tay ra, thấp thòm lo âu nhìn quanh, cô khó có thể tin được, một người còn sống sờ sờ như vậy mà trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu?

“Mau, mau. . . mau đem nước rót ra hết”

“Lý bà, nàng không chịu nuốt xuống”

“Vậy bấm vào nhân trung đi, nhanh lên ——”

Tiếng nói ồn ào, tại một căn phòng không lớn lắm, tham lam hít vào, là một loại mùi vị ẩm ướt, yểu hậu đột nhiên cảm thấy dòng nước nóng chảy xuống, Tịch Hề mở hai mắt ra, dùng sức lắc lắc đầu.

“Tĩnh, tĩnh rồi ——” Lý bà lau mồ hôi trên trán, bàn tay cầm cái bát run rẩy không ngừng.

“Ồn ào cái gì?” Bên ngoài, là tiếng nói thô lỗ của lính canh ngục, hán ta còn điều võ dương oai dùng roi da đánh vào cổ tay bà, chén nước bị đánh rơi xuống đất.

Mọi người tức giận mà không dám nói gì, Tịch Hề chậm chậm nâng mí mắt nặng trĩu lên, ánh mắt mơ hồ dần trở nên rõ ràng, trước mặt là ngọn đèn u

ấm, nằng nhịu nhịu mây, cái miệng nhỏ mở to nhưng không nói được gì.

“Cô nương, người không sao chứ?” Mu bàn tay Lý bà hiện lên vết roi đỏ ửng trong rất đáng sợ, Tịch Hề nhìn mọi người trong phòng, tim đập loạn xạ, nằng nhịu tại đang ngồi trên một đồng rom rạ, cảm thấy vừa nãy khi nàng nằm mơ, cảnh tượng vừa hiện ra trong đầu rất xa lạ, còn nhìn thấy một nam nhân trong một cái khung kỳ lạ, nhưng gương mặt không rõ ràng cho lắm.

Tịch Hề đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, thân ảnh đơn bạc đi tới góc tường: “Lý bà, ta không sao”

“Còn nhớ rõ người trước mắt là tốt rồi” Lý bà vun lại đồng rom rạ, nhìn lên trên cao: “Ban ngày người bị té xuống vách núi, ta còn nghĩ người đã trở thành một oan hồn rồi cơ chứ”

Phía sau ốt bị băng kín mít, ngay cả nhãn mặt một cái cũng rất đau, mặt nằng bần thiêu dơ dáy, chỉ có đôi mắt là rạng rỡ: “Yên tâm đi, ta không chết dễ dàng như thế đâu”

“Tịch Hề, mới vừa rồi thực bị người hù chết” Một cô nương đứng ở góc xa tiến lại gần nói: “Trời lạnh lẽo, cũng không biết khi nào thì có thể ra khỏi cái nơi này”

“Cũng không lâu lắm đâu, nghe nói sắp tới Thiếu chủ Ngũ Nguyệt Minh sẽ đến tuyển người, đến lúc đó, các người còn có cơ hội đi ra ngoài” Lý bà hai tay run run, sờ soạn một góc, thân mình vừa tiến vào, liền thở dài một tiếng: “Chẳng qua, lại thêm nhiều người vô tội bị chết oan”

Tịch Hề đưa mắt nhìn lại, đầu dựa vào bức tường nhà lao, không hỏi, nhưng cô nương lúc đầu im lặng bên cạnh nàng lại mở miệng nói: “Ngũ Nguyệt Minh, nếu là đến tuyển người, vì sao lại có người chết oan?”

Lý bà hé ra gương mặt già nua, dưới ngọn đèn leo lắt, những nếp nhăn trên mặt dường như hiện rõ lên, bà ở trong góc tường, trên người đắp một cái chăn rách, mở miệng nói: “Cô nương, các người không hiểu đâu, đến lúc đó sẽ biết, nếu có thể sống sót, đa phần đều phải dạo một vòng quỷ môn quan trở về, thật khó”

Tịch Hề chỉ cảm thấy choáng váng, nghe lời Lý bà nói sống lưng bỗng lạnh toát.

“Tịch Hề ——” Tịch Linh đem tới cho nàng một cái xiêm y bị rách khoát lên đầu vai nàng: “Chúng ta dựa vào nhau mà ngủ, như thế có thể sưởi ấm cho nhau”

“Được”, nàng ở phía dưới, khuôn mặt đen thui, mở miệng nói: “Ba người chúng ta nằm cùng nhau, mùa đông năm nay tựa hồ như lạnh hơn năm ngoái”

Cả địa lao, chỉ có một cái cửa sổ nhỏ gần mái, Tịch Hề ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bên ngoài một mảnh trắng xóa, hẳn là tuyết đang rơi. Tuyết trắng đông lại trước những thanh cửa soọc, một khi ta chảy, những giọt nước rơi xuống, may mắn thay, trong địa lao có đặt một cái bồn rửa mặt, nước rơi vào trong đó sẽ không làm cho mặt đất bị ẩm ướt.

“Đứng dậy, đứng dậy ——”

“Rầm, rầm, rầm ——”

Ba người giật mình tỉnh dậy, Tịch Hề mở mắt, nhìn thấy một gã ngục tốt cầm ống la đồng, lần lượt đi tới cửa từng phòng giam hô lên. Nàng vội vàng đứng dậy, bên ngoài, đã có người mở cửa ra, mọi người vội vã đi ra ngoài.

Bước chân trên thềm đá của địa lao, cảm váy lên, Tịch Hề theo bản năng đưa một tay che mắt, trong đôi mắt, vẫn còn cảm giác đau đớn.

Đêm qua, quả nhiên là trận tuyết lớn, hiện giờ tuy rằng đã ngừng, nhưng tuyết trắng đọng lại khắp mọi nơi, thân ảnh đơn bạc đứng giữa không gian trắng trải, nhin không được mà lạnh run.

“Được rồi, đứng lại” Truyền đến là tiếng vút roi cùng tiếng gào của tên cai ngục, một tiếng chát nặng nề, người bị đánh chỉ có thể cuộn mình lại, không dám la lên một tiếng.

Tịch Hề cùng Mi Nhã và Tịch Linh đứng chung một chỗ, phía đối diện, người bị đánh là một nam nhân, tên trưởng cai ngục cầm roi nhẹ nhàng nhip nhip trên đầu, đôi mắt tam giác sâu hoắm cửa gã lần lượt nhìn khắp mọi người, cuối cùng, sải một bước thật dài đi lên đài cao.

“Ngày mai, Thiếu chủ Bắc Hoang doanh sẽ tới, hôm nay, cho các người nghỉ ngơi một ngày, để mai hầu hạ Thiếu chủ cho tốt”. Giọng nói hần thô cuồng, vì nói to cho nên gương mặt đỏ bừng, hẳn đưa một tay chỉ chỉ vào đám người, tên cai ngục thấy thế, từ trong thùng gỗ lấy ra xiêm y mới phân phát cho mọi người.

Tịch Hề cầm trong tay bánh bao cùng trứng gà, quần áo mọi người đều giống nhau, nằng nhịu máy, nhất thời không hiểu rõ rốt cuộc là có chuyện gì.

“Trầm chi huy” một tiếng thông báo, chỉ thấy người tới thần sắc kích động, thờ hồng học đứng dưới đài cao. “Trong vòng ba dặm xung quanh, nước đều bị đóng cứng hết rồi”

“Cái gì?” Hần hét to lên, nhịu mây: “Tới thời khắc mấu chốt, người nói nước đóng băng là sao, ngày mai Thiếu chủ tới sẽ to chuyện” Hần nói xong, lần thứ hai đưa tay chỉ vào đám người: “Vừa bần vừa thối, người như thế làm sao bán được giá tốt cơ chứ?”

Trong lòng Tịch Hề dâng lên sự chán ghét, ánh mắt hiện lên sự phẫn nộ nhân nhậ rồi nhanh chóng tắt đi, cụp mắt xuống, sau đó nhìn chằm chằm xuống đất.

Sau đó hắn xoay người nói: “Mau chóng đem người đi phá băng”

“Đồ con lợn” Trầm chỉ huy tức giận không nhẹ, gầm lên: “Còn đứng đó làm gì, không mau cút đi cho ta”

Đây là một khe núi thật lớn, trải dài mấy chục dặm, những người này chiếm lấy rồi làm son vương, lấy lưới sắt làm ranh giới, bắt nam nữ già trẻ tới đây khai thác than đá. Xung quanh, núi non trung điệp, cây cối cao ngất, trở thành bức tường che chắn thiên nhiên, ngay cả triều đình cũng thúc thủ vô sách.

Ở đầu nguồn, mọi người bị dẫn ra khỏi địa lao, quản tù ở chân núi, Trầm chỉ huy chỉnh trang y phục, cước bộ bồi hồi, thần sắc vội vàng.

Khi qua chính ngọ, tên lính canh gác hối hả từ xa chạy tới: “Đến rồi, đến rồi, người của Ngũ Nguyệt Minh đã tới ——”

Tên lính chưa kịp nói xong, đã nghe tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, Tịch Hề đưa mắt nhìn, chỉ thấy mắt đau đốn, nàng vội nhắm mắt lại.

Bụi bay tứ tung, chờ khi nàng xoa mắt xong, lúc mở ra, đã thấy một cỗ kiệu to lớn ở trước mặt, một gã kiệu phu tuổi già sức yếu, lại có thể nâng cỗ kiệu kia như bay, sức của đôi bàn chân còn mạnh mẽ hơn cả ngựa.

Xung quanh cỗ kiệu buông rèm xuống, trên đó lấy chỉ kim tuyến thêu thành hình con rồng với móng vuốt sắc bén.

Trên đỉnh kiệu, bốn góc khảm ngọc lưu ly xa hoa, khi kiệu phu dừng lại, ngọc trai dưới đuôi cò va chạm vào nhau.

Một bàn tay thần bí xóc rèm lên, Tịch Hề vừa ngẩng đầu, liền thấy một thân ảnh cao lớn che tầm mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tuyển Người

Nam tử mặc một thân trường bào đỏ, thân hình cao ngất đứng trước mặt mọi người, khí chất phong trần tuấn lãng, mi mắt đen như mực, tóc mai gọn gàng, khoe miệng hơi nhếch lên hiện ra mấy phần lỗ mảng, mắt chớp mở ra, cùng lúc đó Tịch Hề ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đối mặt với người nọ.

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng bản thủ, chỉ có cặp mắt xinh đẹp, nam tử chỉ thoáng nhìn qua, chợt thấy đôi mắt như trăng sáng, đôi mắt kia. . .

Tịch Hề không thể hình dung được, nhìn hắn chằm chằm, đôi mắt nàng thật là trong sáng.

Điện Trạch nhắm mắt lại, đầu lông mày ẩn hiện vài tia khinh thường: “Trầm chỉ huy, những người này, đầu tóc sao quần giống như bánh chưng vậy?”

Bên cạnh, một nam tử cúi đầu khom lưng tiến lên, theo ánh mắt của Điện Trạch nhìn lại, Trầm chỉ huy nhìn thấy bộ dạng của Tịch Hề, trừng mắt, hận không thể đem thiêu hủy nàng đi, lúc trước, hắn cố ý để bọn các nàng ở cuối hàng, nhưng không ngờ trong lúc đứng đây, lại bị đưa lên đầu: “Thiếu chủ, nàng mấy ngày trước bị thương, người cũng có chút giá trị, cho nên thuộc hạ báo cấp dưới băng bó cho nàng”

Tịch Hề và Tịch Linh nhìn nhau, cả hai đều im lặng, khoe miệng nở nụ cười trào phúng, sau đó rất thức thời cụp mắt xuống.

“Thiếu chủ, mời ngài!” Trầm chỉ huy cúi người, chỉ thấy bốn gã kiệu phu kia vẫn chưa hạ cỗ kiệu xuống, thầm nghĩ, chắc bên trong còn có người. Ngũ Nguyệt Minh vẫn là doanh trại Bắc Hoang lớn nhất, người ta là chủ, hắn tất nhiên không dám chậm trễ, hắn lui về sau một bước, tay trái vừa muốn xóc màn kiệu lên, chợt nghe tiếng quát to từ phía sau: “Người dám động vào, ta chặt tay người”

Bàn tay đang vươn ra của Trầm chỉ huy chợt dừng lại, hắn thật không ngờ, vị Thiếu chủ này tình tình thật khó lường, hai tay Tịch Hề đặt phía trước, mi mắt hơi nâng lên. Màn vải che kín bên trong, đột nhiên bị gió thổi bay một góc, nàng đưa mắt nhìn, một bóng dáng mơ hồ, dường như nhìn thấy một đôi giày thêu kim tuyến màu đen.

“Thiếu chủ, mời, mời”. Trầm chỉ huy về mặt mắt tự nhiên, không dám đắc tội, chỉ khúm núm, cẩn thận từng chút một.

Đường mới khai hoang nên có nhiều gập ghềnh, Điện Trạch đi phía trước, Trầm chỉ huy đi phía sau, dọc đường đi lính canh gác đều tiến lên chào.

“Thiếu chủ, không biết lần này, ngài muốn bao nhiêu người?”

Một bên mặt Điện Trạch bị ánh nắng chiếu vào, chấp tay sau người, Cổ quản gia bên cạnh thấy thế, liền nói to: “Trầm chỉ huy, luật lệ vẫn như cũ, chẳng

lẽ người còn không biết, chỉ cần là mặt hàng tốt, Ngũ Nguyệt Minh chúng ta sẽ không tiếc tiền”

“Vâng, vâng” Trầm chỉ huy không ngừng phụ họa, hai tay xoa vào nhau, dè dặt hỏi: “Thiếu chủ, người xem, hiện giờ sự vụ trong Bắc Hoang doanh khan hiếm, mà năm nay tuyết rơi khá nhiều, về giá cả. . .”

Nam tử đang bước đi, lạnh lùng dừng lại, đứng bên cạnh người Trầm chỉ huy, nhưn mày, lạnh nhạt nói: “Người thật ồn, miệng chỉ dùng để ăn cơm thôi”

Tịch Hề và hai người bên cạnh nhìn nhau, sau đó cười khẽ, ngày thường gã tác oai tác quái, hôm nay, cư nhiên cũng có lúc hấn bị chèn ép.

Trầm chỉ huy không dám mở miệng nói nữa, chỉ chậm chạp đi phía sau, dưới chân các nàng là đường đi gập ghềnh, Tịch Hề đưa mắt nhìn mặt trời trên cao, một tay giơ lên che nắng, trong lòng cay đắng. Nàng cũng là người, lại bị đối phương ra giá như vậy, đừng nói đến tôn nghiêm, ngay cả giữ được cái mạng nhỏ cũng là may mắn lắm rồi.

Một đám người đi đến bãi sân rộng lớn, bốn phía giăng bẫy, rào chắn kỹ càng, đã có người thử chạy trốn, nhưng dù cho có chạy đằng trời, khi bị bắt trở về, liền trực tiếp bị ném xuống chân núi.

Cổ kiệu được đặt ở giữa sân, Điện Trạch ngồi xuống ghế.

Trong đình, có người mang trà nóng lên, Điện Trạch vẫn chưa uống một ngụm, một tay hấn đưa lên chống cằm, vẻ mặt có chút biếng nhác.

Mọi người tập trung một chỗ, các nàng không biết kế tiếp vận mệnh của mình sẽ như thế nào, trước khi bị bắt vào đây, các nàng cũng rất quen thuộc ánh mắt này.

Thuần khiết. . . .

Không một chút tạp chất, Tịch Hề hai tay nắm chặt thành quyền, nàng cũng giống như những người ở đây, cả người như đặt lên thớt, có cảm giác bị xâm lược.

“Thiếu chủ, hôm nay ngài muốn như thế nào ạ?” Trầm chỉ huy hạ giọng, cực kỳ lấy lòng nói.

“Cứ theo quy củ mà làm”. Người mở miệng là Cổ quân gia, ngón trỏ của Điện Trạch gõ gõ trên má, ngẫm đồng ý.

“Được” Trầm chỉ huy rút roi da trong tay ra, bước ra ngoài, nhìn về phía dưới, tự cao tự đại: “Ba người một nhóm, tất cả đứng im”

Hai tay trái phải Tịch Hề bị nắm chặt, Mi Nhã cùng Tích Linh dựa vào, ba người nắm tay trong, run rẩy.

Lý bà đứng cách các nàng không xa, quần áo tả tơi, một vài sợi vải bị thổi bay trong gió. Bên cạnh, mấy người đều dựa vào nhau: “Ta cùng với người một tổ, . . .”

Tịch Hề khó hiểu, Lý bà tuổi đã già, cần gì phải tranh sống tranh chết làm gì, nàng đứng tại chỗ, không nhúc nhích. Kinh nghiệm hiện lên trên gương mặt già nua, trên đó ẩn chứa sự bị thương.

Xung quanh bãi sân, lúc đầu đài cao dùng để quan sát, nay xuất hiện một đám cung thủ, bao bọc toàn là những mũi tên dài. Tịch Hề đưa mắt nhìn, trong lòng vang lên tiếng nổ lớn, hướng tới người hai người bên cạnh trao đổi ánh mắt.

Mi Nhã lộ ra vẻ kinh ngạc, Tích Linh bên cạnh hạ giọng nói: “Nếu là tới tuyển người, sao lại như thế này?”

Tịch Hề theo bản năng hướng tới gần hai người, mắt cá chân đột nhiên đá trúng một vật, nàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy một khối than đá cứng rắn.

Nguy cơ tràn ngập nguy cơ, nàng thừa dịp không bị chú ý, nàng rất nhanh ngồi xuống, đem cục than đá giấu vào trong tay áo. Mi Nhã cùng Tích Linh lộ vẻ mặt khó hiểu, chỉ thấy nàng lắc đầu, ý bảo các nàng đừng có lên tiếng. Hai người thấy thế, hết sức ăn ý, chắn trước mặt nàng.

Trên đài cao, Điện Trạch gõ ngón trỏ, toàn bộ nhất cử nhất động của các nàng đều bị hấn thu vào trong mắt, nhú mi, đôi mắt tỏa sáng, biểu lộ ra mấy phần nghiền ngẫm.

Đám người tụ tập lại một chỗ ồn ào, bên trên, hai gã cung tiễn chuẩn bị vào chỗ, Trầm chỉ huy đi xuống cầu thang gỗ, roi da trong tay vút lên: “Các người bắt đầu trước”

Tịch Hề nhìn theo cánh tay của hấn, chỉ thấy vẻ mặt Lý bà tái nhợt, hai nữ tử bên cạnh cũng như gặp phải đại địch, thần sắc hoảng sợ.

Cai ngục đem các đám người bọn họ lên, đứng giữa bãi sân, xung quanh là nhưng tường thành bị tuyết bao phủ trắng xóa. Mỗi một bước đi, đều có thể nghe thấy tiếng.

Ba thân ảnh đơn bạc đứng trước mặt mọi người, những chuyện sắp phát sinh, các nàng đều rõ ràng.

Trầm chỉ huy giơ roi da lên, tiếng vút trong gió như tiếng sấm sét, mời vừa nói ra, làm cho mọi người phía dưới nổ tung: “Cung thủ chuẩn bị, bắn chết một người trong đó, chỉ để lại hai người”

Mi Nhã cùng Tích Linh đưa mắt nhìn nhau, trách không được, các nàng không được chọn Lý bà, nguyên lai chính là tuổi cao nên không còn sống được bao lâu nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Áp Bức

Ba người dùng sức nắm lấy tay nhau thật chặt, Tịch Hề khẽ liếc nhìn bóng dáng yếu đuối của Lý bà, Tịch Hề cắn răng, nuốt một hơi.

Lý bà đã cứu mình một mạng, nhưng ...

Mất nàng rũ xuống, ngay cả bản thân nàng lúc này còn không biết sống chết ra sao, chộc giận nam nhân độc ác kia, đừng nói đến người khác, ngay cả bản thân nàng cũng không gánh nổi tội.

Tịch Hề nhìn xung quanh một, đều là hàng rào ngăn cách với bên ngoài, phía trên là đội cung tiễn sẵn sàng đợi lệnh hành động, hàng ngàn mũi tên trên trời tùy ý vô tình bắn xuống. Tịch Hề cả kinh, bất ngờ trước hành động của đội cung thủ, nhìn thấy màn bắn đấm máu, từng mũi tên lần lượt đuổi bắt theo 3 người kia, đuổi cùng giết tận không tha. Lý bà chân bước tập tễnh, bà biết tuổi mình đã cao không còn sức chạy nổi, nên chỉ cố gắng nâng gót chân dùng chút hơi sức còn sót lại chống đỡ, hai nữ nhân kia xoay chân chạy về phía trước, sau lưng hàng trăm, hàng vạn mũi tên bắn ra dồn dập như rừng. Đứng lúc một mũi tên rơi vào gót chân Lý bà.

Lý bà bị động nhưng vẫn kiên trì, hai nữ tử kia thở hồng chày trước, nữ tử mặc áo màu xám nhạt thật sự cũng không chạy nổi nữa, tạm thời thấy sau lưng không còn nguy hiểm liền buông lỏng, dừng lại, đôi tay chống nạnh thở dốc từng ngum, từng ngum.

Một mũi tên bắn lên xẹt qua, nhanh đến mức Tịch Hề chỉ liếc mắt thấy đuôi tên, bay vút lên cao nhằm bãi săn hướng đến, mũi tên lao vun vút trên không trung rồi rơi xuống. Tích Linh đứng kế bên há hốc mồm, vừa muốn hô lên liền bị Tịch Hề dùng sức túm chặt miệng lại. Tích Linh bị đau chột thức tỉnh vội vàng ngậm miệng lại. Nàng cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, sau đó nàng phát hiện toàn thân đều đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, nàng bắt bản thân phải thật bình tĩnh.

Tích Linh hàm răng khẽ cắn, nghiêng đầu nhìn qua Tịch Hề, không biết biểu tình lúc này của nàng là gì, chỉ thấy hàng lông mi khẽ rung, nhân trung khẽ chau chặt lại, tựa hồ như xuất hiện một mối lo, chỉ có điều không biểu lộ ra ngoài. Hàng lông mi rậm, đôi mắt sáng trong không hề chớp chỉ một mực nhìn chăm chăm về phía trước, gương mặt bình tĩnh, làm người khác không dễ dàng nắm bắt được nàng đang nghĩ gì.

Mũi tên kia đã xuyên qua ngực của nữ tử, một phát trúng tim không chữa đường sống.

Máu đỏ lan ra khắp y phục, Tịch Hề hạ tầm mắt, đây chính là thực tế doanh trại Bắc Hoang lớn nhất, muốn tồn tại ở đây phải mạnh mẽ, không được lơ là dù chỉ một phút nếu không một mạng liền ra đi. Ở chỗ này không có đáng tiếc, chỉ có một là sống, hai là chết.

Lý bà nhìn thi thể bên cạnh, trên mặt còn sót lại chút thần sắc dần vơi đi, so với bất kì ai cũng phải giữ bình tĩnh, nữ tử còn lại vẫn còn hoang mang, lui ra mấy bước, sắc mặt không khỏi lộ ra sự cảm kích cùng vài phần may mắn.

“Lão bà kia, mệnh không ngờ lại tốt như vậy”. Trần chỉ huy âm thầm nói ra một câu, lập tức ra lệnh cho cai ngục mang hai người ra khỏi bãi.

Dưới đài mọi người đều cuối đầu, chỉ sợ mọi nhất cử nhất động đều có thể rơi đầu, Tịch Hề ngay lập tức cúi gằm mặt xuống che dấu tầm mắt của Trần chỉ huy hướng đến, đối phương chỉ lơ đãng quay qua, căn bản không hề đem nàng ở trong tầm mắt : “Các người ra ngoài”

Sau lưng, ba nữ tử chen chúc nhau tại một chỗ, Mi Nhã mặt xám như trò tàn lòng chột rơi xuống, hướng đến bên Tịch Hề khóe miệng muốn nói gì đó. Bỗng nơi bà vai bị đụng nhẹ, nàng nhường đường cho bọn họ, bình tĩnh từ từ bước đi.

“Chậm đã”. Một tiếng nói vụt lên mang theo muôn phần biến nhạc từ trên đài cao rơi xuống, Trần chỉ huy mặt biến sắc, hướng hai người cai ngục lần lượt lướt đôi mắt tam giác qua sau đó cuối xuống, tiến đến bên Điện Trạch kính cẩn: “Thiếu chủ, ngài có gì phân phó”.

Điện Trạch ngược xuống chống tay vô cảm, bàn tay hần mở ra, Cổ quản gia thấy thế vội thay cho hần một ly trà mới, Điện Trạch khẽ nhấp một ngum, khóe mắt hần quét về đám người bên dưới, cũng không mở miệng, sắc mặt thâm trầm. Hai mắt phượng hẹp dài rũ xuống nhìn chăm chăm nữ tử phía dưới, Tịch Hề cảm thấy tay áo nặng trĩu, khối than đá kia dường như muốn rớt ra ngoài.

Điện Trạch chậm rãi cầm ly trà lên tay, lục lạc bên tay truyền đến tiếng kêu, tầm mắt nhất thời mơ hồ, bờ môi mỏng bạc cuối cùng thốt lên tầm mắt rơi trên người Tịch Hề, hần nâng tay ngọc chỉ, thanh âm nhẹ nhàng trầm thấp : “Tôi lượt nàng”.

Như bị sét đánh, Tích Linh cùng Mi Nhã tròn tròn đôi mắt, không phản ứng kịp tình hình xung quanh. Tịch Hề ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng chiếc cằm thon nhỏ ngược lên chống lại nụ cười trong mắt của Điện Trạch, nàng hướng bên trong bãi săn bước đi.

Sau lưng hai người cũng đành bất đắc dĩ cùng tiến vào bên trong bãi săn.

Hàng rào gỗ đã bị sập mất một chỗ do trận sấm khi nãy, Tịch Hề dừng bước, mắt đảo một vòng, cũng không quay đầu lại, đợi đến khi 2 người gần đến lúc này mới cất giọng trầm thấp giao phó: “Đội lúc bắt đầu 2 người tuyệt đối không được kinh sợ, muốn sống trước tiên phải bình tĩnh, chúng ta phải trốn được sau đồng tuyết gần hàng rào gỗ, cái cần lúc này là thời gian”

Nhìn toàn bộ phương hướng, cũng chỉ có nơi đó là nơi có thể tạm thời tránh né, hai người đáp nhẹ một tiếng, Tịch Linh nắm chặt bàn tay, nhìn về chỗ trên cao kia, thanh âm đột nhiên lạnh xuống, “Tịch Hề, Mi nhĩ, chúng ta điều muốn bảo về tốt bản thân mình, cùng đi ra ngoài”.

Tịch Hề không đáp trả, nàng nhìn chăm chú nhất cử nhất động người bên trên, ngay phía trước chỗ hấn ngồi, đội cung tiễn đã chuẩn bị sẵn sàng, hai cánh tay từ từ vươn ra.

Nàng lui về sau một bước, neohai mắt lại tròn to, hai tay đẩy ra, nàng hô to : “Chạy!”

Ba người đồng thời hướng về 3 phía khác nhau mà chạy, Tịch Hề cố ý cậm bước chân, chỉ thấy đúng đư dự đoán, tên quả nhiên bắn theo hướng mình, nhìn hướng bắn, chỉ là nhắm hướng nàng ra phát tên.

Nàng phi thân hướng đồng tuyết kia, thân thể nhanh nhẹn nhào qua, đụng phải tuyết khắp người đều là tuyết lạnh cứng, nàng thờ hồn hể, sau lưng dính sát đồng tuyết không dám lộn xộn mạnh động.

Bãi sấm bắn ra cung tên đều vô ích, nhưng không chút hốt hoảng, họ nhanh nhẹn lấy ta bao đựng tên riêng, nhanh chóng rút ra mấy mũi tên dài, dáng dấp nhắm hướng họ ẩn nấp mà bắn

“Phanh—————Vút—— ”

Bông tuyết bắn ra bốn phía, Tịch Hề hạ tầm mắt, dùng tay ngăn tuyết đổ xuống, toàn thân rút vào một chỗ.

“Nếu ẩn nấp, liền mang xẻng lấy hết lớp tuyết đó ra cho ta” thanh âm của nam tử trầm thấp, một lần nữa từ trên đài bay đến, Tịch Hề dùng sức bỏ tay áo xuống, hướng phía 2 người kia khoát khoát tay ra hiệu.

Tuyết trên tay lạnh thấu xương thông qua đầu ngón tay truyền đến, mười đầu ngón tay bị đông cứng đờ bưng. Tịch Hề nhìn bên ngoài đang mãnh liệt tấn công, bất đắc dĩ đành phải ném 1 nắm tuyết ra ngoài.

Mưa tên từ trên cao rớt xuống, nàng đứng lên, nhẹ nhàng từ tốn bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, tung tiễn thử sẵn cung, cảm hướng theo bước chân nữ tử, chỉ là không có bắn ra.

Tịch Hề đứng ở trung tâm bãi sấm, bốn phương đều có cung thủ, chưa tính tên bắn lên lúc nào cũng có thể xuất hiện, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sắc mặt hết sức bình tĩnh, nhưng vẫn không cảm được toàn thân bắt đầu bỏ mồ hôi lạnh.

Điện Trạch nữa người trên khê nghiêng, bởi cự li rất gần, hấn có thể dễ dàng đem thân sắc của Tịch Hề thu vào tầm mắt, hấn phát nhẹ bàn tay năm ngón, lúc này tại trung tâm bãi sấm chỉ có duy nhất một nữ tử với đôi mắt đàng đàng sát khí.

Nàng một lần nữa nhìn lại, lần nữa cùng hấn nhìn thẳng vào mắt, lúc này không còn cái cảm giác kinh hãi sợ sệt, mà là căm phẫn, Tịch Hề liếc hấn, Điện Trạch hành động tàn bạo như thế, người như vậy sao xứng để có được ánh mắt tinh khiết từ nàng?

Tên bay vùn vụt đến, nàng lùi một bước, liền đứng rơi vào gót chân trước, đúng là cá lớn nuốt cá bé, nàng lúc này cũng không tìm được đường thoát thân.

Dù kiên nghị thế nào, dù nhịn thế nào cũng có ngày này, Tịch Hề tay phải nắm chặt ống tay áo, tay trái siết chặt thành quyền, đột nhiên quay đầu nhìn về hướng Điện Trạch, cặp mắt kia trong sáng, không có ẩn nhẫn, thay vào đó lúc này là lửa giận hừng hực, lửa trong đôi mắt của nàng, bao chặt lấy hình dáng của Điện Trạch, tùy ý lan tràn, phẫn nộ, hận không thể đem hấn đốt cháy.

Điện Trạch dời tầm mắt xuống ngực nàng đang phập phồng vì tức giận, năm ngón tay đặt trên ghế gầy nhẹ, nhìn ra tiết tấu của nàng, khăn trương đầy sát khí, hấn rời tầm mắt khỏi nàng, rơi vào tay phải của nàng.

Bức đến đường cùng, hấn cũng muốn xem một chút nàng muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bùng Nổ

Tịch Hề cầm chặt vật trong tay áo, cái người trên cao kia như cố ý muốn chơi đùa, tên được bắn ra, nàng không ngừng lui ra sau, Mi Nhĩ cùng Tịch Linh đứng phía sau cách đó không xa, ba người trong lúc đó, khó có thể tới gần.

Nàng nghiêng người, tránh thoát một mũi tên, hướng tới rào chắn gỗ rắn chắc phía sau chạy đi, nam tử đứng ở trên cao, phía sau, nàng không còn gì lo lắng cả, Tịch Hề hạ tay áo, nắm trong tay vật gì đó, dùng lực ném tới phương hướng của Điện Trạch.

Nam tử nhếch môi lên, nhưng cũng chỉ thoáng qua, hắn đứng ở trên cao, không có ý định tránh né, sắc mặt Cổ quân gia khê biến, thừa dịp Điện Trạch cúi đầu uống trà, vung tay lên, quả cầu tuyết bị đánh vỡ, vài mảnh còn rơi trước mũi Điện Trạch.

Trong lòng hắn cảm giác có gì không ổn, còn chưa ngẩng đầu, Tịch Hề liền lấy cục than đá trong tay áo ra, dùng sức ném vào đỉnh cổ kiệu

“Cẩn thận——”

Thanh âm trầm trọng, không có tiếng vang, nàng nở nụ cười, xem ra, trong kiệu đúng là có người, còn bị chính mình lật tẩy.

Cục than đá đen chạm vào, sau đó bắn ngược ra khỏi mảnh vải, sắc mặt Điện Trạch và Cổ quân gia đại biến, Điện Trạch một tay cầm ly trà, Trầm chỉ huy đứng bên cạnh, nhanh chóng đi tới cổ kiệu.

Nhìn cục than đá trên mặt đất, đôi mắt trong sáng của Điện Trạch bỗng nổi lên sát ý, Cổ quân gia trừng mắt liếc Trầm chỉ huy một cái, sau đó cũng bước tới bên cạnh cổ kiệu.

Trong lúc nhất thời, xung quanh im lặng, Tịch Hề đứng giữa sân, nàng ngẩng đầu, không hoảng sợ, cũng không vui vẻ, thần sắc kiên định đứng tại chỗ.

“Thiếu chủ, là sở sây xẩy của tiểu nhân, cái này. . .” Trầm chỉ huy sợ tới mức sắc mặt đại biến, cước bộ run rẩy đi tới bên người Điện Trạch, lại bị hắn đẩy ra: “Cút”

Tịch Linh cùng Mi Nhã đứng phía sau nhìn thấy Điện Trạch một tay xóc rèm kiệu lên, nhìn vào trong

Tựa hồ như muốn nói cái gì, chỉ thấy hắn thu tay lại, khuôn mặt hung ác nham hiểm, con giận vẫn chưa tiêu tan: “Giết, giết tất cả đám người trước mặt cho ta”

Tịch Hề vươn tay kéo hai người phía sau: “Thiếu chủ Ngũ Nguyệt Minh tàn độc, cho dù ta không xuất ra một kích này, chúng ta cũng rất khó để sống sót”

Hai người nhìn nhau, Tịch Linh đưa tay phủi gương mặt bị dính tuyết: “Ta hiểu được, với việc bị coi như đồ chơi rồi bị giết, còn không bằng liều chết một phen, chúng ta cần phải phản kháng”

Chính xác, đó là điều quyết định.

Mi Nhã nhìn dưới đất, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng chính ông trời cũng không tuyệt đường sống của các nàng: “Từ ngày bị bắt vào đây, ta cũng tính toán đến chuyện gây rối rồi”

Trên cao, cung thủ đã chuẩn bị sẵn sàng, Trầm chỉ huy thờ hồn hèn, ngón tay không ngừng đưa ra chỉ vào ba người: “Giết, giết cho ta. . .”

Ánh mắt Tịch Hề chăm chú, nhìn cung tiễn đang hướng về phía mình, đang lúc chuẩn bị tư thế, đột ngột nghe một giọng nam nhân lần thứ hai truyền đến: “Chậm đã”

Giống như lời nói của Điện Trạch, nhưng giọng nói, là từ trong kiệu truyền tới.

Giọng nói trầm thấp, trong đó lộ ra vài phần mỉa mai, giống như hoa cây thuốc phiện nở rộ, lộ ra một chút sa đọa, mê hoặc, mê ly. Giọng nói của nam tử đó, càng nghe càng nhiệm, tựa như độc dược, cứ vắng vắng trong tai.

Tịch Hề tỉnh táo lại, có lẽ, lời nói tiếp theo của hắn, còn mang theo sự tra tấn khủng khiếp hơn.

“Tình thâm ý trọng”, trong kiệu tràn ra tiếng cười yếu ớt, thanh âm của nam tử lại vang lên, chậm rãi nói: “Trạch, thả các nàng”

“Thả?” Điện Trạch cất cao giọng, lộ vẻ nghi hoặc.

Tịch Linh cùng Mi Nhã nhìn nhau, trên mặt xuất hiện sự vui mừng, các nàng đồng thời kéo cổ tay áo và gọi: “Tịch Hề”

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn trầm trọng, không có chút hi vọng cùng hưng phấn, chưa rời khỏi nơi này, nàng tuyệt đối không bao giờ tin lời nói của bọn họ.

“Ngũ Nguyệt Minh chúng ta không cần nhiều người như thế”. Trong kiệu, nam tử trầm mặc trong giây lát rồi mở miệng nói tiếp: “Ba người các ngươi, ta chỉ cần hai, trong ba người các ngươi chỉ cần là người có năng lực, ta sẽ mang hai người ra ngoài Bắc Hoang doanh. Cho các ngươi thời gian ba ngày, các ngươi. . . có thể dùng hết thầy tất cả các thủ đoạn để sống”

Hai người đang cầm cổ tay áo Tịch Hề bỗng cứng đờ, Tịch Hề gian nan nuốt nước miếng, nàng nhìn xung quanh, ngày thường mọi người ở chung một chỗ, nay phải ngời sống ta chết.

Ra khỏi Bắc Hoang doanh, có thể tìm được đường sống trong cái chết, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh trở nên đỏ bừng, ý tứ của người kia rất rõ ràng, trong ba người tuyển hai người, đó là các nàng phải tự giết lẫn nhau.

Điện Trạch nở nụ cười, nam tử trong kiệu tựa hồ cũng không lo lắng, hần đi về phía trước, hướng tới Trầm chỉ huy nói: “Được, cứ như vậy”

Hàng rào gỗ được mở ra, ba người các nàng bị đẩy vào, bên ngoài một đám người chen chúc, như hồ rình mồi, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía này.

Cai ngục đem bọn họ về địa lao, Tịch Hề, Tịch Linh, Mi Nhã và Lý bà và một số người khác bị đẩy vào, Trầm chỉ huy đem cửa từng nhà tù mở ra, chỉ khóa cửa chính địa lao lại, phòng ngừa có người tháo chạy ra ngoài tập kích người của Ngũ Nguyệt Minh.

Ba người vẫn như trước ngồi vây quanh một chỗ, hai nhà lao bên cạnh, hơn mười nữ tử vây lại đây, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào bọn họ.

Tịch Hề nâng đôi mắt âm u lên, trong mắt năng lộ ra vài phần tàn độc, hướng tới những người đó nói: “Các ngươi nếu dám tiến đến, ta sẽ giết các ngươi”

Nàng đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một miếng sắt sắc nhọn, đây là vật mà nàng vô tình tìm được ở chỗ khai thác quặng, nàng đã lén lút cất giữ, để sử dụng phòng thân.

Một nữ tử cầm lấy thanh cửa nhà giam, hai gò má kè sát lại: “Không thể trách chúng ta, ai cũng muốn rời khỏi nơi này, trong ba ngày, ta không tin các ngươi một khắc cũng không nhắm mắt”

Bên cạnh, càng có nhiều người tiến đến, chợt nghe thấy có người cao giọng: “Thế nhưng, ai cũng không nghĩ mình sẽ là người chết. . .”

“Hừ, cho dù chính ta không tranh, nhưng các ngươi cũng sẽ có tranh đấu nội bộ. . .”

Tịch Hề tựa lưng vào vách tường, bên cạnh, Mi Nhã cùng Tịch Linh cũng dựa vào, ánh mắt hai người hoảng sợ, nàng quay đầu lại nhìn hai người, giọng nói mềm nhẹ: “Mặc kệ người khác như thế nào, ba người chúng ta nhất định phải cùng nhau rời khỏi Bắc Hoang doanh”

Giọng nói của nàng kiên định, thân hình mảnh mai của nàng tỏa ra khí thế hơn cả nam nhi, khí lạnh thấu xương, Mi Nhã không tự giác nhìn xuống, gật gật đầu.

“Tranh đi, đoạt đi, dù sao bà già này xương cốt cũng không còn tốt để mà ra ngoài”. Lý bà an ổn nằm trên đồng rơm rạ, sợi bông vải rách bay bay.

Có ba ngày, nàng cuối cùng cũng có thể có giấc ngủ bình yên.

Màn đêm buông xuống, trong địa lao, chỉ có một ngọn đèn mờ nhạt, ba người rúc vào cùng nhau, gắt gao dựa vào, không dám nhắm mắt. Bên ngoài có người vây quanh, có người thì cũng nghỉ ngơi, có người lại như hồ rình mồi. . .

Hai mắt Tịch Hề hiện lên những tơ máu, nàng hướng tới hai người bên cạnh rồi nói: “Hai người nghỉ trước đi, để ta canh chừng cho”

Tịch Linh gục đầu xuống, gối lên vai nàng: “Chúng ta có thể sống sót đi ra ngoài chứ?”

“Đương nhiên có thể!” Tịch Hề cũng không quay đầu lại, kiên nghị nói: “Chúng ta không những còn sống ra ngoài, mà là sống rất tốt”

Đầu vai lần nữa nặng xuống, Mi Nhã rốt cục nhìn không được nữa, gục đầu xuống ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tập Kích Lúc Nửa Đêm

Gió đêm thổi ngoài địa lao từng cơn rét buốt, thấm vào da thịt, ba nữ tử bên trong rúc người vào nhau thật chặt để truyền chút hơi ấm. Không chỉ đơn giản là lạnh mà còn có sự uy hiếp giữa cái sống và cái chết, một phút không thể lơ đãng.

Sau nửa đêm, dường như mọi người đã ngủ, Tịch Hề hai mắt vẫn mở to, toàn thân nàng lúc này đã vô cùng mệt mỏi, từng cơn buồn ngủ kéo đến, cuối cùng không nhìn được hai mắt dần khép lại.

Địa lao kè bên, có một nữ tử nằm bất động trên mặt đất lạnh băng, đằng sau có vài người, toàn thân dơ bẩn nhưng khuôn mặt vẫn lộ ra nét dữ tợn, dần trượt về phía trước thật nhẹ nhàng.

Bên này, ba nàng cùng tựa vào nhau, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang cận kề, một nữ nhân cầm đầu phía địa lao bên kia chợt móc ra một đoạn dây thừng bên trong tay áo, cách ba người bọn họ mấy bước chân, chợt nhảy lên cùng sợi dây quàng qua cổ Tịch Linh.

Bã vai bị đụng Tịch Hề tỉnh giấc, chợt thấy đám người bên kia từ từ chen chúc nhau mà đến, nơi cổ lại bị một cánh tay không biết từ đâu hướng đến ghì

chặt không thể động đậy hay la hét.

Ngay lập tức ba người bị khóa chế trong tích tắc, càng nhiều người xung quanh địa lao vây quanh để xem trò, đợi chờ ngư ông đắc lợi. Mặt Tích Linh đỏ lên vì ngạt thở, đôi tay muốn gãy giữa lại bị hai nữ tử khác bắt lấy, đè chặt ở đầu gối.

Tịch Hề nắm chặt hai tay, thân mình lúc này bị đè dưới đất bất, chợt nàng cong người, tay quơ ra túm tóc người đang siết cổ mình, xoay người động đầu gối vô mặt ả, người kia lật đật ôm chặt lấy gương mặt đã bắt đầu rướm máu, động đậy thân thể lúc này đã được giải thoát, Tích Hề phản ứng cực nhanh, lòi miếng sắt trong tay mà này giờ nàng nắm chặt đến bật máu nhưng lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Bên cạnh Tích Linh vẫn bị siết cổ, ngày một chặt hơn, hai mắt nàng tròn tròn đợi cái chết đang dần đến, Mi Nhã bị 2 người đè dưới chân, không động đậy, cũng rơi vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Tịch Hề không nghĩ ngợi vội tiến lên, trong tay cầm miếng sắt không do dự đập vào nữ nhân đang siết cổ Tích Linh, máu ọt từ đầu ả chảy dài thấm đầm y phục Tích Linh, máu đỏ tươi càng thúc đẩy nàng hơn.

Thế nhưng ả vẫn không chịu buông tha Tích Linh mà trừng mắt nhìn Tích Hề, tay vẫn không hề rời lỏng, Tích Hề không do dự giáng xuống thêm 1 đòn mạnh ngay giữa đầu, lần này ả hoàn toàn thay đổi, đồ gục xuống hôn mê, không khí trong địa lao lúc này nồng nặc mùi máu tanh, máu vương vãi lên Tích Hề, ướt đầm y phục nàng.

Tịch Hề toàn thân như bị rút gân, đồ gục bên cạnh nữ nhân kia, nàng ngồi sững trên mặt đất, trong tay vẫn còn cầm thanh sắt kia, máu tươi từ y phục chảy xuống tay nàng từng giọt, trong địa lao mọi người đều chứng kiến cảnh này, cả kinh, tròn mắt, há mồm, lật đật buông lỏng Mi Nhã, từng người lùi dần về phía sau.

Mi Nhã lật người, bò về phía Tích Hề, Tích Linh lúc này miệng há ra, ngum từng ngum không khí, nước mắt chảy ướt cả gương mặt.

“Tịch Hề, Tịch Hề !”

Mi Nhã kêu lên, cả ba người ôm lấy nhau thật chặt, vừa thoát khỏi tử môn quan, Tích Linh nắm chặt tay nàng, theo bản năng nàng co rút lại, có máu của người khác mà cũng có máu của chính Tích Hề.

“Tịch Hề”

Tích Linh gọi nàng, nàng mơ hồ nhận ra lòng bàn tay mình đầy máu, mới vừa rồi cũng không nhận ra, cũng không thấy đau đớn. Tích Linh bên cạnh nắm tay nàng không dám dùng sức sợ nàng đau. “Chúng ta phải làm sao? Làm sao đây? Không lẽ phải chết như vậy sao?”

“Tịch Hề”, Mi nhã bước lên, đôi tay nàng vòng qua đầu Tích Hề, Tích Linh thấy vậy cũng đến chen vô, “Từ khi chúng ta bị bắt đến Bắc Hoang doanh đến nay, cũng chỉ có 3 người chúng ta nương tựa vào nhau.”

Cách đó không xa, Lý bà nằm tưởng như đã ngủ say, nhưng lại nắm rõ toàn bộ tình hình, nhìn chăm chăm vào đám người vừa tiến lên nay lại lui dần về sau.

Bão tuyết mịt mờ, tuyết trắng phủ khắp nơi, qua khung cửa sổ nhỏ của địa lao, có thể nhận ra bên ngoài là một bức tranh tuyết trắng lạnh lẽo kinh người, Tích Hề nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cắn môi dưới đã khô khốc, nơi này là Bắc Hoang doanh, nàng nhất định, nhất định phải đi ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau. Địa lao tự động được mở khóa, ánh sáng từ bên ngoài truyền vào nơi ẩm ướt đen tối, ánh sáng chói chiếu rọi xuyên qua thoáng chốc làm nàng chói mắt

Ba người cẩn thận từng li từng tí bước ra ngoài, kì quái là bên ngoài lại không có ai trông chừng. Tích Hề gấp cong người vì lạnh từ từ bước ra giữa sân, Mi Nhã cẩn thận dè chừng đi phía sau, một tay nắm chặt tay Tích Hề, “Ta đi tìm thức ăn, đám súc sinh này muốn để chúng ta chết đói hay sao”

“Hiện tại, chúng ta chưa thể tách ra khỏi nhau được...”, Tích Linh lo lắng nói, lại thấy Mi Nhã khoát tay chặn lại, hạ thấp thanh âm : “Ta sẽ tự coi chừng, các nàng hãy đi xung quanh nắm rõ đường đi, biết đâu tìm được đường đi khác thoát khỏi nơi này, giờ ngo chúng ta tụ họp tại đây”

Tịch Hề nhìn xung quanh, từ gần đến xa, phía xa kia có bụi cây cao bằng chiều cao của người trưởng thành, không chừng có thể tìm ra lối đi thật : “Chính người cũng cẩn thận một chút”. Nói xong câu đó, nàng trực tiếp hướng phía trước mà đi, Mi Nhã thấy Tích Linh vẫn đứng yên tại chỗ vội đẩy nàng đi “Người mau đi đi, cùng kiếm, không phải lo lắng cho ta”

Nàng lo lắng một chút, do dự, nhưng thấy Mi Nhã đã quay đầu đi, nàng đành phải đè nén xuống nỗi lo, đi theo phía sau Tích Hề.

Vách đá cao chót vót, toàn bộ là thạch bích, nàng chỉ có thể bám theo dán chặt lưng mà đi, Tích Hề hướng về phía trước, Tích Linh thấy thế muốn đi theo “Nơi này địa thế hiểm trở, vách đá cheo leo, khó bị phát giác, người ở dưới chân núi đợi ta, không cần phải đi theo”

Tích Linh nhìn vách đá cheo leo, neho mắt, bước chân không nhịn được lui về sau: “Ta sẽ ở lại chỗ này đợi người”

Tịch Hề gật đầu, nàng nắm chặt thạch bích 2 bên, bước chân bình tĩnh hướng phía trước mà đi từng bước thật cẩn thận, nói không chừng, mặt trước son động chính là đường ra.

Mây đen trên đỉnh đầu, bầu trời lại đầy bông tuyết trắng không ngừng rơi, không khí thật nặng nề, giống như là phát tay một cái hũ mực đổ tràn lan tràn

trên nền tuyết trắng, hoặc cũng giống như là tứ phía đều có giặc, không khí âm ảm đầy cả lòng người, rất khó tản đi.

Tịch Hề nín thở trầm ngâm, dưới chân vô ý vài cục đá rớt xuống khe vực, dọc theo mà rơi xuống, âm thanh trống trải hun hút không điểm dừng rơi thẳng xuống đáy vực.

Đến giữa vách đá toàn thân đã đổ đầy mồ hôi, nàng nghiêng người nhìn về phía trước, lại phát hiện đó là một khoảng đất đá trống, to như vậy nằm giữa hai sườn núi, xung quanh là núi, là đá mà lại có một không gian trống như vậy, nàng rướn người bước đến nhảy xuống thì bị đưng, nàng nhăn mặt vì đau.

Một tay vươn ra ngăn cản, bỗng liếc nhìn lại, trước mặt nàng chính là cái kiệu gỗ, cái kiệu mà hôm qua nàng dùm than đá chọi vô đình kiệu.

Màn che kiệu lẳng lẳng được đóng kín lại, như không có khe hở, tay nàng nắm chặt thành quyền, từng bước, từng bước hướng kiệu đi tới.

Đứng ở trước kiệu, mơ hồ đưa tay ra chạm vào màn kiệu rồi rút trở lại, nàng vẫn còn nhớ thanh âm rõ ràng đầy tà mị trí mạng kia, Tịch Hề khẽ cau mày, không cần biết đến bao lâu, nàng quyết định xoay người, nhưng lại bị một cái gì đó dẫn dắt lại, nàng quay đầu, một tay vén màn kiệu lên.

Bên trong, trống tuếch, không có một bóng người, phủ lên chỗ ngồi là một cái mền gấm, rộng rãi bốn phía đều được che rèm, xa hoa.

“Lén lén lút lút, một cái kiệu trống cũng không bỏ qua”, thanh âm trầm thấp vang lên gần trong gang tấc, Tịch Hề vội rút tay về, mới vừa xoay người, liền thiếu chút nữa đưng vào lồng ngực rắn chắc của nam nhân, nàng dừng lại, cổ tự trấn tĩnh bản thân mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chờ Chết

Nói xong, nhìn về phía ngực mình xem bị nàng tập kích, nàng khẽ nghiêng đầu, băng vải còn chưa tháo ra, khuôn mặt bản thiêu, nhưng hai mắt vẫn nhìn về hán chăm chăm.

Huyền Hạo hai tay khoanh trước ngực, ngũ quan tuấn mỹ tuyệt luân giống như điêu khắc, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn lại mắt nàng, cảm hơi nhếch, vốn là một gương mặt tuyệt mỹ, nhưng trong mắt Tịch Hề, có thêm vài phần tàn nhẫn, có một loại người như thế, không cần nói, nhưng khí thế tỏa ra có thể làm mê hoặc người khác, làm cho người ta kiểm không được mà sợ hãi.

Mắt phượng hẹp dài, phát ra tia sáng. . . .

Tịch Hề nhìn chăm chăm đôi mắt nam tử đó, hơi hơi nheo lại, nàng lui về sau vài bước, trong đôi mắt của hán, khác hẳn với ánh mắt tà ác của Điện Trạch, chỉ tùy ý nhìn, nhưng cũng làm nàng hoảng sợ.

“Ta tìm nhầm chỗ”. Tịch Hề nhớ tới ước định ba ngày, cụp mắt, muốn tránh khỏi hán.

Nhưng hán không để nàng được như ý, phất tay áo, chân dài ngăn cản bước đi của nàng: “Tìm nhầm chỗ, người đang tìm cái gì?”

Tịch Hề bất đắc dĩ, đành phải cúi xuống: “Hôm nay là đặc xá của Bắc Hoang doanh, ta chỉ đi ra một chút, rồi đi tới giữa sườn núi, mới phát hiện đã đi nhầm đường, không tìm thấy đường trở về”

“Thật không?”

Bạc môi khẽ mở, ngữ khí âm nhu, cực mị, cực tà, thân ảnh cao lớn, che đi ánh sáng trên đầu nàng: “Muốn chạy trốn sao, còn chưa tìm được đường ra à?”

Tịch Hề nhìn về phía vách đá, địa thế hiểm ác, trong thời tiết lạnh lẽo cũng thật dọa người: “Ta biết, không phải ngài đã nói, sinh mệnh của chúng ta nằm trong tay ngài sao, ngài không buông, chúng ta làm sao có cơ hội sống sót mà ra ngoài?”

Nam tử từ chối cho ý kiến, nhìn mặt nàng đầy phẫn nộ, khẽ cười nhếch môi, ngữ khí vô tình: “Đúng vậy”

Lòng nàng trầm xuống, hiện ra sự tuyệt vọng: “Ba người chúng ta, không thể đồng thời ra khỏi Bắc Hoang doanh sao?”

Mặt nàng mang theo tia hi vọng, nam tử nghiêng đầu, giọng nói kia, nàng cực kỳ quen thuộc, giống như ngữ khí ngày đó hán ngồi trong kiệu mà nói: “Không thể”, hán dừng lại, sau đó nói thêm: “Ta nói rồi, ba người, ta chỉ giữ lại người năng lực nhất”

Nàng không nói gì nữa, người như vậy, cho dù câu xin hán cũng không động lòng, Tịch Hề vẫn thấy hán chắn trước người mình, hai tay đưa lên đẩy chân hán ra.

“Đi đâu?” Hán nhìn nàng lướt qua mình, hơi trêu chọc nói.

Tịch Hề đi thẳng về phía trước, nhìn xuống, ánh mắt nàng sắc bén, sau đó quay lại nói: “Chờ chết”. Nàng nắm chặt tay, bên kia là gương mặt tà mị của Huyền Hạo “Buông ta cho ta, ta về ngoan ngoan chờ chết”

Huyền Hạo đối mắt với nàng, hần nhìn thấy mắt nàng lộ ra một tia sắc bén thông minh, sau đó thả nàng ra.

Lúc Tịch Hề đi xuống chân núi, hần vén rèm lên bước vào trong kiệu.

Tích Linh đứng chờ, trong lòng không khỏi lo lắng, nàng mạo hiểm muốn bước lên, đầu vai đột nhiên bị người đè lại.

Nàng giật mình quay đầu lại, nhìn thấy người phía sau, nàng vội vỗ vỗ ngực: “Mi Nhã, người làm ta sợ muốn chết”

“Xuy!” Mi Nhã đem ngón tay đặt lên môi làm động tác im lặng, sau đó kéo Tích Linh ra sau tảng đá: “Tịch Hề đâu?”

“Đi tìm đường rồi” Tích Linh không quay đầu lại, mở miệng nói: “Đi nửa ngày rồi, sao còn chưa trở lại”

Mi Nhã ngẩng đầu, nhìn vách núi đen thui, nàng tựa vào tảng đá, suy sụp nói: “Tích Linh, nơi này là Bắc Hoang doanh, trừ bỏ Ngũ Nguyệt Minh, còn ai có thể mang ba chúng ta ra ngoài?”

Nàng quay đầu, ánh mắt uể oải.

Mi Nhã hiểu ý nàng, sau đó tiến lên nắm chặt tay nàng: “Tích Linh, ba chúng ta, xem ra người là người nổi trội hơn cả”

Nàng khó hiểu, ngập ngừng mở miệng: “Mi Nhã?”

“Tuy rằng Tịch Hề nói, muốn cả ba chúng ta đều cùng ra khỏi Bắc Hoang doanh, nhưng nói dễ hơn làm? Mạng của chúng ta bị bọn họ nắm trong tay, cho dù muốn gì chúng ta cũng phải tự giết lẫn nhau.” Mi Nhã đưa tay sờ soạng vào trong áo, một lát sau, mang ra một vật đặt lên tay Tích Linh: “Cầm lấy cái này đi”

Trong tay nàng là một bình sứ, hơi hơi nắm chặt, không yên lòng nên hỏi: “Đây là cái gì?”

“Bạch ngọc lộ, thường ngày ta tích góp một chút ít quặng trong mỏ rồi đổi lấy với cai ngục” Mi Nhã nói, sau đó tiến đến nói nhỏ vào tai nàng: “Bọn họ nói, ở ngoài, nam nữ đều dung cái này”

Về mặt Tích Linh hiện lên sự vui sướng, hai tay nàng thưởng thức bình sứ trong tay, mở miệng hỏi: “Vậy Tịch Hề có không?”

Mắt Mi Nhã buông xuống, hai tay nắm lại, mặt nàng hiện lên sự cẩn trọng, hướng tới tai Tích Linh nói: “Tích Linh, nếu quyền quyết định nằm trong tay người, trong ba người, chỉ chọn một, người nghĩ sẽ là ai?”

Nàng suy nghĩ một chút, gương mặt trở nên cứng ngắc, Tích Linh nhìn bình sứ trong tay: “Mi Nhã, người nói lời này là sao?”

“Hôm nay, rồi ngày mai, nếu ba chúng ta thật sự muốn cùng nhau được Ngũ Nguyệt Minh tuyển chọn, khẳng định sẽ là dung mạo, Tích Linh, chẳng lẽ người không muốn ra khỏi Bắc Hoang doanh sao?”

“Muốn chứ” Nàng trả lời như chém đinh chặt sắt, vết thương nơi khóe miệng hơi ần ần đau: “Nhưng đó là Tịch Hề, không phải người khác, chúng ta, ai cũng không thể bỏ lại”

“Đừng” Mi Nhã cao giọng: “Người nghĩ rằng hai chúng ta không được sao? Cũng không hẳn, ba chúng ta ai cũng đừng nghĩ ra ngoài, ta cũng không hại nàng ấy, nhưng đây chính là một cơ hội, Tích Linh, người không cần nói nữa”

Nhất thời nàng không biết nói gì, cuống không thể phản bác, bình sứ trong tay như phản ánh tâm tình của nàng, tình cảnh nguy hiểm không ngừng bủa vây. Phía sau, truyền đến tiếng bước chân, Mi Nhã ngẩng đầu nhìn lại, trước mặt bước che Tích Linh lại, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tịch Hề, đã trở lại rồi sao?”

Một ngày một đêm Tịch Hề chưa ngủ, thần sắc có chút mệt mỏi: “Chúng ta trở về đi”

Lướt qua Mi Nhã, khi nàng đi xa Tích Linh, hai người vội vàng giấu bình sứ vào trong tay áo. “Như thế nào, Tịch Hề có tìm được cái gì không?”. Hai người mở miệng nói, rồi đưa mắt nhìn nhau, lúc này mới nhận thấy cả hai người đều đang run rẩy.

“Không có, bên kia chính là vách núi đen, không có đường đi”

Tích Linh nhanh chóng cầm lấy cổ tay áo, chờ nàng đi trước, sau đó mới đi theo, Mi Nhã nhìn Tích Linh, hai người đều hiểu ý, ai cũng không nói gì, dọc đường đi, đều im lặng che giấu tâm sự.

Trở lại địa lao, lại phát hiện mặt đất ướt sũng một mảnh, một đám người bản thủ vây giữa nhà giam, không biết đang tranh đoạt cái gì. “Tránh ra, ta trước _____”

“Các người cút” Một nữ tử đứng chắn phía trước, hai tay dang ra liều mạng hét lên, lẫn trong đám đông, là tiếng nói hùng hổ.

“Còn lộn xộn ta đá đồ, ai dám tranh?”

“Ngươi là ai, cút ngay——”

Tịch Hề nhú mày, đi thẳng vào nhà lao, Lý bà như mới tỉnh ngủ, nhìn thấy mấy người đi vào, liền ngồi dậy: “Ngay cả nước uống cũng không có, phải tranh đoạt, không biết nguwoif Ngũ Nguyệt Minh có nhìn thấy cảnh này hay không?”

“Lý bà, xảy ra chuyện gì vậy?” Tích Linh đi tới trước, ngồi xuống hỏi.

“Vừa nãy cai ngục phát cho mỗi phòng giam một chậu nước to, nói chỉ cần đem mặt rửa sạch, đã hiểu chưa?” Lý bà chậm chạp nói, đưa tay sửa sang lại rơm rạ dưới thân: “Cho nên, các nàng đều tranh đoạt nhau để rửa mặt”

Ba người hy vọng nhìn nhau, Tịch Hề đi đến góc sau, hai chân nhảy lên, chính là nhìn lên cửa sổ ở gần mái nhà.

“Hai người rửa mặt đi” Tịch Hề dựa đầu vào thanh gỗ nhà tù nói.

Mi Nhã đưa mắt nhìn chậu nước nàng mang xuống, trong phút chốc nghẹn lời, bước vài bước tới cạnh Tịch Hề: “Tịch Hề, hiện tại không phải là thời điểm nhường nhịn nhau, ngươi đã quên lời chúng ta nói lúc trước sao, phải cùng nhau ra ngoài”

Tích Linh xé ra một mảnh tay áo, nhúng nước rồi đi tới bên người nàng: “Mi Nhã nói đúng đó”. Nàng nâng tay lên, có vài phần chột dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị khăn ướt phủ lên, Tịch Hề bị lạnh co lại, nhưng cũng không cự tuyệt.

Không mất nhiều thời gian, khăn ướt chà lau một chút, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn hé ra, mi cong mày nhỏ, da trắng nõn nà tự nhiên. Hai mắt nàng mơ màng, nhìn xung quanh, không chú ý tới động tác của Tích Linh, Mi Nhã ghé mắt nhìn lại, cái miệng nhỏ nhắn sợ hãi, có chút giật mình: “Tịch Hề, ngươi—”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tương Tàn

Tích Linh mất hồn trong phút chốc, sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nhận lấy khăn ướt trong tay Tịch Hề, tùy ý lau trên mặt mấy cái.

“Muội thật đẹp, vậy mà bấy lâu nay chúng ta không để ý”, Mi Nhã mất tự nhiên lập tức phản ứng, đôi mắt chăm chú nhìn vào gương mặt đối diện.

Gương mặt thanh tú của Tịch Hề dần hiện ra, mang theo khí chất thanh cao riêng biệt, Tịch Hề sờ lên gương mặt mình thờ dãi, cau mày “Ta có đáng đáp ra sao? Mi Nhã ngươi cũng là Đệ Nhất Mi Nữ đó”.

Những ngày trước đây, ba bọn họ cùng tụ tập làm việc ở mỏ than đá cả ngày, làm việc mệt mỏi ngay cả thời gian rửa mặt còn không có, từ lúc bọn họ đến Bắc Hoang Danh đây là lần đầu tiên bọn họ được ngắm dung mạo của nhau rõ ràng đến vậy.

Mi Nhã cùng Tích Linh bước đến chậu nước, vắt nhẹ khăn cũng lau sạch bụi bẩn còn bám ở mặt, tâm tình đang còn trôi lơ lửng khó dò được lòng họ đang nghĩ gì?

Trong gguc lúc này, máu tanh đã dần khô lại, đen sẫm bám đầy trên nền đất, rơm rạ đâu đâu cũng có vết máu, đến ngày thứ ba, bốn phía thực yên tĩnh, cũng không còn ai có ý định hành động thiếu suy nghĩ.

“A——a——”

Thanh âm bén nhọn vang lên giữa chốn địa lao, đâm vào màng nhĩ vang dội cả vách tường, Tịch Hề đột nhiên thức tỉnh, nàng xoa nhẹ mi tâm hạ tầm mắt, đã nhìn thấy Tích Linh hai tay bưng mặt, nấp ở góc tường thét chói tai.

“Tích Linh”

Tịch Hề bình tĩnh đứng dậy, sai chân tiến tới bên cạnh Tích Linh “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mặt ta, mặt ta.....” Tích Linh dùng sức hai tay che hết gò má núp vào một góc, nói thế nào cũng không chịu buông ra. “Tịch Hề, ta thế này, ta không thể ra ngoài được, ta không muốn sống ở Bắc Hoang Danh, ta không muốn.....”

Tịch Hề đến bên cạnh dùng sức kiềm hai vai khiến Tích Linh không thể gãy dựa, Mi Nhã lúc này cũng đã tỉnh táo, nàng ôm hai đầu gối ngồi dậy, hai tay theo bản năng dán lên mặt mình, đang xác định mình có sự thay đổi khác thường gì không, sau khi xác định mới chậm rãi thở ra.

Tịch Hề mắt lóe sáng, tay vẫn giữ chặt Tích Linh, kéo hai tay ra, Tích Linh đầu tóc rối bù, rũ rượi không chịu nâng mặt lên, tối qua là làn da trắng nõn, sáng nay đã nổi đầy mụn đỏ, trông thật ghê sợ, từ cằm lan đến trán, căn bản không còn nhận ra gương mặt thanh tú ban đầu.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Tịch Hề cả kinh, lòng bàn tay kéo gương mặt của Tích Linh lên gắng hỏi.

Tích Linh dựa vào tường không ngừng khóc, Mi Nhã lúc này bước lên, Tích Linh ngẩng đầu gương cặp mắt sưng húp nhìn, cho đến khi Mi Nhã tiến đến gần, mới ngạc nhiên mở miệng “Mi Nhã? Sao lại có thể như vậy? Sao ngươi không có việc gì?”

Nàng sờ gò má, rồi lại nhìn Tịch Hề cuối cùng quay qua Mi Nhã. Mi Nhã lộ vẻ mặt không hiểu “Mặt người thế nào?”

“Tại sao có thể như vậy? tại sao có thể như vậy?” Tịch Linh đẩy Mi Nhã “Chúng ta dùng chung một loại, là ngươi đưa ra, tại sao mặt ngươi không có việc gì? Còn ta lại biến thành bộ dạng như vậy? Mi Nhã, ngươi nói cho ta biết. ...”

Tịch Hề im lặng lắng nghe cũng hiểu được vài phần, mọi người xung quanh cũng đã bắt đầu tỉnh giấc, bu lại một chỗ xem náo nhiệt, nàng tức giận xoay người, chỉ thấy Mi Nhã lộ vẻ mặt kinh hoàng, sau đó lui một bước.

“Ngươi đưa cho Tịch Linh dùng cái gì?”

Nàng tiến lên một bước, Mi Nhã lùi một bước cho đến khi gót chân đụng trúng bức tường, không thể lui được nữa “Ta cho nàng dùng Bạch Ngọc Lộ, ngươi xem ta cũng dùng”, nói chưa dứt lời, đã nhanh chóng lùi ra một bình sứ từ trong tay áo đưa trước mặt Tịch Hề “Đây là ta dùng tiền mua được từ cái ngục, rất vất vả mới có được, ngươi không được hoài nghi ta làm bậy”

Tịch Linh núp bên cạnh, cái tay che kín mặt, không dám ngước lên nhìn bất cứ ai.

Tịch Hề nhận lấy bình sứ, mở ra, nay lập tức có một mùi hương nhẹ truyền ra, lưu lại một làn khói trắng nõn như sương đọng, nàng đi tới trước mặt Tịch Linh “Bình của ngươi đâu?”

Tịch Linh đặt cái bình sứ vô tay nàng, Tịch Hề mở ra, một mùi hương hơi gắt, lưu lại trên miệng bình là một màu đỏ sậm, sơ với bình kia rất khác biệt.

Tịch Hề khẽ nhăn gương mặt, buông bàn tay, đứng dậy đưa cho Mi Nhã “Của ngươi, giữ cho thật kĩ”

Thanh âm này, đã không còn thân thiết, Mi Nhã ngước nhìn món đồ trong tay Tịch Hề nhưng lại không đón lấy.

Đang còn do dự thì bên ngoài truyền đến tiếng trống và tiếng hô : “Nhanh lên, tất cả ra ngoài”

Bọn họ không ngừng thúc giục, Tịch Hề không hỏi Mi Nhã bất cứ cái gì, không trách móc, nhưng ánh mắt nhạt như nước, bên ngoài mọi người đã tấp nập đi ra, nàng quay đầu lại kéo Tích Linh, dùng sức kéo nàng lên, thanh âm trong sáng “Đi”

“Tịch Hề——”

Một tay bung mặt, một tay bị kéo, thanh âm đứt quãng “ta không thể, ta không thể ra đó, ta chỉ có thể ở lại đây”

Tịch Hề nắm chặt tay, nghiêng đầu, khoe miệng nhếch lênh “Ngươi không phải lo, ta nhất định sẽ không bỏ ngươi một mình ở lại chốn này”

Tịch Hề một tay kéo, một tay dùng sức ném bình sứ kia, thân bình va với bức tường kêu một tiếng xoảng rồi vỡ vụn, màu đỏ sậm của chất lỏng bên trong đổ ra từ từ men theo vách tường chảy xuống.

Nhìn bóng lưng Tịch Hề kiên quyết, Mi Nhã không tránh khỏi mất mát “Tịch Hề, ta thật sự không có.....”

Nàng vẫn như cũ không hề quay đầu lại, Mi Nhã mặt lộ vẻ tức giận, đuổi theo “Đúng là ta ích kỉ, ta đem được cho Tịch Linh, nhưng không nghĩ sẽ hại nàng, ngươi vì sao không chịu nghĩ một chút, ai mà không ích kỉ cơ chứ? Chẳng lẽ ngươi không có, Tịch Hề, được có hai chai, nàng dùng hay muốn bỏ lại? Ngươi lại không hiểu sao”

Bước chân cuối cùng cũng dừng lại.

Tịch Linh cũng dừng lại theo. Nàng thất kinh mà lắc đầu, đôi tay dùng sức nắm chặt “Tịch Hề thật xin lỗi, ta chỉ muốn dùng để được đẹp lên một chút, không nghĩ nhiều như vậy, ta không nghĩ bỏ mặc ngươi...”

Vùi ở góc tường, Lý bà run lên, bà đứng lên, đôi mắt đục nhìn về ba thân ảnh kia, lúc này mới tập tễnh đi ra ngoài, nhìn lại Tịch Linh “Có thể đi được thì đi, ai mà không ích kỉ cơ chứ, cô độc ra ngoài là tốt nhất, bằng không sau này biết đâu lại giết hại lẫn nhau, có giết hay không ắt hẳn cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra”

Tịch Hề nhìn Lý Bà, nắm ngón tay nắm chặt cầm lại tay Tịch Linh “Chúng ta đi”

Tịch Linh lộ vẻ mặt mừng rỡ, sải bước đi theo nàng.

Bãi sân lúc này đã tụ tập đông đủ người, nhưng lại tĩnh lặng như tờ, một chút tiếng vang cũng không có, Điện Trạch đứng ở trên cao, Ngũ Nguyệt Minh

đã cho người chuẩn bị tốt tất cả, tựa hồ chuẩn bị lên đường.

Tịch Hề ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú, mày ngang ngài đẹp, sóng mũi cao mũi lẹ, vòng eo thon thả. Điện Trạch nhìn chung quanh ánh mắt lơ đãng rơi trên người nàng, tiến một bước, môi mỏng khẽ thốt “Không ngờ cái bánh chưng như người đáng đáp cũng không tồi”

Nàng tròn to hai mắt, nam tử phát vật áo lên, bày ra đường nét cắt may tinh xảo, biểu thị người sống an nhàn sung sướng, màu áo trắng như không nhiễm bụi trần gian, theo mỗi bước đi tung bay theo gió kèm theo mùi long diên hương nhàn nhạt.

“Thế nào mà lại vẫn còn ba người?” Hân nhủ mày, sắc mặt phản ứng cực nhanh, lộ ra vẻ mặt không vui nơi đáy mắt.

Tích Linh đem cảm dán trước ngực, từ đầu đến cuối không dám ngẩng lên.

Mi Nhã sắc mặt trấn an, bình tĩnh, ba người được Trầm chỉ huy cố ý an bài phía trước, sau lưng các nữ tử khác không ngừng xô đẩy, muốn tranh thủ cơ hội cuối cùng này thoát ra khỏi nơi đây.

“Trong vòng ba ngày chết một người” Trầm chỉ huy sai người mang thi thể một nữ tử lên, Tịch Hề mắt nhìn thẳng, sau lưng chợt bị người đột kích, đau thiếu chút nữa la lên thành tiếng.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy theo sát mình là ánh mắt của nhiều nữ tử lộ ra hung quang, cắn răng nhìn hướng mình, trong con ngươi vẫn lên từng vạch đỏ.

“Chết như thế nào lại thảm như vậy?” Điện Trạch nhìn vết máu loang lổ đã khô lại bên thi thể, toàn thân là máu đỏ khô đen.

Trầm chỉ huy ánh mắt lập tức thay đổi hướng về phía Tịch Hề ngón tay chỉ đến “Chính là nàng”

“A” Nam nữ bất ngờ thốt lên một tiếng, hiển nhiên là xem thường “Đù tàn độc”

Tịch Hề trong lòng chợt lạnh, nàng thấy ánh mắt Điện Trạch âm thầm rơi vào thi thể “Còn có người thân không?”

“Thưa thiếu chủ, còn có một muội muội”

“Ồ đâu?” Điện Trạch rút tầm mắt, lần nữa rơi vào Tịch Hề.

Trầm chỉ huy đi đến đám người đang đứng trước mặt, cảm roi da phe phẩy lâu lâu đánh lên lòng bàn tay, đột nhiên quay đầu lại chỉ hướng Tịch Hề “Chính là nàng”.

“Mang đi ra”. Điện Trạch tiến tiến về sau. Hai tay chấp sau lưng, ngồi xuống.

Tịch Hề chỉ cảm thấy đầu vai bị va chạm, nghiêng người nhìn lại, thấy có một nữ tử đi từ phía sau đám người bước ra, tay nắm chặt hai quả đấm từ từ buông lỏng, quay đầu lại ánh mắt hận muốn giết người rơi ngay trên mặt Tịch Hề.

“Hai trong một, người ta muốn nói chính là đây” Điện Trạch chỉ nữ tử kia. Trầm chỉ huy hiển nhiên không có phản ứng gì đặc biệt trầm giọng xá định “Thiếu chủ, ý ngài là...”

“Ngũ Nguyệt Minh danh chấn thiên hạ, đời nào lại để một nữ tử chân yếu tay mềm không còn người thân lại nơi này, cho nên, trong ba các người, chỉ có thể chọn một” Điện Trạch thốt ra câu này ánh mắt lại rơi trên gương mặt của Tịch Hề.

Trầm chỉ huy sáng tỏ mọi suy nghĩ, lập tức cuối đầu không ngừng hành lễ “Thiếu chủ quả nhiên lòng dạ bồ tát, thuộc hạ kém cỏi xin bội phục bội phục”

Mi Nhã cùng Tích Linh đồng thời ngẩng lên, nét điềm tĩnh trên mặt bây giờ đã tiêu tán, Tịch Hề nhìn thấy nét mừng rỡ trên gương mặt kia, trái tim đột nhiên tích tụ một lần mây đen, khóe mắt ánh lên vài tia phần nộ sắc bén, đôi tay Tích Linh chợt che hai gò má, tiếp tục khóc.

“Chuyện gì đây? Định làm loạn cái gì” Trầm chỉ huy nghe được âm thanh lập tức xoay đầu lại nơi phát ra tiếng khóc.

Tích Linh giật mình, lật đật nuốt thanh âm đang còn nghẹn ngào lại ở cổ họng, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đầy mụn đỏ tự giác nâng lên.

Điện Trạch lấy loạn cũng lập tức hứng sự chú ý của mình, ánh mắt liếc nhìn thấy Tích Linh, lộ ra vẻ phần chán ghét, ngón tay thon dài chống bên một góc mặt lười nhác nghiêng người nhìn sang “Các người? Người nào không phận sự tránh ra ngoài”

Tịch Hề chống lại khóe miệng hân nâng lên, cười yếu ớt, một câu nói ra từ miệng, nhưng cũng chỉ là thuận miệng cao hứng thốt ra, sống hay chết đều ở trên tay bọn họ.

Điện Trạch thấy trên mặt nàng vẫn điềm tĩnh không có ý nhúc nhích, ngón trỏ ở môi mỏng nhẹ nhàng mon tron “Người đang nghĩ gì?”

Tịch Hề nhìn Mi Nhã và Tích Linh một cái, sau lưng đó là một đôi mắt đầy sự cầu khẩn, nàng không thể coi như không thấy “Chỉ cần muốn sống, chúng ta đều muốn”

“A —”

Điện Trạch khoe môi bật ra tiếng cười, thân thể cao đôi chân dài thẳng tắp đột nhiên đứng lên, chân mang giày thếp vàng, từng bước từng bước hướng xuống đài mà đi, vạt áo dài trắng tung bay theo từng bước đi, đập trên bậc cầu thang làm bằng gỗ quý, Tích Linh khẩn trương không dứt, một tay nhanh chóng bắt lấy cổ tay Tích Hề. Nàng chợt thấy bị đau, mờ mắt, nam tử đã đứng kế bên.

Đỉnh đầu bị bóng hắt che khuất tầm, bóng hắt vừa dài vừa rộng, nàng khéo léo né tránh nhưng bị hắt nắm chặt cầm, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hắt nắm trọn trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bị Khinh Rẻ

Tích Hề giật mình, cảm giác được ngón tay thon dài của hắt như có như không vuốt lên trên sườn mặt mình, Điện Trạch nhìn mặt nàng, cổ tay đột nhiên nhấc lên, Tích Hề bất đắc dĩ phải khiêng mũi chân lên.

Tích Linh cầm lấy một tay của nàng, Mi Nhã thấy thế, cũng nắm chặt cổ tay Tích Hề, Điện Trạch không chút để ý liếc mắt một cái, sau thu hồi tay lại, bắt nàng phải nhìn thẳng vào mặt mình: “Thật sự, muốn sống?”

Nàng gian nan khiêng chân, ngữ khí vẫn không thay đổi: “Đến con kiến còn sống hôm nay lo ngày mai, chẳng lẽ chúng ta lại không muốn sao?”

Bàn tay Điện Trạch bỗng nhiên dùng sức, kéo khớp hàm của nàng: “Ta không cần phải sống nay lo mai, bởi vì, ta là chúa tể của các người, đồ ti tiện”

Trong ngực hắt phập phồng tức giận, lời nói của nàng, hoàn toàn chọc giận hắt, Tích Hề rút hai tay của Tích Linh và Mi Nhã ra, nắm mu bàn tay hắt lại.

Cầm nàng bị kiềm chế, không thể gỡ ra được, nàng liền đưa hai tay đặt tại phía sau gan bàn tay hắt, dùng sức kéo tay hắt xuống: “Ta muốn sống, mạng là của ta, không phải là kẻ ti tiện”

Thanh âm của nàng, cứ như vang vọng lại, lời nói tuy bình thường, nhưng lại khiến cho lòng hắt mềm nhũn, giống như đánh vào nơi trọng yếu nhất của hắt. Tích Hề thừa dịp hắt xuất thân, dứt khoát gạt tay hắt ra, nơi cầm của nàng, xuất hiện dấu vết bị nắm chặt rõ rệt.

Điện Trạch cúi xuống, nhìn vào trong mắt nàng, ánh mắt mang theo vài phần khác thường.

Ánh mắt Tích Hề xuyên qua tai hắt, dừng tại cổ kiệu kia, Điện Trạch nhìn sườn mặt nàng, khí thế bất khuất ấy, lại làm cho lòng hắt căm phẫn, hắt tiến lên, thân ảnh cao lớn áp chế nàng, trong đôi mắt ẩn chứa sự tức giận, cả người toát ra sự giận dữ kinh người: “Muốn sống cũng chưa chắc đã sống được, chỉ là một mạng, không phải hèn hạ thì là cái gì?”

Giọng nói của hắt, gần như là rống giận, Tích Hề đưa mắt nhìn hắt, trong mắt nàng ẩn chứa điều gì đó.

“Thiếu chủ, thiếu chủ, ngài bớt giận——”, Trầm chỉ huy vội tiến lên, che trước mặt Tích Hề, hướng nàng hung hăng trừng mắt.

Trong chốc lát, người của Ngũ Nguyệt Minh nhận thấy được sự khác thường, đều vây quanh tại đây, Tích Hề khẽ cắn môi dưới, im lặng không nói gì.

Mi Nhã nắm chặt tay, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh, có vài lời do dự muốn nói mà không được, đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn đến Điện Trạch, nàng sợ hãi trốn không kịp, chỉ có thể đầu mắt cùng hắt/

Ánh mặt trời chiếu sáng trên đỉnh đầu hắt, mê hoặc ánh mắt Mi Nhã, hắt giơ tay lên, đi tới trước mặt nàng: “Còn người?”

Âm thanh của hắt, tràn đầy dụ hoặc, trong đó còn mang theo con tức giận chưa tiêu tan.

Mi Nhã lặng lẽ đưa mắt liếc nhìn Tích Hề một cái, lưỡi khô khốc, mở miệng nói: “Ta cũng muốn ra ngoài”

“Ha ha——”

Điện Trạch nghe thế, đột nhiên cười vang lên, nhướn mày, mọi người xung quanh không hiểu, đưa mắt nhìn nhau.

“Còn người? Cũng muốn ra ngoài sao?” Khóe miệng Điện Trạch nhếch lên, đưa mắt nhìn Tích Linh.

Nàng cúi gầm mặt, nhìn mũi chân mình, không cần trả lời, hắt cũng có thể đoán được.

“A——nếu như vậy” Điện Trạch bỏ lưng câu phía sau, rồi sau đó hắt đưa tay lên chỉ đám người phía sau: “Các người tự mình giết lẫn nhau đi, nói không chừng, ta chợt cảm thấy cao hứng, đem các người ra khỏi Bắc Hoang doanh sao”

Hắt đi tới trước đài cao, bóng dáng cao ngạo, khác biệt so với đám người hèn mọn phía dưới.

Mi Nhã đứng cách hai người vài bước, đưa mắt nhìn tay Tịch Hề và Tịch Linh nắm lại với nhau, trên mặt hơi chút âm u. Tịch Hề cảm giác được một luồng oán giận, nàng khẽ cười một tiếng khi thấy người khác gặp họa, nếu không làm rõ, thì mọi người ở đây ai cũng chờ đợi tàn sát lẫn nhau.

“Tịch Hề——”

Tịch Linh bất an kéo cổ tay áo cầu nàng, khuôn mặt sưng đỏ nhìn về phía Mi Nhã: “Chúng ta, thật sự. . .”

Nhìn về mặt phòng bị của Mi Nhã, thanh âm của nàng âm trầm cất lên một cách lạnh lẽo: “Lúc trước đã có nói, ba chúng ta đều phải cùng nhau ra ngoài, ai cũng không được bỏ lại, Mi Nhã, lúc nằm trong nhà tù, ta đã có lúc thật sự tin tưởng ngươi”

“Bình sứ kia, ta nói cái gì hai người cũng không tin, đúng, ta cũng muốn ra ngoài, nhưng chưa hề nghĩ tới việc hại ngươi và Tịch Linh” Mi Nhã kính động nói to: “Bình bạch ngọc lộ kia, ta thật sự không có làm gì cả”

Xa xa, trên đài cao, nam tử nhàn nhã ngồi, nhìn sự khẩn trương trong mắt Tịch Hề, hần khẽ nói gì đó, tâm, chợt bình tĩnh trở lại.

Cái bọn họ muốn, chính là họ diễn trò cho bọn hắn xem.

Tay không tắc sặc, không phải ngươi chết thì ta chết, nàng cắn môi tới bật ra máu.

Có lẽ, chính nàng có thể thử một lần,

Tịch Hề nhắm mắt, sau đó mở ra, ánh mắt sáng trong, trong đó ẩn chứa ngọn lửa nhỏ rực cháy, chuyện này, nàng lựa chọn kết thúc như thế này một lần, kết thúc này như con dao hai lưỡi, nàng cũng muốn thử lòng của người mà nàng cho rằng đó là bằng hữu.

“Mi Nhã——” Tịch Hề mở miệng nói, trong lòng rất khẩn trương: “Ta cùng Tịch Linh bỏ qua cho ngươi, ngươi cũng bỏ qua, được chứ?”

Mi Nhã và Tịch Linh đều ngẩng đầu, trên đài cao, ngón tay nam tử gõ gõ mặt bàn, cũng không nói gì.

Buồng rèm kiệu xuống, chỉ để lại một khe hở, nam tử ẩn trong bóng tối, đôi con ngươi hẹp dài không rõ hi vọng ái ố, khóe miệng hơi nhếch lên.

Tịch Linh kéo tay áo nàng, Mi Nhã đưa mắt nhìn Tịch Hề, trong lòng đau xót, đôi mắt tràn đầy hơi nước: “Được”

Miệng nhỏ mở ra nói, chỉ một chữ như thế, nhưng lại dị thường có lực.

Tịch Hề mỉm cười, mắt nhìn thẳng, trong kiệu, nam tử đưa tay vén rèm ra, ánh mắt tà tứ vô ý chạm mắt nàng, nàng híp hai mắt lại, chỉ thấy Huyền Hạo lại buồng rèm, thân ảnh cao lớn lần nữa khuất trong bóng tối. Tịch Hề thấy rèm kiệu bị nương theo gió bay, chớp mắt, trong lòng chợt dâng lên sự bất an.

Cả đoàn người lay động, Trầm chỉ huy hướng tới nháy mắt với cai ngục, tay vung roi da lên, lúc này đám đông mới yên lặng.

Điện Trạch ngồi xuống gác chân lên, cầm tách trà trong tay thông thả uống, hần đưa mắt nhìn về phía mọi người, rét lạnh nói: “Không ai tiến lên sao?”

Mi Nhã đứng bên cạnh Tịch Hề và Tịch Linh, nghe nàng nói: “Không đi được, thì khỏi phải suy nghĩ”

Điện Trạch nhướn mày, ngón trỏ chuyển động quanh tách trà: “Không thể tưởng tượng được, ba người các ngươi quả là tình nghĩa sâu đậm”

Trên trời, ánh mắt trời đã không còn, tuyết lại rơi, làm không khí xung quanh lạnh thêm.

“Thiếu chủ, tuyết lại rơi nữa rồi, trận này khá lớn, hôm nay nếu chúng ta không khởi hành, thuộc hạ sợ đi đường sẽ gặp tuyết lở” Cổ quản gia tiến tới nói vào tai Điện Trạch.

“Thật phiền toái” Điện Trạch lộ ra vẻ không kiên nhẫn, ngón trỏ gõ vài cái.

Hần đứng dậy, ánh mắt ngạo nghễ đảo qua mọi người phía dưới: “Lập tức khởi hành”, sau đó hần xoay người, bóng dáng cao lớn trong tuyết, mất phượng liếc qua phía dưới: “Đem ba người các nàng đi luôn”

“Vâng” Cổ quản gia đáp nhẹ, hướng tới bên cạnh làm động tác tuân lệnh.

Tịch Hề giật mình, nhìn hần bước đi xa, lúc này trên mặt nàng mới hiện lên sự vui vẻ. Mi Nhã cũng giật mình, đến nỗi không có phản ứng.

“Thiếu chủ, thiếu chủ đi thông thả, theo ý ngài, ba nàng ấy. . .”

Người Ngũ Nguyệt Minh đã bắt đầu di chuyển, Cổ quản gia cũng nhanh chóng đi theo phía sau Điện Trạch, Trầm chỉ huy hết sức đuổi theo, Điện Trạch tùy tay quang ra vài tờ ngân phiếu.

“Nhiều đây, cũng đủ mua cả Bắc Hoang doanh của ngươi”

Trầm chỉ huy vội vàng đưa hai tay ra cầm lấy, ba người các nàng bị đưa đi theo. Tịch Hề chậm rãi đi, nhìn thấy cỗ kiệu được bốn kiệu phu khiêng lên, từ

đầu đến cuối, người trong kiệu không hề nói một câu.

Nàng quay đầu lại nhìn vào đám người, gương mặt của Lý bà hiện lên, bà vẫy vẫy tay, trên mặt là sự hiện lành.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Yêu Tà

Nửa tháng sau,

Sương chiều đã dần buông, giương mắt lên nhìn, ánh hoàng hôn đã dần lặn, buồng mình trên đỉnh Ngũ Nguyệt Minh, nhìn bốn phía từng cây cột được chạm trổ tinh xảo, Ngọc Vũ Quỳnh Lâu, một nơi hào hoa xa xỉ, mái nhà cong, chạm phượng, đôi mắt làm bằng Dạ Minh Châu Bắc Hải đợi đến đêm càng phát ra ánh sáng long lanh, bầu trời dần tắt sáng, xa xa nổi lên từng âm thanh vang rền, sấm sét kéo đến, mây đen quần vũ, báo hiệu điềm xấu, hoàng thành trở nên nguy hiểm.

Bên ngoài sấm chớp rền vang, nhưng ở Ngũ Nguyệt Minh chỉ xem như kiến gãi chân hồ, mưa bắt đầu rơi, không báo trước phủ trắng xóa, lộp độp, tiếng rơi dính tai nhức óc truyền đến, làm cho người khác muốn không chú ý cũng nhận phải lắng nghe từng chút một.

Ba tiếng chớp xé toạt bầu trời đen kịt, mưa ban đầu đã nặng hạt nay còn nặng hơn, bầu trời lúc đen lúc sáng, gió mạnh thổi cuốn bay tất cả, rũ xuống trên hành lang dài đen thẫm tối như mực là đèn cung đình bằng ngọc lưu ly nhẵn tằm bị vứt bỏ trên mặt tường, có cái vì trận cuồng phong không trụ được đành rơi vỡ vụn.

Phong Trì chọt mưa to, trên nóc nhà mưa rơi xuống ngói âm âm vang dội, qua nửa nén hương thôi mà nước đã đầy tràn ngoài sân, không còn phân rõ tam cấp có mấy bậc, nước từ mái nhà trút xuống đổ âm âm bốn phía đem trọn cả Ngũ Nguyệt Minh vây vào giữa.

Một thân váy màu xám tro, vải thô, kiểu dáng đơn giản được một bàn tay khéo léo vén lên đi giữa hành lang chính đầy nước, trên đất từng vũng nước đọng, được nàng vội vã né tránh nhưng giấy thấm vẫn vô thức đập trúng, ướt cả mắt cá chân. Nàng dừng chân, nhướng đôi mắt, hàng mi dài cong như liễu rũ xuống thờ dài, hai tay chống nạnh, : “Haizz, ngày nào không biết, tự nhiên lại có mưa to”

Nàng cầm khay trên tay, nhưng trông không, mưa tốt nhiên tới, quá mức đột nhiên, nửa người đã bị dính nước mưa mà ướt, mới đi mấy bước liền gặp phải một ả nha hoàn khác ở Đồng Cung.

“Lâu Nhi”, nàng vội dậm đầu mừng rỡ kêu, Tịch Hề cảm thấy hết sức khó chịu nhưng hai chân đành phải đạp mấy vũng nước còn sót lại sau trận mưa, xông lên.

Nữ tử được gọi là Lâu Nhi năm nay vừa mới 14, 15 tuổi, nghe có người gọi liền nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cặp mắt như trắng rằm, môi nhỏ đáng yêu cười “Tịch Hề”.

Đôi tay đang nâng khay, bên trên có một chén được đặc sánh, đen nhánh

“Ngươi mang đi đâu đấy?”

Lâu Nhi nhìn sang hướng tay mình, đưa mắt nhìn xung quanh thấy không có ai bèn đi tới bên cạnh Tịch Hề thanh âm đề thấp nói “Đây là cho thiếu gia.”

Tịch Hề nghe nói, như có điều suy nghĩ, nhưng lại rất nhanh bỏ cái suy nghĩ kia đi, chỉ là một chén được mà thôi.

“Nhanh lắm, chỉ nữa canh giờ thôi, ta đi một chút liền về”. Lâu Nhi từ bên người nàng vượt qua, mới đi được mấy bước liền quay người lại cười nói “Nếu không ngươi ở đây đợi ta, một chút nữa ta và người cùng nhau trở về.”

Tịch Hề vừa nghe Lâu Nhi phải đưa thuốc cho thiếu gia, vốn nội tâm có mấy phần tò mò, lại nghe nàng mở miệng nói đợi, liền hớn hờ gật đầu, “Tốt, ta chờ ngươi”.

Lâu Nhi đi thêm mấy bước, đi tới một gian phòng đen như mực, bên ngoài không có một bóng người, vốn ngoài cửa bình thường treo hai ngọn đèn, nhưng vì mưa cũng đã dập tắt, chỉ còn lại vô vọng ướt sũng như gương mặt cam chịu số phận.

“Thiếu gia”

Nàng khẽ gọi, thanh âm hơi run, tay nắm chặt khay toàn là mồ hôi lạnh, Lâu Nhi bờ môi run rẩy, nàng nhìn chung quanh, ngón tay bấm vào nhau thật chặt gõ cửa, mơ hồ vì động tác gõ cửa mà khay đựng chén mặt nước khẽ động.

Bên trong, xác định không có đến một âm thanh.

Có tiếng loạt xoạt vang lên sau lưng, thỉnh thoảng cây khô rớt, Lâu Nhi đột nhiên căng thẳng, run lấy bầy, bàn tay trắng nõn nà đẩy cửa đi vào.

“Người dám?”, giọng nói âm trầm, hơi khàn khàn được thốt ra.

Xung quanh tối đen như mực, nàng một cái gì cũng không thấy, nên không biết nên tiến hay lùi, mang theo âm thanh khiếp sợ, đứng nguyên tại chỗ, đợi một khắc trôi qua nàng mới dám ngáp ngừng mở miệng “Thiếu gia, nô tỳđến đưa thuốc.....”

Toàn thân mỗi giây phút trôi qua cũng đều kéo dài đến cực hạn, chỉ cần một tiếng vang nhỏ cũng làm nàng hồn xiêu phách tán.

“Ha Ha.....”

Bên tai rõ ràng nghe được tiếng nam tử hít thở, Lâu Nhi bụng khay tâm tình khiếp sợ, trên người mặc dù đã nhiễm mưa ướt hết nửa y phục nhưng mồ hôi vẫn không ngừng đổ ra.

“Tới đây...”, một thâm âm cực uy quyền truyền đến, rõ ràng như vậy nhưng Lâu Nhi vẫn không ngừng kích động đứng im tại chỗ, thanh âm mang chút hàn khí, lạnh như băng. Đánh trúng chút một vào trái tim, như rơi vào hàn băng ba ngàn năm, khiến cả người run lấy bầy.

Nàng hạ mắt xuống, không biết nên chạy đi đâu, mới bước tới một bước, cổ tay liền bị một bàn tay thật to nắm lấy, cả người lao đao ngã nhanh chóng bị bàn tay còn lại chế trụ, màn này thật làm Lâu Nhi tổn thọ, thiếu chút nữa đổ cả khay thuốc, bàn tay của nam tử kia lạnh như băng, so với người đã chết không có chút khác biệt.

Tịch Hề ở ngoài điện không ngừng nhìn xung quanh tiếm kìm bóng dáng nhỏ nhắn của Lâu Nhi, đợi đã hơn canh giờ, vẫn không thấy người đâu.

“Thế nào còn không ra?”, nàng không khỏi có chút nóng nảy, mới chịu tiến lên phía trước, lúc này đã thấy cửa mở ra, bước ra là một người.

Bước chân có chút tập tễnh, là một lão bà.

Mắt thấy lão bà bà đóng cửa lại, còn Lâu Nhi vẫn không có ra ngoài, nghĩ ngợi một lát bèn tiến lên, cũng muốn hỏi thăm Lâu Nhi đâu sao chưa ra. Mới bước đi mấy bước, liền cảm thấy có gì đó không ổn, lúc này mới nhìn kỹ lão bà bà, chẳng phải hôm nay Lâu Nhi mặc y phục này sao? Tiến gần thêm mấy bước, Tịch Hề hoảng sợ ngừng bước chân, đứng tại chỗ, sắc mặt kinh hãi, bộ dáng kia thật rất dọa người.

Lão bà bà lúc này đứng trước mặt Tịch Hề, nàng uể oải tiêu điều, dùng sức nửa ngày mới nặn ra được một nụ cười, làn da vốn nên tí mỉ trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn bây giờ lại sinh ra nhiều nếp nhăn, ba búi tóc đen hơn phân nửa là đã tóc trắng, Lâu Nhi tự nhiên cũng không phát hiện, chỉ là ai oán nói “Tịch Hề, lần đưa được lần này, giống như trải qua mấy kiếp vậy, mệt quá”

Tịch Hề tim đập mạnh và loạn nhịp, vẫn đắm chìm trong hoảng sợ, khó có thể kiềm chế.

Nàng vẫn hai tay bụng khay, hình ảnh khô khan, màu da lão hóa như lão thái thái, da nhăn lúm nhúm.

Trên vai một bím tóc từ đen đã chuyển thành bạch kim, Tịch Hề đem tay lấy xuống vắt ra phía sau, sót lại trên vai một sợi tóc bạc, quấn trên cần cổ nàng, tóc này so với Lâu Nhi thật chói mắt, Khỏe mắt nàng sáng lên kinh ngạc, ngẹn ở cổ họng nhìn trân trối Lâu Nhi, lời định nói ra vội nén xuống, năm ngón tay nắm chặt không để lộ dấu vết, tiện thể đem sợi tóc bạc trong lòng bàn tay giấu đi, mang theo một chút xúc cảm.

“Tịch Hề, Thiếu gia thích thanh tĩnh, chúng ta mau chóng rời đi.” Tịch Hề đang ngần ngại thì Lâu Nhi vội nhẹ kéo khuỷu tay nàng, ý bảo mau chóng rời đi.

“A, uhm...” Ừ một tiếng, nàng toàn thân không khỏi rung mình, một tay cầm giúp Lâu Nhi cái khay, một tay kia đỡ nàng.

Bước chân sâu cạn lần lượt thay đổi, mỗi bước đều tập tễnh, Tịch Hề không nhận được quay về phía sau mà nhìn, gian phòng này cửa chính khép chặt, nhìn qua cũng không có gì bất thường.

Khiếp sợ trong lòng thật lâu vẫn không bình phục lại, Lâu Nhi đối với bộ dáng hiện tại hiển nhiên cũng là không có phát hiện, Tịch Hề không đành lòng nói ra, chỉ là cẩn thận từng li từng tí dắt lấy tay nàng trôi về Đông Uyển.

Ngũ Nguyệt Minh, là son trang lớn nhất vương triều, bên ngoài xem ra khí thế hào hùng, nếu so với Kim Loan Điện của Hoàng Đế đương triều cũng không thua kém, Ngũ Nguyệt Minh chia làm ba sáu các, bảy hai viện, cả một trang viên chiếm gần nửa kinh đô.

Kể từ khi đến hậu cung Ngũ Nguyệt Minh, Tịch Hề chưa hề thấy được Cố quản gia và Điện Trạch, an bài sự vụ đến nay đều là một người, mọi người đều gọi là Nguyệt Nương.

Trên hành lang dài, được cất ghép bằng đá cẩm thạch, mặt đá sáng bóng. Ngoài trời mưa bụi mù mịt tiến đến bao trọn cả chân trời một màn sương xám. Tịch Hề bụng khay, đi tới lầu các Tây Uyển.

Hai người nha hoàn đã ở bên ngoài chờ, thấy nàng đến liền đem cửa điện mở ra, ý bảo nàng đi vào.

Nhẹ nhàng liên tục bước, hương trầm bay trong gió, vừa định tiên thêm liền nghe được một hồi âm vang lên, rơi loảng xoảng, trong nhà đồ vật bị đập đã loạn đầy đất.

“Chủ nhân bớt giận...”

Nha hoàn vò vàng quỹ xuống, Tịch Hề lúc này nhìn chủ nhân của mình, chỉ thấy nàng một thân y phục màu đỏ tươi từ vai đến đất, đai lưng thắt tôn lên vòng eo thon thả lại rũ xuống phía sau, thân hình mảnh mai đứng giữa gian nhà chính, chân trần đang giẫm trên thảm lông mềm mại.

“Đêm qua thị tắm, là Nguyệt Cơ?”

Nha hoàn quỹ gối bên cạnh run rẩy lấy bối, đầu cúi đến ngực không dám ngẩng lên : “Bẩm chủ nhân. ... phải. ...”

“Tiện nhân, tiện nhân”.

Một tay thuận tiện mang tách trà còn lại trên bàn hất lên, nước trà nóng bất thiên bất dịch rơi vào người nha hoàn, nửa bên gò má nhất thời mìn mưng lập tức sưng đỏ, nữ tử như cũ không nhúc nhích quỹ, một tiếng cũng không dám kêu.

“Nguyệt cơ cũng chỉ là nha hoàn, ngày hôm qua cũng lại một bước thị tắm rồi!”

Trung ta bộ mặt phẫn nộ, tiện hay có thể mang bất cứ thứ gì ném ra, cũng không quản xem có đả thương người khác hay không, một phòng tất cả mọi người đều quỹ, không ai dám lên tiếng, giây lát sau thở hồng hộc, đôi mắt đẹp diễm lệ bỗng nhiên dừng lại trên người Tịch Hề.

“Ngươi là ai?”

Chương 10: Thân phận

Đặt cái khay trong tay xuống, Tịch Hề hành lễ, hai tay đặt ngang hông: “Nô tỳ Tịch Hề, mới được phân đến đây”

Con tức giận chưa tiêu tan, bàn tay ngang ngực vung lên. Ở Ngũ Nguyệt Minh, hậu viện, cũng giống như hậu cung, vì tranh thủ tình cảm, bất cứ thủ đoạn nào cũng đủ tồi tệ tới mức cũng được sử dụng: “Mới đến?”

Tịch Hề cụp hai mắt, chậm chạp nói: “Bẩm chủ tử, đúng ạ”

“Được rồi” Nữ tử lộ ra vẻ mặt uể oải biếng nhác, vừa mới phát tiết xong, giờ quay lại nằm trên ghế quý phi. “Ngươi tới Tây cung một chuyến, nhìn xem tiện nhân kia có còn ở đó không, nếu Thiếu chủ có hỏi, ngươi nói là người mới, không tìm được đường nên đi lạc”. Đôi mắt đẹp nhìn về phía nàng, gõ gõ ngón tay trên bàn: “Nếu như. . .” nàng ta dừng lại, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi dám nói tên ta ra, ta nhất định sẽ vả miệng ngươi”

Tịch Hề nghe nàng ta nói, biết lý do lạc đường là không đáng tin, nhưng vẫn kiên trì đáp ứng: “Vâng, nô tỳ biết rồi ạ”

Đi ra khỏi Khế Viên các, mưa lâm cho hành lang ướt nhẹp, nàng lững thững đi, bất tri bất giác, cước bộ chậm lại. Ai cũng biết, Tây cung là chỗ ở của Thiếu chủ, nàng chỉ là một thô sử nha hoàn, làm sao có thể đi vào đó được.

Đôi mắt trong sáng khẽ nhắm lại, do dự đứng lại một chút, sau đó mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời, muốn tìm ra nguyên nhân thì dứt khoát phải đến Tây uyển.

Rừng trúc xanh biếc, thật là một cảnh sắc tươi đẹp, nàng rón ra rón rén đi tới trước đại điện, ngay cả lính gác cũng không có, phía trên, ngọn đèn cung đình được châm lên, ở trước mái hiên tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Tịch Hề đứng trước cửa, mũi chân kiểng lên nhìn xung quanh bên trong điện, trong đó tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy. Nàng không dám ở lại lâu, sợ có người phát hiện.

Chân bước vào, bàn chân dẫm lên thảm lông, cả người giống như đang trong đám mây, nàng nín thở, hai mắt cảnh giác nhìn xung quanh, xuyên qua đại điện, ngăn cách một tấm bình phong, hẳn là nơi nghỉ tạm của Thiếu chủ.

Cước bộ dừng lại, nàng nghiêng đầu nhìn xung quanh lần nữa, chợt nghe thấy giọng nói từ sau tấm bình phong truyền tới: “Ai?”

Tịch Hề giật mình, vội phúc thân hành lễ: “Nô tỳ là nha hoàn ở Khế Vân các, hôm qua chủ tử bị lạnh, thân thể bệnh nhẹ, nô tỳ không dám chậm trễ, cả gan hướng Thiếu chủ thông báo một tiếng”

Trong lòng nàng nhút nhát, tự biết lấy cớ này cũng có thể tạm chấp nhận được.

Bên trong trầm mặc nửa khắc, ngay tại lúc lòng nàng lo sợ, nam tử bên trong mở miệng nói: “Ngươi vào đây”

Tịch Hề thở ra một hơi, trong nội điện, mùi cỏ huân hương thơm mát, nàng nắm nhẹ tay, chậm rãi bước đến.

Điện Trạch ngẩng đầu, cả người lười nhác đang nửa nằm nửa ngồi, ánh mắt nàng liếc vội ra phía sau người hắn.

“Chỉ có mình ta thôi”. Hắn chỉ cần nhìn là biết nàng định làm gì, hơi động nửa người trên.

Áo ngủ bằng gấm trơn bóng khẽ rơi ra, lộ ra làn da rõ ràng, nhiệt độ ấm áp trong điện theo ánh nến tăng lên, Tịch Hề không dám lui lại, chỉ có thể đưa mắt chuyển sang nơi khác.

Điện Trạch đứng dậy, tùy ý choàng áo ngủ trắng lên người, Tịch Hề nhìn cơ hội nhìn xung quanh, trong điện tựa hồ không có dấu vết hoan ái, trong không khí là sự lịch sự thanh tao.

Bỗng dưng cả người cảm giác được sự áp chế, Tịch Hề bỗng dưng hoàn hồn, Điện Trạch không biết khi nào đã đứng trước mặt nàng.

Hắn chỉ chỉ mặt đất cách đó không xa, nàng nhìn theo, thì thấy áo ngủ của nữ nhân, một đóa hoa mẫu đơn thêu thủ công tinh tế, xinh đẹp, lóa mắt.

Ánh mắt Tịch Hề lộ ra vẻ khó hiểu, Điện Trạch nhếch môi, bỗng đem tay phải đưa đến trước mặt nàng: “Đúng là nữ nhân”

Tìm nàng đập nhanh và loạn xạ, theo bản năng lùi về phía sau vài bước, sắc mặt khẽ biến, hai mắt đề phòng nhìn hắn. Hắn im lặng, thở từng hơi nhẹ nhàng, đôi mắt chuyển động, ánh mắt thâm thúy, nhưng trong mắt Tịch Hề thì lại trở nên thâm trầm . .

“Nói cho chủ tử của ngươi, ngày mai, kêu nàng đến thị tẩm”, Điện Trạch tránh đi ánh mắt của nàng, lồng ngực không kiềm chế được dục vọng. Hắn cố gắng nói chính mình phải bình tâm lại nhưng không được. Trên trán là một tầng mồ hôi lạnh, tay đặt trên bàn nỉ cả gân xanh: “Cút đi”

Tịch Hề nhìn hắn, sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Trở lại Khế Viên các, nữ tử vẫn nằm ở ghế quý ph, nhìn thấy nàng tiến vào, liền nâng mí mắt lên hỏi: “Như thế nào?”

“Bẩm chủ tử, Tây cung của Thiếu chủ chỉ có một mình thiếu chủ, chưa thấy Nguyệt Cơ”, Tịch Hề thấy trong mắt nàng ta sáng ngời, hợp thời bổ sung một câu: “Thiếu chủ còn bảo nô tỳ về nhắn lại với ngài, ngày mai chủ tử tới Tây cung thị tẩm”

“Cái gì?” Nàng ta giật mình đứng dậy, chân trần đi tới trước mặt nàng: “Lời này là thật sao?”

“Bẩm nương nương, là chính Thiếu chủ nói ạ”

Nữ tử lộ vẻ mặt vui mừng, nhướn cằm, mặt đắc ý: “Nguyệt Cơ, ngươi đấu với ta đã lâu rồi, mà vẫn không thắng được ta”. Nàng ta thập phần vui vẻ, đưa mắt nhìn Tịch Hề rồi nói: “Thường, tất cả hạ nhân trong Khế Viên các đều được thưởng”

Mọi người nhìn nhau, Tịch Hề dẫn đầu nói: “Tạ ơn chủ tử”

Cả ngày vội vàng làm việc, lúc Tịch Hề trở lại tiểu viện của mình thì đã gần khuya, trăng đã lên cao, khi nàng đẩy cửa đi vào, liền thấy Mi Nhã ngồi trước giường Tích Linh, đang đưa nước cho nàng uống.

Vết sưng đỏ trên mặt đã đỡ bớt, dung mạo cũng khôi phục vài phần.

“Mi Nhã” Tích Linh uống nước xong nói: “Thực xin lỗi”

Mi Nhã ngược mắt nhìn, sau đó dịch lại góc chăn cho nàng: “Ngốc, sao lại nói như thế”

Tiếng tiêu du dương vang lên giữa đêm thanh vắng, một khúc lại một khúc, như sóng gợn bên tai, Tịch Hề dựng thẳng tai, ngón trỏ trong áo ngủ tay trái dựa theo làn điệu viết ra hai chữ: Đến mau!

Một đạo bóng đen từ tiểu viện rón rén ra ngoài, nhìn xung quanh, sau đó thân hình linh động nhảy lên mái hiên, cong người nhanh chóng tiến về phía trước. Chân lướt như gió, gạch ngói bị dẫm dưới chân không hề phát ra tiếng động.

Phía xa, chỉ thấy một hắc y nam tử đang khoanh tay trước người, trong tay hắn, là cây tiêu dài.

“Cửu ca”. Tịch Hề đứng lại khẽ gọi.

“Đã tìm được chưa?” Toàn thân nam tử đều màu, bịt mặt đen, mũ trùm đầu đen, chỉ lộ ra một ánh mắt đậm mạc, tay trái hắn đeo một bao tay da, nghe thế gian đồn, thủ đoạn của hắn rất độc ác, lại bị đứt một ngón tay, cho nên có tên gọi là Cửu ca.

“Giấu quá kỹ, ta còn chưa thăm dò được là ở đâu”

“Ta trăm phương nghìn kế đem ngươi vào Ngũ Nguyệt Minh, không phải là để cho ngươi ngồi không ăn cơm trắng”. Nam tử lộ ra biểu hiện không hề không giận, giọng nói hung ác nham hiểm.

Tịch Hề cắn môi dưới, bàn tay nắm chặt thành quyền: “Cho. . . cho ta chút thời gian, nếu đã tới đầm rồng hang hổ này, ta nhất định sẽ mang đồ vật kia ra giao cho ngươi”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thân Phận

Đặt cái khay trong tay xuống, Tịch Hề hành lễ, hai tay đặt ngang hông: “Nô tỳ Tịch Hề, mới được phân đến đây”

Con tức giận chưa tiêu tan, bàn tay ngang ngực vung lên. Ở Ngũ Nguyệt Minh, hậu viện, cũng giống như hậu cung, vì tranh thủ tình cảm, bất cứ thủ đoạn nào cũng đủ tồi tệ tới mức cũng được sử dụng: “Mới đến?”

Tịch Hề cụp hai mắt, chậm chạp nói: “Bẩm chủ tử, đúng ạ”

“Được rồi” Nữ tử lộ ra vẻ mặt uể oải biếng nhác, vừa mới phát tiết xong, giờ quay lại nằm trên ghế quý phi. “Người tới Tây cung một chuyến, nhìn xem tiện nhân kia có còn ở đó không, nếu Thiếu chủ có hỏi, người nói là người mới, không tìm được đường nên đi lạc”. Đôi mắt đẹp nhìn về phía nàng, gõ gõ ngón tay trên bàn: “Nếu như. . .” nàng ta dừng lại, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: “Nếu người dám nói tên ta ra, ta nhất định sẽ vả miệng người”

Tịch Hề nghe nàng ta nói, biết lý do lạc đường là không đáng tin, nhưng vẫn kiên trì đáp ứng: “Vâng, nô tỳ biết rồi ạ”

Đi ra khỏi Khế Viên các, mưa làm cho hành lang ướt nhẹp, nàng lững thững đi, bất tri bất giác, cước bộ chậm lại. Ai cũng biết, Tây cung là chỗ ở của Thiếu chủ, nàng chỉ là một thô sử nha hoàn, làm sao có thể đi vào đó được.

Đôi mắt trong sáng khẽ nhắm lại, do dự đứng lại một chút, sau đó mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời, muốn tìm ra nguyên nhân thì dứt khoát phải đến Tây uyển.

Rừng trúc xanh biếc, thật là một cảnh sắc tươi đẹp, nàng rón ra rón rén đi tới trước đại điện, ngay cả lính gác cũng không có, phía trên, ngọn đèn cung đình được châm lên, ở trước mái hiên tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Tịch Hề đứng trước cửa, mũi chân kiểng lên nhìn xung quanh bên trong điện, trong đó tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy. Nàng không dám ở lại lâu, sợ có người phát hiện.

Chân bước vào, bàn chân dẫm lên thảm lông, cả người giống như đang trong đám mây, nàng nín thở, hai mắt cảnh giác nhìn xung quanh, xuyên qua đại điện, ngăn cách một tấm bình phong, hẳn là nơi nghỉ tạm của Thiếu chủ.

Cước bộ dừng lại, nàng nghiêng đầu nhìn xung quanh lần nữa, chợt nghe thấy giọng nói từ sau tấm bình phong truyền tới: “Ai?”

Tịch Hề giật mình, vội phúc thân hành lễ: “Nô tỳ là nha hoàn ở Khế Vân các, hôm qua chủ tử bị lạnh, thân thể bệnh nhẹ, nô tỳ không dám chậm trễ, cả gan hướng Thiếu chủ thông báo một tiếng”

Trong lòng nàng nhút nhát, tự biết lấy cớ này cũng có thể tạm chấp nhận được.

Bên trong trầm mặc nửa khắc, ngay tại lúc lòng nàng lo sợ, nam tử bên trong mở miệng nói: “Người vào đây”

Tịch Hề thở ra một hơi, trong nội điện, mùi cỏ huân hương thơm mát, nàng nắm nhẹ tay, chậm rãi bước đến.

Điện Trạch ngừng đầu, cả người lười nhác đang nửa nằm nửa ngồi, ánh mắt nàng liếc vội ra phía sau người hắn.

“Chỉ có mình ta thôi”. Hắn chỉ cần nhìn là biết nàng định làm gì, hơi động nửa người trên.

Áo ngủ bằng gấm trơn bóng khẽ rơi ra, lộ ra làn da rõ ràng, nhiệt độ ấm áp trong điện theo ánh nến tăng lên, Tịch Hề không dám lui lại, chỉ có thể đưa mắt chuyển sang nơi khác.

Điện Trạch đứng dậy, tùy ý choàng áo ngủ trắng lên người, Tịch Hề nhân cơ hội nhìn xung quanh, trong điện tựa hồ không có dấu vết hoan ái, trong không khí là sự lịch sự thanh tao.

Bỗng dưng cả người cảm giác được sự áp chế, Tịch Hề bỗng dưng hoàn hồn, Điện Trạch không biết khi nào đã đứng trước mặt nàng.

Hắn chỉ chỉ mặt đất cách đó không xa, nàng nhìn theo, thì thấy áo ngủ của nữ nhân, một đóa hoa mẫu đơn thêu thủ công tinh tế, xinh đẹp, lóa mắt.

Ánh mắt Tịch Hề lộ ra vẻ khó hiểu, Điện Trạch nhếch môi, bỗng đem tay phải đưa đến trước mặt nàng: “Đúng là nữ nhân”

Tim nàng đập nhanh và loạn xạ, theo bản năng lùi về phía sau vài bước, sắc mặt khẽ biến, hai mắt dè phòng nhìn hắn. Hắn im lặng, thờ từng hơi nhẹ nhàng, đôi mắt chuyển động, ánh mắt thâm thúy, nhưng trong mắt Tịch Hề thì lại trở nên thâm trầm. . .

“Nói cho chủ tử của người, ngày mai, kêu nàng đến thị tẩm”, Điện Trạch tránh đi ánh mắt của nàng, lồng ngực không kiềm chế được dục vọng. Hắn cố gắng nói chính mình phải bình tâm lại nhưng không được. Trên trán là một tầng mồ hôi lạnh, tay đặt trên bàn nôi cả gân xanh: “Cút đi”

Tịch Hề nhìn hắn, sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Trở lại Khế Viên các, nữ tử vẫn nằm ở ghế quý phi, nhìn thấy nàng tiến vào, liền nâng mí mắt lên hỏi: “Như thế nào?”

“Bẩm chủ tử, Tây cung của Thiếu chủ chỉ có một mình thiếu chủ, chưa thấy Nguyệt Cơ”, Tịch Hề thấy trong mắt nàng ta sáng ngời, hợp thời bổ sung một câu: “Thiếu chủ còn bảo nô tỳ về nhấn lại với ngài, ngày mai chủ tử tới Tây cung thị tẩm”

“Cái gì?” Nàng ta giật mình đứng dậy, chân trần đi tới trước mặt nàng: “Lời này là thật sao?”

“Bẩm nương nương, là chính Thiếu chủ nói ạ”

Nữ tử lộ vẻ mặt vui mừng, nhướn cằm, mặt đắc ý: “Nguyệt Cơ, người đầu với ta đã lâu rồi, mà vẫn không thắng được ta”. Nàng ta thập phần vui vẻ, đưa mắt nhìn Tịch Hề rồi nói: “Thường, tất cả hạ nhân trong Khế Viên các đều được thưởng”

Mọi người nhìn nhau, Tịch Hề dẫn đầu nói: “Tạ ơn chủ tử”

Cả ngày vội vàng làm việc, lúc Tịch Hề trở lại tiểu viện của mình thì đã gần khuya, trăng đã lên cao, khi nàng đẩy cửa đi vào, liền thấy Mi Nhã ngồi trước giường Tịch Linh, đang đưa nước cho nàng uống.

Vết sưng đỏ trên mặt đã đỡ bớt, dung mạo cũng khôi phục vài phần.

“Mi Nhã” Tịch Linh uống nước xong nói: “Thực xin lỗi”

Mi Nhã ngược mắt nhìn, sau đó dịch lại góc chăn cho nàng: “Ngốc, sao lại nói như thế”

Tiếng tiêu du dương vang lên giữa đêm thanh vắng, một khúc lại một khúc, như sóng gợn bên tai, Tịch Hề dựng thẳng tai, ngón trỏ trong áo ngủ tay trái dựa theo làn điệu viết ra hai chữ: Đèn mau!

Một đạo bóng đen từ tiểu viện rón rén ra ngoài, nhìn xung quanh, sau đó thân hình linh động nhảy lên mái hiên, cong người nhanh chóng tiến về phía trước. Chân lướt như gió, gạch ngói bị dẫm dưới chân không hề phát ra tiếng động.

Phía xa, chỉ thấy một hắc y nam tử đang khoanh tay trước người, trong tay hắn, là cây tiêu dài.

“Cửu ca”. Tịch Hề đứng lại khẽ gọi.

“Đã tìm được chưa?” Toàn thân nam tử đều màu, bì mặt đen, mũi tròn đầu đen, chỉ lộ ra một ánh mắt đậm đặc, tay trái hắn đeo một bao tay da, nghe thể gian đồn, thủ đoạn của hắn rất độc ác, lại bị đứt một ngón tay, cho nên có tên gọi là Cửu ca.

“Giấu quá kỹ, ta còn chưa thăm dò được là ở đâu”

“Ta trăm phương nghìn kế đem người vào Ngũ Nguyệt Minh, không phải là để cho người ngồi không ăn cơm trắng”. Nam tử lộ ra biểu hiện không hề không giận, giọng nói hung ác nham hiểm.

Tịch Hề cắn môi dưới, bàn tay nắm chặt thành quyền: “Cho. . . cho ta chút thời gian, nếu đã tới đầm rồng hang hổ này, ta nhất định sẽ mang đồ vật kia ra giao cho ngươi”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mật Thám

Nam tử chau mày nhìn nàng, chợt nâng bàn tay, khẽ nâng vài sợi tóc đang bay tán loạn trên trán, vuốt nhẹ sang gò má nàng, để yên cảm thụ da thịt nàng:

“Ở nơi này, người thật tâm muốn tiếp tục ”

Hơi lạnh từ gò má truyền sang lòng bàn tay hắn, Tịch Hề mắt vụt sáng, tên nam tử này, từ lúc mới đến cho tận bây giờ, liền làm cho người ta không thể nào suy đoán được tâm hắn. Nhưng cứ đương nhiên bị tâm hắn cuốn vào, rút không ra, nàng lạnh nhạt đáp nhẹ một tiếng:

“Ta đương nhiên hiểu rõ”.

“Cần người hỗ trợ?”

Tịch Hề quay mặt sang, tránh khỏi hơi ấm từ lòng bàn tay hắn.

“Ngũ Nguyệt Minh làm việc từ trước đến giờ đều rất cẩn thận, ban đầu để được quang minh chính đại tiến vào đây, cũng tốn không ít tâm sức, để ngửa có biến, một mình ta lưu lại đã là quá đủ rồi”

Đường Thánh không kiên trì, lập tức rút bàn tay về.

“Đứng rồi, chút nữa thì quên”

Tịch Hề chợt nhớ ra điều gì đó, tiếp lời:

“Ta hôm nay gặp chủ tử mới, nàng ta là người ngang ngược lại kêu ngạo, ta chỉ sợ nàng làm hỏng việc chính”

“Cái này dễ thôi”

Dứt lời, nam tử từ trong tay áo móc ra một bình sứ đưa tới tay Tịch Hề:

“Đây là Ngưng Thần Tán, vốn dự định cũng sẽ đưa ngươi, dùng ít có thể khống chế tinh thần đối phương, nếu mạnh tay thêm một chút có thể lấy mạng người ta”

Tịch Hề nhận lấy bình sứ, nắm chặt rồi đưa vào trong tay áo, chỉ cần là đồ trên tay hắn nàng không bao giờ hoài nghi.

Hôm sau, toàn bộ người làm Khế Viên các đều không nghỉ ngơi, hôm nay mới tới giờ sừu, cũng không biết chủ tử khi nào sẽ trở về.

Tịch Hề đứng ở cửa điện, bả vai lại đột nhiên bị va chạm, nàng trầm ngâm nhìn lại, bỗng chốc mắt hồng mắt vía bởi người vừa đi qua.

“Chủ tử!”

Nàng khẽ gọi, nữ chủ nhân cũng không quay đầu lại hai tay vô lực cúi đầu, bộ đồ ngủ khoát trên người nàng lộ rõ khuỷu tay gầy nhom, nhưng lộ ra bờ vai mịn màng trắng nõn. Tịch Hề theo phía sau bước tới, sau lưng lên đập vô mắt nàng là nơi cần cổ của nữ chủ nhân, một nốt hồng hồng còn ở đó có vạt phần mập mờ.

Trên người, áo nửa cởi, cái yếm không thể che hết cảnh xuân bên trong, máu ứ động, vẫn còn hơi thở sau cơn hoan ái, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm của nữ tử.

“Chủ tử”

Tịch Hề cảm thấy thân sắc không đúng, lần nữa khẽ gọi.

Cuối cùng giật mình một cái, quan sát bốn phía, lại như vô tình phát hiện đã trở lại Khế Viên các, Tịch Hề nhanh chóng đem cửa điện đóng lại, rồi cầm thêm áo lông khoát thêm cho nữ chủ nhân.

Cơ thể bỗng chốc ảm áp trở lại, nàng quay sang nhìn Tịch Hề :

“Người là Tịch Hề?”

“Vâng thưa chủ nhân, nô tỳ là Tịch Hề”

Nàng lui khác, kéo chặt vạt áo trước ngực, thân sắc bỗng chốc trở nên nghiêm nghị.

“Chuyện ta trở lại Khế Viên các, ngươi không được nói ra ngoài, ngày mai ngươi nói với mọi người, ta ở Tây cung tới bình minh mới rời đi”

“Vâng ạ”. Tịch Hề thuận theo ý gật đầu, dìu nàng đến bên giường, lúc này mới đi ra ngoài.

Bên ngoài Đông Cung

Gió thổi khẽ lay từng tán ngô đồng, xào xạc, từng chiếc lá nhỏ xoay vòng, mang chút kiều diễm bi thương, không chịu nổi hàn phong thổi đến trụ không vững, cuối cùng mang bao luyến tiếc lá lìa cành rơi trên nền đất ẩm ướt.

Mùi chân lướt nhẹ, một bộ hắc y bao trọn lấy cơ thể trong bóng đêm, không phân biệt được, đâu là màn đêm đâu là người. khẽ xoay người lách nhẹ ẩn nấp sau cột đồng, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm cửa điện đang khép chặt, không tiến lên.

Ngày đó, Lâu Nhi bắt đầu từ nơi này đi ra, thoát cái từ cô gái 14,15 thành lão bà sắp gần đất xa trời.

Ngũ Nguyệt Minh, tứ đại cung nơi đâu cũng đã lục soát, chỉ thiếu Đông Cung là chưa tìm qua. Đôi mắt hẹp từ trong đêm tối lộ ra, nữ tử nhanh nhẹn tiến lên, thoăn thoắt phóng lên cửa điện trong tích tắc. Đôi tay thủ động, chỉ nghe một tiếng ken két rất nhỏ truyền ra, mở rộng một khe hở đủ để chen vào một người.

Trong điện rất yên tĩnh, nàng thuận tay đem cửa điện đóng chặt lại, bên trong không thể so với Tây Cung sáng ngời. Giơ tay thậm chí cũng không thấy được năm ngón, nàng chỉ có thể một đường tiến lên trước theo cảm giác.

Đụng phải một cái kệ, ngay lập tức biết đó là giá sách, Tịch Hề thậm chí không bỏ sót bất cứ chỗ nào, trái tim lúc này càng trở nên khẩn trương khó giữ

nổi bình tĩnh, trái tim trong ngực cũng theo sự lo âu mà đập thành thịch.

Sau lưng bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Nàng giờ hai lỗ tai lên nghe ngóng, động tác trong nháy mắt dừng lại, nín thở, đôi mắt chợt lóe sáng, khoảng không gian đen kịt, không nhìn thấy một bóng người.

Yên tĩnh trong chốc lát cho đến khi xác định là một con mèo, Tịch Hề mới quay đầu tiếp tục tìm kiếm.

Đẩy ra mấy chồng chất văn thư trên giá sách, năm ngón tay hướng bên trong tìm kiếm, lòng bàn tay trong lúc lơ đãng đụng chạm đến một tầng khác, trong lòng nàng mừng thầm, từ trong tay áo móc ra một cây đốt lửa, nàng nhẹ nhàng đưa tới gần môi thổi nhẹ.

“Xích-”

Đột nhiên một luồng ánh sáng dí tới không kịp cho nàng phán đoán, Tịch Hề nghiêng tầm mắt, thốt lên tiếng kinh ngạc, hai mắt tròn to.

Cảm giác như có ám khí màu đen như vệt đèn, nhuộm màu tàn khốc chí mạng, cây châm lửa chỉ lơ mờ mang đến một gương mặt nam tử lộ ra không bỏ sót một chi tiết, đôi mắt sắc bén đỏ rực nhìn Tịch Hề.

Tịch Hề cả kinh, vừa muốn cầm cây đốt lửa trong tay thổi tắt, liền cảm thấy đôi mắt kia chợt lóe sáng, chưa kịp định hình thì trước ngực nàng đã bị đột kích, thân thể lạnh lẽo vọt tới phía sau giá sách.

“Phanh——Phanh”

Ám khí tung ra liên tục, lưng đụng phải kệ sách đau đớn không nguôi, các tập văn thư chồng chất từ trên giá sách nghiêng xuống đổ trên đôi vai gầy của nàng, cổ tay trắng khê vung lên không chút nghĩ ngợi mang cây đốt lửa ném hướng nam tử, thừa dịp ánh sáng tắt nàng nghiêng người tránh thoát trước người hấn, hướng ra cửa sổ bên ngoài nhảy ra.

Tịch Hề bị rượt chạy đến cửa điện, bả vai đột liên cảm thấy nóng rát, nàng cắn răng xoay vai, tay đè lên lòng bàn tay chợt phát hiện một dòng máu ấm đỏ ra,

Cảm giác trước ngực như bị một con hổ mang cắn vào, giữa các ngón tay máu không ngừng trào ra, nàng ra sức mở cửa điện, bóng dáng nhỏ nhắn nhảy ra ngoài, thừa dịp bóng đêm biến mất đi.

Nam tử theo sát phía sau, chỉ có màu đen áo choàng cùng với ám dạn là bạn luôn theo sát bản thân, mắt phượng nhìn tứ phía, thị vệ gác đêm nghe động tất cả đều hướng mà chạy đến quỳ rạp xuống đợi lệnh.

“Lục soát cho ta, bắt sống!”

“Tuân lệnh!”

Bỗng chốc trong một vài phút, ánh lửa sáng chiếu sáng cả Ngũ Nguyệt Minh, Huyền Hạo đứng giữa Đông Cung, nhìn trên mặt đất từng giọt máu chạy dọc theo hành lang dài, mắt phượng thâm trầm lạnh nhạt nhắm lại cơ hồ như đang nén tức giận.

Tịch Hề dùng sức đặt tay chặt ém lại trước ngực, bước đi lảo đảo, cơ hồ là dựa vào vách tường mà miễn cưỡng tiến lên, hơi thở không yên leo lên rào chắn kích nình ra khỏi Đông cung, lúc này nàng đại khái có thể liều mạng chạy khỏi Ngũ Nguyệt Minh, nhưng mà nếu vậy công sức từ ngày xưa đến giờ đều mất trắng.

Trên trán trơn bóng đầy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hô hấp nóng bỏng hồ độ, nàng cố gắng bước đi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tịch Hề cũng không lập tức trở về tiểu viện, nàng nhìn tứ phía thấy không có ai, lúc này mới nhảy vô Khế Viên các, bên trong viện có một hòn non bộ bên bờ hồ, tay chân hốt hoảng mang bộ quần áo cời ra, nơi vai trái gần ngực đã sưng phồng đỏ ửng không ngừng rỉ máu, nàng cắn răng mang tiêu hổ mang lấy ra, tiện tay ném một bên bờ hồ.

Dựa lưng vào thạch bích, mồ hôi theo gương mặt chảy xuống từng giọt, Tịch Hề miễn cưỡng mang vạt áo xé một phần, cẩn thận băng tạm lại vết thương bởi vì một tay bị thương không thể động nàng đành đem hàm răng cắn lấy một góc, nhịn đau nhức mang bả vai bị thương bao trọn lấy, bênh mũi nồng nặc mùi máu tươi làm người ta nghĩ đến muốn nôn, toàn bộ Đông Cung bởi lệnh lục soát mà kinh động hầu hết các vị chủ tử, thời gian qua tầm nửa nén nhang, những thị vệ kia có thể mang cả Ngũ Nguyệt Minh ra lật ngược.

Đi ra hòn non bộ, Tịch Hề đứng ở hồ nước, muốn đem bàn tay dính đầy máu tẩy đi.

Theo ánh trăng, đôi tay vừa chạm nước dưới hồ lại phát hiện a nước khu đó bỗng chốc đổi thành một màu đỏ sẫm, sắc mặt nàng ngắc ra, chân mày lá liễu nhíu chặt lại, trên tiệt kia ắt có độc.

“Qua bên kia lục soát, thích khách không thể chạy ta khỏi Ngũ Nguyệt Minh, một tác cũng không được bỏ qua”.

Thanh âm các thị vệ nhanh chóng truyền đến, ánh lửa lan tràn trong đêm theo tốp, nhiễm cả màn đêm đang vốn thanh tịnh, Tịch Hề vội vàng đứng dậy, y phục kia không kịp xử lý, chỉ có thể dẩu vào sau hòn non bộ, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra hướng cửa viện mà đi tới.

Nàng không dám bước mạnh chân, chỉ sợ lần nữa xé rách vết thương, đi thật nhẹ nhàng đến hành lang, liếc mắt xem động tĩnh rồi nhìn xuống bả vai trái, quả nhiên thấy trước ngực có vết máu loang lổ, nhuộm dần một mảng lớn, Tịch Hề mang áo ngoài miễn cưỡng cố gắng che lấp.

Trở về chỗ ở, may mắn các nha hoàn cùng phòng đều đã ngủ, nàng rón rén chọn lấy một bộ quần áo thật dày, vừa mới thay, lại nghe được bên ngoài truyền đến một lực đạo mạnh va vào cửa rầm rầm:

“Mở cửa, mau mở cửa”

“Thật ồn?” Một nha hoàn lật người, nho nhỏ nói thầm.

“Mau mở cửa...”

Tịch Hề vất vả quay người mang đai lưng lên, liền nghe từ ngoài cửa một tiếng động lớn, cửa lập tức bị đá văng, Nha hoàn trong phòng trước tiếng động lớn như vậy ai cũng thức tỉnh, lưu loát đứng dậy sau đó nhặt áo kẻ bên đắp lên người.

“Thủ vệ đại ca, nửa đêm canh ba, không biết bên trong vườn xảy ra chuyện gì? Khiến mọi người đến đây?”

Cầm đầu đám nha hoàn nói, giọng lộ ra chút bất mãn.

Tịch Hề theo phía sau, xuôi cánh tay bị thương ở bên người, cố tỏ ra bình tĩnh, tránh tầm mắt tên thủ lĩnh, theo bản năng cuối xuống ngực mình.

“Ngũ Nguyệt Minh có thích khách, Huyền gia có lệnh, Tây các, Nam các các nha hoàn toàn bộ đến Đông cung phục mệnh”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nghiệm Thương

“Tất cả nha hoàn Tây Nam các? Đây là ý gì?”

Nha hoàn đứng đầu không hiểu, liền hỏi tới.

Tịch Hề lòng bàn tay nhẹ nắm, trực giác tiết lộ mọi chuyện không suôn sẻ, nhất định do ban nãy chạy trốn vì bị thương nên đổ nhiều máu, nhất định là bọn họ theo vết máu truy tìm đến tận đây.

“Gia ra lệnh, người là ai mà dám chất vấn”

Tên cầm đầu hung hăng quét mắt quát lớn:

“Toàn bộ dẫn đi”

Tịch Hề chen chúc với đám nha hoàn, sắc mặt tuy có chút tái nhợt, may mắn nhờ đêm tối che bớt, đi ra ngoài viện, mới phát hiện toàn bộ nha hoàn ở Tây Nam các đều bị gom lại một chỗ, các thủ vệ khuôn mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Đông Cung,

“Ngày thường thiếu chủ đều không cho chúng ta bước vào? Hôm nay thế nào lại...”

Một nha hoàn đi vào cửa chính Đông Cung vừa đi vừa tò mò thì thầm nói.

“Không phải đã nói rồi sao, có thích khách xông vào, chỉ là không biết bắt chúng ta tới đây làm cái gì. . . .”

Tịch Hề đi kề bên đôi mây thanh tú nhanh chóng nhích chặt lại, một tay đặt trước ngực đi vào trong vườn, đang là đêm tối nhưng trước mắt lại là một mảng sáng ngời, ánh lửa đến nỗi nàng cảm thấy như có gai, từng chút một đâm vào da thịt, sáng soi chiếu đến mức thấy từng viên đá cuội nhỏ ven đường đi. Hai bên là hai hàng thủ vệ, mỗi tay cầm một thanh đao, thần sắc nghiêm trọng, đầy sát khí. Thu mắt nhìn lại, tất cả nha hoàn tụ tập đến đây đều nom nớp lo sợ, rừng cây tối tăm, được soi sáng bởi ánh trăng, ảm đạm, thừa thớt và tịch mịch.

Tịch Hề một tay nhấc làn váy bước lên bậc tam cấp, đi vào trong điện, mới phát hiện Tích Linh cùng Mi Nhã cũng đang ở đây.

Thanh âm nam tử la hét ầm ĩ, bỗng im bất bởi tiếng bước chân trầm ổn.

Bốn gã thị vệ cùng đi phía sau, Huyền Hạo cũng không thay xiêm áo, vẫn như cũ là một bộ đồ ngủ màu đen, đêm lạnh như nước, chỉ là bên ngoài khoác một cái áo choàng lông cáo, hần cao lớn, rần rờ, từng bước tiến vào trong điện, con mắt ám mị, ánh mắt tà khí.

“Gia”

Đám thủ vệ đồng loạt quỳ xuống hành lễ, các nha hoàn đang tụ tập trong điện cũng lập tức cúi người quỳ xuống. Tịch Hề một tay nắm chặt, từ từ hai đầu gối quỳ xuống.

Huyền Hạo ngồi trên, chân dài vén qua, trên ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn bạch ngọc vây quanh kim loại là mặt nhẫn, giữa kim loại có đính hồng ngọc đỏ như máu, hình giống giọt nước mắt bằng máu, trông hết sức chói mắt.

“Đứng lên đi”

Nam tử môi mỏng khẽ mở, áo lông cáo trắng như tuyết che khuất đôi bàn tay ẩn hiện, năm ngón tay theo thói quen ở trên mặt bàn nhẹ đánh.

Tịch Hề đứng dậy, roi ánh mắt vào Huyền Hạo, chỉ thấy hần tóc dài xõa vai, Đông Cung là chỗ hần trú ngụ, mà một ngày kia, Lâu Nhi rõ ràng ở trước mắt nàng từ nơi này đi ra ngoài, liếc đầu chỉ mấy canh giờ một người trẻ tuổi bỗng thành.

Nghi ngờ trong lòng còn chưa kịp tiêu tan liền nghe đám thủ vệ lên tiếng:

“Gia người đã đến đông đủ”Huyền Hạo chỉ là ho nhẹ một tiếng, ánh mắt âm chí nhìn hướng xuống phía dưới:

“Trong Đông Cung, thế nào mà lại có thích khách, nhà có nội tặc, hơn nữa lại là nữ tặc!”

Tịch Hề âm thầm thôn thức, nàng khẽ giặt mình, hạ mí mắt.

Bọn nha hoàn nghe vậy hai mặt nhìn nhau, thanh âm nhỏ to rỉ tai nhau:

“Nội tặc, cũng không biết là ai nữa”

“Nói không chừng, ở ngay trong chúng ta”

Mi Nhã cùng Tịch Linh đứng chung một chỗ, cách nàng cũng chỉ mấy bước, Tịch Hề mặt mũi hết sức bình tĩnh, đứng vào lúc này, một gã thủ vệ canh giữ bên ngoài lập tức mang cửa điện đóng lại. ánh nến khẽ lay động mấy cái, rất nhanh khôi phục lại.

Cửa đóng chặt phanh một tiếng rõ to, theo tiếng động lòng nàng lại rung động, liếc nhìn nam tử từ trên chỗ ngồi đứng dậy.

Ánh mắt thâm trầm, ở nơi cao, mang toàn bộ nhãn quyền cùng bản lĩnh liếc nhìn xuống, Tịch Hề lơ đãng chống lại. nam tử chỉ là ngó nhìn, sau đó nhắm nàng mà hướng tới.

Một nha hoàn khác ăn mặc mỏng manh, nàng ép chặt hạ đầu, nhìn về phía chân mà hai má ửng hồng.

Huyền Hạo ngón trỏ nhẹ cong, nâng cằm, đem lòng bàn tay đỡ lấy khuôn mặt nàng, ngăn trở ánh mắt nhìn nhìn xuống, lười biếng liếc, con ngươi sáng nước chẳng xao động, nhanh chóng khinh thường tiện tay bỏ qua.

Tịch Hề mắt thấy hần lấy cùng một động tác đẩy Mi Nhã cùng Tịch Linh, mà những nha hoàn kia, thì bị phân sang bên kia, cách một con mắt nhìn nhau, nàng muốn lùi về phía sau một bước, chân chạm đến cuối tường, nàng tìm đập mạnh và loạn nhịp, mới hoàn hồn, thì nam tử đã đứng trước mặt nàng.

Huyền Hạo môi mỏng nhẹ nhếch, Tịch Hề nín thở, thấy hần nâng lên tay phải.

Giấu trong tay áo, lòng bàn tay nắm chặt lại, nhưng không nghĩ làm động tới vết thương, đưa tới một hồi xé rách cùng đau nhức.

Nam tử gợn bàn tay, Tịch Hề nuốt xuống, ép bản thân mình nhìn thẳng lên trước, khóe miệng hần nhẹ một chút thanh âm tà nịnh, nàng thấy hần đột nhiên cứng nhắc, tựa như cũng không có động tác kế tiếp, vừa định chuyển bước bỗng thấy hần đưa tay đến trán nàng.

“Ngươi sợ?”

Huyền Hạo đưa ngón tay gợn lên trước mắt Tịch Hề, dính trên đó là giọt mồ hôi trong suốt trên trán nàng.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng thở nhẹ, mu bàn tay ở trên trán lau mấy cái.

“Bên ngoài trời giá rét, nhưng nô tỳ đến Đông Cung lại cảm thấy ấm áp lại, mới đổ một thân mồ hôi.”

Huyền Hạo khóe môi mỉm cười, gương mặt tuấn tú hơi nghiêng rồi nói ra:

“Đôi mắt này lại có chút quen thuộc”

Tịch Hề mí mắt đê xuống, bàn tay nam tử đã che kín khuôn mặt, nàng, lòng có sợ hãi, không khỏi né tránh.

“Ngẩng đầu lên.”

Huyền Hạo nhẹ nhàng cất tiếng ra lệnh, nàng bắt đầu đi, đành phải chống lại ánh mắt hắn, đang khăn trương giăng co , từ từ ngược lên.

Đôi mắt đen bóng như mực, thấu đáo nhìn ra đôi mắt sáng cổ già bộ trấn định, Huyền Hạo ban đầu thử dò xét đột nhiên chuyển thành sắc bén, bàn tay ngay lập tức che kín khuôn mặt nàng cảm nàng lên, cặp mắt kia, cùng trong đêm tối là giống nhau như đúc. Tịch Hề giật mình, muốn tránh, cũng đã không còn kịp nữa. Nàng cũng không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, hàng mi rũ xuống, hạ tầm mắt, cố gắng trấn tĩnh.

Nam tử lúc chột mím môi mỉm cười, nụ cười mang theo hàm ý làm người ta không nắm bắt được suy nghĩ, đành khiến người bỡ ngỡ.

Tịch Hề đôi môi khô nứt, lơ đãng nhấp , một đôi mắt tĩnh như nước, Huyền Hạo tay phải cố tình rơi vào trên vai nàng, ngón trỏ nâng lên, từ từ kéo dài thò y phục hạ xuống.

Nàng hàm răng khê cắn, ánh mắt vẫn như cũ nhìn thẳng, lại không ngừng thấy ngón tay hắn thon dài đã xẹt qua bả vai nàng.

Mi Nhã cùng Tích Linh nét mặt lộ vẻ hoảng sợ, trầm ngâm nhìn chằm chằm vào động tác của Huyền Hạo.

Đầu ngón tay truyền ra lực đạo không lớn, chỉ là ngực bị đá thương tương đối nặng, Tịch Hề tâm thần căng thẳng, bả vai lần lượt từng trận đau nhói đánh tới, nam tử ngón trỏ bất thiên bất ý, vừa đứng rơi miệng vết thương sau lớp áo mà nhấn mạnh, lập tức miệng vết thương tứa ra máu.

Huyền Hạo mắt nhìn thẳng vào nữ tử, mồ hôi lạnh đổ đầy trán, bức quá lại nặn ra nụ cười hết sức ảm đạm.

Ngón trỏ tại bả vai dùng thêm tí lực, nàng cắn chặt hàm răng, vô thức phát hiện trong miệng đầy máu tươi, Huyền Hạo mang bàn tay còn lại đặt trên vai nàng, cả bàn tay dán trước ngực nàng, không lưu một tia khe hở. Tịch Hề mắt hạnh tròn tròn, trước ngực nàng tùy ý xoa nắn, ở khoe miệng hắn lại nâng lên nụ cười tà mị, năm ngón tay dần thu hẹp thu hẹp, dùng sức vuốt ve.

Vết thương nứt ra, nàng giật mình phát hiện áo lót đã một mảng thấm ướt, từ từ rỉ ra,

Xuôi ở bên người bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, việc đã đến nước này, duy nhất suy nghĩ trong đầu là liệu chết, còn tốt hơn là ngồi chờ chết.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tung Lưới

Huyền Hạo liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại và tái nhợt của nàng trong lòng bàn tay, con ngươi đen như mực của hắn dần dần chìm sâu trong gương mặt ấy, cổ họng khê biến, mắt phượng híp xuống.

Tịch Hề vừa muốn kéo tay hắn xuống, lại cảm giác được một cổ đau nhói xé rách trước ngực khi tay hắn buông, nam tử lui về phía sau một bước, nàng neho mắt nhìn theo cử động của hắn, vừa đứng lại thấy Mi Nhã cùng Tích Linh thân sắc lộ rõ vẻ lo lắng nhìn mình.

Thật may là nàng kịp thời thay bộ y phục dày hơn bình thường này, do vải dày nên vết máu chưa thấm ra được tới mặt ngoài.

Tâm bất an, rõ ràng theo như động tác của Huyền Hạo, hắn đã phát hiện ra nhưng tại sao lúc sắp vạch trần hắn lại buông lỏng tay?

Đền cung đình và các loại khác sáng lên đem trọn cảnh vật Đông Cung rõ ràng như ban ngày, hắn trở lại ngồi trên ghế, bên cạnh một thị thiếp nịnh hót dâng trà xanh. Ánh mắt Huyền Hạo vẫn không thu hồi rơi trên người Tịch Hề. Hắn cầm chung trà, khê nhấp một cái, trong mắt lộ ra vài tia hứng thú, càng giống như đã chiếm được con mồi, từ từ cắn xé, rất khó buông tha.

Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn Tịch Hề, những nha hoàn đang đứng nàng chột sợ hãi, vô thức lùi ra xa.

“Tôi nay, chỉ đến đây”

Huyền Hạo hứng lên thủ vệ vùng ngón tay, ý bảo hắn tiến lên.

Tịch Hề vẫn đứng một chỗ không dám lộn xộn, miệng vết thương máu đang theo ngực chảy xuống, động một cái có thể đem vết thương xé rách ra.

“Trong vòng nửa tháng, mọi người trong Tây các không được bước ra khỏi Ngũ Nguyệt Minh nữa bước, thích khách trong người có thương tích, hơn nữa tiêu thương có tầm kịch độc”.

Huyền Hạo không chú ý, chán nản giao phó, sóng mũi cao, môi mỏng mím chặt, tùy ý triển khai, ánh mắt lộ vẻ không thể kiềm chế, đáng vẻ càng

thêm tà mị.

“Độc này, chỉ có thể dựa vào cò giáng châu mới có thể trị được, thông báo xuống, phạm là người trong các muốn đến Y Thiện Đường lấy, đều phải cẩn thận ghi chép lại họ tên”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh”

Tịch Hề mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, so ra vết thương kia còn phải chịu dày vò thêm một thời gian nữa.

“Ngươi cũng đi xuống đi”

Huyền Hạo phui tay, thị thiếp bên người phong tình vẫn còn, vừa muốn thả hết điểm lệ trên người bỗng dừng lại hành động, sợ hãi rụt rè lui xuống.

Những người còn lại cũng lui trở về, Tích Linh cùng Mi Nhã tiến đến bên cạnh Tịch Hề, cả bọn yên lặng rời đi.

Trong điện bây giờ cũng chỉ có hai người là Cổ quân gia và Huyền Hạo.

“Gia trong lòng ngài, chắc đã có đáp án”

Nhìn nét mặt hần, cổ quân gia cẩn thận hỏi.

Huyền Hạo một tay đặt trên đùi, dưới lớp quần áo ngủ, một chỗ bị thương máu vẫn còn ứ đọng chưa côi sạch sẽ.

“Qua nhiều năm như vậy, bên ngoài rất nhiều người muốn bước vào Ngũ Nguyệt Minh để xem bên trong có gì, cũng không phải ngày một ngày hai, nếu đôi phương chỉ là một người rất dễ đối phó, nhưng ta ngược lại muốn xem, sự tình bên trong có người hỗ trợ hay là không? Càng muốn xem nữa nàng ta sẽ chờ chết hay là mang người phía sau dâng cho chúng ta”

“Gia có ý là ngài đã biết...”

Cổ quân gia sắc mặt nặng nề, nhìn thấy nam tử khoi lên nụ cười thích thú, khuôn mặt già chậm rãi cất tiếng:

“Gia quả là cao kiến, không gì qua mắt được người”

“Thật ra thì, trong lòng ta không thực sự chắc nắm được cả mười phần...”

Dù sao chỉ dựa vào đôi mắt tương tự có hơi quá chủ quan.

“Cho nên... Chúng ta chỉ có thể tiếp tục đợi”

Huyền Hạo đứng lên, buông tay xuống, áo dài khuất sau theo nhịp bước của hần bay phát phơ, thẳng hiển nội điện mà đi.

“Tịch Hề sắc mặt của người thật khó nhìn”

Mi Nhã đứng lúc đỡ một tay nàng, để cho người nàng tựa vào mình.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nàng lắc nhẹ đầu:

“Không có gì.”

“Chính miệng bọn thủ vệ lúc canh ba gõ cửa nói, chỉ đích danh bọn nha hoàn trong Đông Cung”

Tích Linh đề thấp thanh âm, nhớ tới động tác vừa rồi của hần da mặt chờ ửng đỏ.

“Dáng dấp cực hảo nhìn qua thực quá ghê tởm”

Mi Nhã thấy Tịch Hề như có chuyện giấu giếm, nàng không nói, cũng không đá động đến.

“Để chúng ta đưa ngươi về trước”

“Mi Nhã”

Tịch Hề môi miệng khô đắng cất tiếng, bỏ còn không nổi chỉ có thể dựa vào 2 nha đầu này mà đi.

“Nguyệt Cơ chủ tử có làm khó dễ hai người không?”

“Chúng ta đều là nô tỳ, thân phận thấp hèn, không ngược đầu lên nổi, chỉ có thể bò dưới chân mà sống”.

Mi Nhã nâng thanh âm, tựa hồ nghe thật thấp, cảnh đêm tịch tịch, càng thêm lãnh đạm u ám.

“Tịch Hề”

Tịch Linh cất tiếng, cổ chùng xuống.

“Nguyệt Cơ chủ tử đem nước nóng hắt lên tay Mi Nhã, nổi lên nhiều mụn nước, ta tưởng rằng, rời khỏi Bắc Hoang doanh chúng ta có thể trải qua những ngày thật tốt”

Tịch Hề đứng lại bước chân, nâng tay Mi Nhã, quả gặp được đầy vết sẹo chưa lên da non.

“Tại sao lại có thể như vậy”

“Mấy ngày trước Nguyệt Cơ chủ tử thị tẩm, nhưng mà giờ sữ liền trở lại, sau đó nàng ở lại trong Hồng Tiêu các trút giận, vừa lúc ta mang một bầu nước nóng lên”.

Mi Nhã nhìn Tịch Hề tiến lên phía trước.

“Sau đó nàng thưởng ta mấy lạng bạc, để cho chúng ta nói năng thận trọng, nói là ở chỗ Thiếu chủ đến bình minh mới trở về”

Tịch Hề cảm thấy kì hoặc, Nguyệt Cơ cùng chủ tử thì ra không qua đêm ở Tây Cung.

“Mọi việc sau này hai người nên cẩn thận”

Nàng nhẹ thanh âm dặn dò, phía trước không tiền đồ, lại còn không biết mình kế tiếp nên đi bước nào?

Trở lại tiểu viện, các nha hoàn kia đều đã ngủ, Tịch Hề dễ 2 nản g trở về trước, nàng nằm vui trên giường không lập tức nằm xuống, mà là đến bên góc tường, đưa lưng về phía ánh trăng cỏi ra vạt áo trước.

Một mảng máu đỏ, mơ hồ có thể thấy được vẫn đang động lại là một màu đỏ sẫm.

Nàng từ trong tay áo móc ra là một chi đoản tiêu, đôi tay nhẹ dùng sức đem triển khai, vừa muốn tiếp cận, rồi lại chán nản hạ tay xuống.

Tất cả động tác của Huyền Hạo, coi như chưa có xác định, cũng chỉ mới nổi lên lòng nghi ngờ, nếu lúc này là cầu cứu Cửu Ca...

Đôi môi nhỏ mím chặt, đem vết thương dùng vài lần vải quấn lên, may mắn tiêu hình rấn kia chỉ là đâm bị thương da thịt, không ảnh hưởng đến xương cốt, nếu không bởi vì đã tẩm độc chỉ là đâm bị thương chút da thịt, nửa tháng liền có thể tự động khỏi hẳn. Tịch Hề ngồi dựa theo tường, ánh trăng xuyên thấu qua góc cửa sổ rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn, kiên nghị rút đi, thống khổ trọn mắt, nhiều phần cô đơn.

Trong vườn, tất cả hoa đều điểm màu lục xuyên, Tịch Hề đi theo sau Diệc Sắc, hoa rơi đầy con đường nhỏ.

Oan gia ngõ hẹp, chậm mặt gặp phải chính là Hồng Tiêu các chủ tử Nguyệt Cơ.

Tịch Hề cùng Mi nhã phía sau liếc nhau một cái, mỗi người đi theo chủ tử của mình mà tiến lên.

“Muội muội—”

Theo khoe miệng Diệc Sắc kéo nhẹ, thanh âm nói rất âm đậm.

Nguyệt Cơ kéo lên vạt áo, nghiêng người, một trâm vàng rạng rỡ phát sáng, trên người trang sức che lại mấy phần tao nhã, bên trong Ngũ Nguyệt Minh thị thiếp cũng có địa vị cách xa, Diệc Sắc thân kiêu nàng một tiếng muội muội. Tự cho mình thân phận cao thấp.

“Muội muội?”

Đôi mắt đẹp long lanh tỏa sáng, khăn gấm nâng khoe miệng sau bật cười.

“A, người chẳng lẽ là cho mình già đi rồi hay sao?”

Nụ cười trên môi Diệc Sắc lập tức cứng nhắc, chuyển biến thật nhanh.

“Bên trong Ngũ Nguyệt Minh, các tỷ muội không phân trường bối, chỉ luận địa vị, Nguyệt Cơ làm tiểu chủ tử, ngược lại quên mất thân phận của mình?”

Nguyệt Cơ sắc mặt tái nhợt, cực kì tức giận hất tay áo.

“Đi”

Tịch Hề mang thân thể tránh ra bên cạnh, Nguyệt Cơ tựa hồ rất khó kiềm tĩnh, chỉ vài ba lời khi dễ liền bị chọc giận.

Diệp Sắc diện mạo hiền thực mỉm cười, đang nửa thân mình đi qua thì Nguyệt Cơ ngáng chân ra, cả người té về phía trước. Tịch Hề thấy thế, vội vươn tay kéo, không muốn vết thương lại bị xé rách, hết sức cẩn thận mà cau mày.

“Ngươi—”

Ngươi, nàng xoay người không khỏi nhìn theo bóng lưng Nguyệt Cơ, đưa ngón tay không cam lòng mà thu hồi, thanh âm giễu cợt.

“Cũng khó trách, đã từng là một nha hoàn, hiện tại bỏ đến bên giường chủ tử, khó tránh khỏi, mắt chó nhìn quá thấp”

Hai người giường cùng bật kiếm, Tịch Hề vì đông tác đỡ Diệp Sắc vừa rồi miệng vết thương lại nhói đau, cả thân thể lão đảo mấy bước, một cước giẫm ở chân người khác.

“Gì—”

Phía sau truyền đến tiếng kêu, Tịch Hề nghe thấy, lập tức nín thở, quanh thân như rơi vào hầm băng, một cổ lạnh lẽo thẳng tiến.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhu Tình

Vết thương nơi ngực, tựa hồ càng thêm đau đớn.

“Thiếp thân báii kiến gia” Diệp Sắc và Nguyệt Cơ vội vàng tiến lên, sau đó hành lễ.

Sau lưng căng cứng, Tịch Hề nhìn vẻ tàn khốc trong mắt chủ tử, lúc này mới hoàn hồn đem chân buông ra, kinh hoàng quỳ xuống thỉnh an.

Khuỷu tay bị nâng lên, Huyền Hạo khẽ chớp mắt, bạc môi hơi cảm hơi nhếch lên: “Đứng lên đi”. Lời hắn nói, giống như gió mùa xuân tháng ba thổi vào mặt, Tịch Hề mới quỳ xuống không thể không thẳng người đứng dậy, hai tay nâng đỡ bên eo, lúc đứng dậy, tay nâng bị bàn tay mềm mại của hắn nắm lấy.

“Tay thật lạnh”, Huyền Hạo nói vài chữ, càng làm cho nàng tròn tròn mắt.

Hắn đen đôi tay nâng đến trước môi mình, thổi vào lòng bàn tay của nàng, một làn hơi ấm phả vào tay, Tịch Hề giật mình kinh ngạc, Mi Nhã phía sau do dự, vội quỳ xuống đất. Nàng định rút tay ra, nhưng bị hắn gắt gao giữ lại: “Có phải mặc không đủ ấm hay không?”

Ánh mắt Huyền Hạo nhu tình, đôi con ngươi mị hoặc nhìn nàng, lời nói nhẹ nhàng, giống như nỉ non, Tịch Hề ngược mắt lên, nhìn thấy trong đôi mắt phía trước có chút tình ý, ngược lại, nàng cảm thấy như có sóng ngầm nổi lên: “Nô tỳ cảm ơn gia đã quan tâm”

Huyền Hạo cười cười, nhưng nụ cười không lan tới đáy mắt, hắn nắm tay Tịch Hề, đứng dậy đặc ý nhìn sắc mặt Nguyệt Cơ, khóe miệng nở nụ cười trào phúng.

Ngón tay thon dài xoa xoa lòng bàn tay nàng, nàng muốn gạt ra, nhưng tay trái không thể nhúc nhích được, cùng lúc đó, một cổ nội lực từ nơi ma sát bàn tay của hai người truyền đến khuỷu tay. Nàng kinh hãi, tròn mắt lên, hắn cũng nhàn nhả đáp lại, ánh mắt ản tình.

Tịch Hề khó nén được khủng hoảng, miệng vết thương đã muốn khép lại, nhưng dưới nội lực của hắn lại lần thứ hai bị vỡ ra, cánh tay nàng nóng rực, tựa như bị lửa thiêu cháy, trước ngực, nóng rất.

Huyền Hạo buông tay nàng ra, cánh tay trái nàng cứng ngắt, buông thõng xuống bên người.

Huyền Hạo đứng sát bên người nàng, hắn khoanh tay sau người, sau đó chỉ trong chớp mắt, bóng dáng cao lớn dường như biến mất trước mặt mọi người.

“A ——”

Nguyệt Cơ rút trong tay áo ra cái khăn, dáng người mảnh mai, mặt lộ vẻ trào phúng: “Đừng nghĩ rằng ai cũng thế, trời sinh ai có mệnh làm chủ tử đâu? Còn nha hoàn, nói không chừng, có một ngày ——”

Nữ tử che miệng mà cười, bỏ lưng nửa câu sau, quay đầu hướng Hồng Tiêu các bước đi, Mi Nhã cặp mắt, trước khi bước qua người Tịch Hề, do dự liếc nhìn nàng một cái.

Diệp Sắc sắc mặt cực kỳ khó coi, khi Nguyệt Cơ đi xa rồi, cả người phản ứng lại với Tịch Hề, ánh mắt không thân thiện lắm.

Nàng kìm nén sự đau đớn, xốc lại tinh thần, trong lòng vừa động, sau đó liền mở miệng hỏi: “Chủ tử đừng tức giận, nàng ta được sủng mà kiêu, nhưng chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi, theo nô tỳ biết, ngày ấy nàng ta được thị tẩm ở Tây Cung, vẫn không được ở lại đến bình minh”

“Thật sao?” Diệc Sắc sất mặt vui vẻ, đem chuyện kia vớt ra sau đầu: “Người vì sao lại biết được?”

Tịch Hề vẫn không nói tới Mi Nhã: “Hôm đó trời sáng, nô tỳ đi qua tiền viện, nghe hai nha hoàn bên người Nguyệt Cơ chủ tử nói chuyện, việc này, là chuyện cơ mật của Hồng Tiêu các đó”

“Ha ha ha ——” Diệc Sắc vui vẻ cười to, lập đi lập lại mấy từ: “Kết quả, cũng chỉ như thế mà thôi, ha ha ha”

Tịch Hề cắn chặt môi dưới, miệng vết thương nứt ra đau đớn khó chịu, nàng tiến lên từng bước dịu Diệc Sắc: “Chủ tử, chúng ta trước nên trở về, Nguyệt Cơ kia, không thể làm khó chúng ta được đâu”

Diệc Sắc thu hồi ý cười, đôi mắt đẹp hướng nhìn nàng: “Người thật thông minh”

Nàng khép mắt lại, Tịch Hề thấy thế, nín bực nói: “Chủ tử yên tâm, nô tỳ không dám có ý nghĩ không an phận, nô tỳ chỉ muốn toàn tâm toàn ý giúp đỡ người”

“Đó mới là điều tốt nhất” Diệc Sắc nhấc làn váy, ánh mắt nhìn theo phương hướng rời đi của Huyền Hạo. “Thiếu chủ cùng Gia, không phải là người mà dám nô tỳ các người có thể động vào, nếu bị ta bắt gặp, cẩn thận ta sẽ không tha cho người”

“Vâng, nô tỳ biết rồi ạ”. Tịch Hề đi phía sau nàng, khép mắt, đem mọi biểu tình trong ánh mắt áp chế lại, trở lại Khế Viên các, đi thẳng về tiểu viện của mình.

Nàng cúi bỏ vạt áo trước, nội y kề sát miệng vết thương, thật vất vả mới gỡ ra được, lúc này mới phát hiện miệng vết thương đã muốn thối rữa, Huyền Hạo rót nội lực vào, quả nhiên là muốn thử nàng, làm cho miệng vết thương chuyển biến xấu đi, làm cho nàng dễ lộ ra sơ hở.

Tịch Hề dựa lưng vào tường, cẩn thận đi ra sau tiểu viện rửa miệng vết thương rồi quấn lại.

Bên ngoài Y Thiện Đường, một loại hương vị kham khổ vây quanh, nàng đi bên ngoài hành lang dài, nghỉ chân một chút, sau đó mới nhanh chóng hướng tới phía trước mà đi.

“Bạch quân sự, xin người thương xót, cho chủ tử nô tỳ một ít nước giặt châu”. Đi lại gần, liền thấy một nha hoàn đau khổ ở ngoài sảnh cúi rạp người cầu xin, Tịch Hề nghe thấy cái tên kia, cước bộ vội chậm lại.

“Không phải ta không muốn cho, nhưng người cũng biết, Gia đã lệnh, hiện giờ nước cò giặt châu quý giá vô cùng, mới vừa rồi Cổ quản gia còn tới đây phân phó, cho dù có người đưa bạc mua, nhưng Y Thiện Đường nhất định không được cho ra ngoài”. Bạch quân sự lộ vẻ mặt khó xử, xoa tay: “Người vẫn nên trở về đi, chủ tử nhà người cũng không sống được bao lâu nữa đâu, âu đó cũng là số mạng của nàng”

Tịch Hề ần núp bên cạnh, nàng chưa từng nghĩ tới, Huyền Hạo vì muốn bức nàng lộ diện mà không ngại ngần làm tổn thương người khác.

Nha hoàn cúi đầu, sắc mặt uể oải đi ra.

Tịch Hề liếc nhìn Y Thiện Đường một cái, sau đó đi nhanh đến bên nha đầu kia: “Người là nha hoàn của viện nào thế?”

Tim Liên Thúy đập mạnh, lúc này mới hoàn hồn, mười ngón tay vò gấu áo: “Ta là người của Sơn Nguyệt các, là nha hoàn của Tuệ chủ tử”

Tịch Hề cùng sống vai đi với nàng, Liên Thúy nhìn thấy mặt mũi nàng thiện lương, không giống với những người khác trong này, lúc này nàng liền chuyển hướng, tạo ra một khoảng cách giữa hai người.

“Liên Thúy?” Tịch Hề nhìn động tác của nàng, khó hiểu hỏi.

“Chủ tử của ta cứ ba tháng là phát bệnh phong hàn, vốn không phải là bệnh nặng gì, nhưng hôm nay Y Thiện Đường không cấp cho nước cò giặt châu, lại không cho ra ngoài mua thuốc, cho nên Tuệ chủ tử chỉ có thể chờ chết”. Liên Thúy nói xong, lặng lẽ rơi lệ: “Thật khổ sở, đúng là căn bệnh truyền nhiễm”

“Bị lây bệnh?” Miệng nhỏ của Tịch Hề than nhẹ, trách không được Liên Thúy lại không muốn gần mình: “Vậy chủ tử người giờ thế nào rồi?”

“Tuệ chủ tử không ngừng ho, hôm nay phát bệnh, ngày thường đều là ta giặt giũ cho chủ tử, nếu hôm nay không phải chủ tử bệnh lại tái phát, ta tuyệt không bước ra khỏi Sơn Nguyệt các, sợ lại lây bệnh hại người”. Liên Thúy lau nước mắt, ủy khuất vạn phần: “Chủ tử ta toàn thân không có chỗ nào tốt cả, khi phát bệnh, đau đến chết đi sống lại, da thịt trên người bị gãi tới rách da chảy máu, kỳ thật, chỉ cần có nước cò giặt châu lau người, không bao lâu liền khỏi. . .”

Tịch Hề nghe ngữ khí nén giận của nàng, hai tay nàng đặt lên đầu vai Liên Thúy, nhẹ giọng nói: “Bạch quân sự cũng chỉ phụng mệnh làm việc, nếu thích khách kia chưa lộ ra, khẳng định là sẽ không buông bỏ quy định đâu”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Tuệ chủ tử không thể chờ lâu như vậy được. . .”

Tịch Hề nhìn sự khẩn trương trong mắt nàng, nhẹ giọng an ủi: “Người trước về Sơn Nguyệt các, chăm sóc Tuệ chủ tử cho tốt, việc đã đến nước này, hạ nhân chúng ta cũng không biết phải xoay sở thế nào”

Liên Thúy nhìn dưới đất, vừa muốn cất bước đi, lại cẩn thận quay đầu nói: “Bệnh của Tuệ chủ tử, đừng cho ai biết. . .”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thoát Hiểm

Tịch Hề nghĩ đây cũng coi là tình thế cấp bách nên Liên Thúy mới mở miệng kể cho người ngoài nghe, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng đúng, bệnh nặng như vậy, nếu như để cho Bạch quân sự biết, chỉ sợ nội dung thân của Tuệ chủ tử cũng không còn.

“Người hãy yên tâm đi, ta sẽ xem như không thấy không hay biết gì, cũng không đề cập với bất cứ ai”

Liên Thúy lộ ra nét mặt mừng rỡ, Tịch Hề tiễn nàng ra khỏi Y Thiện Đường, nhìn bóng lưng Liên Thúy càng lúc càng xa, một tay Tịch Hề đặt trước ngực, cảm nhận được ngày mới từ ánh mặt trời, trông thật chói mắt, trực tiếp mang người ta ra ánh sáng.

Tịch Hề hai mắt lim dim, cảm thụ được sự ấm áp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nét xinh đẹp, vẻ mặt thanh tú nhưng suy nghĩ khó lòng nắm bắt.

“Khụ————”

“Khụ, Khụ.....”

Bên trong Ngũ Nguyệt Minh, chỉ cần hai ba bước, ngay lập tức có thể nghe được tiếng ho khan.

Cổ quản gia bước vội vã, gương mặt nghiêm trang tựa hồ đã trải qua biết bao thăng trầm, sương gió của cuộc đời, lao xông vào Đông Cung, tiến thẳng vào nội điện.

“Gia”

Huyền Hạo hạ cánh tay, sau lưng mấy nàng thị thiếp đang cầm một chiếc áo màu đen chuẩn bị khoát lên người hắn, một cái đai lưng hào hoa thù hình long phụng xa xỉ, tôn quý. Xoay người thấy Cổ quản gia, hắn nâng trông nhất nâng lên :

“Thế nào lại đến thẳng đây?”

“Gia, đã xảy ra chuyện” Cổ quản gia sắc mặt nặng nề, tái xanh.

Huyền Hạo từ trên mặt lão có thể nhận ra được một ít tin tức, bàn tay hắn vùng khê, đuổi mọi người phía sau đi nhân nhả mở miệng:

“Nói!”

“Đột nhiên trong các rất nhiều người đột nhiên nhiễm bệnh Tam Nguyệt Hàn, chuyển biến rất nghiêm trọng...”

“Tam Nguyệt Hàn?”

Huyền Hạo hạ ống tay áo, gương mặt tuấn tú trở nên thâm trầm.

“Tam Nguyệt Hàn? Là bệnh gì?”

“Là một loại bệnh truyền nhiễm, nếu không thể kịp thời chữa trị, toàn thân ghê lở dẫn đến thối rữa mà chết...”

Cổ quản gia cất giọng nghiêm trọng, ngừng lại một chút lập tức mở miệng.

“Mà thứ được duy nhất có thể chữa trị bệnh này chính là nước cỏ Giáng Châu”

Ánh mắt Huyền Hạo ngưng đọng, cau mày:

“Có bao nhiêu người bị loại bệnh này?”

“Thuộc hạ không rõ, ban đầu là Triệu Á, chi ho khan, sau hai ba ngày mới bộc phát”

Nam nhân ngồi trên ghế cao, gương mặt tuấn tú lộ nét lo lắng:

“Bệnh này thế nào mà lại truyền vào trong các?”

“Theo như lời đại phu, có thể là do nước sông giặt quần áo, thế nhưng không có chứng cứ, việc điều tra còn rất khó khăn”

Cổ quản gia cúi đầu, bày tỏ vẻ tuyệt vọng.

Huyền Hạo híp mắt, đôi mi cong vút, con ngươi cuộn cuộn sóng:

“Tâm, thật độc?”

“Gia? Có nên hay không truyền được?”

Cổ quản gia cẩn thận hỏi.

Huyền Hạo chống một tay lên đầu, tựa hồ suy nghĩ, Cổ quản gia đứng sát bên cũng không dám nhiều lời, dù sao trong Ngũ Nguyệt Minh cũng có hàng trăm hàng ngàn tánh mạng.

Ngón trở day day mi tâm, hần suy nghĩ cẩn thận, tay cầm chén trà xanh, môi mỏng khẽ nhấp:

“Truyền được”

Con ngươi trong nháy mắt trở nên sắc bén như lưỡi dao:

“Mẫu chốt ở chỗ, muốn có được phải tự mình đến Đông Cung lấy trực tiếp từ ta”

Trời sáng. Ánh dương chiếu rọi cả Ngũ Nguyệt Minh.

“Tịch Hề”

Liên Thúy bước đến bên cạnh, chặn đường Tịch Hề

“Gia đồng ý cho mọi người đến lấy được, Tuệ chủ tử được cứu rồi”

Thanh âm kích động. Cúi chỏ Tịch Hề bị lay kéo, Liên Thúy mừng rỡ cực kỳ.

“Tuệ chủ tử được cứu rồi”

“Thật ư?”

Tịch Hề kinh ngạc, không nghĩ đến nhanh như vậy hần lại bỏ cuộc.

“Cổ quản gia vừa phân phó xuống”

Nàng hạ thấp giọng nói, đem Tịch Hề kéo đến bên cạnh.

“Nghe nói trong các xem xét rất cẩn thận, Tam Nguyệt Hàn truyền ra từ đâu... ta chỉ sợ là bệnh này từ Tuệ Chủ tử, hôm kia giặt quần áo, lúc gom đồ về ta mới phát hiện một xiêm y đã không cánh mà bay, ta thật rất lo...”

Tịch Hề nhìn tứ phía, bàn tay mềm mại vội che cái miệng nhỏ nhắn của nàng ta lại:

“Việc này liên quan trực tiếp đến tánh mạng của Tuệ Chủ tử, ngươi đừng vội ăn nói hàm hồ, cũng chỉ là một cái áo, ai có thể tra được đến nhà ngươi”

Liên Thúy im lặng, nghe theo lời Tịch Hề mà giảm bớt sự lo lắng.

“Mau đi đi, lo cho Tuệ chủ tử trước tiên hãy tính”

Tịch Hề đẩy nàng đi, Liên Thúy cũng không suy nghĩ gì nhiều vội cất bước, theo hướng Đông Cung mà tiến.

Quay lưng, Tịch Hề cất bước có chút khó khăn, nàng không có biện pháp khác, chỉ có thể ra hạ sách này, tay nắm chặt vạt áo trước, nhìn mặt trời phía đông từ từ mọc lên, mặt mũi nặng nề. Bước vào Ngũ Nguyệt Minh, đã định trước con đường phía trước đầy chông gai, vì muốn có được thứ đó, nàng không thể không tính toán.

Hai ngày liên tiếp, trong Đông Cung đám người nói liên không dứt, trong điện đại phu canh giữ đều bắt mắt qua những người đến lấy được, ai xác định mức Tam Nguyệt Hàn mới được lấy, xem xét cẩn thận không chút hàm hồ.

Huyền Hạo hai chân bắt chéo, tính nhẩm nạn hoàn toàn không có, sắp hết chịu nổi bỗng bắt gặp một thân ảnh nhỏ nhắn.

Trong mắt vụt ra tia sáng, nam tử mặt không biến sắc, vội đứng dậy.

Tịch Hề nhìn dồn dập đám người, sắc mặt không thay đổi tiến lên, nàng ngẩng đầu vừa kịp lúc bắt gặp ánh mắt Huyền Hạo, cặp mắt sắc bén nhìn xuyên thấu thân thể, Cổ quan gia căng thẳng nhìn theo ánh mắt Huyền Hạo, nhìn chăm chăm Tịch Hề, giống như là muốn từ trên người nàng nhìn ra chút khác thường.

“Đưa bàn tay ra!”

Đại phu không rõ chân tướng, định mang ống tay áo của Tịch Hề kéo lên.

“Trên cổ tay đã xuất hiện nhiều điểm nhỏ màu đỏ, chính là Tam Nguyệt Hàn”

Cổ tay trắng nõn bị đại phu nắm chặt, quả thật nổi rõ nền trắng là vài chấm nhỏ li ti, Huyền Hạo đưa đôi mắt nhìn vào Tịch Hề hồ hững buông ra vài câu:

“Đối với bản thân mình còn dám làm ra vậy, thật độc ác”

“Nô tỳ không hiểu ý tứ của Gia”

Tịch Hề thanh âm trong sáng. Không nói quá nửa câu.

Cổ quan gia vội liếc mắt về Huyền Hạo, bắt gặp ánh mắt hần thâm sâu khó lường. Tịch Hề gương mặt thanh tú, thấy hần nhìn mình không chớp mắt, vội hạ cặp mắt:

“Bên ngoài bắt căn lây bệnh, nô tỳ không muốn chết, xin Gia bang được”

Cổ quan gia tiến lên, vừa muốn xua đuổi, liền bị Huyền Hạo phát tay ngăn lại:

“Ban cho nàng ta”

Người bên cạnh mang một chai nước cỏ giáng chây giao tận tay Tịch Hề, nàng nhận lấy, cầm chặt, bỗng dưng cảm thấy chai được này thật nặng. Nặng như chính tâm tình nàng.

Huyền Hạo vẫn không nói gì, Tịch Hề nhận được được liền cúi đầu ra ngoài, cho đến khi bóng lưng nàng khuất thật xa, Cổ quan gia mới cẩn thận nói:

“Gia, người cứ như vậy cho nàng ta được ư?”

Nam nhân đứng dậy, bước nhanh tiến lên phía trước, nhằm theo bóng lưng Tịch Hề mà đuổi theo.

“Nếu quả thật nàng ta chính là thích khách nữ đêm xông vào Đông Cung, cứ tiếp tục giữ mạng nàng ta lại, chỉ là sau này hai bên sẽ tiếp tục tổn hại, lần này Ngũ Nguyệt Minh xuất hiện dịch Tam Nguyệt Hàn, cũng không phải ngẫu nhiên”

Huyền Hạo hai tay ôm ngực, nhìn thân ảnh phía trước, nếu nàng thật sự là thích khách, như vậy thật không khỏi có chút đáng sợ.

“Gia nếu trong lòng ngài vẫn còn hoài nghi, vì sao không mang nàng ta trực xuất khỏi Ngũ Nguyệt Minh? Hoặc là....”

Cổ quan gia thanh âm lẫm liệt, tay đưa ngang cổ xẹt qua một cái.

Huyền Hạo im lặng, ngón trở nhẹ nhàng lướt qua môi, giay lát sau, mới hướng về phía Cổ quan gia cất tiếng:

“Ngươi đi Khế Viên các một chuyến”

Hần đề giọng, hướng về phía Cổ quan gia phân phó, nửa gương mặt bị che khuất chỉ lộ ra khóe miệng nhếch lên, thâm trầm mỉa hoặc.

Tịch Hề tay nắm thật chắc bình sứ, nhanh bước chân, không mất quá nhiều thời gian liền trở về tiểu viện.

Nàng cứ tưởng ở Đông Cung, Huyền Hạo sẽ làm khó nàng, nhìn bình nước cỏ giáng châu trong bàn tay, trái tim lúc này mới buông lỏng, cuối cùng thoát một kiếp nạn.

Vết thương được dùng nước được lau đi không còn thối rữa, Tịch Hề mang băng gạc che kín ngực, không quá mấy ngày thì có thể bắt đầu khép lại.

Dọn dẹp xong xuôi, nàng cẩn thận cất bước chạy đến Khế Viên các, bên trong vườn tĩnh mịch không chút tạp âm, đi vào đại điện nhìn thấy Diệu Sắc ngồi trên giường quý phi.

Ánh mặt lộ rõ sự hung ác, Diệu Sắc cắn chặt răng, sau khi đứng dậy hướng bên cạnh nói:

“Cổ quan gia? Có chuyện gì mà lại muốn nha hoàn này?”

Chương 16: Thị Thiếp

Tịch Hề ngạc nhiên, mở miệng hỏi: “Cổ quan gia có chuyện gì, ngài cứ phân phó”

“Cô nương khách khí, là Gia ra lệnh ta đến đây một chuyến”. Cổ quan gia nhìn thấy nghi hoặc trên mặt nàng, thần sắc đề phòng: “Cô nương vận khí tốt, được Gia coi trọng, từ hôm nay, ngài chính là thị thiếp của Đông Cung”

Tịch Hề kinh hãi, hai mắt tròn lên, Diệc Sắc bên cạnh cao giọng hỏi: “Cổ quan gia, ngài nói cái gì?”

“Mời Tịch chủ tử thu thập mọi thứ, tối nay liền chuyển vào Đông Cung”. Cổ quan gia nói, nhìn thấy nàng ngỡ ngàng, liền bồi tiếp một câu: “Đây là ý của Gia, ngài đừng nên trì hoãn”. Ngực khí của hắn không tốt, từ lúc trước ở Bắc Hoang doanh, nàng đã thương Huyền Hạo, về sau Đông Cung gặp chuyện, cùng với căn bệnh lây lan ở Ngũ Nguyệt Minh, hắn xác nhận Tịch Hề có liên hệ, cho nên ẩn tượng đối với nàng cực kỳ kém.

Cổ quan gia biết được ý tứ của Huyền Hạo liền lo lắng không thôi, hắn không rõ, nếu gia nghi ngờ nàng, vì sao lại để mầm tai họa ngay bên người mình?

“Cổ quan gia, ngài có phải hay không. . .” Tịch Hề do dự hỏi: “Ngài có phải hiểu sai gì không?”

“Là ý của Gia, người cũng dám nghi ngờ sao?” Cổ quan gia lộ vẻ mặt không hồn không giận, nhắc chân hướng bên ngoài bước đi.

Nghe đồn, người đứng đầu Ngũ Nguyệt Minh, dung nhan tuyệt sắc, rất ít khi ra khỏi son trang, những người đã gặp qua, chỉ trừ bỏ một vài người thân cận bên cạnh, ngoài ra không có ai cả.

Diệc Sắc bụng đầy bất mãn, lòng dạ vốn hẹp hòi, mắt thấy Cổ quan gia sắp bước ra ngoài, vội vàng đuổi theo: “Nàng ta chỉ là một nha hoàn, mà Gia lại đích thân chọn, có đúng là nàng ta không?”

“Diệc chủ tử, lão nô tuyệt đối không nghe sai”

Tịch Hề chết đứng tại chỗ, vết thương mới ổn định một chút, chỉ vì một câu nói của hắn mà lần thứ hai nứt tung ra, Cổ quan gia nói xong liền đi ra Khế Viên các, Diệc Sắc tay nắm chặt thành quyền, nhớ tới lúc trước Nguyệt Cơ đã trào phúng nói, giờ nàng ta bức mình thét lên: “Được, được, tất cả đều vọng tưởng thành phượng hoàng”

Không lòng dạ nào ứng phó, Tịch Hề đi thẳng ra Khế Viên các.

Nàng nghĩ mình cần phải thận trọng, Huyền Hạo tuy rằng rất nguy hiểm, nàng không được tiếp cận gần bên, nhưng, nàng không nghĩ tới, chỉ một lệnh của hắn, nàng, đột nhiên trở thành thị thiếp của hắn.

Lòng nàng hoảng hốt, mọi người trong viện hiển nhiên đã nhận được tin tức, nhìn thấy nàng, liền vội vàng khom lưng, cúi đầu hành lễ, nịnh bợ nàng.

Trở lại tiểu viện, đã có người ở đây, thu dọn đồ của nàng, sau đó nàng và mọi người hướng Đông Cung mà đi.

Đi qua hành lang gấp khúc, nhìn xa xa, Tịch Hề đi phía sau các nha hoàn, đi ngang qua cửa chính Tây Cung, chợt nghe có tiếng bước chân truyền tới, vừa muốn né tránh, vai liền bị đẩy mạnh, nàng lao đảo vài bước.

Điện Trạch bước trên bậc thang, đôi mắt sáng loáng nhìn các nha hoàn, sau đó cước bộ dừng lại trước mặt nàng: “Người không phải là nữ tử bánch chung kia sao?”

Quả nhiên là một lời không hay, nàng cúi người hành lễ: “Nô tỳ là Tịch Hề”

“Cô nương, ngài đã là thị thiếp của Gia, xưng hô này cần phải sửa lại”. Ma ma bên cạnh nhắc nhở, câu nói này truyền vào tai Điện Trạch, đôi mắt hắn bỗng tròn to lên.

“Thị thiếp?”

Đôi mắt hắn nhìn vào trước ngực nàng, ngực khí khinh thường: “Ta mới ra ngoài mấy ngày, người đã có thể trèo lên vị trí cao như vậy?”

Đôi mắt ma ma nhìn ra xa, thức thời không câu nào.

Ngực khí của Điện Trạch làm cho người ta rối rắm không hiểu, mặt hắn tối tăm, vì vừa mới đi xa về nên lộ vẻ phong trần, mặt mũi: “Người ở Đông Cung làm xong việc tối nay, ngay mai liền đến Tây cung”

Thân ảnh cao lớn che trước mặt, không khỏi làm cho người ta có cảm giác áp lực, Tịch Hề kinh ngạc, lời hắn nói hoang đường không thể tả, ma ma bên cạnh tựa hồ thấy đã thành quen, mặt cũng không biến sắc.

Thẳng đến khi Điện Trạch đi xa, Tịch Hề mới mở miệng hỏi: “Thiếu chủ, chắc là nói đùa phải không?”

Lúc này ma ma mới hạ giọng nói: “Có gì đâu mà kỳ quái, ngốc lâu ngày, tự nhiên có thể hiểu được”

Tịch Hề bước đi, nhìn con đường phía trước, cảm thấy hết sức hoang mang. Nàng quay đầu nhìn lên trời, một ngôi sao cô đơn tịch mịch, Điện Trạch đứng ở một góc khuất, nhìn thấy khóe mắt nàng lộ ra tia đau buồn, ánh mắt kia, lại làm cho hắn cảm thấy lòng mình như nứt ra, sóng gợn lên.

Khói tỏa lượn lơ, nàng dùng đôi chân trần đi nhẹ bên bờ ao, ma ma đưa nàng vào rồi đi, tấm điện to lớn như thế, chỉ có một mình nàng mà thôi.

Lưng dựa vào bức tường, vết thương trước ngực bắt đầu kết vảy.

Tịch Hề cẩn thận lau sơ, bọt nước bốn phía bắn lên, nàng đột nhiên dừng động tác, trời sinh nàng trí tuệ sâu sắc, nàng dựng thẳng màng nhĩ, tâm trạng đề phòng. Cước bộ nhẹ nhàng, thân ảnh cao lớn đi tới trước, bao phủ cả người nàng. Tịch Hề đưa tay che trước ngực, lúc người nọ dừng lại, tay phải nàng nhanh chóng lấy áo ngoài bao lấy người.

“Cửu ca?” Nhìn rõ người tới, nàng kinh ngạc vạn phần.

Lộ Thánh Tước như đi vào chỗ không người, đôi mắt nhìn nàng chăm chú, hắn tiến lên từng bước, nàng cũng không tự giác lui về sau từng bước.

“Có thương tích trong người, vì sao không nói cho ta biết?”. Giọng nói của hắn vẫn thuần hậu, nghe không rõ là đang lo lắng hay trách cứ.

Tịch Hề đứng giữa hồ, nhìn nam tử đang tới gần, theo bản năng nàng siết chặt vạt áo, nàng khẽ nhắm mắt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Sao Cửu ca lại biết?”

Lộ Thánh Tước ngồi xuống, ngón tay thon dài vẩy nước ấm trong hồ, từ trong tay nam tử, bọt nước ngưng tụ thành khối băng, tiến đến giữa trán Tịch Hề, thừa dịp nàng nhắm mắt lại, Lộ Thánh Tước ngữ khí âm ngoan nói: “Lúc trước, ta đã nói cái gì, đã quên ư?”

Dòng nước ma sát hai bên má của nàng, nàng cũng mặc kệ, trên trán truyền đến sự đau đớn, nàng gật đầu: “Nhờ rõ, chỉ nghe theo, không hề hoài nghi”

Lộ Thánh Tước nhìn nàng, lông mi như cánh quạt chớp động trên mắt nàng, hắn ngồi bệt xuống thành hồ, đưa tay ra ý bảo nàng tới đây.

Tịch Hề tiến lên, nhưng không dám đặt tay vào lòng bàn tay hắn.

Lộ Thánh Tước nhếch môi, thu hồi tay lại, tựa hồ như không để ý, từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc: “Coi y phục ra”

“Ta chỉ bị thương ngoài da mà thôi”

Ánh mắt hắn bén nhọn liếc nhìn nàng.

Tịch Hề không phải cố ý chọc giận hắn, nàng gạt một bên tay áo, lộ ra đầu vai: “Người này có cái gì, người hắn cũng biết, ả Giáng Long gặp máu mới có thể ân ái, miệng vết thương cũng ổn, chỉ cần có người nhìn thấy ả ký này, thân phận của ta sẽ bị vạch trần.”

Năm ngón tay Lộ Thánh Tước thường thức binh sứ trong tay, động tác quen thuộc, nhàn nhả mà tự tại, một màn này trong mắt Tịch Hề, lại chất đầy hàm ý, nàng im lặng, chờ hắn mở miệng, giây lát sau, quả nhiên ——

Động tác trong tay hắn dừng lại, mùi thuốc đông y tràn ngập trong nước: “Đông Cung gặp chuyện, người mang vết thương đi thị tẩm, không phải là không đánh đã khai sao?”

Nếu thân thể ta mang ả ký Giáng Long, chẳng phải là càng dễ dàng bại lộ sao?”. Tịch Hề nói, Lộ Thánh Tước có thể nắm rõ chuyện của Ngũ Nguyệt Minh như lòng bàn tay, chẳng lẽ, bên người nàng còn có người của hắn?. “Huống hồ, nói thị tẩm, có khả năng chính là nguy trang, ta muốn ở lại Ngũ Nguyệt Minh, trước tiên ta chỉ còn cách là lấy sự tín nhiệm của hắn mà thôi”

“Tín nhiệm này, cũng chính là ngu chung sao?” Lộ Thánh Tước xoay người, thần sắc tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thị Tẩm

Tịch Hề nhìn hắn nheo lại đôi mắt phượng, cũng không hề tức giận, lẳng lặng cất tiếng:

“Đồ vật, là người muốn”

Lộ Thánh Tước môi mông nhấp nhẹ, bông đôi tay đang chấp sau lưng rồi cười:

“Tịch Hề, ngay chính bản thân ta cũng có lúc không nhìn thấu được nàng, luôn vì ta làm việc không hề đòi hỏi, rốt cuộc đây chính là thật lòng nguyện ước vì ta sao?”

Giọt nước mắt trong suốt như hạt ngọc men theo gương mặt chảy xuống, nàng tiện tay gạt đi.

“Bất kể là cái gì đi nữa, thì ta cũng nợ người một mạng”

Trong đôi mắt Lộ Thánh Tước dậy sóng mãnh liệt, sắc mặt biểu lộ rõ ràng vẻ giận dữ, giờ ra một chường trên mặt nước trong bồn tắm, nước khẽ động rồi hắt văng lên, ướt cả gương mặt Tịch Hề:

“Nếu để ta nghe thấy một lần nữa, ta sẽ giết chết nàng?”

Lộ Thánh Tước đứng dậy, kiên quyết bước đi, Tịch Hề lau khô nước trên mặt, thanh âm vẫn còn chút kinh sợ quay người về phía hún cất giọng:

“Hắn, như thế nào?”

“Còn sống”

Lộ Thánh Tước đáp lại ngắn gọn. sau đó sải bước đi mất, Tịch Hề cảm thấy lạnh lẽo khắp toàn thân, nàng vòng tay qua vai, hướng đến bóng lưng Lộ Thánh Tước, trong thâm tâm từng cuộn sóng dâng trào “Người không thể rung động trước hắn, không thể, chúng ta không thể”

Ma ma canh giữ bên ngoài nghe tiếng động bỗng chạy vọt vào trong, bắt gặp Tịch Hề thân người nhếch nhác, cho đến khi nghe được tiếng bước chân đến gần lúc này Tịch Hề mới kịp hoàn hồn, quay lưng lại trái tim đang chưa xót cổ găng đè nén thanh âm:

“Ta có thể tự mình tắm, các người đều ra ngoài hết đi”

Trong hốc mắt, từng giọt từng giọt chưa xót rơi ra theo đó rơi xuống mặt nước, Tịch Hề ngửa đầu rồi đứng dậy mặc y phục.

Bóng đêm thanh tịnh, màn che màu trắng thêm phần mị hoặc, Tịch Hề đi theo ma ma, đến giữa hành lang chỉ còn lại hai người, tiếp tục tiến về phía trước.

“Tịch Chủ tử, người đêm nay sẽ qua đêm tại đây đừng quên mang tấm lụa trắng này trải lên trên giường”

Ma ma vừa đi vừa giao phó, bước vào hậu viện Đông Cung, liền ngừng bước, quay lại nhìn Tịch Hề:

“Ngài tự mình vào đi, bên trong ta không thể vào”

Nhìn tấm lụa trong tay, nàng hiểu, tơ lụa mềm mọng màu trắng điểm lệ tinh khiết đại biểu cho cái gì? Nàng nhấp môi cười.

Tiến lên phía trước, một bước, hai bước rồi ba bước...

Từng bước đem lấy chính mình đưa vào nội uyển, mất cả chân kiên định bước lên, ánh trắng chiếu nhẹ nhẹ, nàng bây giờ giống như một cô nương được bao bọc bởi ánh trắng trong suốt mong manh thật dễ vỡ.

Bước vào nội điện, hai mắt dò xét một vòng sau đó liền rơi vào tấm rèm trên giường, nam tử đã nằm xuống, trang phục hấn một màu màu vàng nhạt được rơi xuống một nửa cạnh giường.

“Người tới muộn!”

Hắn lười biếng cất tiếng, âm cũng không hề vui.

Tịch Hề đứng ở trong điện, đứng ngây ngốc ở đó, không tiến cũng không lùi. Đôi tay mềm giấu dưới vạt áo không tự chủ mà nắm chặt.

“Tôi đây”

Nam nhân lên tiếng thêm lần nữa, thấy nàng vẫn đứng im đó không nhúc nhích, hắn mới dùng tay chống nựa người lên, tóc dài đến eo rũ xuống phía dưới, quần áo ngủ rộng thùng thình lại rơi ra lộ chút da thịt. Tịch Hề bối rối không biết phải làm sao, Huyền Hạo thấy thế, một tay kéo lấy cổ tay nàng, dùng chút sức lôi về hướng mình.

Bị lực lôi bỗng mất đà, nàng té xuống bên cạnh giường, ngược lên bắt gặp ánh mắt của Huyền Hạo, nàng vội vàng chống đỡ định đứng dậy không ngờ đến bên hông bị một đôi tay sắt mạnh mẽ kiềm chế lấy. Tiếng hít thở nóng bỏng sát bên tai, liếc mắt có thể thấy rõ ngũ quan hắn, tuấn mĩ nhưng trí mạng, toàn thân hắn toát lên vẻ nguy hiểm.

“Thân thể! Sao lại lạnh đến mức như vậy?”

Huyền Hạo mở miệng, hơi thở ấm áp phả vào mặt nàng, tay hắn dùng chút lực, ôm chặt nàng từ phía sau, nâng lên đặt trên giường.

Tấm lụa trắng kia bị ném lên trên giường, Tịch Hề bị hắn vây kín trong lồng ngực, Huyền hạo cảm thấy được sự cứng ngắc của nàng, tay trái nhẹ giơ lên, lại thấy nụ cười nghiêng của nàng tỏ vẻ uất ức.

“Ngươi sợ cái gì? Không phục cái gì?”

Lòng bàn tay rơi vào trên thái dương nàng, năm ngón tay thon dài khẽ chạm.

Tịch Hề cảm nhận được mùi long diên hương từ ống tay áo hắn truyền ra làm người ta say mê, trong lòng đang buồn bực bỗng nhiên có chút nhu hòa, Huyền Hạo đưa ngón trỏ chạm vào gò má nàng, nàng theo ngón tay hắn dao động bỗng dừng ở bờ môi.

Huyền Hạo liếc nhìn bờ môi đỏ mọng của nàng, con ngươi bỗng chốc trầm xuống, đưa mặt tiến gần đến.

Người đời nói quả không sai, nam nhân này, diện mạo có thể nói là tuyệt mỹ, thái dương sáng cao lộ vẻ thông thái. Nhân trung rõ ràng, lộ vẻ thâm trầm, mắt phượng hẹp dài thâm thúy, môi mông , người môi mông thường rất bạc tình. Tịch Hề không dám nhìn quá lâu, môi hắn bỗng gần trong gang tấc, chỉ cần mở miệng là hoàn toàn có thể chạm vào.

Động tác mập mờ bỗng chốc dừng lại, Huyền Hạo chống cánh tay phải lên, lòng bàn tay nâng gương mặt nàng.

“Ngươi tin tưởng, một nữ nhân có thể vì một nam nhân mà buông bỏ tất cả sao?”

Tịch Hề ánh mắt lướt qua gò má, bên trên tường, một viên dạ minh châu soi sáng, che dấu ánh nền rực rỡ, cũng như che đi tâm tình cầu nàng lúc này.

“Gia, người cũng tin sao?”

“Tin”

Hắn nói rất chắc chắn, một mực kiên định, rồi bỗng hắn thay đổi ,Tịch Hề cảm nhận được sự dịu dàng của hắn, tự tay kéo nàng về hướng của mình, ánh mắt chạm vào nhau.

“Ta muốn nữ nhân, sẽ phải một lòng người như vậy”

Tịch Hề khéo miệng cong lên, mang chút châm chọc:

“Thế gian rộng lớn như vậy, có thể tìm được sao?”

Nam nhân chợt cười sáng khoái, bàn tay hắn vẫn không rời khỏi nàng, hai thân thể dính sát vào nhau, không chút khe hở, Huyền Hạo đem chân găm đắp lên thân thể hai người, Tịch Hề cảm thấy sau lưng tay của hắn cũng không làm loạn, cảm giác phòng bị mới được tháo bỏ.

Hai mắt lim dim, nam nhân thân thể nghiêng về phía nàng, nửa thân thể đè lên cánh tay nàng, hắn tựa hồ cũng không phát hiện điều này, cánh tay còn lại để bên eo nàng, liền ngủ sau không chút đề phòng.

Tịch Hề mở to hai mắt, tay lại không rút đi mà cứ để yên đó, chỉ có thể không nhúc nhích, cảm thụ nằm gón gọn trong lồng ngực hắn.

Giây lát sau, nàng có thể nghe được tiếng hít thở trầm ổn của Huyền Hạo, nàng nhìn hắn, tóc dài đen như mực, do dự một chút nàng đem bàn tay nắm lấy mấy lọn tóc, suông mượt, dày. Thật êm. Tịch Hề ngẩng đầu nhìn lại, nam tử gương mặt kẻ sát mặt nàng, mũi hoặc, trầm tĩnh dị thường. Đang say giấc bên nàng.

Đêm lạnh như nước, Tịch Hề co lại thân thể, nhắm đôi mắt, mặc dù trời rất lạnh nhưng không hướng đến thân thể hắn.

Đang ngủ say, hô hấp đều cẩn thận, bỗng Huyền Hạo mở to đôi mắt đen, xác định Tịch Hề vẫn còn nằm kế bên lúc này hắn mới đem hai cánh tay thu hồi lại. Trong con mắt lộ vẻ ôn nhu hiếm thấy, hắn xoay người, quá không nữa thời gian uống cạn chung trà , nửa nén hương, bọn họ đã đưa lưng về phía nhau mà ngủ, cùng nhà khác ngõ.

Truyền tới bên tai hắn một hồi huyền ảo, Tịch Hề cảnh giác tỉnh lại, phát hiện Huyền Hạo đã đứng dậy, đang khoác trên người y phục đen thêu hắc long, khí thế凛冽.

“Thiếp thân dậy rồi”

Nàng vội vàng vén chăn gấm, muốn tiến lên hầu hạ.

“Thật khó tin, đêm qua ta đã ngủ rất ngon”

Huyền Hạo cài lại nút đai lưng, không hỏi nàng tiếng nào, Tịch Hề đem trang phục của hắn chỉnh lại một chút, trái tim không ngừng tăng lên những nhịp ảo não khó tả, qua nhiều năm như vậy, nàng luôn mất ngủ, chưa bao giờ ngủ say được như tối hôm qua, thật là điều khác thường, Huyền Hạo choàng thêm áo khoác, xoay người hết sức tự nhiên khó giấu chút trầm tư.

Đêm qua, đúng là hán đã ngủ một giấc ngủ rất ngon, rất thoải mái cũng rất an tâm.

Ma ma đã ở bên ngoài trông chừng, con mắt anh tuấn của Huyền Hạo quét qua tấm lụa trắng trên giường, vẫn như cũ một màu trắng noãn, khỏe mắt tinh tế, nhanh chóng xoay người đã đi ra khỏi Đông Cung.

Ma ma lúc đi vào, ánh mắt mập mờ, nàng vội vàng đi tới bên giường, ân cần nhìn xuống tấm lụa, thấy vẫn là một màu trắng, ánh mắt xoay chuyển có chút khinh bỉ trợn nhìn Tịch Hề một cái sau đó sải bước ra khỏi hậu cung.

Nàng lúc này đã là thị thiếp, Cổ quản gia đem Đông Uyển đưa cho nàng làm chủ, dọn dẹp thỏa đáng, cho ma ma dẫn nàng qua.

Đi lên thêm đá, hoa tử đằng nở rực cả Đông Uyển, bên ngoài hành lang dài hiện ra tầng tầng lớp lớp cánh hóa rưng, đầy sân trông thật đẹp mắt. Nhụy hoa thanh nhã, cánh hoa tinh tế rất khác biệt.

Hai nha hoàn đi theo phía sau lưng nàng, trong vườn mặc dù đã quét qua nhưng không thể nào ngừng ngăn hoa rơi xuống.

Tịch Hề vượt qua, giẫm phải chân váy, cả người té ngã về phía trước, lao đảo lấy lại thăng bằng thật vất vả, bỗng nhận ra giày thêu lại giẫm trên một bãi máu vẫn còn tươi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không Còn Xử Nữ

“Tịch chủ tử ——” Nha hoàn kinh hô, vội vàng tiến lên.

Mùi máu tươi tràn ngập, Tịch Hề nâng chân phải lên theo vết máu rời khỏi, ba bước ra ngoài, một con chó vàng chết trước cửa Đông Uyển.

“Ai làm vậy?” Theo lời nói là một trận tiếng bước chân.

“A, thì ra là một tiện tì”. Một giọng nữ từ phía sau truyền đến, Tịch Hề quay đầu lại, chỉ thấy Y Ngôn vội quỳ xuống hành lễ.

“Nô tỳ bái kiến Dung Thiện chủ tử”

Nữ tử mặc y phục đồ kiều diễm bước đến, khuôn mặt trong sáng tươi đẹp, tư thái ương ngạnh, đầu búi tóc vọng tiên, sợi tóc đen bóng, hai bên đeo trâm song phượng, mi như lá liễu, mắt ngọc mây ngai, môi không tô son mà đỏ hồng. Y phục trên người tôn lên vóc dáng thướt tha, dung mạo như thế, quả là khuynh quốc khuynh thành. Nhìn một thân y phục của nàng, Tịch Hề biết nàng ta lại lịch không nhỏ.

Dung Thiện đưa bàn tay trắng mịn ra, ánh mắt như tơ, nhìn Tịch Hề chăm chăm: “Ngươi chính là chủ tử mới của Đông Uyển?”

“Phải” Nàng trả lời, thanh âm tuy nhẹ, không hèn mọn, không kiều ngạo.

“Thị tẩm đêm qua không thấy lạc hồng” Dung Thiện nhếch khóe miệng cười cười, dáng người nhẹ nhàng đi một vòng quanh Tịch Hề, sau đó đứng trước mặt nàng: “Gia ban cho ngươi chỗ ngồi tại Đông Uyển, chưa chắc đã sủng ngươi”

Hai nha hoàn đang hành lễ không dám nhiều lời, Tịch Hề thật không ngờ chuyện này đã lan truyền rộng rãi, mà Dung Thiện đến đây, giống như mang nàng ra oai phủ đầu: “Đông Uyển này là Gia cấp cho, đến tốt cùng ý của Gia là gì, ta cũng không dám phỏng đoán”

Dung Thiện nghe nàng nói, mặt biến sắc, ánh mắt nhìn bãi máu dưới đất: “Ra cửa gặp máu, quả nhiên là điềm báo”

Tịch Hề cũng không muốn cãi nhau, nàng ta thấy nàng không hề mở miệng, về mặt hậm hực, nhấc váy xoay người, nhưng vẫn chưa rời đi: “Ngươi có biết chủ tử trước kia của Đông Uyển bị trục xuất đi như thế nào không?”. Cái cảm tính xảo của Dung Thiện hơi gọi lên, thấy Tịch Hề không đáp lại, cười duyên bước ra ngoài.

“Tịch chủ tử ——” Y Ngôn nom nóp lo sợ đứng dậy, xác định người kia đi rồi mới nhẹ giọng nói: “Dung Thiện chủ tử vốn là thị thiếp được Gia sủng ái nhất, mọi người trong viện ai cũng không qua nàng được.”

Tịch Hề vẫn không để ý, chân bước qua thi thể con chó, đi thẳng vào trong đại điện.

Ánh sáng chiếu vào, lọt vào tầm mắt là một bức tranh thủy mặc lớn, gỗ cuộn tranh tỏa ra hương thơm, giấy Tuyên Thành trắng tinh, bút lông sói chấm mực đỏ làm hạnh hoa, cả bức tranh, nhìn sống động như thật. Tịch Hề nhìn không được tiến vào nhìn, bên phải bức tranh, là mái nhà cong, tường cao, còn có một đóa hồng hạnh tràn ra ngoài tường.

“Chủ tử trước kia của Đông Uyển này là ai?” Tịch Hề thu hồi tầm mắt, hướng ra sau hỏi hai nô tỳ.

Một nha hoàn hình như có bản khoán, nhưng lại giành trước đáp lời: “Là Tiêu chủ tử, nhưng, sau đó lại bị Gia đuổi đi”

“Vì sao?”

Nàng ta quan sát sắc mặt Tịch Hề, thấy nàng không có biểu hiện gì cả, lúc này mới hạ giọng nói: “Hình như là. . .” Nàng ta do dự: “Tiểu chủ tử cùng người tư thông, xúc phạm Gia”

Hồng hạnh ra tường!

Tịch Hề quay lại nhìn bức tranh, một đóa hoa màu đỏ chói mắt xuất hiện. Nàng bước vài bước tới cửa điện, bên ngoài, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt nhỏ nhắn của nàng. Nhu tình đêm qua, không nắm bắt được, nhưng cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nàng mỉm cười, may mắn chính mình vẫn chưa nghĩ đó là thật. . . .

Khi phản ứng lại, nàng mới phát hiện nụ cười của mình có chút miễn cưỡng.

Hắn đối với nàng, chỉ là tính kế, trên miếng lụa trắng, tượng trưng cho điều gì, tức là nàng không còn là xử nữ, mà nàng, khó lòng giải bày, nhất định sẽ bị tin đồn xấu, ban cho nàng ở Đông Uyển, dự ý rất rõ ràng.

Mục đích vào Ngũ Nguyệt Minh, nàng vẫn nhớ không quên.

Khi mặt trời chính ngọ, hai nha hoàn mới đen mảnh vườn rửa sạch sẽ, Cổ quản gia vẫn chưa phái người lại đây, Tịch Hề cầm khăn lau mồ hôi hai bên thái dương, bên ngoài có một ma ma bước đến.

“Tịch chủ tử, lão Thái Quân cho mời, Gia cùng Thiếu chủ đang ở Thiên Sảnh đợi ngài”

Nàng rửa sạch hai tay, có chuyện gì, mà lão Thái Quân lại cho gọi nàng?

Nàng một mình bước đi, trước đây nàng nghe, lão Thái Quân bình thường rất ít lộ diện, mà chỗ nàng ở, lại nằm ở phía bắc của Ngũ Nguyệt Minh, rất ít người đến.

Bước vào chính viện, trong này trồng cây hải đường ra hoa rực rỡ.

Tịch Hề chẳng có lòng dạ nào nhìn ngắm, hai mắt hồ hững, đi thẳng một đường vào trong. Ngay trong chính đường, là miếng lụa trắng đó. Bên cạnh, một hàng gậy, bên kia là roi da.

Lão Thái Quân ngồi ở giữa, hoa phục màu tím tôn quý, búi tóc cẩn thận tỉ mỉ, nhìn thấy Tịch Hề tiến vào, liền mở miệng hỏi: “Người chính là thị thiếp đêm qua”

Nàng đứng giữa sảnh đường, ánh mắt không hèn mà nhìn Huyền Hạo: “Đúng là thiếp thân”

“Đồ mất nết, dám mang thân không hoàn bích đi thị tẩm”. Lão Thái Quân tà nghệ nhìn Tịch Hề, bên cạnh còn có vài thị thiếp đứng.

Thấy nàng không nói, lão Thái Quân đưa tay chỉ vào miếng lụa trắng, thẹn quá hóa giận: “Mới vào mà thân đã không trong sạch, con người dơ bẩn như người làm sao xứng đáng làm thị thiếp, người đâu, tới mang ả ta ra ngoài đánh gãy hai chân rồi trục xuất đi”

Về mặt Diệc Sắc hiện lên ý cười, các thị thiếp bên cạnh cũng vui sướng khi người gặp họa.

“Khoan đã”

Tịch Hề nghe hắn mở miệng, tảng đá trong lòng nặng nề rơi xuống, chuyện đêm qua, chỉ có mình Huyền Hạo mới có thể chứng minh nàng còn trong sạch.

“Hạo, người nghĩ phạt không đủ nặng sao?” Lão Thái Quân ghé mắt hỏi.

“Ta nếu đã thích nàng, thì sẽ không để ý nàng còn trong sạch hay không”. Ngừ khí Huyền Hạo kiên định, Điện Trạch bên cạnh cũng bất ngờ nhìn hắn, Tịch Hề thâm thờ nhẹ, ánh mắt nhu tình của hắn dừng trên người mình, suy nghĩ của người kia, thật làm nàng trở tay không kịp.

Ánh mắt này. . .

Nàng nhìn thẳng vào, dường như muốn hiểu thấu suy nghĩ bên trong của hắn.

Quả nhiên ——

Trong mắt hắn, che giấu một chút gì đó. Trong lời nói của Huyền Hạo, có che chở, kỳ thực cũng đã chứng minh thân thể nàng thật không trong sạch.

“Hồ đồ”. Lão Thái Quân giận tới mức đánh một chương lên bàn gổ: “Ta không đồng ý”

“Mặc kệ người có đồng ý hay không, nàng cũng đã là người của ta”. Huyền Hạo không chút khách khí nói, Dung Thiện thấy thế, gương mặt nhỏ nhắn suy sụp, nhu thuận đi tới bên người lão Thái Quân.

“Lão tổ tông uống một ngụm trà, chớ để sinh khí”

Bà vai cứng ngắc đi, lão Thái Quân tức giận không nhẹ, lão quay đầu lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Dung Thiện: “Nếu như ngươi muốn, ta cũng không có biện pháp, nhưng Minh quy, không thể phá”

Huyền Hạo không hề mở miệng, Điện Trạch đưa tay day trán, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, hướng nữ tử bên cạnh nói: “Mịch nương, lại là chiêu này à”

“Ngươi câm miệng cho ta” Lão Thái Quân trừng mắt liếc hắt một cái, nhưng cũng không trách cứ.

Tịch Hề mơ hồ biết mình gặp xui, đầu vai bị thị vệ bắt lấy áp về trước: “Các ngươi muốn làm cái gì”

“Còn có gan gào thét nữa” Diệc Sắc lộ vẻ hèn mọn, khinh bỉ nói: “Chúng ta đây là đang dùng quy củ giáo huấn ngươi”

Thị vệ đem hai tay nàng kéo ra ngoài, lão Thái Quân đưa mắt đảo qua trên bàn, cuối cùng nhìn tới nơi đặt gậy gỗ, Dung Thiện lập tức hiểu ý mang tới.

Bàn tay bị bắt mở ra, Tịch Hề nuốt xuống sự khuất nhục, nàng nếu muốn lưu lại, khổ ải này, nhất định phải nhận.

Huyền Hạo nhìn thấy gậy gỗ kia đập vào lòng bàn tay nàng, năm ngón tay nàng vì đau mà cuộn lại, đôi mắt mở to, cực kì ảm đạm. Nàng trừng mắt chống lại Huyền Hạo, Tịch Hề thu hết thần sắc trên gương mặt hắt, nhìn không giống như là ngây trang.

Mu bàn tay lại bị mở ra, thị vệ đem vật sắc nhọn đặt lên, thước đánh xuống, đau đớn xuyên thấu tận tim gan, đinh sắc đâm vào trong xương tủy, mọi người xung quanh nhìn không được mà run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dừng Hình

“Dừng sức cho ta”

Lão Thái Quân thấy nàng thà chịu đau một câu cũng không mở miệng cầu xin, lập tức nổi giận.

Tiếng roi đập vào tay nàng càng phát ra thanh âm dữ dội. Tịch Hề cắn chặt hàm răng, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bên cạnh bọn thị thiếp cùng nhau che miệng cười, thấy người gặp nạn như mở yến tiệc, liếc mắt khinh bỉ.

“Đủ rồi”

Huyền hạo cất tiếng lạnh lùng, liếc nhìn xung quanh một cái.

Ma ma liếc nhìn Lão Thái Quân đợi lệnh, thấy bà im lặng động tác trong tay vẫn không dừng lại, Điện Trạch liếc thấy gương mặt tuấn tú của hắt lạnh xuống, sắp đã chuẩn bị nổi giận.

Huyền Hạo đứng dậy, chỉ cần hai ba bước liền tới bên cạnh Tịch Hề, bàn tay nhanh chóng thu được cây thước ma ma đang cầm, dùng lực bẻ gãy làm đôi.

“Trong lỗ tai ngươi chứa rượu phải không?”

Điện Trạch thấy ma ma bị mình dọa đến mức mắt hồn mất vía, bỗng thấy buồn cười.

“Ma ma, thước này lấy từ thư viện, những việc làm kia đều là trưởng bối dạy học dừng à?”

“Ngươi câm miệng cho ta”

Lão Thái Quân nhận thấy không có cách bắt hắt, bực bội hét lên một câu, Huyền Hạo chú ý thấy Tịch Hề vẫn cúi đầu, chân mày hơi cau, tay mềm đang vuốt những chỗ bị thương trên mu bàn tay.

“Tổ tiên nàng trước kia bị câm sao? Đau đớn mà cũng im lặng chịu đựng”

Nàng khẽ nhắm mắt, không chút nghĩ ngợi đáp trả.

“Ta quên mất”

Đứng kế bên Lão Thái Quân, Dung Thiện không nhịn được cười vui sướng khi thấy cảnh người gặp nạn.

Huyền Hạo đứng yên vẫn nhìn ngắm nhất cử nhất động trên người nàng, gương mặt nàng có một loại khí chất chân tình thoáng vụt qua rồi biến mất, là cái gì? Có thể để cho nàng hi sinh đến độ bị thương cũng im lặng nhìn nhục?

Dung Thiện vội chạy đến bên cạnh Lão Thái Quân nhu mì đám vai cho bà, gót sen nhẹ dẫm, tóc búi cẩn thận, thể hiện tâm tình vui vẻ, không khỏi liếc nhìn về phía nàng, đem mấy cành hoa rơi dưới đất đá tới trước mặt nàng.

“Ngươi —— đây chính là do tổ tiên truyền lại đó”.

Lão Thái Quân quả nhiên kích động, đứng dậy nhắm hướng Huyền Hạo nổi giận.

Huyền Hạo cau mày, hướng đến Điện Trạch nháy mắt, sau đó sai bước ra, không kiềm được đứng sát Tịch Hề, thanh âm đột nhiên cực kỳ nghiêm túc:

“Tôi nay tới Đông Cung, ta muốn ngủ ngon giấc”

Nàng theo thanh âm nhìn lại, hần đã cất bước đi thật xa, Lão Thái Quân định tiến lên trút giận, Điện Trạch vội vàng một bước ngăn cản chắn trước mặt Tịch Hề.

“Nương, đừng tức giận, người tuổi đã lớn”

“Sớm muộn gì cũng bị đám người các ngươi làm cho tức chết”

Điện Trạch ý bảo ma ma bên cạnh, dìu đỡ bà vào trong phòng nghỉ ngơi, hần xoay lưng chỉ thấy Tịch Hề đã tự đi ra ngoài.

“Gây họa, lẫn mất cũng nhanh thật”

Điện Trạch theo sát chạy đến, hai người cùng nhau bước ra khỏi chính viện.

“Lá gan ngươi quả không nhỏ, đắc tội với Lão Thái Quân ngươi sẽ khó sống”

Điện Trạch đôi mắt lóe sáng, nhìn đôi tay nàng buông xuôi bên người, Tịch Hề đột nhiên dừng chân, nghiêm mặt nói:

“Ngươi và bọn họ đều là những người ta không thể đắc tội, mà ta nói ai sẽ tin ta cơ chứ?”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, có sự quen thuộc.

Con người Điện Trạch nhìn chăm chăm Tịch Hề, hần nâng tay cầm gọn đôi bàn tay nàng.

“Gặp ngươi ở Bắc Hoang Doanh lần đầu tiên, ta liền cảm thấy ngươi không giống người khác”

Tịch Hề mặt không đổi sắc, tránh tầm mắt của hần.

“Có gì không giống nhau?”

“Ngươi không cần phải khấn trương...”

Điện Trạch dùng vạt áo lau nhẹ vết máu ứ đọng trên mu bàn tay nàng..

“Chỉ là cảm giác thôi, ngươi tựa như sói, làm sao ta có thể thuần phục ngươi trở thành một con sói con được?”

Nghe so sánh, chân mày Tịch Hề khẽ nhíu, muốn phản bác, lại bị hần đoạt trước.

“Sói mặc dù hung ác, lại có thể đối với đồng bọn không bao giờ bỏ mặc”

Hần nhìn vào mắt nàng, lần đầu tiên gọi thẳng tên nàng:

“Tịch Hề!”

“Hả”

Tịch Hề không chút nghĩ ngợi đáp trả.

“Không rời, không đi, chân chính có thể làm được? Quả là khó khăn”

Điện Trạch thốt ra mấy phần cô đơn, Tịch Hề đem bàn tay mình vội rút về, như hần bây giờ, có chút gì đó dị thường.

Nam từ nhìn bàn tay trống không của mình, biểu lộ có chút giật mình, mi nâng nhẹ, nghiêng người rời đi, bỗng dừng chân:

“Ta tin, người trong sạch”

Tịch Hề nhìn bóng lưng hắn, giống như cát giấu nhiều bí mật, Tịch Hề nhớ tới sự kiện lúc trước ở Tây Cung chạm mặt, liền cho là hắn đùa bỡn không hề trong lòng.

Trên tay vết thương cũng không nặng, chỉ là cả mu bàn tay máu ứ đọng, trông thật khó coi, Tịch Hề quay về Đông Cung, thở dài một tiếng, hôm nay sợ là danh tiếng của mình sẽ càng thêm khó nghe.

Từ xa, liếc mắt thấy là Mi Nhã. Tịch Hề thấy mặt nàng khăn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn vội vã nhìn tứ phía.

“Làm sao người có thể đến Đông Cung? Nơi này không phải ai cũng có thể tới, lỡ để Gia phát hiện, chỉ tổ người bị gánh thêm phiền phức”

“Người hãy yên tâm đi, chủ nhân cho ta lui rồi, ta một đường đến đây không một bóng người nhìn thấy”

Mi Nhã cùng Tịch Hề trốn một góc, quả thật trong ngoài vườn đều không có một bóng người.

“Ba người chúng ta đều từ Bắc Hoang Doanh rời khỏi, Tịch Hề cho đến bây giờ mệnh người là tốt nhất”

Trên mu bàn tay bỗng truyền đến một hồi đau nhức, để cho nàng bật lên một tiếng khô sở.

Mi Nhã đứng bên ngoài thấy sắc trời đã dần tối, vội vàng đẩy hạ bả vai nàng:

“Mau mau vào đi, ngày mai ta lại đi Đông Uyển tìm người”

“Ừ”

Tịch Hề đáp nhẹ, thân thể mới đi qua mấy bước vội quay lại.

“Đi ra ngoài vào thời gian này cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy”

“Ta đương nhiên hiểu rõ”

Mi Nhã gật đầu, nhìn bóng dáng Tịch Hề bước vào trong điện, lúc này mới cẩn thận đem thân thể ẩn sâu vào trong rừng cũng không đi ra ngoài.

Trong Đông Cung, Huyền Hạo dựa vào bên giường, trên tay cầm cuốn sách. Thấy nàng đi vào, liền đóng cuốn sách lại đặt bên cạnh.

“Nàng bây giờ khẳng định chắc rất hận ta”

Tịch Hề đi tới trước mặt hắn, tay chỉ cần động một cái lập tức truyền đến một hồi đau nhức

“Tầm lựa kia, so với bất kì ai Gia đều là người rõ ràng nhất”

“Đúng ta không nói thật”

Huyền Hạo bàn tay chế trụ cổ tay trắng nõn của Tịch Hề, khẽ kéo, nàng cũng không hề nhúc nhích, giằng co một hồi gương mặt Huyền Hạo bỗng trở nên nhu tình hòa hoãn xuống. Tịch Hề đi tới bên giường ngồi xuống, thân thể vẫn bị hắn dùng tay ôm lấy.

“Ta nếu thân thể không trong sạch, đương nhiên người chịu thiệt không là người. Vậy tại sao trước mặt nhiều người người người không nói sự thật?”

Huyền Hạo một tay đột nhiên dùng sức, đè nàng phía dưới, gương mặt đến gần, hô hấp kề sát mặt nàng.

“Không cần cố gắng nhìn thấu suy nghĩ của ta. Tịch Hề cái này là nàng ra lệnh cho ta ư?”

Nàng tuyệt đối không có ý tưởng này, cho nên quả quyết lắc đầu.

“Tịch Hề không dám”

“Nhớ lời hôm nay nàng nói”

Huyền Hạo giờ ngón trở lên, chấm nhẹ ở đôi môi trái tim của nàng, ánh mắt vững vàng chiếm lấy.

“Bất kể là nàng dám hay không, hay có bất kì ý nghĩ nào khác, nhớ đến lời ta nói, không cho phép”

Tịch Hề thấy đáy mắt hắn xa cách, tầm mắt thu nhẹ lại, đáp một tiếng.

“Vâng”

Huyền Hạo nói lỏng ra cánh tay, xoay người hướng bên trong sau đó bỏ lại một câu:

“Ngủ đi”

Sức nặng trên người tản đi, Tịch Hề như trút được gánh nặng, trên mu bàn tay mặc dù vết thương vẫn còn, nhưng không đỡ được sự mệt mỏi nguyên ngày, không biết ngủ được bao lâu, thoáng bên tai nghe thấy âm thanh. Tiếng rên truyền đến, nàng hai mắt chợt mở to quay đầu lại nhìn, thân thể cảm giác nhẹ nhàng, cả người vươn ra, rơi xuống đất.

Huyền Hạo mặc một bộ đồ ngủ màu đen, hình như hần bị thương, cả người nằm trên giường, tóc dài màu bạc xuyên thấu qua mép giường rủ xuống tới mặt đất, gương mặt tuấn tú hướng ra bên ngoài, gương mặt cực kì lạnh, trên người hần toát ra vẻ âm nhu tà mị, nhưng cũng mang theo mấy phần bất lực, Tịch Hề giật mình, động tác trên tay không khỏi buông ra, chân gãi rơi xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thế Thân (1)

“Nước ——” “Nam tử suy yếu vô cùng, môi không thể nói tròn chữ. Mí mắt khẽ chớp, tầm mắt mông lung không rõ, chỉ nhìn thấy một bóng người mờ ảo.

“Nước, nước ——” “Năm ngón tay Huyền Hạo đưa lên phía trước, ngón tay thon dài vô lực.

Nàng vịn phần kính ngạc, lui về vài bước, một tay chống đỡ cái bàn, một tay chạm vào ấm trà. Nàng luống cuống tay chân rót nước, vừa muốn tiến lên, động tác liền dừng lại.

Ngày đó, người tóc trắng trên lầu, cũng rất giống Huyền Hạo lúc này.

Tịch Hề nắm chặt ly nước, toàn thân run rẩy, nước trà bị nghiêng đổ ra một chút, nàng xoay người đưa lưng về phía Huyền Hạo, khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng trọng khẩn trương.

Một tay thò vào ống tay áo, nơi đó, là thuốc mà Lộ Thánh Tước đưa cho nàng, Tịch Hề do dự nắm bình thuốc trong lòng bàn tay. Cửu Ca muốn vật gì đó, có lẽ được giấu ở Đông Cung, nhưng có Huyền Hạo ở đó, cơ hội ra tay của nàng càng lúc càng xa vời. Động tác nắm chặt bình sứ khẽ buông, đây là thời cơ, chỉ có một cơ hội này mà thôi.

“Nước ——”

Nàng quyết tâm, đưa tay bật nắp ra, hướng tới ấm trà. Bột trắng đổ vào trong nước liền hòa tan, không chút gợn sóng, Tịch Hề đem bình sứ cất vào trong tay áo, cả người hơi run, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Nàng cố gắng áp chế mọi suy nghĩ để làm mình thật bình tĩnh.

Bước tới trước giường, nàng đưa tay nâng hần ngồi dậy: “Gia, nước đây”

Sắc mặt Huyền Hạo tái nhợt, đầu suy yếu tựa vào đầu vai Tịch Hề, tầm mắt hần không rõ, chén trà trên tay bị hần đựng mà muốn đổ, đôi môi Huyền Hạo khẽ mở, vừa muốn uống nước, lại bị nàng lấy ra. Trà trong tay, toát ra hương thơm mát, ngay khi hần sắp uống, nàng lại do dự.

“Nước, nước ——” “Huyền Hạo lại khẽ hô, đôi mắt mê man nhìn Tịch Hề, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng cũng lộ ra khát vọng không thể che giấu.

“Gia, người không thấy sao?” Nàng phát giác ra điểm không thích hợp, thử hỏi.

Cổ tay nàng bị kéo, Huyền Hạo há miệng ra, uống từng ngụm nước, Tịch Hề cảm giác người trước mặt có chút vội vàng.

Đầu lại tựa vào vai nàng, Tịch Hề tùy ý đặt ly trà sang một bên, mái tóc rủ xuống như che hết nửa gương mặt hoàn mỹ, nàng đem tay vén nó qua, mới phát hiện đôi môi hần khô ráp, hai mắt đóng chặt, hơi thở cực kỳ yếu ớt.

Tịch Hề cẩn thận để hần nằm lại xuống giường, Huyền Hạo lại đem nàng ôm trước ngực, đôi tay nắm chặt tay nàng, gò má chạm vào nhau, hơi thở của hần mỏng manh, lạnh lẽo.

“Nàng, thật ấm”. Hần nói lời vô nghĩa, hai tay dùng sức ôm chặt Tịch Hề vào trong lòng.

Tay nàng không biết để đâu, hai thân thể dính sát nhau, cuối cùng tay dừng trên thắt lưng của hần.

Một đầu tóc bạc, làm người ta nhìn phải khiếp sợ, xuyên qua song cửa, trong đêm đen, nữ tử đang nhìn trộm bên ngoài chậm rãi thu hồi ánh mắt, rón rón rút lui.

Tịch Hề rất khó đi vào giấc ngủ, Huyền Hạo khi ngủ say vẫn không buông nàng ra, cánh tay hằn ngược lại càng ôm chặt hơn, liệu mạng muốn hấp thu hết hơi ấm trên người nàng. Ban đầu cả người nàng tê cứng, sau đó thấy hằn ngủ say, nàng đưa tay lên nhẹ vỗ lưng hằn, lấy cái gối bên cạnh chèn vào ngực hằn, nghe được tiếng tim đập trầm ổn, lòng nàng mới dần buông xuống.

“Cộc —— cộc ——”

Một tiếng đập của nhũ vang lên trong đêm tối, nghe rất rõ ràng.

Tịch Hề nâng cao sự cảnh giác, trước mắt nhìn thấy Huyền Hạo vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại: “Ai?”

“Tịch Hề ——” Trong tiếng kêu kèm theo âm thanh nước nở, Tích Linh ngồi xổm trước cửa đại điện, nàng không dám đẩy cửa kia ra.

Nàng biết Tích Linh luôn nhất gan, hiện giờ xâm nhập vào Đông Cung, khẳng định là có chuyện gấp, Tích Hề cẩn thận bỏ tay Huyền Hạo ra, lúc đứng dậy, tay phải nàng lại bị hằn theo bản năng nắm chặt lại, không chịu buông. Nàng nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay hằn, sau đó kín đáo rút tay ra, một cảm giác đau đớn truyền đến, cổ tay bị hằn dùng sức nắm đồ hồng cả lên.

Đi ra vài bước, Tích Hề đem áo ngủ bằng gấm nhặt lên, đắp lên người Huyền Hạo. Nhìn mái tóc trắng, gương mặt tà mị của hằn trở nên tuấn mỹ vô cùng.

Mở cửa điện, Tích Linh vội đứng dậy, vừa muốn lên tiếng, liền bị Tích Hề kéo sang bên cạnh, đem cửa điện đóng lại: “Xảy ra chuyện gì, sao lại kích động thế này?”

“Không thấy Mi Nhã” Tích Linh khó tới đỏ cả mặt, nàng vội kéo tay áo Tích Hề. “Mới vừa rồi ở tiểu viện, Mi Nhã nói nàng lỡ tay làm hỏng bộ y phục yêu thích nhất của Nguyệt Cơ, nàng nói nhất định chủ tử sẽ không tha cho nàng, nói xong, nàng bỏ chạy ra ngoài, ta liền đuổi theo, nhưng lại không thấy bóng dáng của nàng nữa, Tích Hề, ngươi nói xem, có phải Mi Nhã nàng đã. . .”

“Ngươi nói chậm một chút” Nàng đặt một tay lên bả vai Tích Linh. “Ngươi không nhìn thấy Mi Nhã lúc nào?”

“Mới cách đây không lâu, ta sợ Nguyệt Cơ chủ tử sẽ không bỏ qua cho nàng”

“Đi!” Tích Hề không chút nghỉ ngơi kéo cánh tay nhỏ bé của nàng. “Chúng ta trước tìm được Mi Nhã rồi hằn nói sau, hằn là còn ở trong viện”. Nguyệt Cơ chủ tử cùng Diệc Sắc kia giống nhau, đều không phải là chủ tử hiền lương gì.

Hai người vội vã rời đi, thân hình rất nhanh biến mất trong bóng đêm, bầu trời trăng sao thừa thớt, cửa đại điện Đông Cung đang đóng chặt liền xuất hiện một bóng dáng mảnh mai, nữ tử đưa lưng về phía đại điện, nhanh chóng mở cửa rồi chui vào.

Trên giường, Huyền Hạo suy yếu, Tích Hề rời đi làm cho người hằn cảm thấy khó chịu, nữ tử rón rón bước đến, xoay người lại, một tay xoa trán hằn.

Đột nhiên cảm giác ấm áp quay về, Huyền Hạo đưa tay lên, nữ tử thuận thế ngã lên giường, một tay mở đai lưng ra.

“Tịch Hề, Mi Nhã có thể hay không ở tại Hồng Tiêu các? Nếu rơi vào tay Nguyệt Cơ chủ tử, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi”. Tích Linh đứng ở giữa sân, đầu đầy mồ hôi.

“Ngươi ở lại đây, nếu Mi Nhã trở lại thì báo cho ta, đừng chạy loạn, ta đi tìm xem”

“Ngươi đi đâu?” Tích Linh dùng hai tay nắm ống tay áo nàng. “Tìm không chờ chút đi, ta không an tâm khi ngươi đi một mình”

“Nha đầu ngốc” Tích Hề vỗ vai nàng. “Cho tới bây giờ, đều là ta lo lắng cho hai người, ở lại đây đi, đừng suy nghĩ nhiều”

Lời nói nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai rất có khí phách, Tích Linh gật gật đầu, tiến lên nói nhỏ: “Trước bình minh, nhất định phải quay lại”

“Được”. Tích Hề nói xong, liền bước đi.

Đi qua khúc cua, nghe được tiếng bước chân nhỏ, qua chỗ rẽ, Tích Hề đụng phải một nha hoàn: “A ——”

Nha hoàn kia bị đau la lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy người tới, vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Tịch chủ tử bớt giận, nô tỳ đáng chết”

“Đứng lên đi”. Nàng đang có việc gấp, không lưu lại quá lâu được.

Nàng lướt qua nha hoàn kia, sau đó nha hoàn kia tự đứng dậy, tùy tay phất bụi trên quần áo, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Trong lòng Tích Hề chỉ có một suy nghĩ, phải tìm được Mi Nhã, các nàng cùng nhau tìm được đường sống trong chỗ chết ở Bắc Hoang Doanh, là chị em tốt, có sống thì phải sống cùng nhau.

“Mau lên, đừng để người khác phát hiện ——“

Bước chân đang đi về phía trước chợt thu hồi lại, nàng tinh táo tránh sang một bên, núp vào trong lùm cây. Hai mắt xuyên qua cành lá nhìn ra ngoài, chỉ thấy hai nha hoàn mang một cái bao tải đi về phía này, tiếng bước chân trầm trọng, như che giấu cái gì, Tịch Hề nhìn ra phía sau nàng, chỗ đó, đúng là phương hướng từ Hồng Tiêu các.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thế Thân (2)

Tìm bất giác đập một hồi mãnh liệt, kéo theo nỗi bất an, nàng lặng lẽ đi theo.

“Ném ở đây thôi”

Nha hoàn đi trước ngừng bước chân, ngay cạnh hồ nước bên cạnh hòn non bộ đặt bao bố xuống.

“Sau đó sẽ có người đến đây xử lý”

Hai người cố gắng hết sức đem bao bố chuyển đến phía trong núi giả hòn non bộ, xoay người nhìn tứ phía dò xét, sau khi chắc chắn không có ai xung quanh mới cất bước rời đi.

Tịch Hề ngồi đợi cho đến khi hai nha hoàn kia đi một lúc mới chạy đến bên cạnh nơi đặt bao bố, quả nhiên trong bao bố là thi thể, đặt trong bao lâu như vậy vẫn không có phản ứng, xem ra đã là lạnh ít dữ nhiều. Nàng đến bên cạnh, cầm lên miệng túi nhanh chóng mở ra, dùng sức kéo miệng túi xuống, ngay lập tức nàng quay mặt sang hướng khác, bên trong là một khuôn mặt trắng bệch, dữ tợn.

Thật may không phải là Mi Nhã, Tịch Hề thở dài một hơi.

“Nguyệt Cơ chủ tử quả nhiên đoán không sai.”

Sau lưng, bỗng dừng truyền đến một thanh âm, chính là hai nha hoàn lúc này hẳn là quay lại kiểm tra.

Tịch Hề buông tay ra, xoay người đi chỗ khác, hai nha hoàn thấy nàng cũng không hành lễ, một trong số đó nhìn thi thể.

“Mới vừa rồi trong Hồng Tiêu Các xảy ra chuyện, nha hoàn làm loạn khiến Nguyệt Cơ chủ tử bị thương, chủ tử phân phó chúng ta lặng lẽ mang thi thể ra vườn, chắc chắn đồng bọn sẽ theo đuôi đến, quả nhiên không nghĩ tới Tịch Chủ Tử lại là người có lòng dạ thâm hiểm”

“Không bằng, không chừng làm sao hai người có thể mạnh mẽ đến như vậy?”

Tịch Hề lòng không khỏi suy tư, làm sao có sự trùng hợp đến như vậy?

“Hai người chúng ta chính là chứng cứ”

Nha hoàn bên cạnh hướng người còn lại nháy mắt ra hiệu.

“Người mau trở về Hồng Tiêu Các bẩm báo với Nguyệt Cơ chủ tử, cho người mời Gia đến đây làm rõ”

“Được”

Nha hoàn còn lại lập tức xoay người rời đi, Tịch Hề không cẩn thận đá phải cái bao kia, xem ra đối phương đã cố tình bày ra rồi kéo mình lún sâu vào vũng bùn.

“Chậm một chút”

Tịch Hề tiến lên vài bước, tay phải nắm chặt hành quyền, ám tụ sát khí, ngăn ở trước người nha hoàn, nha hoàn không hề e ngại nghĩ thầm Tịch chủ tử thân hình mảnh mai không có bao nhiêu uy hiếp.

Tịch Hề khẽ đưa mắt hạnh nhìn chằm chằm hai nha hoàn, đôi mắt có phẩm âm u, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, mu bàn tay vết thương vẫn còn chưa khỏi, nếu lúc này xảy ra chuyện e là Lão Thái Quân sẽ mượn cơ này trục xuất khỏi Ngũ Nguyệt Minh.

“Tịch Chủ Tử, người không thể rời đi”

Nha hoàn thấy nàng tiến lên vội ra ngăn lại.

Tay vừa nâng lên ngay lập tức đã bị chế trụ, Tịch Hề một tay đỡ cùi chỏ, một tay bắt bả vai dùng lực đem lấy nữ tử vút sang núi giả, chỉ nghe “Phanh-” một tiếng, nữ tử không kịp hô lên đã phụt ra máu tươi, chết liền tại chỗ.

“A—”

Người còn lại chạy xa mấy bước, cuống loạn la lên:

“Cứu mạng, giết người...”

Miệng bị Tịch Hề che lại, nha hoàn giãy giụa hai chân không ngừng đạp, Tịch Hề một tay vòng qua mặt nữ tử, một tay dùng sức xoay ngược lại, nha hoàn kia lập tức im bất.

“Bên kia hình như có động tĩnh”

Cách đó không xa, thủ vệ tuần tra đêm nghe được động tĩnh hướng bên này mà đến, Tịch Hề không kịp xử lý, chỉ đành phải lánh mình rồi đi.

Ánh mặt trời đỏ rực từ từ xuất hiện trên Ngũ Nguyệt Minh, ánh dương chiếu trên người cảm thấy được chút ấm áp.

Huyền Hạo mở mí mắt, trên đầu tóc bạc đã quay lại màu đen, hấn một tay vuốt khế mi tâm, hành động nhỏ làm nữ tử bên cạnh tỉnh giấc, nàng cuống quýt từ trong áo ngủ bằng gấm chui ra, quỳ gối trên giường:

“Nô tỳ kính chào Gia”

Không phải là giọng nói quen thuộc, Huyền Hạo mở mắt ra nhìn lại, chau mày sau khi nhìn rõ nữ tử trước mặt:

“Ngươi là ai?”

“Nô tỳ Mi Nhã”

Huyền Hạo suy nghĩ, có chút ấn tượng, ánh mi theo tầm mắt liếc nhìn gương mặt nữ tử theo cái cổ tròn bóng một đường nhìn xuống, vạt áo trước rộng mở, lộ ra bên trong cái yếm màu xanh nhạt. Bàn tay hấn nhẹ nâng trán, đối với đêm hôm qua quả thật hấn cũng không rõ ràng.

“Ngươi tới có chuyện gì?”

Nam tử thanh âm cũng không tức giận, Mi Nhã cúi đầu, đôi tay nhẹ nắm.

“Nô tỳ giờ hội đã đến rồi”

“Giờ hội?”

Huyền hạo khòe mắt sắc bén.

“Đêm qua ngươi đã nhìn thấy cái gì?”

Nằm hàm răng khê cắn, mười ngón tay nắm thật chặt, Mi Nhã nửa người vội cúi xuống, cuống quýt dập đầu.

“Xin Gia yên tâm, nô tỳ quyết sẽ không tiết lộ một chữ, cầu xin Gia để nô tỳ một mạng”

Huyền Hạo tròng mắt thâm thúy chìm xuống, hấn cho là, cùng với hấn ở cạnh đêm qua là Tịch Hề, khi hấn khó chịu nhất, hấn chỉ nhớ mình bắt được một cái tay, đó là bàn tay con gái, thật ấm áp.

“Cút ”

Mi Nhã trọng tâm không vững, cả người ngã nhào trên đất, Huyền Hạo mặc thêm quần áo mới xuất hiện.

“Ngươi đâu? Gọi Tịch Hề tới đây?”

“Đem thủ đoạn ghê tởm của ngươi thu lại”

Hấn nâng đai lưng, gương mặt tuấn tú tràn đầy khinh bỉ.

“Trong Đông Cung, cấm cho người khác vào, ngươi tự mình xông vào, ta hiện tại có thể thu cái mạng của ngươi”

“Gia, ngài nghe nô tỳ nói...”

Mi Nhã tình thế cấp bách, quỳ bò tiến lên cầu xin tha thứ.

“Cầm miệng ngroi lại”

Huyền Hạo một tay chỉ Mi Nhã đang quỳ trên mặt đất, về mặt âm chí, ánh mắt lộ rõ con giận dữ.

Tịch Hề trở lại Đông Uyển, nhanh chóng thay quần áo, Tích Linh chờ nàng không thấy chắc sẽ rất lo lắng, nàng lập tức ra đại điện gấp nha hoàn bước đến.

“Tịch Chủ Tử, Gia cho người đi Đông Cung một chuyến”

“Gia đã tỉnh rồi à?”

Tịch Hề lúc này mới nhớ ra, nàng là từ Đông Cung tự mình ra ngoài, lại bỏ hấn một mình, cũng không biết hiện tại thế nào?

Bước nhanh vội vã đi đến Đông Cung, lúc này hai nha hoàn cũng không theo vào, Tịch Hề vừa bước vào nội điện, liền thấy một nữ tử quần áo xốc xếch quỳ trên mặt đất.

“Mi Nhã”

Nàng mừng rỡ vừa muốn tiến lên liền cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Huyền Hạo sắc mặt thâm trầm, tóc bạc đã chuyển thành màu đen, trên người vẫn còn là quần áo ngủ chưa thay, nữ tử quỳ gối dưới chân hấn, hai vai khẽ run, Tịch Hề tiến lên một bước, tựa hồ bước chân này thật quá nặng nề, nàng không hiểu. Mi nhã thế nào lại xuất hiện trong Đông Cung.

“Ngroi không có việc gì, thật tốt quá”

Nàng đi tới bên Huyền Hạo, hướng nữ tử quỳ dưới đất nói.

Mi Nhã cúi đầu, hai tay nhục nhã kéo chặt vạt áo trước, không để cho cảnh tượng bên trong hiện ra. Lúc này trông nàng thật yếu đuối. Huyền Hạo lạnh lùng liếc nhìn một cái, môi mỏng khẽ mở.

“Ta hỏi ngroi một câu, ngroi khi nào đi tới Đông Cung?”

“Nô tỳ.” Mi Nhã khẽ nâng đầu lên, tầm mắt không dám nhìn hướng Tịch Hề, nàng khó khăn nuốt xuống thanh âm, kiên định nói, “Nô tỳ là giờ hội tới.”

Giờ Hội —— giờ hội từ khoản chín giờ đến gần mười một giờ, giờ dần là khoảng từ ba giờ sáng đến năm giờ .

“Tịch Hề ——”

Huyền Hạo nhìn hai người sau đó mở miệng

“Đêm qua, ta chiêu nàng thị tẩm, nói cho ta biết khi tỉnh lại nàng ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nói Dối

Trăm lời khó nói, ánh mắt nàng hiện lên sự đau đớn kịch liệt, khi đó, nàng cùng Tích Linh đi khắp nơi tìm Mi Nhã, giờ đây nhìn nàng quỳ trên đất, Tịch Hề liền cởi áo choàng trên vai khoác lên đầu vai nàng, Mi Nhã sững sốt, tim đập mạnh và loạn, đưa mắt nhìn nàng: “Tịch Hề ——”

Cùng nhau trải qua hoạn nạn, từ nay về sau, chúng ta chính là chị em tốt nhất.

Lúc trước từ Bắc Hoang Doanh đi vào Ngũ Nguyệt Minh, lời các nàng nói với nhau, vẫn còn vang vọng bên tai. Phía sau, tâm tình Huyền Hạo bất định, thâm sâu khó dò, Mi Nhã tự tiện tiến vào Đông Cung đã là từ tội, nếu hấn biết nàng nói lời không đúng sự thật . . .

Thấy Tịch Hề lâu không mở miệng, Huyền Hạo chuyển mắt tới người Mi Nhã: “Nói cho ta biết, đêm qua, như thế nào ngroi lại ngủ bên cạnh ta?”

Nuốt nước miếng xuống, nàng sợ hãi tội đồ, nhưng cố gắng trấn định nói: “Nô tỳ vốn có việc đến Đông Cung tìm Tịch Hề, nhưng lúc tiến vào Đông Cung. . . không thấy có người, nô tỳ nghe được trong nội điện có động tĩnh, nghe tiếng của Gia, nô tỳ mới bất đắc dĩ đi vào, gia nói muốn uống nước, nô tỳ mới rót chén trà đem lên cho người, không nghĩ tới, . . . Gia thế nhưng lại đem nô tỳ áp lên giường. . .”

Không hề có một lỗi nào, tin hay không, liền đợi Tịch Hề tự mình bào chữa.

Ánh mắt Huyền Hạo cùng Mi Nhã đồng thời nhìn vào Tịch Hề, một ánh mắt hy vọng, một ánh mắt khản trương, trong mắt Mi Nhã lúc này ngập tràn nước mắt, toàn thân lạnh lẽo, quỳ trên mặt đất run rẩy không ngừng.

“Gia, thiếp thân. . .” Tịch Hề quay đầu đi, mắt chống lại mắt hần: “Thiếp thân đêm qua có việc, sau khi ngái ngủ thiếp thân liền về Đông Uyển.”

Một lời nói ra, có lẽ, bọn họ vốn có cơ hội gần nhau, nhưng hôm nay, khoảng cách tưởng chừng như nhỏ bé kia, ngày càng lớn hơn, xa hơn.

Huyền Hạo đứng dậy, ánh mắt nhanh chóng rời khỏi người nàng, chuyển sang bên cạnh, Mi Nhã thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, thân thể chống không được ngã trên mặt đất, tiếng cười vang lên một cách trào phúng, hần nhìn Mi Nhã, hờ hững hỏi: “Đêm qua ta chạm vào người?”

Thanh âm của hần lạnh băng như nước, Mi Nhã biết rõ, hần đang rất tỉnh táo, nàng cũng đứng ở đây mà mơ tưởng dùng thủ đoạn gì đó “Gia, hôm qua Gia chỉ ôm nô tỳ ngủ, vẫn không có hành động gì khác”

Huyền Hạo không nói gì, cánh tay vươn ra kéo nàng ta đứng lên, không thèm quan tâm xung quanh, hần tùy ý cởi áo ngủ thay y phục. Tịch Hề biết quy củ, nàng bước tới bên cạnh, định giúp hần mặc đồ, chỉ thấy Huyền Hạo nghiêng người, ngữ khí hung tợn nói: “Không cần người làm”

Tầm điện ẩm áp, cửa đại điện mở rộng bị gió lùa vào lạnh lẽo, Mi Nhã co rúm, ngẩng đầu lên, Huyền Hạo đã đứng trước mặt nàng, hần cư cao ngễ vọng, thái độ kiêu ngạo “Nghĩ muốn leo lên giường ta là muốn biến thành phượng hoàng sao?” Hần hừ lạnh một tiếng, bỗng thay đổi chủ ý: “A —— quả nhiên tỳ muội tình thâm, một khi đã như vậy, ta để người lại Đông Cung hầu hạ ta, thì thiếp sao, người không đủ tư cách, vậy làm nô tỳ thì tầm đi”

Mới xong liền rời đi, Tịch Hề như cơn mây, chỉ thấy mặt trời phương đông mọc lên thật chói mắt, chiếu lên vai hần tỏa sáng, sau đó lan ra. Mi Nhã đứng dậy, đem quần áo chỉnh lại, lúc đầu còn nghe được âm thanh khóc nỉ non, hiện giờ đứng dậy, chỉ thấy ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Mi Nhã, đừng để ta nhìn thấy người nữa” Tịch Hề tiến lên, cầm áo choàng trong tay nàng ta: “Đó chính là con đường người đã chọn, đừng trách người khác”

“Ta không oán” Mi Nhã mở miệng nói: “Tịch Hề, thực xin lỗi”

Nàng một đêm không ngủ, lại khóc, hiện giờ hai mắt sưng lên như quả óc chó, Tịch Hề cup mắt, thờ dãi nói: “Mi Nhã, chúng ta nên tự giải quyết cho tốt”

Nhìn nàng bước ra bên ngoài điện, Mi Nhã vội đuổi theo: “Tịch Hề, ta chỉ là không muốn sống cả đời như vậy, ở Hồng Tiêu các, ta vĩnh viễn không có cơ hội đổi đời”

“Ta chưa từng nói qua người làm sai việc gì”. Tịch Hề dừng lại, đưa lưng về phía nàng, sống trong hoàn cảnh như thế, các nàng cũng thân bất do kỷ, tựa như bản thân bị bắt đi giết người. Đôi bàn tay khê nắm chặt lại, nàng nhất thời không nói gì, ra khỏi Đông Cung. Tịch Linh đi tới đi lui không ngừng, thần sắc lo lắng, nhưng nàng không dám đi vào.

Tịch Hề mặt đầy ngưng trọng, lòng nhiều tâm sự, vừa đầu liền thấy Tịch Linh, nàng gọi: “Tịch Linh ——“

Tịch Linh vui vẻ tiến lên, nhưng vui mừng chưa được bao lâu, nàng đưa tay kéo Tịch Hề lại nói nhỏ: “Làm sao bây giờ, Mi Nhã vẫn chưa trở về, buổi sáng ta đi xung quanh bên ngoài Hồng Tiêu các cũng không gặp nàng, người nói có phải nàng đã. . .” Đang nói nửa chừng, nàng bỗng ngừng lại, hai mắt nhìn người đang bước ra: “Mi ——“

Nàng lướt qua Tịch Hề, bước tới trước người Mi Nhã “Người không có việc gì, thật tốt quá, ta cùng Tịch Hề tìm người đã lâu, Mi Nhã, người đi đâu thế?”

Nàng miễn cưỡng mở miệng nói với Tịch Linh: “Ta không sao, để người lo lắng rồi”

“Không có việc gì là được rồi” Nàng kéo tay Mi Nhã đi về phía trước “Người nha, lần sau có việc gì nhớ nói với ta cùng Tịch Hề, đỡ phải làm cho bọn ta lo lắng”

Người còn chưa tới, người phía trước đã rời đi, Tịch Linh nhìn bóng dáng Tịch Hề, khó hiểu hỏi: “Tịch Hề bị làm sao vậy ta?”

Mi Nhã cắn môi dưới, một câu cũng không nói, tùy ý để Tịch Linh mang nàng về tiểu viện.

Ra khỏi Đông Cung, Tịch Hề thờ dãi một hơi, hiện giờ, chuyện nàng lo nhất là chuyện đêm qua, hai nha hoàn kia đã chết, sự tình sẽ không liên lụy đến nàng.

Không có ý đi qua Hồng Tiêu các, bước vào viện, nghe thấy tiếng huyền não vọng vào tai.

“Thiếu chủ, ngài nên làm chủ vì thiếp thân. . .” Âm thanh thê lương cách đó không xa truyền tới, Nguyệt Cơ mặc một thân đồ ngủ màu trắng, cánh tay vươn ra, trên đó có máu chảy ra từ băng gạc, hết sức rõ ràng. Thủ vệ đứng quanh, khó có thể đi tiếp được.

Tịch Hề nhớ tới chuyện đêm qua, thân hình vừa chuyển, muốn tránh đi, chợt nghe giọng nói sắc bén của Dung Thiện truyền tới: “Trốn cái gì? Không phải là lại làm ra chuyện gì đấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Nụ Hôn Bá Đạo

Điện Trạch khẽ nhủ chân mày nhìn thoáng qua, tay áo màu vàng thêu gấm bay lất phất theo từng cử động, mắt phượng hẹp dài lười biếng rơi trên người Tịch Hề.

Nàng cười yếu ớt, tiến lên phía trước đáp trả:

“Trong mắt ngươi, người khác đều làm những việc trái với lương tâm à?”

“Hừ” Dung Thiện gạt khóe miệng nhếch lên một cái:

“Giả trước giờ đều thích sạch sẽ, ngươi thị tẩm lại không thấy lạc hồng, còn dám bước ra ngoài tân bộ, nếu ta là ngươi, đã núp trong Đông Uyển không dám ra ngoài nữa bước”

“Ồn ào cái gì?”

Dung Thiện đang giờ thói ương ngạnh, thấy Huyền Hạo bước vào đi lướt qua người mình lập tức im bặt.

“Đừng tưởng ta sủng ngươi là có thể muốn làm gì thì làm, tối nay ta sủng ngươi, thì ngày mai ta có thể sủng người khác, muốn sống yên lành chốn thâm cung ta khuyên ngươi nên biết quản cái miệng mình thật tốt”

Lời nói ra tuyệt tình như thế, Dung Thiện hai mắt đầm lệ, thức thời định cãi lại may nhờ bên cạnh có tha hoàn cơ trí vội gạt nhẹ tay áo nàng, bảo nàng bình tĩnh nén cơn giận, Huyền Hạo đi đến bên cạnh Điện Trạch, cũng không liếc nhìn Tịch Hề lấy một cái.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nam nhân vòng hai tay trước ngực, bữu môi.

“Có người bị giết chết”

Tịch Hề lơ đãng tiến lên, thi thể hai người nha hoàn nằm cách xa nhau mấy chục bước, cơ bản không hề bị dịch chuyển, cách đó không xa là cái bao bố lộ ra bên trong một cái đầu.

“Tây Nguyệt là nha hoàn của thần thiếp, hôm nay chết không lý do, cầu xin thiếu chủ hãy làm chủ cho thần thiếp”

Điện Trạch nhìn sát mặt Dung Thiện, không nhìn được hỏi:

“Chỉ là hai người nha hoàn thôi, hà cớ gì phải làm quá lên? Chỉ cần gặp Cố quân gia xin thêm hai nha hoàn khác là được”

“Thiếu chủ”

Nguyệt Cơ biết tính tình Điện Trạch, cho nên không dám khóc, nàng vượt qua thi thể Tây Nguyệt, chỉ đến thi thể bên trong bao bố.

“Nàng ta không phải nha hoàn trong Hồng Tiêu Các, hôm qua giải trang thành nha hoàn trong các, cùng một người bị mất muốn ám sát thần thiếp, nhờ thủ vệ nhanh chân đến ngăn cản, thần thiếp không muốn bị ám sát oan mới kêu Tây Nguyệt mang thi thể ra bên ngoài Hồng Tiêu Các, vốn định để tên bị mất phải ra mặt nhưng thật không ngờ...”

Thanh âm nữ tử khàn khàn, trong lời nói không biết đâu là thật đâu là giả, ánh mắt hung ác nhìn vào Tịch Hề, rõ ràng là ghen ghét.

Không lẽ là...

Tịch Hề không biến sắc, cẩn thận đem lấy biểu tình của Nguyệt Cơ thu vào tầm mắt, tầm mắt Tịch Hề rũ xuống, không lẽ người Nguyệt Cơ chờ đợi chính là nàng? Muốn nàng rơi vào bẫy? Nếu thật là như vậy? Nàng làm sao chứng minh được đêm qua mình có xuất hiện trong vườn hay không?

“Thích khách?”

Huyền Hạo híp hai mắt, tầm mắt liếc nhìn Tịch Hề.

Điện Trạch nghe nói, tay áo phát mấy cái tỏ vẻ đăm chiêu, rồi đi đến bên thi thể bên cạnh, hắn hoàn toàn không để ý đến hình tượng, ngồi xổm xuống, một tay lộ ra khỏi ống tay áo.

“Thiếu chủ, để chúng thuộc là làm...”

Hắn cũng không thèm đứng dậy, đôi tay nắm lấy miệng bao, lòi thi thể để lộ nửa người, bàn tay thon dài đặt trước ngực, xé rết một cái, lộ ra thân hình bên trong, Tịch Hề nhìn kĩ lại thấy trên ngực thích khách một hình ảnh cuộc tròn chính là Hàng Long, thân rồng đầu kì lân rõ ràng, râu rồng xẹt qua là một màu đỏ, sấm chớp một đường nhìn quý dị diễm dứa mà lẫm lờ.

Điện Trạch đứng dậy, từ nô tỳ bên cạnh nhận lấy khăn khâu hai tay, hắn cùng Huyền Hạo liếc nhau một cái, hai ánh mắt giao nhau vô cùng khó hiểu, hiển nhiên bọn họ đều có đáp án, chỉ là không ai nói câu nào.

Tịch Hề đưa mắt nhìn ẩn kí Hàng Long trên ngực nữ nhân kia thì có chút giật mình, nàng kiểm chế hết sức bình tĩnh.

“Tiêu thị vệ, ngươi tuần tra để có thích khách xông vào Ngũ Nguyệt Minh, ngươi khó mà không có tội?”

“Thuộc hạ đáng chết, đêm qua có một gã thích khách mặc dù đang chạy trốn, chỉ là thuộc hạ cam đoan, hắn ta không dừng lại trong vườn lâu, không thể chạy thoát ra ngoài được, cầu xin Gia cho thuộc hạ 3 ngày, trong vòng 3 ngày thuộc hạ sẽ bắt được thích khách”

Tiêu thị vệ cất lời thề kiên định.

Tịch Hề không nghĩ tới Cửu ca thế nào lại hành động khinh suất thiếu kiên nhẫn như vậy, nhưng nàng lại càng không hiểu? Nếu nha hoàn này thực là người Cửu ca phải tới, tức là cùng chung một mục đích. Thế nào mà lại đi ám sát Nguyệt Cơ?

“Nàng theo ta”

Huyền Hạo bước qua nàng, liếc thấy nàng đang suy nghĩ đến mắt hờn mới cất tiếng.

Tịch Hề cả kinh, vội bước theo.

Gió lạnh từng cơn thổi vào mặt, đi trong vườn còn sớm, không khỏi cảm thấy lạnh, Tịch Hề bản thân tự động co rúm lại hai vai, Huyền Hạo đi phía trước, không thèm để ý nàng có theo kịp không, nàng cố gắng đi theo, bước chân loạng choạng, hơi tỏ đứt đoạn:

“Gia, ngài muốn thần thiếp đi theo tức có lời muốn nói?”

Huyền Hạo lúc này mới chậm lại bước chân, đợi nàng đuổi theo kịp đến bên cạnh lúc này mới nghiêng đầu nói:

“Không có việc gì thì không thể gọi nàng à? Học được tính tự cao tự đại rồi ư?”

“Thần thiếp không dám”

Nàng chau mày, cả kinh không thể bắt kịp suy nghĩ hắn, hắn đi quá nhanh, nàng hiện tại quả là theo không kịp, định không thèm đi theo dừng lại, bỗng phía bên tay bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy, ấm áp, hắn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, từ từ kéo nàng đi.

Hiện hai bàn tay cùng ở một nơi, bàn tay hắn rất lớn, có thể bao trọn cả bàn tay nàng, con đường này rõ ràng không rộng rãi gì ngược lại hai người cùng bước lại cảm thấy có một cảm xúc khó tả, nàng luôn có cảm giác chột dạ, hơn nữa Huyền Hạo thay đổi thất thường làm nàng có chút bất an.

“Không dám?”

Huyền Hạo cười yếu ớt, khoe miệng mỏng kéo lên một độ cong vừa phải.

“Ta nghĩ lá gan nàng không nhỏ đến vậy”

“Gia nói đùa, thần thiếp vốn rất nhát gan”

Tịch Hề thấy hắn mỉm cười, bàn tay siết có chút lực, dưới ánh mắt trời một nam một nữ, nàng ngược lên nhìn hắn, cái cảm hắn vừa hay đụng đến đỉnh đầu nàng, hắn nhìn nàng chỉ thấy nàng hí mắt lại, con ngươi trong trẻo ngược nhìn hắn, bên khoe miệng có ý cười, cảm giác thật nhẹ nhõm.

“Vậy sao?”

Huyền Hạo đột nhiên dừng lại, trên mặt có chút nghiêm túc.

“Nhát gan, vậy để ta sờ một chút”

Tịch Hề thấy bàn tay hắn nâng lên, lập tức nghiêng người tránh né, hai cánh tay theo bản năng che chắn trước ngực, Huyền Hạo chỉ muốn trên chộc một phen, hôm nay thấy nàng phản ứng như vậy, làm gương mặt tuấn tú có chút lo lắng, cánh tay vòng qua nàng, dùng sức kéo nàng đến bên cạnh hắn.

“Tịch Hề”

Hắn nhẹ giọng.

“Nàng là nữ nhân của ta, thân mật với ta, ta không cho phép nàng trốn tránh, nhớ đây là vinh hạnh của nàng”

Tự mình đa tình, trong lòng phản ứng đầu tiên của nàng là như thế, nàng quay mắt đi, thân thể lại bị kéo lên trước, đã thấy một lực đạo đột nhiên đè xuống, tiếp đó là một hơi thở nóng rực tiến tới, sau một khắc, đôi môi đã bị Huyền Hạo chiếm lấy.

Kinh ngạc, dù loại biểu tình tiến đến, nàng muốn né tránh liền phía sau có một bàn tay giữ chặt lấy gáy, dùng sức cố định khiến nàng phải ngược lên nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Giao Dịch

Mùi Long diên hương tràn ngập, hắn nhẹ nhàng dùng răng cắn lên cánh môi của nàng, nàng cắn chặt răng, lại bị hắn dùng sức cắn, nàng bị đau hô lên, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Nhân cơ hội này hắn đưa lưỡi vào, dây đưa ở môi miệng nàng, đầu lưỡi bị hắn hút lấy, thân mình bị ôm chặt trong lồng ngực rộng lớn, cả người Tịch Hề bị giam cầm, khó mà nhúc nhích. Huyền Hạo bá đạo hôn, triền miên, giống như muốn phá hủy hết tất cả, làm cho người ta không cách nào chống cự được.

Nàng mặt đỏ tai hồng, hô hấp bị tước đoạt, hai tay dùng sức đánh vào trước ngực hắn, đôi mắt hắn hơi mở ra, ánh mắt mãnh liệt khác thường, tràn đầy dục vọng. Tịch Hề không dám lộn xộn, cảm giác được sự khó chịu của nàng, Huyền Hạo cố kiềm chế sự xúc động, cánh tay thả lỏng ra đôi chút.

“Đúng thật, Tịch Hề quả nhiên không có can đảm”. Nhìn hai má ửng hồng của nàng, hắn không nhịn được mà chế nhạo.

Lòng ngực vì thiếu dưỡng khí mà buốt đau, Tịch Hề đem đầu lưỡi nhẹ liếm khoe môi, chỗ đó dường như có vị ngọt ngào, Huyền Hạo đưa ngón tay lau đôi môi cho nàng, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt nàng: “Nói cho ta biết, tối hôm qua, nàng ở đâu?”

Đối với vấn đề này, hắn cư nhiên vẫn chưa bỏ qua, hỗn loạn trong ngực nàng vất vả lắm mới bình phục lại: “Gia, có phải ngài không tin lời thiếp thân nói?”

Nhanh chóng buông cánh tay ra, Huyền Hạo nhìn nàng một lát, sau đó cầm tay nàng lại: “Lúc ấy, ta thực sự có cảm giác nàng ở bên người”

Trong lòng Tịch Hề đau xót, đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, nàng biết rõ lời hắn nói, không thể nào tin tưởng hoàn toàn, nhưng tia mềm mại ở trong đáy lòng, vẫn cond có chút xúc động. Nàng nghĩ, hắn luôn tìm cách che chở nàng, Tịch Hề ghé mắt, khuôn mặt tuấn tú của hắn hiện lên sự an tường, lại không nghĩ tới một ngày, bọn họ sẽ trở thành kẻ thù.

Trở lại Đông Uyển, Tịch Hề tìm Cổ quản gia, mất nửa ngày, ông mới đồng ý để nàng đem Tích Linh thành nha hoàn của mình, hai người đều là bạn, sẽ không bị khi dễ.

Mi Nhã đi vào Hồng Tiêu các, sau đó sẽ dọn đồ tới Đông Cung, dựa theo quy tắc thì chủ tử phải tiễn nàng.

Nguyệt Cơ về mặt tức giận ngồi ngay ngắn ở đại đường, thấy nàng tiến vào, không nói hai lời liền tiến lên, giáng một cái tát thật mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Mi Nhã, đầu tay đỏ tươi ghê người, khoe miệng, máu chảy ra.

“Tiện nha đầu, ngươi cư nhiên dám lừa gạt ta”

Mi Nhã lau vết máu, ngẩng đầu lên đối diện với Nguyệt Cơ “Nô tỳ không dám . . .”

“Còn nói không dám” Nàng ta nói, đôi mắt tức giận hơi nheo lại, đỏ rực “Ngày đó, ta cho ngươi đến bên cạnh Gia, ngươi giúp ta diệt trừ Tịch Hề, hiện giờ thì ngược lại, ta còn phải tặng đi hai nha hoàn, như thế nào, lên làm tâm tỳ của Gia, không để ta vào trong mắt ư?”

Mi Nhã nhìn nàng ta ở trước mặt, không dám trốn tránh, chỉ có thể kiên trì đứng tại chỗ, Nguyệt Cơ tức giận không thôi, một cước đá vào đầu gối của nàng, Mi Nhã bị ép quỳ xuống, cơn đau còn chưa qua, đầu tóc lại bị Nguyệt Cơ túm lấy kéo ra sau “Hai tính mạng kia, ngươi như thế nào mà trả cho ta?”

“Chủ tử, hôm qua Tịch Hề có tới trong vườn, đều y theo kế hoạch của chúng ta, nô tỳ không dám giấu diếm, nô tỳ nhìn thấy rõ ràng nàng từ Đông Cung đi ra.

“Một khi đã như vậy, vì sao không bắt được nàng, ngươi không phải đã nói nàng không có võ công hay sao?” Nguyệt Cơ tăng lực đạo túm tóc nàng, Mi

Nhà đau đến mức đỏ từng tầng mồ hôi lạnh. Nàng cắn chặt răng, hai tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, hèn mọn quý gối, nhất định có một ngày, những khuất nhục hôm nàng sẽ trả lại gấp bội. Nàng đẩy Tịch Hề vào cảnh sinh tử, không phải là giả, nhưng Mi Nhã so với ai khác nàng đều rõ thân thù của Tịch Hề, tuy rằng Nguyệt Cơ bên này khó có thể nói lý, nhưng cuối cùng cũng nhất cử lưỡng tiện.

“Chu tử yên tâm, nô tỳ hiện tại vào Đông Cung, sẽ hàng ngày đề bạt ngài, nô tỳ sẽ không quên, ngày khác, nô tỳ sẽ toàn tâm toàn ý trợ ngài”. Mi Nhã nhìn đau, nàng tuy là tâm tử, trên danh nghĩa cũng là người của Huyền Hạo, Nguyệt Cơ khẳng định sẽ không dám động vào nàng.

Quả thực, khi nghe Mi Nhã nói thế, nàng ta dừng tay, nhưng ngoài miệng vẫn không quên nói: “Người nhớ kỹ lời hôm nay người nói, hừ”

Mi Nhã được an bài một căn phòng nhỏ ở Đông Cung, vì là tâm tử, cho nên không giống như thị thiếp được một mình một viện.

Trong Ngũ Nguyệt Minh đứng đầy người, Tịch Hề không biết Cổ quân gia làm gì mà cho gọi các nàng tập hợp gấp đến thế, mọi người đang đứng bàn luận, cuối cùng cũng nghe được tiếng bước chân.

Nàng ngược mắt nhìn, ánh mắt xuyên qua đám người, chỉ cảm thấy hơi chút chói mắt, ánh sáng hắt từ mặt nạ bạc chiếu đến, Huyền Hạo một thân ngoại bào màu đen, áo lông chồn khoác trên bả vai, hoang dã mà gợi cảm. Trên đầu dùng một trâm ngọc cổ định tóc, vài sợi rớt xuống, yên lặng nằm trước ngực. Dưới mặt nạ, lộ ra cái cằm kiên nghị, cùng với đôi mắt sâu thẳm, Tịch Hề nhìn cảm thấy rất cân xứng, trong lòng đột nhiên giật mình, đầu đau như búa bổ.

Nàng nhớ mang máng trong đầu cũng từng xuất hiện hình ảnh như thế, một người mang mặt nạ bạc, nàng không kiềm chế được ánh mắt, nàng muốn nắm bắt lại cái hình ảnh kia, nhưng càng cố thì đầu càng đau nhức.

Tịch Hề nhắm hai mắt, trong đầu chỉ xoay tròn hình ảnh màu bạc, từng đoạn quá khứ rời rạc, nàng giật mình, mở mắt ra đã thấy hắc đứng trước mặt mình. Huyền Hạo nâng tay lên lau mồ hôi trên trán nàng, trong lòng bàn tay của nàng, lúc này cũng đầy mồ hôi.

“Ta phải ra ngoài giao dịch mua bán, nàng đi cùng ta”

Dung Thiện đứng gần nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, nhẹ nhàng bước lên “Gia, thiếp thân cũng muốn đi”

“Dung Thiện, sinh ý của Ngũ Nguyệt Minh không để cho nàng chen vào, chẳng lẽ nàng đã quên lời ta nói hôm đó?” Huyền Hạo thấp giọng cảnh cáo, trong giọng nói cũng không phân rõ trách cứ cùng phủ nhận, nàng ta nghe vậy, trên mặt lộ vẻ ủy khuất, trong mắt dâng lên tầng hơi nước “Gia, nàng ta xuất thân nha hoàn”

Đám thị thiếp âm thầm hít vào từng ngụm khí lạnh, ở Ngũ Nguyệt Minh, sợ chỉ có Dung Thiện mới dám nói chuyện với chủ tử như vậy.

Huyền Hạo nhếch môi, tuy không mở miệng, nhưng ánh mắt âm trầm làm cho người ta nhìn không rét mà run, Dung Thiện không tự chủ được lui lại vài bước, ánh mắt sợ hãi.

“Nhớ kỹ, nàng không phải là nha hoàn, mà là chủ nhân”. Huyền Hạo một phen nắm tay Tịch Hề lên, đem nàng kéo tới trước mặt Dung Thiện, ánh mắt mọi người mở lớn, thường ngày, đám thị thiếp ba dựa vào Dung Thiện là người nhà của Gia nên tránh được thì tránh, hiện giờ, Gia lại nói Tịch Hề mới tới là chủ, bọn họ liền cảm thấy phiền toái.

Các nàng tròn mắt nhìn nhau, Tịch Hề đứng phía trước, cảm thấy hết sức không được tự nhiên, nàng đem đầu quay sang một bên, vừa vận nhãn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Điện Trạch.

“Gia, Thiếu chủ, nên khởi hành”

Cổ quân gia đã chuẩn bị tốt xe ngựa, trở lại bên trong vườn phục mệnh.

Bên ngoài Ngũ Nguyệt Minh, kiệu xếp ngay ngắn, thanh thế mệnh mông cuộn cuộn, Huyền Hạo lên kiệu đầu tiên, thấy Tịch Hề phía sau không có phản ứng, liền đưa tay vén rèm kiệu lên, không hờn giận nói “Còn chưa lên”

Tịch Hề tiến lên, tay vừa mới vươn ra, liền bị hắc nắm lấy dùng lực kéo, cả người nàng ngã vào trong kiệu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Kí Ức

“Nương”

“Nương”

Tịch Hề đầu gối đầu bên vai Huyền Hạo, ác mộng vây quanh, làm thế nào cũng không tỉnh lại.

“Nương, không cần. Thật là nóng, nóng qua.”

Nàng nóng nảy bất an, mồ hôi lạnh chảy đầy trán, hàng mi khẽ rung, nhân trung nhú chặt, nhưng không thể nào dứt khỏi cơn ác mộng, nàng thấy lửa thật lớn, mỗi một tác da giống như bị xé nát, ánh lửa tùy ý, đem trọn tất cả thiêu rụi. Huyền Hạo ngồi bên cạnh vừa chớp mắt bỗng thấy người kế bên toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hần nhanh chóng lau mồ hôi trên gương mặt nhỏ nhắn đang kinh hãi trong mộng kia, bàn tay khẽ lay

“Tịch Hề, Tịch Hề ——”

Huyền Hạo ngồi kế bên bất động, hần chưa từng nhìn thấy qua vẻ mặt kinh hãi vì sợ hãi này của nàng, đầu nàng không ngừng giãy giụa trên vai trái của hần, mắt không thể mở, mộng không thể tỉnh, từng giọt, từng giọt nước theo mí mắt rơi xuống

“Nương, tỷ tỷ.”

Nàng chợt tỉnh giấc, gương mặt trên vai Huyền Hạo nhanh chóng quay hướng khác, Tịch Hề cảm thấy trên mặt khó chịu, tiện tay bôi quét lên mặt, lại vô tình cảm thấy bàn tay đầy nước mắt. Kể từ khi đi theo Cửu ca, nàng chưa bao giờ khóc, trước mặt người khác luôn kiên cường, có đôi khi muốn khóc cũng chỉ núp một chỗ mà khóc.

Ngón tay thon dài của nam nhân kế bên chạm trên khóa mắt lau đi một giọt nước còn đọng lại, cảm giác ấm áp chợt truyền đến, Tịch Hề cả kinh xoay người dùng tay áo lau nước mắt còn đọng lại trên mặt.

Nhìn thấy bóng lưng người con gái kia, hần cảm nhận thấy rõ ràng sự run rẩy, rồi lại hết sức ảm đạm. Huyền Hạo lờ nàng quay lại hướng mình, Tịch Hề cúi thấp đầu, gương mặt khôi phục lại chút bình tĩnh, hần cảm thấy nàng giống như đang mang một chiếc mặt nạ khó có thể gỡ xuống, cứ thế nguy trang làm người khác không thể thấy rõ.

Huyền Hạo nhíu mày, cảm giác không rõ đâu mới là con người thật của nàng?

“Tịch Hề”

Hần nhíu mày khi nhìn thấy được trong ánh mắt nàng còn điều gì đó mơ hồ, như chất chứa cả một nỗi niềm riêng.

“Nàng còn có người thân sao?”

Mí mắt rũ xuống, có vẻ trốn tránh:

“Thiếp không rõ, khi còn bé rất nhiều chuyện xảy ra thật sự đều đã quên. Hiện giờ cũng không muốn nhắc đến”

“Mỗi người trong chúng ta sống trên đời đều có một vết sẹo, không muốn người khác vạch trần”

Huyền Hạo lấy cái chăn bên cạnh đắp lên cho hai người.

“Nếu nàng còn người thân sống trên đời, ta nhất định sẽ tìm ra họ cho nàng”

Tịch Hề dựa vào thành giường, gương mặt nhỏ nhắn hướng bên ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu hút suy có phần trầm tư.

“Thiếp cảm ơn Gia”

“Tịch Hề”

Huyền Hạo nắm lấy bàn tay nàng trong bàn tay mình.

“Sẽ có một ngày chúng ta tỏ lộ tình cảm sao?”

Nàng kinh ngạc nhìn sang hần, ánh mắt có chút dò xét.

“Tỏ lộ tình cảm? Gia cảm thấy, chúng ta như vậy không tính là tỏ lộ tình cảm sao?”

“Tịch Hề rất nhiều việc không cần nói ra, chỉ cần cảm nhận”

Thanh âm rõ ràng thấp đi, bốn mắt nhìn nhau, Tịch Hề cảm nhận rõ ràng từ ánh mắt đối diện, trông mắt đen sâu thăm phảng phất bóng dáng mình, mắt ngọc mây ngài, lông mày diễm lệ như gió thu.

Nàng mỉm cười, lại phát hiện bọn họ rất giống nhau, hần nhu tình nhưng mang chút hoài nghi, vẫn đang dò xét nàng. Chẳng phải nàng cũng như thế nao?

“Nếu như Gia nguyện ý, thiếp nguyện cùng suy nghĩ”

Tịch Hề dựa vào người hần, Huyền Hạo môi bạc khẽ nhếch, bật cười.

“Tịch Hề, nàng rất thông minh”

Nàng mỉm cười, đầu vai bị hấn nhẹ nhàng ôm lấy, thuận thế mang gò má tựa vào cổ hấn, Tịch Hề cảm nhận sự nhu tình.

“Thiếp nói thật”

Cánh tay hấn vòng chặt lấy nàng, không nói gì, chỉ là dùng sức càng chặt hơn.

Đi vào thành, không khí náo nhiệt, phố phường tiếng rao hàng sang sảng, đủ loại cửa hàng, muôn vàng vạn trạng. Xe ngựa đi đến trước khách điểm lớn nhất thành rồi dừng lại, hai người cùng nhau sóng bước xuống xe.

“Gia, mời vào”

Tiểu nhị nhanh chân đưa tất cả mọi người lên lầu hai, trên đó đã sớm thu xếp ổn thỏa, phòng hảo hạng.

“Nàng định đi đâu?”

Huyền Hạo nhíu mày nhìn Tịch Hề đứng ở cửa lóng ngóng không biết đi hướng nào?

“Ta với nàng chung một phòng”

Tịch Hề yên lặng theo sát, bên trong bố trí và bày biện gọn gàng đẹp mắt, cái gì cần có đều có, Huyền Hạo mới ngồi xuống không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ồ yên chỗ này chờ ta trở về”

Lời nói như cũ, bá đạo không cho người khác có cơ hội lựa chọn, Tịch Hề gạt đầu, hấn vui vẻ yên tâm bước ra khỏi phòng.

Nguyên ngày đi xe, chưa gì bỏ bụng, Tịch Hề gọi một chén trà đợi Huyền quay về, đợi lâu không thấy bóng dáng Huyền Hạo, nàng thật sự ngồi không yên, mở cửa phòng ra ngoài.

Nói liền hào vào dòng người trong khách điểm ra ngoài, trong thành huyền ảo, Tịch Hề buông lỏng tâm tình hoàn toàn không biết sau lưng có một đôi mắt đang theo dõi mình, âm u xảo trá.

Ngoài khách điểm, không thấy xe kiệu của Huyền Hạo, xem ra hấn thật sự là đi ra ngoài. Nếu nói là mua bán tại sao nhất định phải mang theo nàng đi cùng? Chỉ càng thêm nhảm chán.

Nàng quay về lên lầu hai, đi ngang hành lang tiến về phòng mình, bỗng thấy một bóng người xuất hiện sau cửa sổ, phòng này cạnh phòng của Tịch Hề và Huyền hạo, tất cả các phòng trên lầu hai đều là người của thiếu chủ. Tịch Hề dừng lại, đi tới phòng bên cạnh, khẽ đẩy cửa đi vào.

Sắc trời bên ngoài đã dần tối, ánh trăng bao phủ, ánh nến leo loét theo bóng hình nữ nhân bước vào khẽ chớp, sắp nép theo thân cây đèn cây chảy xuống, nhỏ đầu bàn, ánh lửa phải chiếu không gian có chút mờ nhạt.

Tịch Hề nheo mắt liên giạt mình, theo bản năng trở tay, lại bị người sau lưng che miệng, một bàn tay giữ ở cổ, tay trái đang cầm dao, dùng sức đánh vào sau gáy một cái, thân thể mềm nhũn bị nam nhân gánh trên vai, thân hình hấn nhanh chóng rời khỏi phòng, hướng bên kia đi tới.

Giường cao, gối mềm, bên trong nhàn hương trầm thấp lên từ bốn phía, bay ra từ lọ trầm hương được điêu khắc tinh xảo bày trong phòng. Tịch Hề cảm thấy trước ngực rất nặng, thiết chút nữa thở không ra hơi, giống như bị ai đó dùng sức đè chặt, làm thế nào cũng đẩy không ra. Mối lười khô nóng, vô thức liếm khỏe miệng, muốn la lên, mơ hồ trong miệng bật ra tiếng nỉ non, phá thành từng mảnh nhỏ.

Bên tai tiếng hít thở trầm ổn đều đều và nóng rực, nàng dùng sức chống người ngồi dậy, hai mắt chăm chú hướng về phía bên cạnh, cảnh tượng hư ảo làm nàng có chút mơ hồ không phân biệt rõ người nào?

Tịch Hề tiến lại gần, nam nhân xoay người vô tình gò má chạm vào nhau, tầm mắt khẽ nâng, nhìn rõ gương mặt nam nhân, Tịch Hề cả kinh.

Mái tóc dài đen bóng, Điện Trạch hai mắt nhắm nghiền, lông mi dài hiện lên hình rẽ quạt, một cái chân gấm đắp lên người bọn họ, Điện Trạch cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, nửa người trên trần trụi lộ ra ngoài, lộ ra khuôn ngực vạm vỡ trắng kiện, một cánh tay vòng qua đè ngay trước ngực Tịch Hề, tay còn lại trong chăn như ẩn như hiện tư thế vô cùng mập mờ.

Dưới áo ngủ và chăn nàng không thể hình dung ra được cảnh tượng, nhưng có thể xác định một điều, nàng xem ra không thể bình an vô sự.

Cùng lúc đó bên ngoài truyền đến tiếng Huyền hạo, phần nộ :

“Người đâu? Mới vừa rồi còn ở nơi này? Chẳng lẽ bay hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bắt Kẻ Thông Dâm

“Thiếu chủ ——” Tịch Hề khẽ gọi, muốn lay hấn tỉnh lại.

Điện Trạch mím chặt môi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Thanh âm bên ngoài đã an tĩnh lại, nàng nín thở, mong Huyền Hạo đừng vào đây. Hàng loạt tiếng bước chân cũng đi qua, nàng đang định thở một hơi, lại nghe bên trong phòng truyền tới một tiếng động, hình như là cục đá nhỏ bị đánh vào trên cửa.

“Tiếng gì vậy?”

“Hình như là trong phòng thiếu chủ truyền tới”

Đoàn người quay lại, Tịch Hề không kịp né tránh, ánh mắt nhìn lên xà nhà, trong phòng có người.

“Rầm ——”

Đại môn bị đá văng, Huyền Hạo đứng ở cửa, cả căn phòng thom mát, đối mặt với mọi người là một bóng lưng của một nữ tử. Thủ vệ đi tới lộ vẻ mặt xấu hổ, tuy không nhìn thấy rõ mặt đối phương, nhưng tình cảnh này, rõ cuộc bọn họ cũng đang phá hư chuyện tốt của thiếu chủ “Gia, cái này. . .”

Dưới mặt nạ bạc, đôi mắt hung ác nham hiểm đáng sợ, hấn bước vào, hướng thủ vệ bên ngoài nói “Lui ra, trở về phòng của mình”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lại không dám hỏi : “Vâng”

Tịch Hề nghe cửa phòng từ từ đóng lại, sau đó tiếng bước chân từ từ bước đến, hai hàng lông mày của nàng nhíu lại, nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng trước giường, nàng thực lo lắng.

Khủy tay bị nắm lấy, Tịch Hề không có năng lực phản kháng, thân thể bị kéo xuống đất, Huyền Hạo nhìn nàng quần áo xóc xếch, lộ giọng mỉa mai: “Quả nhiên là nàng”

“Không phải”. Nàng vô ý thức phản bác lại, hai tay đau đớn “Khi tỉnh lại ta thấy mình đã ở đây”

Tiếng nói chuyện lớn như thế, mà trên giường nam nhân kia vẫn hồn nhiên ngủ say, Huyền Hạo lơ đãng nhìn sang, chỉ thấy sắc mặt người nọ trắng bệch, trong ngực đỏ ra từng trện mồ hôi.

“Trạch ——” Khẽ gọi vài tiếng, vẫn không có phản ứng, Huyền Hạo vội vàng ra ngoài cho người gọi đại phu tới.

Tịch Hề sửa sang lại quần áo xóc xếch, vừa muốn mở miệng nhắc hấn bên trong phong còn có những người khác, chỉ thấy Huyền Hạo căm tức nhìn nàng, lạnh giọng nói “Câm miệng, ta sẽ thanh toán món nợ này với ngươi sau”

Đại phu vội vội vàng vàng tiến đến, tới gần giường kéo bàn tay Điện Trạch ra, một tay đặt lên trán, một tay bắt mạch, Tịch Hề đứng giữa phòng, người bên trong phòng vô công cực kỳ cao, nếu không thì không có gì Huyền Hạo không phát hiện ra.

“Bẩm Gia, Thiếu chủ không sao cả, chỉ là tạm thời hôn mê, dùng một ít thuốc có thể tỉnh lại ngay” Đại phu bắt mạch xong, vuốt nhẹ chòm râu khom người bẩm báo.

“Hôn mê?” Huyền Hạo ánh mắt chìm xuống, liếc nhìn Tịch Hề “Tại sao lại hôn mê?”

Đại phu kia được mang từ bên ngoài vào Ngũ Nguyệt Minh, đối với Điện Trạch hiểu biết khá rõ, lão hướng về phía Tịch hề, sắc mặt hơi chút khó coi “Cái này. . .”

“Nói” Huyền Hạo cao giọng, lửa giận không thể kiềm chế được.

“Là. . .” Đại phu lui ra phía sau, cả người một tầng mồ hôi lạnh “Có một chút quan hệ tới thể chất của thiếu chủ, mới vừa rồi, thiếu chủ nhất định dục hóa công tâm, mà ngài cực kỳ không chế, kim hãm, vì vậy mới dẫn đến hôn mê”

Huyền Hạo đưa mắt nhìn Điện Trạch trên giường, sau đó ngồi xuống mép giường, thần sắc tuy đã bị che dưới lớp mặt nạ, nhưng Tịch Hề vẫn có thể cảm giác được đôi mắt tà mị kia có chút tối tăm. Nàng nhắm mắt, lo lắng, thậm chí còn có chút muốn giải thích với hấn. Huyền Hạo nhặt áo ngủ bằng gấm dưới đất phủ lên người cho Điện Trạch, dưới lớp mặt nạ, đôi mắt âm lệ chuyển thành sắc bén, bắn thẳng về phía Tịch Hề đang lo lắng.

Hấn đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, Tịch Hề nhìn hấn tiến đến đây, vô ý thức lui về sau một bước.

“Lá gan của ngươi rất lớn?” Mỏi mòng nhếch lên, một chữ một lời sắc bén.

“Ta không biết, ta một mực ở trong phòng chờ người trở về . . .”

“Chờ?” Huyền Hạo đưa tay ra, cầm lấy cái cầm mảnh khảnh của nàng, Tịch Hề bị buộc tới góc tường, không có cách nào tránh thoát “Có phải mấy ngày nay ta không chạm đến ngươi, ngươi nôn nóng? Nguyên lai ta tưởng rằng, ngươi có chút khác biệt, hôm nay xem ra, cũng không khác gì nhau cả”. Lòng bàn tay hần vổ về hai gò má trắng mịn của nàng, đầu ngón tay nhẹ gõ vài cái, về mặt khinh miệt “Vì muốn có được cái gì đó, ngay cả tôn nghiêm cũng không cần?”

Nhục nhả như thế, Tịch Hề khẽ nuốt nước miếng, nuốt tùi khuất vào trong bụng, nàng nghĩ còn muốn hướng hần giải thích, thực sự là buồn cười, giữa bọn họ làm gì có cái gọi là tin tưởng?

Nàng giương cằm lên, đôi mắt sáng âm đạm, tĩnh lặng như người chết.

“Ta cho ngươi biết, Trạch, là người ngươi không thể chạm vào”. Huyền Hạo tiên lên, con tức giận bao trùm trước gương mặt nhỏ nhắn của nàng: “Ngươi nếu như còn dám đánh chủ ý lên người hần, ta sẽ đập nát ngươi”. Giọng nói ngoan lệ, động tác thô lỗ, Huyền Hạo đưa tay mở cửa ra, kéo tay nàng đẩy ra ngoài “Cút ra ngoài, đừng làm ô uế nơi này”

Chân trần dẫm lên hành lang thô ráp, lòng bàn chân lạnh như băng, Tịch Hề cô đơn đứng một chỗ, giống như bị vứt bỏ.

Tịch Hề đứng ngoài cửa, tóc năm tóc ba người dân hiếu kỳ nhìn nhìn, rồi lại bỏ đi.

Nàng kéo chặt vạt áo trước, do dự một lát, đi xuống lầu, đầu vai bị ép quá mức trầm trọng, nàng không thể ở lại cái nơi gò bó này, thậm chí, nàng có ý muốn trốn đi thật xa.

Ra tới bên ngoài, Tịch Hề khẽ nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, trắng sáng sao thừa, gió mát thổi trên thân thể đơn bạc, khó có thể chống đỡ được.

“Cô nương, mua một đôi giày thêu đi” Một bà lão bán hàng thấy nàng đi chân trần, ôn hòa nói.

Tịch Hề đứng trước cái sạp nhỏ, nghỉ chân trong chốc lát, sau đó thò tay vào trong áo lấy ra một thỏi bạc đưa tới.

“A, cái này . . .” Bà lão bán hàng có chút ngập ngừng “Ta không có tiền lẻ”

Tịch Hề mỉm cười, đặt thỏi bạc lên rồi nàng bước đi, bà lão bán hàng cảm thấy ngoài ý muốn, cầm thỏi bạc chạy phía sau la lên “Cô nương, đôi giày không dùng nhiều tiền như thế, cô nương, còn già thêu nữa này——”

Tịch Hề mất diếc tai ngơ, chân ngọc giẫm lên mặt đất lạnh lẽo, đi một đường rất dài, phố phường thưa thớt người, đảo mắt sẽ đến một ngõ cụt.

Nàng dừng bước, trên đầu vai đột nhiên hạ xuống một bàn tay, Tịch Hề nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy người nọ, trong lòng thấp thòm.

“Cửu ca”

“Ta một đường đi cùng với muối, dĩ nhiên giờ muối mới phát hiện”. Lộ Thánh Tước thu tay về, đối với phản ứng của nàng hết sức bất mãn.

“Cửu ca, vật kia muối hoàn toàn không tìm được giấu ở nơi nào”. Tịch Hề cúi đầu, nhìn bốn phía rồi mới mở miệng nói.

Lộ Thánh Tước kéo tay nàng đến ven đường rồi nói “Ngồi xuống”

Tịch Hề nghi ngờ, bất đắc dĩ ngồi xuống một tảng đá lớn, lần này, hần vẫn chưa trách cứ, chỉ là cả người ngồi xổm xuống, cầm chân nàng đưa lên.

“Cửu ca!” Nàng vội vàng muốn rút chân về, lại bị Lộ Thánh Tước dùng sức nắm chặt, không ngại chân nàng bẩn, dùng ống tay áo cẩn thận lau chùi, động tác của hần mềm nhẹ, hoàn toàn khác với sự mạnh mẽ thường ngày của Cửu ca, Tịch Hề mất thấy hần nâng chân còn lại của nàng lên, lau thật sạch sẽ, sau đó từ trong ngực lấy ra một đôi giày thêu tinh xảo, mang vào cho nàng. Nhìn kỹ lại, đúng là đôi giày nàng vừa thấy ở sạp nhỏ.

“Muối cứ như vậy chạy ra ngoài?”

Cái cảm trắng noãn của nàng vẫn còn lưu lại dấu tay đỏ ửng, nàng lập tức xả giận: “Muội lúc đó không nghĩ được gì cả, chỉ nghĩ mình cần đi ra ngoài”

“Thật không giống tính cách của muối?” Lộ Thánh Tước ngồi xuống bên cạnh nàng “Thừa dịp hần chưa rời đi, mau trở lại bên cạnh hần”

“Muội biết rồi”. Lời nói rất nhẹ, Tịch Hề không nhìn tới ngõ cụt phía trước, nàng đứng lên, mặc dù muốn trốn tránh, nhưng cuối cùng nàng vẫn phải ở trước mặt hần.

Lộ Thánh Tước nhìn nàng, hai tay đặt bên người, đôi mắt nhìn xa xăm, như có điều gì suy nghĩ.

“Đứng rồi” Tịch Hề dừng bước “Lần trước thuốc huynh đưa thuốc cho muối, bao lâu mới có hiệu quả?”

Lộ Thánh Tước đứng dậy, hai chân bước đi, nhìn về bóng lưng của nàng mà nói “Sau ba lần”

Chương 27: Khổ Nhục Kế

Bên trong khách điểm, nam nhân trên giường lật người, mở hai mắt.

“Trạch ”

Huyền Hạo bước qua bên giường, một tay vén màn tơ.

“Khá hơn chút nào chưa”

Thần trí Điện Trạch còn chưa tỉnh táo hẳn, chống đỡ tay tay bên giường ngồi dậy.

“Ta bị làm sao vậy?”

Huyền Hạo ngồi xuống bên cạnh, tựa bên cột gỗ lim cạnh giường.

“Đại phu nói nguoi không sao, chỉ là bệnh cũ tái phát”

Điện Trạch phủ thêm áo khoác, đi tới trước bàn rót một ly trà.

Huyền Hạo đứng dậy đi theo, đến bên cạnh Điện Trạch.

“Trạch, nguoi hà có gì nhìn nhìn cực khổ như vậy”

“Cả đời, ta chỉ có thể với một nguoi”

Điện Trạch nhấp nhẹ chén trà, mang cái tách trong tay vuốt ve, hai mắt xuyên thấu qua chén trà nhìn thẳng vào Huyền Hạo.

“Cho đến khi tìm được đúng nguoi, ta sẽ không đụng vào bất kì nữ nhân nào khác”

Năm ngón tay thon dài đặt lên bả vai Điện Trạch.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được đại phu tốt nhất chữa khỏi bệnh cho nguoi”

“Hai chúng ta, trời sinh ra đã mắc bệnh như vậy, ngay cả trong cung ngự y cũng phải bó tay, còn có thể hy vọng vào ai cơ chứ?”

Huyền Hạo nhìn Điện Trạch thờ dài, chuyện khi này cũng không buồn nhắc đến.

“Chúng ta từ khi sinh ra, đã định trước chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình”

Điện Trạch nhìn rõ sự mãnh liệt trong ánh mắt của Huyền Hạo, đáy mắt thâm sâu, gương mặt lo lắng sầu não:

“Nguoi cứ bình thường, giữ tâm hồn trong sạch ta không muốn có một ngày tâm hồn nguoi bị vấy bẩn”

Huyền Hạo xoay người bước ra ngoài. Đem nỗi lo của Điện Trạch vứt bỏ sau lưng, không chút để tâm.

Trên hành lang, không một bóng nguoi, Huyền Hạo xông thẳng ra ngoài, thị vệ bên ngoài vội vàng lui thân né tránh.

“Nguoi nào?”

“Thưa nghe theo lời Gia, thuộc hạ thấy Tịch chủ tử vừa rời khỏi khách điểm”

Thị vệ không dám dấu điểm, bẩm báo tình hình cho hắn.

Huyền Hạo dựa lưng vào lan can, trong đôi mắt dường như muốn tìm bóng dáng mảnh mai yếu đuối nào đó, nàng làm ra chuyện xấu như vậy?... Gương mặt bỗng biến sắc thâm trầm, phản phất trên dưới:

“Truyền lệnh xuống, lập tức lên đường”

“Tuân mệnh”

Thị vệ đi được hai bước, vội quay đầu lại:

“Gia, không cần đợi Tịch chủ tử quay trở về sao?”

“Không cần”

Huyền Hạo đưa ra lời nói quyết liệt, hất tay áo lên, hướng theo phòng mà đi tới.

Tịch Hề gấp gấp chạy về khách điểm, nếu không phải Cửu ca nhắc nhở, sợ rằng trong lòng không biết nghĩ đến những việc gì, năng ảo não nhanh chân, từ phía xa nhìn thấy một chiếc xe ngựa, nhìn kỹ đương nhiên đó là kiệu của Huyền Hạo, ngay lập tức đuổi theo.

Tịch Hề dừng chân, hai tay chống ở đầu gối há miệng thở dốc, dơ tay lau mồ hôi trên trán, lại nhanh bước chân đuổi theo, “Gia, chờ ta một chút ——”

Tiếng vó ngựa lướt qua trên đường, người đi đường liên tiếp tránh ra, một cỗ xe ngựa xa hoa quý phái cứ thế cắt gió tăng tốc không có ý định dừng lại. Tịch Hề chỉ dựa vào đôi chân, mắt thấy cự ly mỗi lúc một xa, năng chạy như bay theo sát, trong miệng thanh âm la lên cơ hồ thành tiếng gào thét

“Gia ——”

Bên trong xe, nam tử hai chân lười biếng gác trên thành ghế, thân thể dựa vào thành bên trong xe, mặt nạ bạc gỡ bỏ bên cạnh, ban đầu hấn nhắm mắt dưỡng thần song bên tai lại nghe tiếng hô sau khe cửa. Tay vén màn kiệu lên, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé đang chạy theo phía sau.

“Gia, có hay không nên dừng xe?”

Người đánh xe phía trước xin chỉ thị.

Huyền Hạo nâng nhẹ mi mắt, một màn kia vẫn trong đầu hấn, Tịch Hề nằm đó dựa trên người Điện Trạch, hình ảnh ấy cứ vậy quấn không tản đi, nặng nề:

“Không cần phải dừng lại, cứ tiếp tục đi, mặc kệ năng ta”

“Tuân mệnh Gia”

Mất thấy xe ngựa không dừng lại, nhưng phía trước có đám đông tụ tập buôn bán lại ngay khúc cua quẹo chắc chắn xe phải chạy chậm lại, năng lập tức dừng hết sức bình sinh đi theo, bởi vì xe ngựa chạy quá nhanh, lập tức hạ tốc độ nên sợi dây buộc kiệu bị rơi ra một sợi, kéo lê trên đường, năng thừa dịp nắm lấy sợi dây không chịu bỏ ra, mặc cho thân thể bị kéo lê, đá nhọn trên đường cắt rách quần áo, da thịt năng, năng cố gắng nén đau đớn, áp một tay xuống mặt đất như vậy sẽ tránh được nhiều đau đớn.

Năng không nghĩ ngợi nhiều, trong đầu chỉ là dùng mọi cách để quay lại Ngũ Nguyệt Minh mà thôi, xe ngựa càng đi xa, năng lo lắng không biết khi nào mới kết thúc cảnh này, lo âu, bất an lẫn bàng hoàng. Bây giờ năng không thể bỏ cuộc, nếu không lấy được thứ Cửu Ca cần tìm năng không thể rời khỏi Ngũ Nguyệt Minh, mặc kệ thân thể bị kéo lê như bao tải, bên đường phổ nhiều người rồi rít vây quanh xem xét, chỉ trỏ. Có người thấy cảnh như vậy không khỏi đau xót hô ừng xe.

Nghe được tiếng gào, phu xe nhìn lại, bỗng kinh hãi hô:

“Gia, Tịch chủ tử nắm dây buộc kiệu đang bị——”

Huyền Hạo phì cười, gương mặt tuấn tú bỗng chốc biến sắc, hấn vội vàng hất tung màn kiệu, chứng kiến cảnh tượng Tịch Hề nắm chặt sợi dây không chịu buông tay.

“Đáng chết”

Hấn quên mất cả việc phải đeo mặt nạ vào, lập tức quát lên:

“Dừng xe”

Ngựa kéo đang chạy với tốc độ cao dừng lại, theo quán tính Tịch Hề đang bị kéo durt mạnh lại hất lên phía trước, vọt tới bên bánh xe, va chạm kịch liệt toàn thân đau nhức, cùng lúc đó con ngựa bị động lập tức nâng vó ngựa định giảm xuống, thấy cảnh này, trong đầu Tịch Hề nghĩ năng chắc chắn bỏ mạng tại đây.

Tịch Hề theo bản năng co rúm lại thân thể, Huyền Hạo ngay lập tức nhảy xuống tóm lấy thân thể Tịch Hề, một chân đá vào bụng con ngựa, phu xe vội vàng bắt được cương ngựa, lập tức quát lên lưng ngựa chuyển hướng khác.

“Ngươi”

Tịch Hề nhìn thấy con thịnh nộ của Huyền Hạo, vòng eo mềm nhũn, cả người nằm gọn trong lòng hấn.

“Ta thực không muốn bị bỏ lại”

Huyền hạo sững sốt, thân cứng nhắc, hai bàn tay nhanh chóng ôm lấy cơ thể nàng. Tịch Hề khẽ run, thấy được rõ sự biến chuyển, hấn đau lòng bế nàng vào trong xe.

“Mau gọi đại phu đến”

Vết thương này so với những lúc đi theo Cửu ca không là gì, nhưng nàng không ngờ lại có một ngày phải dùng đến khổ nhục kế, thông minh như hấn mà lại cũng có lúc mềm lòng, vì nàng mà hấn dùng kiêu.

Bên trong kiêu ẩm áp, Huyền hạo bế nàng vào không thương tiếc ném nàng xuống giường êm trong kiêu.

Tịch Hề đau kêu lên thành tiếng, người nàng lúc này đầy vết thương.

“Mới vừa nãy không phải rất dũng cảm sao?”

Huyền Hạo ngồi xuống bên cạnh, nhanh chóng chế trụ tay nàng. Cánh tay rách do va chạm với mặt đất tróc da, máu dính ướt thắm cả áo lông bên ngoài.

Tịch hề hướng mặt sang phía khác, hạn thanh âm:

“Ta hiểu rõ, có biện minh người cũng không tin, như ta vẫn muốn giải thích, ta cùng Thiếu chủ ...”

“Gia” bên ngoài, đúng lúc truyền đến tiếng của đại phu.

Tịch Hề cắn môi dưới, lời định nói ra lại một lần nữa nuốt trở về, đại phu bước vào trong, Huyền hạo nghiêng người sang, cho hấn chuẩn bệnh cho Tịch Hề.

Giây lát sau, đại phu thu hồi tay áo, thông dong bẩm báo:

“Bẩm, chỉ bị xây xát bên ngoài, may mắn không tổn thương gân cốt, chỉ là đọi vết thương khép miệng cũng phải mất một khoản thời gian dài, đây là Tử Ngọc hoạt huyết cao, bôi vào da giúp Tịch chủ từ không để lại sẹo”

Huyền Hạo đem bình thuốc nhận lấy, nhét vào trong tay áo. Xe ngựa lần nữa khởi hành, Tịch Hề dựa vào bên giường, hấn ngồi kế bên gương mặt thâm trầm, liếc nhìn nàng, không mở miệng.

“Việc kia”

Tịch Hề mở miệng đánh vỡ không khí trầm mặc.

“Bên trong khách điểm có người...”

Lúc này Điện Trạch ở trong phòng, đưa cho hấn thấy viên đá nhỏ, rõ ràng có người cố ý, Huyền Hạo mày nhíu, sắc mặt hết sức bình tĩnh. Hấn xoay người lấy ra cái chần, ném tới trên người Tịch Hề.

“Che lại, có khách đến.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Uy Hiếp

Một tay bao lấy thân thể, Tịch Hề xoay người đứng lên, vết thương trên tay băng bó giản dị, ngoại trừ máu ứ đọng thì cũng có chút ít đau đớn, không đáng ngại.

Xe ngựa dừng ở rừng cây phía trước, hai chân giò lên, làm cho trong xe một trận lay động bất ngờ.

Màn kiêu hai bên bị xóc lên, giữa không trung, trăng sáng treo cao, xuyên thấu qua từng tán lá cây chiếu xuống, lấp lánh như những hạt ngọc, nam tử đứng trước kiêu, tầm lưng cao ngất âm mị, hai tay hấn chấp sau lưng, sát khí quanh thân nồng đậm, hình như quý mị, ra về Tu La.

Năm, sáu gã sát thủ trong tay cầm trường kiếm, mặc y phục dạ hành truy sát đến, kiếm khí sắc bén lạnh lẽo.

“Cuối cùng cũng lộ diện”. Huyền Hạo xuống xe, thủ vệ của Ngũ Nguyệt Minh cũng vây lại thành một vòng tròn.

Tịch Hề ôm thân mình, lấy cái chân tùy ý đạp lên người, nàng nhịn đau di chuyển ra khỏi giường, đi tới gần màn kiệu, hai đầu gối khụy xuống, lắng nghe âm thanh nói chuyện bên ngoài.

Tên sát thủ đi đầu giọng nói có chút kỳ quái, giống như là bị thương “Ngươi biết hành tung của chúng ta?”

Huyền Hạo bước lên, ở xe ngựa phía sau Điện Trạch dần khôi phục lại, thần thanh khí tỉnh, hấn hạ ống tay áo xuống, ánh mắt hung ác nham hiểm, quét quang đám người: “Mới vừa rồi ở khách điểm, các ngươi một đường theo tới đây, thật là cực khổ”

Mấy người chỉ nhìn nhau trong chốc lát, trường kiếm trong tay lại huy động: “Ngươi đã sớm phát hiện”

Ánh mắt Huyền Hạo bén nhọn, con ngươi màu đen cuộn trào mãnh liệt, Điện Trạch bước lên hai bước, sánh vai cùng hấn “Lúc ở trong phòng ta đã cảm thấy rồi, chỉ là lúc đó không muốn đá thảo kinh xà, sai người cấp tốc ly khai, cũng đem bọn ngươi đưa tới đây, một mẻ lưới bắt hết.

Tịch Hề kéo cánh tay bị thương, nàng dựa vào thành xe, ánh mắt nhìn chăm chú về phía ngoài. Trong lòng ngoài ý muốn cảm thông cho đám sát thủ, theo như lời Huyền Hạo nói, lúc hấn vào cửa thấy nàng cùng Điện Trạch, cũng biết bên trong phòng có người. Cho nên hấn giận tím mặt, sau đó cương quyết đuổi nàng ra khỏi cửa, thật ra hấn đang lo cho nàng sao. Nghĩ lại lúc đó, hấn không quan tâm, thái độ lạnh lùng vô tình, tâm cơ thật sâu, thật làm nàng nghĩ mà sợ.

“Hôm nay, chính là ngày chết của các ngươi”. Tên sát thủ dẫn đầu giương kiếm tạo một khe rãnh trên mặt đất, nhắm thẳng vào Huyền Hạo “Vây lại, một người cũng không tha”

“Vâng”

Kiểm hoa sát khí lạnh thấu xương, đám người bị mặt xông về phía trước, đao kiếm không có mất, tràng chém giết trên diện rộng diễn ra ở cánh rừng, tên sát thủ dẫn đầu nhanh nhạy nhảy lên, võ công bắt phạm

“Trong xe còn có nữ nhân, bắt nàng ta lại”

Tịch Hề nghe vậy, vội vàng lui về sau, sát thủ nhận lệnh, bước chân nhanh chóng tiến đến, Huyền Hạo đánh ra một kích trí mạng, kiếm bỏ thẳng về phía tên sát thủ đang tiến tới xe ngựa, sau đó xoay người đá vào tên sát thủ. Tên sát thủ nghiêng người tránh né, trường kiếm trực tiếp vạch tằm màn kiệu lên. Tịch Hề ở bên trong vuốt thẳng ống tay áo, đợi cho người nọ tiến lên, sắc mặt nàng biến đổi, cả người run run “Ta đi với ngươi, đừng thương tổn ta”

Ngươi nọ thấy nàng dáng người mảnh mai, không có năng lực phản kháng, trường kiếm trong tay giờ lên uy hiếp, thanh âm hung ác “Đi ra ngoài”

Tịch Hề rũ đầu xuống, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy khủng hoảng, khi nàng đi qua, tay phải nhẹ nhàng vung lên, một ngón châm đâm vào ba tác dưới thắt lưng tên sát thủ, tên sát thủ cảm giác được một chút đau đớn, hấn nhủ mảy, bàn tay đưa đến bên hông, nhưng không thấy gì khác thường. Hấn cúi đầu, tự trách mình ngày thường sống trong đao kiếm, đã làm cho hấn sinh ra tính cách đa nghi quá mức.

“Dừng tay!” Tên sát thủ kẻ kiểm gác trên cổ Tịch Hề, thúc nàng đi xuống xe ngựa.

Cả người bị chế trụ, cây kiếm sắc nhọn kề trên cổ tùy thời lúc nào cũng có thể rạch một đường trên cổ nàng, Tịch Hề lộ vẻ mặt khản trương, cách đó không xa, hai bên đang giao đấu cũng dừng lại, Huyền Hạo dùng kiếm “Buông nàng ra”

Tên sát thủ đi đầu lộ vẻ mặt đắc ý, ánh mắt lạnh lùng hướng Tịch Hề “Chúng ta không muốn thương tổn các ngươi, chỉ cần giao vật kia ra đây, tất nhiên, có thể để cho các ngươi lần nữa ôm mỹ nhân về”

“Đồ vật?” Huyền Hạo nhướn mày: “Là vật gì?”

“Không cần giả bộ”, tên sát thủ đứng đầu đi về phía Tịch Hề, khóa miệng cười cười, nụ cười dâm loạn câu dẫn, bàn tay thô ráp xoa xoa hai gò má non mịn của nàng “Thử chúng ta muốn, ngươi không biết sai, thế gian đều nói Gia của Ngũ Nguyệt Minh không bao giờ cung chiêu độc nhất một nữ nhân, hôm nay xem ra, nàng thật sự là ngoài ý muốn, ha ha”

Tịch Hề chán ghét quay đầu sang một bên, ánh mắt không hẹn mà gặp nhìn Huyền Hạo phía xa.

“Các ngươi là người của Tam vương gia?” Ngũ khí Điện Trạch khẳng định, thanh âm trở nên u ám

Tên sát thủ cầm đầu nhẹ nhàng chớp mắt, tiện đà cười to lên: “Không quan trọng chúng ta là người của ai, chỉ cần giao vật kia ra, ta sẽ đem nàng không tổn hại gì trả lại cho các ngươi”

Kiểm trên cổ nàng lực đạo tăng lên vài phần, Tịch Hề phải ngẩng cao đầu, ánh mắt nhìn về phía Huyền Hạo, đôi mắt hấn như nước hồ sâu thăm, ngũ quan lập thể như điêu khắc, trên mặt tà ác, cười như không cười làm cho người ta cảm thấy áp bách, Tịch Hề thấy hấn không tức giận, cả người tỏa ra khí thế vương giả quân lâm thiên hạ, lộ ra vẻ cuồng vọng không kiềm chế được, nàng cẩn thận nhìn, nhưng không đoán được suy nghĩ trong lòng của hấn.

“Cuộc mua bán này, tính toán thật hoàn mỹ”

Tên sát thủ cầm đầu như đã biết trước, tay nắm chặt vai Tịch Hề “Ít nói nhảm, giao đồ vật ra đây”

Huyền Hạo nhìn thẳng vào tên sát thủ, khuôn mặt tuấn tú ngưng đọng, ánh mắt liếc nhìn qua Tịch Hề.

Nàng cắn chặt môi dưới, đôi mắt hơi rử xuống, gian nan nuốt nước miếng. Nàng nhìn hấn, đôi môi hấn khê nhếch, ánh mắt nàng chìm xuống, áp lực tăng lên, sinh tử của nàng treo tại đây.

“Người còh là mình đã tính kỹ, nhưng kết quả lại không chính xác” Ánh mắt Huyền Hạo dò hỏi người nàng, thần nhiên vô vị “Nàng ta chỉ là một thị thiếp mà thôi, là người thị tằm, cho dù chết, cũng chẳng có gì đáng tiếc cả.”

Tên sát thủ nghe Huyền Hạo nói liền nắm chặt tay, kiếm đâm vào xương quai xanh nàng, hận không thể bóp nát “Người nói như thế, vậy đừng trách ta không khách khí”

“Ừ ——“

Tịch Hề cố gắng chịu đau đớn, tên sát thủ bên cạnh vuốt ve gò má nàng “Người không sợ sao? Theo nam nhân như vậy, thật sự là tuyệt tình”

Với thái độ của Huyền Hạo, Tịch Hề vẫn chưa cảm nhận được gì ngoài ý muốn, nàng âm thầm nói “ Sợ, nhưng ta theo hấn, thì ta không được phép sợ, Gia, kiếp này của ta chỉ mong rằng, đêm khuya vắng người, mong người nhớ rằng, , nằm trong lòng chàng tựa vào trái tim chàng là ta”

Lời nói của nàng thê lương, giống như từ biệt, trong mắt Huyền Hạo lóe lên, đôi mắt sát ben, đầu ngón tay xoay quanh nhuyễn kiếm không ngừng đánh ra, Điện Trạch nghe nàng nói xong, mày nhú lại, sau đó sắc mặt âm u.

“Cầm miệng cho ta” Tên sát thủ cầm đầu một tay nắm tóc Tịch Hề kéo ra sao “Người không sợ chết, ta sẽ thành toàn cho người”

Da đầu truyền đến một trận tê dại, hấn buông tay “Giết cho ta, không lấy được vật kia, thì đừng có nghĩ mà sống trở về”

Huyền Hạo thấy đám người bọn họ chuẩn bị liều chết xông lên, hấn nhưn cao mày, liếc nhìn Tịch Hề, tay phải đột nhiên dùng lực, thanh kiếm như con rắn gào thét phóng tới, xé toạc vùng đất ngủ say, cây cỏ thảm thương, kiếm khí một chiêu phá tan biển cả, cuộn trào mãnh liệt, sát ý lạnh thấu xương, một kiếm này đi xuống, đủ để đem đôi phương chém thành hai nửa.

Trên trán Tịch Hề chảy mồ hôi lạnh, nàng nuốt nước miếng, tim đập thành thịch, một kiếm kia, hướng thẳng mà đến, ngay chính giữa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thử Trình

Tên sát thủ cầm đầu vẫn không nghĩ tới Huyền Hạo lại không chút do dự vùng kiếm, hấn cầm kiếm xông lên phía trước, lại nhìn xung quanh thấy đám thị vệ liều chết chống đỡ. Một tay giữ Tịch Hề tay kia cầm kiếm đáp trả, tay kia cố tình kéo nàng qua để chống đỡ.

Bỗng nhiên hấn cảm thấy bước chân cứng nhắc không di chuyển được, Tịch Hề tập trung tinh thần bỗng nhiên đem đầu từ phía sau đánh tới, hấn vội vàng né tránh nên tuột tay, Tịch Hề thoát khỏi trói buộc lập tức nhào qua bên phải, ý thức có việc không hay sắp xảy ra hấn vùng tay chụp lấy lỗi nàng trở lại, lập tức phát hiện từ eo tới chân không nhúc nhích, một điểm sắc bén nguy hiểm giống như lửa từ Hỏa Diệm Sơn đánh tới. Trong đáy mắt chỉ còn nỗi sợ hãi khi chính mắt thấy bản thân bị chẻ thành hai nửa.

Máu tanh đỏ thẫm, cực nóng vẩy vào Tịch Hề một tay nàng giơ lên để che chắn gương mặt trắng bạch vì sợ hãi, toàn bộ máu ầm ập dính lên cánh tay áo, tà áo trắng noãn bị nhuộm màu đỏ, loang lổ nhìn như đoá mầu đơn nở rộ. Ánh mắt nàng từ từ nhìn chăm chăm xuống mặt đất.

Chém giết giữa hai phe vẫn đang tiếp diễn, Tịch Hề chống đỡ thân thể , thủ vệ sau khi né tránh một đòn của đối phương lập tức đến bên cạnh nàng bảo vệ.

Cửu ca nói không sai, chỉ có nàng mới có thể bảo vệ chính mình, Huyền Hạo đã không chút do dự vùng một kiếm kia, nếu không phải nàng trước đó cẩn thận đâm ngân châm vào người thích khách lúc này, thì bây giờ có thể người bị chẻ làm hai chính là nàng. Huyền Hạo không chút lưu tình, quả thật hấn chết đi cũng không có gì đáng tiếc.

Đứng dậy, mang bụi bẩn trên váy phui sạch sẽ, cách đó không xa Huyền Hạo cầm kiếm đầy nam nhân mặc hắc sa:

“Trở về nói cho Tam Vương Gia, muốn cái gì thì trực tiếp đến Ngũ Nguyệt Minh gặp ta mà lấy”

Người đàn ông mặc hắc sa nhìn xung quanh đầy hài cốt của đồng bọn, liền lập tức chạy trời chết.

Tịch Hề đang đứng, bước chân còn chưa vững liền ngã vào một lồng ngực, bàn tay Huyền Hạo đè chặt đầu nàng, để nàng núp vào khuôn ngực của hấn:

“Bị dọa sợ?”

“Không sợ”

Nàng nghe tiếng tim Huyền Hạo đập từng nhịp bên tai, lắc đầu một cái:

“Làm sao có thể không sợ?”

Huyền Hạo thu hẹp hai cánh tay, đem cơ thể gầy yếu của nàng nâng lên ôm trọn trong lòng.

“Ta xuất một kiếm kia, cũng không dám nói không sợ”

Tịch Hề khước môi cong nhẹ.

“Ta thực không sợ, chỉ hi vọng ngài có thể nhớ, nằm trong lòng chàng tựa vào trái tim chàng là ta.”

Huyền Hạo nghe Tịch Hề nói, lòng trĩu nặng hấn ôm nàng ra khỏi nơi lộn xộn tiến đến cỗ xe ngựa:

“Đúng, nàng nói cho ta biết, tựa vào lòng ta là nàng, mà chẳng phải lúc đó nàng đang bị hấn bắt sao? Nàng cố tình cho hấn biết ta không chút lưu luyến nàng để hấn nơi lòng để phòng, cũng nàng ngầm báo hiệu, lúc công kích tránh bên phải của hấn, thẳng đến tâm mạch”

Tịch Hề mỉm cười thông minh như hấn, tất nhiên sẽ hiểu, nàng cầm tay Huyền Hạo, êm ái nói:

“Đúng, tim hấn không phải ta, cho nên ta sẽ tránh về phía bên phải”

Khóe miệng cười có chút miễn cưỡng, nàng nên cảm thấy may mắn vì hấn hiểu ý của nàng, hay cảm thấy may mắn vì mình lại giữ được cái mạng?

“Tịch Hề...”

Huyền Hạo nhìn nàng có ý thoát ra, hấn nắm chặt cánh tay.

“Hả”

Tịch Hề khẽ ngạc nhiên, thân thể vừa thoát ra đã bị hấn kéo về. Huyền Hạo gio tay kéo mấy sợi tóc của nàng qua một bên:

“Vậy trong lòng nàng, rốt cuộc là ai?”

Tịch Hề tầm mắt lại rũ xuống nhìn ống tay áo, đôi mắt đẹp khẽ run, bàn tay đặt nơi trái tim, có ý đè nén:

“Thần thiếp sinh ra ở nơi này, thâm căn cố đế”

Nàng tự biết Huyền Hạo muốn có đáp án gì? Nhưng Tịch Hề so với bất cứ ai lại càng hiểu, nam nhân như hấn không thể nào tin tưởng mà giao cả cuộc đời.

Huyền Hạo đem lấy tay nàng giữ chặt, ngón tay thon dài theo bã vai đi xuống, mập mờ dừng trước ngực, ngón tay nhẹ nhàng xoay đảo xung quanh.

“Nhớ, lòng của nàng, chỉ có thể thuộc về ta”

Đầu ngón tay điểm ở trái tim, giống như một vòng ma chú đi vào cốt tủy nàng. Huyền Hạo lại nâng cánh tay nàng lên, lại gần môi mỏng sau đó dùng sức cắn một cái, Tịch Hề bị đau tay phải rút về

“Đau”

“Ta muốn nàng đau...” Huyền Hạo nhếch miệng.

“Càng đau thì nàng sẽ càng nhớ được lâu”

Tịch Hề chau mày, chỉ thấy trên bàn tay bày ra mấy vết răng cắn lười liềm, nàng âm thầm lăm bầm đem hai tay giấu ra phía sau.

“Gia nơi này không nên ở lâu, chúng ta quay về Ngũ Nguyệt Minh thì tốt hơn”

Bên cạnh xe, thủ vệ đã dọn dẹp đầu ra đẩy sau đó mới bấm báo. Huyền Hạo gật đầu ôm Tịch Hề bỏ vào trong xe. Mãn kiêu trước mặt rơi xuống, trắng đã lên cao, Huyền Hạo thân mình lạnh lẽo, thủ hạ tiến lên nhắc nhớ, hấn mới hoàn hồn, cảm thấy có chút cô đơn, gập cong người chui vào xe.

Thân thể ấm nóng của nam nhân xuất hiện khiến Tịch Hề đang co rúc thân thể buông lỏng. Huyền Hạo tiến đến bên cạnh, còn chưa kịp ngồi xuống lại bị cả người hấn ôm lên gói gọn trong vòng tay hấn.

Tịch Hề không có thói quen này, hai tay mâu thuẫn xô đẩy, Huyền Hạo thấy thế, thân thể nhanh chóng xoay lại áp nàng xuống phía dưới giường, thân thể cường tráng hiện đang nằm trên người nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề đỏ bừng, miệng thở hổn hển.

“Nàng thế nào quần áo xóc xếch ở trong phòng của Điện Trạch?”

Tịch Hề thấy hấn chống lên bên cạnh, gương mặt nghiêm nghị liền giải thích:

“Ta bị người khác đánh hôn mê, sau khi tỉnh lại liền thấy người ngoài cửa”

Huyền Hạo dùng tay đẩy vạt áo trước, cười ra các chương ngại vật.

“Đại phu cũng đã nói chắc nàng có thể nghe được, lí do vì sao hấn hôn mê. Ta không cần nói rõ”

Tịch Hề đè nén tâm mắt, gò má có chút ửng hồng.

“Hấn không đụng vào nàng sao?”

Huyền Hạo nâng chiếc cầm thon lên, tầm mắt bị buộc đối mặt với hấn, thanh âm truyền đến, có mấy phần mập mờ.

“Không có”

“Tịch Hề”

Huyền Hạo ngón trỏ chạm vào gò má nàng, gương mặt tuấn tú đề xuống nói nhỏ vào tai nàng:

“Nàng đang nói láo sao?”

Gương mặt hấn gần trong gang tấc, cánh mũi chạm nhau, có thể cảm nhận rõ ràng tiếng hít thở của đối phương, hơi thở nóng rực tỏa ra từ đầu môi:

“Ta không nói láo? Chỉ là người một mực không muốn tin tưởng ta mà thôi”

Huyền Hạo nhếch nhẹ môi mỏng, lãnh mị, bày tay rơi vào thắt lưng Tịch hề, nàng chỉ cảm thấy có thứ gì đó được buông lỏng, sau một khắc hai chân bị hấn xâm nhập, bàn tay lạnh như băng phủ đến.

Tịch Hề mắt tròn tròng, hai tay đặt trên vai Huyền Hạo nắm chặt, nàng vì sợ mà cong người lên, hai chân cuộn lại:

“Người”

Nhiệt độ ngón tay đã hồi phục, ngón trỏ thon dài tiến quân thần tốc, cảm nhận sự nóng bỏng, Tịch Hề khẽ run, đầu ngón tay ép đến chỗ sâu nhất. Huyền Hạo mở miệng:

“Ta không tin, chỉ tin khi tự ta kiểm nghiệm”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Dự Định

Tịch Hề giật mình, toàn thân không nhúc nhích, mười ngón tay nắm chặt, vạt phần nhục nhẽ.

Sự đau đớn làm nàng đặc biệt bài xích, Huyền Hạo vẫn không có ý định đi ra, nàng nhin đau, đầu nghiêng sang một bên, cố gắng một mình nuốt sự xấu hổ này xuống.

“Tịch Hề, nói cho ta biết, nàng rốt cuộc là ai?”

Nàng chống lại cặp mắt cao cao tại thượng kia, ánh mắt lộ ra một tia không giải thích được: “Gia, lời này là có ý gì?”

“Ta cho nàng một cơ hội, tự mình nói ra”. Huyền Hạo nhìn nữ tử dưới thân, thần sắc trở nên cuawcj kỳ nghiêm túc.

Mà nàng, tự nhiên sẽ không nói, chân tình cùng giả ý không phân rõ, làm sao nàng có thể đánh cược tánh mạng của chính mình: “Gia, thiếp không cầu người tin thiếp, nhưng thiếp hi vọng, người không nên lúc nào cũng đề phòng thiếp, thiếp từ Bắc Hoang doanh đi tới Ngũ Nguyệt Minh, thiếp cũng toàn tâm toàn ý đi theo người”

Ngón tay thâm nhập chậm rãi rút ra, Huyền Hạo cụng đầu vào trán nàng, ánh mắt nàng hết sức chân thành, hơi chống lại tầm mắt của hấn, hơi kéo kéo khóe miệng.

Xoay người nằm cạnh nàng, Huyền Hạo để cho nàng nằm lên trước ngực mình, bàn tay vỗ nhẹ đầu vai thon thả của nàng: “Sau khi trở lại Ngũ Nguyệt Minh, ta sẽ thị tẩm nàng”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề chôn trước ngực hắn, thấy không rõ thần sắc trên mặt, đôi mắt cơ trí mà lãnh tĩnh rũ xuống, nay chỉ còn cách, tìm Cửu ca hỗ trợ, lần trước ban đêm xông vào Đông cung bị thương, Huyền Hạo đương nhiên đối với nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng, hôm nay, chỉ có thể để hắn chuyển dời sự chú ý lên người nàng, nàng mới có thể có cơ hội hạ thủ lần thứ hai.

Lúc trở lại Ngũ Nguyệt Minh, trời cũng sắp hùng đông, trên bầu trời đột nhiên gió thổi lạnh, áo lông ngỗng theo gió bay bay.

Huyền Hạo sai người mang Tịch Hề về Đông Uyển, đối với việc thị tẩm vừa nói, vẫn chưa có mở miệng nói gì. Ngũ một giấc thật ngon, khi tỉnh lại, đã thấy qua giờ Ngọ.

“Tịch Hề ——” “Thấy nàng dường như muốn đi ra ngoài, Tịch Linh lấy ra một cái áo choàng khoác lên người nàng “Trời lạnh như thế này, ngươi muốn đi đâu?”

“Tùy tiện đi dạo một chút” Tịch Hề kéo chặt vạt áo trên tay, hai tay thu vào trong “Ngươi ở lại đây đi, ta chỉ đi một chút, ngươi nghỉ ngơi đi”

“Không được” Nàng phát tay, nghiêm trang nói: “Nếu như bị người khác nhìn thấy, ta sẽ thâm hiểm, hiện tại, ta là nha hoàn thiếp thân của ngươi, phải như vậy. . .”

Tịch Linh cười duyên sáp vào Tịch Hề, hai người đứng sóng vai nhau, Tịch Hề không thể lay chuyển được nàng, dặn nàng mặc thêm áo rồi mới đi ra ngoài.

Bên trong vườn rất yên tĩnh, tuyết bay phiêu diêu, lá tã rơi xuống đầu vai.

“Bước tới, các ngươi ai đứng bất động, ta sẽ chém chân nàng”. Trên đường tới cửa chính của Tây Cung, giọng nói của Điện Trạch không xa truyền tới, đi qua một ngã rẽ, phía trước là hồ nước.

Hồ nước đóng băng, trên mặt nước có vài nha hoàn, giày thêu bị nắm ở trên bờ, nước lạnh lẽo xuyên ngấm vào lòng bàn chân, một vài người cố gắng đứng thẳng thân mình: “Đi tới đi lui, phá băng trong một ngày”

Tịch Hề vừa đi tới, nhìn Điện Trạch an nhàn ngồi ở bên trong đình, trong tay cầm ấm lò, trên bàn trà bên cạnh, là tràn đầy điểm tâm cùng trà nóng.

“Thiếu chủ, ngài tha cho chúng ta đi, ở đây lạnh quá”. Một nha hoàn nhỏ tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngón chân vì lạnh mà co lại cuộn mình đứng lên,

Điện Trạch cầm lấy chén trà hạ nhân đưa tới, khẽ nhấp một ngụm ánh mắt lơ lửng, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ chén trà, hương vị tươi mát của trà tỏa ra, sau đó đổ tới trước mặt mọi người. Lạnh — nóng đan xen, khối băng dưới chân ta đi mấy phần, chén sứ nhỏ kia đánh về phía tiểu nha hoàn. Nàng một trận kinh hoàng, bất ngờ không kịp đề phòng lui về sau, âm thanh đứt gãy vang lên, mặt hồ băng bị cửa một vết, tràn ngập nguy cơ.

“Còn lộn xộn, cho các ngươi chết đuối”. Điện Trạch hứng thú dặt dào, khoe miệng nâng lên nụ cười, nhìn thấy Tịch Hề đang đi tới liền thu liễm lại.

Nha hoàn đó tuy không bị sứt mẻ gì, nhưng sắc mặt vì lạnh và sợ đến tái xanh, dáng người run rẩy.

“Nhìn cái gì! Căn thân ta đem ngươi cũng ném xuống”. Điện Trạch nhìn về phía Tịch Hề, hung hăng nói.

Mất thấy mấy nha hoàn rúc vào một chỗ, nàng đi tới trước mặt Điện Trạch nói: “Thiếu chủ, các nàng đều là người, không phải là vật để ngài tùy tiện vui đùa”

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, dùng sức kéo bàn tay nàng “Ngươi lặp lại lần nữa”

“Trong lòng người không vui vẻ, cũng không thể tùy tiện đem sinh mệnh của người khác ra đùa giỡn được”. Loại thái độ miệt thị này, giống như ngày trước ở Bắc Hoang doanh, tôn nghiêm mất hết.

“Các nàng là ta dùng tiền mua, ta không thoải mái, các nàng phải cùng ta không thoải mái”. Điện Trạch cao giọng nói, âm thanh buồn bực vang vang. Đôi mắt sạch sẽ lúc này tràn ngập phần nộ, bốc cháy mãnh liệt. Hắn làm cho Tịch Hề lui từng bước về sau: “Ta bảo các nàng chết, thì các nàng phải chết, ta bảo các nàng sống, các nàng phải vẫy đuôi chó mà vui mừng cảm kích ta, chuyện của ta, không mượn ngươi xen vào”

Đầu vai bị đẩy, Tịch Linh đang đứng ở sau lưng Tịch Hề, nâng nàng lên.

Nhìn thoáng qua, sau đó nàng đứng dậy, lúc xoay người thì cao giọng nói với Điện Trạch “Trên đời này, không có người nào có thể nắm được sinh tử của người khác, hoặc là vui buồn của người khác! Ngươi nhìn thấy các nàng hèn mọn quý gối như thế, ngươi vui sướng sao?”

Lưng hắn cứng đờ, khoe miệng đột nhiên nhếch lên, bên tai truyền đến âm thanh van xin của nha hoàn, hắng không vui sướng, hắn làm khó nha hoàn, cho tới nay, là chuyện đương nhiên, chưa có người nào dám trách cứ.

Điện Trạch hừ một tiếng, đi ngang qua hồ nước, một chương trong tay áo chém ra, hồ nước đóng băng lưng lay sụp đổ, mọi người rơi vào trong hồ. Hắn khí lạnh lẽo thấu xương trong nháy mắt truyền tới, mấy nha hoàn tứ chi cứng ngắt tê dại, hai tay quơ quào: “Cứu mạng, cứu mạng ——”

Thấy hấn không quay đầu lại, Tịch Hề tức giận vô cùng, liền nói: “Tịch Linh, ngươi đi gọi người tới giúp đi”

“Được”

“Có ai không, cứu mạng ——“

Nhìn thấy những tảng băng nứt gãy trôi bồng bềnh trên mặt nước, Tịch Hề ngồi chồm hổm bên hồ, tìm kiếm một cành cây khô, vừa nắm chặt vừa cẩn thận hướng về phía trước: “Không nên kinh hoàng, ôm lấy tảng băng, đẩy đến đây, rồi nắm tay ta”

Cành cây khô đi tới một nha hoàn gần nhất, nàng ta đang khiếp sợ thì nhìn thấy cứu viện liền mừng rỡ, đưa tay nắm lấy cành cây, nha hoàn ra sức kéo về phía trước, Tịch Hề muốn thu tay lại, đã thấy bên cạnh bỗng có hai người nhào tới, bản năng sinh tồn làm các nàng điên cuồng “Mau cứu ta, ta không biết bơi ——“

Cành khô bị người tranh đoạt, sau nhiều lần, rất có khả năng bị gãy, Tịch Hề mắt thấy có thể dùng tay kéo các nàng lên bờ, liền mở miệng nói “Không nên tranh giành ——“

Cánh tay, bị một nha hoàn nắm lấy, sau đó nhiều người lần lượt ủa tới, cành cây khô chẳng biết đã bị bẻ gãy lúc nào, cánh tay kia, là hi vọng duy nhất của các nàng.

Đầu gối Tịch Hề quỳ rạp trên mặt đất, người phía sau nối tiếp người phía trước ủa lên, cố gắng cầm lấy ống tay áo của nàng hoặc của những người bên cạnh, không muốn buông tha.

Thân thể bị kéo mạnh về phía trước, ngay lúc nàng cho rằng mình sẽ bị kéo xuống hồ, đột nhiên bàn chân nhỏ của nàng có người mạnh mẽ chộp lấy, kéo nàng về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Biến Cố

“A ——”

Tịch Hề bị người ta dùng sức kéo lui trở về, trên cổ tay còn lưu mấy vết cào. Nàng xoay đầu nhìn lại, thấy Điện Trạch buông tay, hấn vừa đi đã quay lại.

“Không cần ngại phải giả mù sa mưa”

Tịch Hề bò dậy, mang quần áo bị dính bùn đất phui đi, mắt Điện Trạch mơ hồ nhìn mấy nha hoàn dưới hồ, không có ý định cứu giúp, mắt lộ ra vẻ khinh thường.

“Ta cũng vậy, không muốn cứu nàng”

Ở bên hồ, thủ vệ được Tịch Linh gọi đến đang bắt đầu tìm cách cứu người. Tịch Hề thấy vậy lướt qua Điện Trạch, vừa cất bước lại bị hấn đưa cánh tay ra ngăn cản:

“Phải chăng những việc ta làm khiến người khác chán ghét?”

Tịch Hề nhìn Điện Trạch, cảm thấy đôi mắt kia rất nghiêm túc, dường như hấn rất để ý đến chuyện này, khóe môi nở nụ cười, âm thanh trong trẻo vang lên:

“Mặc dù làm cho người chán ghét, nhưng ta thật cũng không cảm thấy chán ghét”

Ánh mắt mơ màng ẩn chút sương mù vừa nghe câu trả lời bỗng sáng lên, lần đầu tiên hấn phải nhẫn nại để chờ đợi một câu trả lời như thế:

“Nếu đổi lại là người khác nói những lời vừa rồi, ta đã sớm cho chém đầu”

Tịch Hề suy ngẫm nội tâm Điện Trạch cũng không xấu, lúc này còn ra tay cứu nàng, ở Bắc Hoang Doanh hấn lấy tính mạng người khác làm trò tiêu khiển, hôm nay hấn lại lấy sự khốn khổ của người để đổi lại chút vui vẻ. Giống như người khác thật đau khổ hấn mới cảm thấy thỏa mãn.

“Vậy ta và người khác có gì không giống nhau sao?”

Tịch Hề mỉm cười thành tiếng, đi lại bên cạnh hấn.

“Không giống nhau”

Điện Thạch liếc nàng một cái.

“Không cùng một loại, ta hành hạ nàng, sẽ cảm thấy không vui vẻ”

Tịch Hề bước đi nghe được câu nói của Điện Thạch bỗng khựng lại, trên mặt hiện lên sự tức giận cùng kinh ngạc:

“Thiếu chủ, để mang lại niềm vui không nhất thiết là phải có được từ trên đầu khổ của người khác”

“Vậy phải như thế nào mới có được”

Điện Thạch không hiểu, sắc mặt lộ ra sự do dự. Câu hỏi này đem lại sự khó khăn cho Tịch Hề, nàng cau mày rời khỏi vườn, trở lại Đông Uyển, câu nói của Điện Thạch vẫn lẩn quẩn trong đầu nàng. Vui vẻ, đến tột cùng là làm sao có thể khiến bản thân cảm thấy vui vẻ?

“Tịch chủ tử”

Đang trong vòng suy nghĩ nghe tiếng gọi khiến nàng giật mình, bên ngoài dồn dập tiếng bước chân, Tịch Linh đang tựa vào cửa điện thấy người sắp đến vội bước ra đón.

“Doãn mama, có chuyện gì sao mà vui vẻ thế?”

“Ta đến là báo tin mừng”

Doãn ma ma lướt qua Tịch Linh đi thẳng vào rong đại điện.

“Tịch chủ tử, gia sai nô tỳ đến báo tin để người chuẩn bị, tối nay thị tẩm”

Ly trà trong tay lay động, nước trà nóng đổ trên mu bàn tay. Tịch Hề thấy Doãn ma ma tâm trạng vui vẻ đến báo tin, nắm ngón tay cố gắng che dấu tâm trạng nắm chặt lại.

“Làm phiền Doãn ma ma đi một chuyến rồi, Tịch Linh ban thưởng”

Tịch Linh đưa một cây trâm bạc nhét vào tay Doãn ma ma, nhận được phần thưởng tâm trọng không tránh được kích động.

“Về sau nô tỳ còn phải dựa nhiều vào Tịch chủ tử, sau khi Gia trở về Ngũ Nguyệt Minh đêm đầu tiên liền kêu người hầu hạ, xem ra Gia quan tâm người nhất, Đông Uyển từ nay về sau nhất định đông vui”

Tịch Hề mỉm cười:

“Đa tạ lời chúc của Doãn ma ma”

“Dạ, nô tỳ cũng không quấy rầy người chuẩn bị, xin cáo lui”

Doãn ma ma nói xong liền lui ra ngoài, cây trâm được bà nhét vào trong tay áo, động tác tự nhiên dứt khoát. Tịch Linh đi phía sau tiễn bà ra khỏi Đông Uyển.

Thân thể Tịch Hề cứng ngắc như ngồi trên ghế băng, đêm nay phải thị tẩm?

Lời nói của Huyền Hạo hôm qua, nàng biết là sẽ không tránh được, sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Nàng cầm lấy chung trà bước lại gần cửa sổ, môi khẽ chạm vào nhấp một chút nước, đẩy cửa sổ ra, hương hoa ủa đến, cả một vườn hoa trắng xóa bông tuyết, nếu như nàng đứng trong vườn, sẽ thấy được bản thân nhỏ bé đến mức nào.

Cứ thế nàng đứng trước cửa suy nghĩ rất nhiều, đến khi Tịch Linh nhắc nhở nàng mới hồi phục tinh thần lại.

“Đến giờ Dậu rồi, đừng để cho Gia phải chờ người”

Tịch Linh mang áo khoát đến thúc giục rồi phủ lên vai nàng. Nhìn ra bên ngoài sắc trời đã tối, Tịch Hề mang áo khoát khép chặt lại gật đầu:

“Người đi nghỉ ngơi sớm đi”

Tịch Linh cười, mang Tịch Hề đẩy ra khỏi cửa, đưa nàng ra khỏi Đông Uyển rồi lặng lẽ trở về. Trên hành lang dài đầy tuyết đọng lại, càng đi càng xa, tiếng bước chân trong một chiều tối tĩnh mịch phát ra từng âm thanh, cô độc, lưu lại bóng lưng nhỏ được áo lông vũ che chắn, nhìn từ ra rất cô quạnh.

“Tịch Chủ tử”

Mới vừa ra khỏi Đông Uyển không bao lâu có một nha hoàn xông tới:

“Lão Thái Quân cho mời”

Trái tim Tịch Hề chùng xuống, lần trước bị phạt đánh mu bàn tay nàng vẫn không quên, chân mày nhíu lại:

“Lão Thái Quân có gì cần phân phó?”

“Nô tỳ cũng không biết, chỉ nói nô tỳ đến báo tin mong người diện kiến”

Nha hoàn nói xong, xoay lưng dẫn đường, Tịch Hề bắt đầu đi đành phải cẩn thận đi theo.

Thẩm viên

Xa xa đã thấy cử viện mở rộng, Lão Thái Quân ngồi ở chính giữa, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tịch Hề khi nàng vừa đặt chân tiến vào cửa, đứng kế bên không ai khác chính là Nguyệt Cơ, ánh mắt thấy bóng dáng nàng ta vừa khóc sung cả mắt, quả thật rất lợi hại. Tịch Hề bước vào đại điện:

“Thần thiếp bái kiến Lão Thái Quân”

Bên cạnh, một nha hoàn đang quỳ xuống ngẩng đầu lên, tầm mắt nàng hạ xuống vừa đứng cùng chống lại, ánh mắt này có chút quen thuộc, giống như đã từng gặp qua.

“Ừ”

Lão Thái Quân chỉ đáp nhẹ một tiếng, bên cạnh cái bàn như cũ bày biện chỉnh tề những thứ dụng cụ tra khảo. Nguyệt cơ cánh tay vẫn còn bị trói bằng gạc, thấy Tịch Hề quỳ xuống nàng ta vội vàng quỳ xuống kế lễ:

“Lão Thái Quân, Ngũ Nguyệt Minh ban đêm có thích khách xông vào, đã thương thần thiếp là chuyện nhỏ, nếu đối phương hướng đến mục tiêu là Gia cùng Thiếu Chủ, thì như thế nào?”

Bàn tay Nguyệt Cơ nắm chặt âm thanh khản thiết:

“Lão Thái Quân hai người nha hoàn của thần thiếp lần lượt bị giết, nhưng gã thích khách kia vẫn còn trong vườn, Lão Thái Quân người phải làm chủ cho thần thiếp”

“Thích khách?”

Âm thanh đang ung dung tĩnh táo đột nhiên chùng xuống, Lão Thái Quân vỗ bàn một cái:

“Thích khách vào tận vườn? Vì sao bây giờ ta mới biết? Không một ai bẩm báo?”

“Lão Thái Quân bớt giận, Thiếu Chủ cùng Gia không muốn người lo lắng nên mới giấu người, hiện tại chính là mau chóng tìm ra thích khách, lấy lại sự yên bình bên trong Ngũ Nguyệt Minh”

Nguyệt Cơ đứng dậy, đi đến quỳ cạnh Lão Thái Quân.

“Ngươi để cho nàng ta tới đây, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến nàng ta?”

Lão Thái Quân liếc nhìn Tịch Hề một cái, âm thanh có vẻ không tốt.

Gương mặt Nguyệt Cơ lộ rõ vẻ đắc ý, trong ánh mắt đầy oán hận, nàng dùng chân đá nha hoàn đang quỳ kế bên.

“Mang chuyện đêm kia người thấy, đầu đuôi ngọn ngành kể rõ cho Lão Thái Quân nghe”

“Dạ”

Nha hoàn ngập ngừng đáp nhẹ, suy nghĩ một lát rồi nói liên tục:

“Nô tỳ hôm đó từ bên trong vườn đi ra, bởi vì đi vội nên chạm mặt Tịch Chủ Tử, lúc ấy Tịch Chủ Tử đáng vẻ rất vội vã, nô tỳ lưu ý Tịch Chủ Tử đi về hướng Hồng Tiêu Các”

Ánh mắt Tịch Hề cùng Lão Thái Quân chống lại, nha hoàn kia không chút do dự nói tiếp:

“Sau đó, nô tỳ phát hiện mình làm rơi đồ nên vội vã quay trở về, trong lúc vô tình thấy Tịch Chủ Tử lên lút núp sau hòn non bộ, nô tỳ định tiến lên chào hỏi thì chính mắt trông thấy Tịch Chủ Tử hạ sát Nguyệt tỷ cùng nha hoàn kia, ngày hôm sau thủ vệ trong Ngũ Nguyệt Minh bắt đầu phát hiện điều tra rõ chuyện này, nô tỳ sợ gây chuyện nên đến hôm nay mới dám nói”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tịch Hề khẽ mím chặt, đến bây giờ mới nhớ rõ nha hoàn đang quỳ bên kia là ai?

“Giết người”

Âm thanh Lão Thái Quân đột nhiên cất cao, khó có thể tin được:

“Một thị thiếp lại biết võ công?”

“Lão Thái Quân, người chỉ nghe từ một phía”

Tịch Hề cãi lại:

“Lại nói, thần thiếp và hai nha hoàn kia không thù không oán hà cớ gì thần thiếp phải mạo hiểm hạ sát để mọi người nghi ngờ thần thiếp là sát thủ?”

“Người cùng Tây Nguyệt không thù oán, nhưng ngươi và thích khách kia là cùng một phe, bao che nhau, nếu không vì sao ngươi lại nóng lòng giết người diệt khẩu?”

Nguyệt Cơ nở nụ cười mằn nguyện, thanh âm lộ rõ vài phần chắc chắn:

“Hong Tiêu các nửa đêm có thích khách xông vào, nếu không cùng một phe, ngươi nói đi đêm hôm đó ngươi đi đâu? Làm gì? Có ai làm chứng?”

Nếu Tịch Hề thay Mi Nhã nói láo, Nguyệt Cơ càng khẳng định nàng sẽ giấu chuyện này, không khai báo rõ ràng sự tình:

“Tại sao im lặng?”

Lão Thái Quân lạnh lùng quát.

“Thần thiếp đêm đó ở lại Đông Uyển, không có ra ngoài”

“Cùng ai?”

Tịch Hề hồi tưởng lại đêm đó cùng Tích Linh vợ và chạy đến Đông Cung, hai vai trầm xuống:

“Thần thiếp ở một mình”

“Như vậy chẳng khác nào, không có ai làm chứng?”

Nguyệt Cơ tùy ý cười vang, kéo hai mắt nhìn rõ Tịch Hề đang quỳ.

“Các ngươi còn đứng đó làm gì? Mau mời Gia đến, lúc này ta muốn xem hán còn muốn thiên vị nữ nhân này nữa không?”

Lão Thái Quân uống trà, trong lòng đã sớm khẳng định chuyện này là do Tịch Hề gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Phản Pháo

“Chậm đã ” Đúng lúc này, Nguyệt Cơ gọi nha hoàn kia lại, nàng ta nhu thuận tiến đến thì thào vào tai Lão Thái Quân “Nếu lúc này gọi Gia tới, lần trước người cũng nhìn thấy thái độ của Gia đối với nàng ta rồi đấy. . .”

Nàng ta mím môi, Lão Thái Quân quả nhiên quay đầu lại: “Ý của ngươi là?”

“Chúng ta để cho nàng trước tiên nhận tội, sau khi chuyện đã có kết quả, Gia cũng không thể làm được gì cả”

Lão Thái Quân suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu, “Ngươi nói không phải không có lý.”

Gió lạnh sắc bén, thổi vào mặt đau đớn, hai tay bị xích sắt cố định trên vách tường, nơi này yên tĩnh không tiếng động, chỉ thấy thấp thoáng thân ảnh nửa người.

“Tất vào mồm là được!” Nguyệt Cơ chân đạp lên rom rạ phủ kín trên mặt đất, nhìn thẳng vào Tịch Hề “Hôm nay, ta xem mồm ngươi cứng cỡ nào.”

“Ngươi là thị thiếp của Thiếu chủ, theo lý thuyết, chúng ta cũng không có xung đột.” Tịch Hề không giải thích được, trong này, tựa hồ có điều ẩn tình.

Nguyệt Cơ nuốt vào khẩu khí, khuôn mặt kiêu diễm dưới ánh nến mờ nhạt dính hơi có vẻ ảm đạm, nàng ta cười lạnh một tiếng, tiến đến trước mặt Tịch Hề, nghiêng răng nói rằng “Ta chính là không thích ngươi, muốn đối phó ngươi ” Bàn tay nhỏ bé giờ lên vỗ vỗ vào mặt nàng “Gia cùng Thiếu chủ, đều là giống nhau đích, nữ nhân của Thiếu chủ cũng chính là nữ nhân của Gia.”

Nhìn thấy gương mặt Tịch Hề hiện lên sự ngạc nhiên, nàng ta nhìn không được mà tát một cái tát vang dội: “Ta cũng từ nha hoàn đi lên, đối với ngươi không so cao thấp, hơn nữa, ngươi chính là một tiện tỳ”. Nàng nhìn về phần nộ trên mặt Tịch Hề, bàn tay giờ lên muốn vung thêm một cái tát nữa, nhưng đột nhiên bụng lại bị đập mạnh, làm cho nàng ta phải lui lại vài bước.

“A ——” Nguyệt Cơ trăm triệu không ngờ, cả người lao đảo lui về phía sau.

Người bên cạnh đều đã cho lui xuống, vì vậy không có ai tiến lên hỗ trợ, Nguyệt Cơ hai tay ôm bụng mà cười, thật vất vả mới đứng vững. Bởi bên cạnh mọi người quân đã bị khiến thối, vì vậy không ai có thể lên tiến hỗ trợ, nguyệt cơ hai tay ôm bụng, thật vất vả mới đứng vững “Ngươi dám đánh ta?”

“Đồng dạng là chủ tử, thân phận ngươi không thể tôn quý hơn so với ta.” Tịch Hề mắt thấy nàng ta từng bước tiến lên, hai mắt hướng ngoài cửa sổ, trăng sáng sao thưa, canh giờ hẳn là không sai biệt lắm.

“Ta ngày hôm nay sẽ xé nát miệng của ngươi.” Nguyệt Cơ thẹn quá thành giận, hai tay đè lại bụng, nàng ta ngồi xổm bên tường, trên trán toát mồ hôi lạnh.

“Thật không?” Hai tay bị chế trụ, nàng không khỏi nhếch miệng cười, ánh mắt đảo qua chậu than, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng sáng ngời.

Nguyệt Cơ lập tức nhìn lại, ánh lửa đâm vào mắt, nàng ta nhìn thấy trong chậu than là một que hàn, nàng ta vịn tường đứng lên, bước vài bước tới chậu than. Tiếng cười ngoan lệ, ánh mắt xuyên thấu nhìn Tịch Hề, lưng dán vào tường, nhìn thấy ánh mắt nàng có chút sợ hãi và né tránh.

“Ha ha ha —— “

Một tay lấy que hàn từ trong chậu than ra, những đốm lửa nhỏ tỏa ra bốn phía, Nguyệt Cơ nắm chặt tay,, sau đó tiến lên.

“Ta cho ngươi mạnh miệng ” Nàng ta cắn răng, hai mắt nhìn Tịch hề chằm chằm không tha “Ta muốn đóng một dấu trên mặt ngươi, ngươi sẽ không còn dung mạo xinh đẹp nữa, ta xem thử Gia cùng Thiếu chủ có thể liếc mắt tới ngươi nữa hay không?”

Que hàn nóng hổi tới gần, còn chưa chạm vào người, nhưng cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực tỏa ra, Tịch Hề dán chặt ót vào tường, đôi mắt kiên nghị còn xen lẫn ý cười: “ Trong lòng của ta có Gia, trong lòng của Gia cũng có ta, khuôn mặt bị hủy thì thế nào? Có gan, ngươi cứ khóa miệng ta lại”

Nguyệt Cơ dừng lại, tay ở giữa không trung chậm chạp, không hề có động tác.

“Ngươi như ngươi vậy còn muốn được sủng ái sao?” Tịch Hề cầm khẽ giờ lên ” Trong lòng của Thiếu chủ không có ngươi, coi như ngươi giết ta, ngươi cũng sẽ không thể bò lên trên chính vị —— “

“Không được nói, cầm miệng cho ta!” Nguyệt Cơ gào thét, hai tay quơ quào lung tung, tay phải nắm que hàn cố sức đâm về phía trước.

Tịch Hề hai mắt nhìn chằm chằm động tác trong tay nàng ta, nàng bức bách chính mình tỉnh táo lại, lúc này, ra không được có một chút sai sót nào “Ta chết, Gia sẽ nhớ ta, nhớ mãi trong lòng không quên —— “

“Ta cho ngươi biết, ta sẽ để trong lòng Gia có ta, hừ, trong tim ——” Nguyệt Cơ thẹn quá thành giận, không chút nghĩ ngợi đem que hàn tiến về phía trước, hướng về phía ngực nàng cố sức đè xuống.

Đau đớn ập tới thiếu chút nữa làm Tịch Hề ngất đi, cũng tốt, vừa vịn rơi vào trước ngực nàng, xóa sạch ấn ký Hằng Long trên đó, môi dưới bị cắn tới bật máu, máu tanh theo khóe miệng tràn ra, hai tay nàng cố nén không động đậy, rất sợ xích sắt ràng buộc nơi cổ tay cửa cho bật máu. Hai gò má của nàng mồ hôi tuôn rơi, Tịch Hề ngẩng đầu, đau đớn nhìn lên phía trên ——

Trên nóc nhà, một khối ngói lưu ly bị đẩy ra bên cạnh, dưới mặt nạ, lúc này, đoán không ra trên mặt hẳn là thần sắc như thế nào, khóe miệng nguy hiểm của Lộ Thánh Tước khẽ nhếch, cùng nàng đối diện, ánh mắt khó nén khỏi kinh sợ, quanh thân lệ khí, càng thêm vận sức chờ phát động.

Tịch hề khép lại hai mắt, môi cắn chặt, nàng chỉ biết, Cứu ca làm việc, chưa bao giờ có tổn hại.

Vài canh giờ trước, Đông Uyển.

Nàng đang dựa trước cửa sổ, đang ở xuất thần, lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân lặng yên mà đến, nàng cũng không quay đầu lại, mở miệng nói “Cứu ca.”

“Từ trước tới giờ, ban ngày muội không gọi ta, xảy ra chuyện gì?” Lộ Thánh Tước vài bước đi tới bên cạnh Tịch Hề, nàng nhìn xung quanh, đem cửa sổ đóng lại rồi nói: “Mới vừa rồi ma ma tới thông báo, đêm nay muội sẽ đến Đông Cung thị tẩm”

“Nhanh như vậy.” Giọng nam nhận ra không rõ, thân ảnh cao lớn đè xuống mấy phần, đem ánh sáng trên đầu nàng che đi “Tịch Hề.”

“Dạ?”

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, hai tay hắn áp chặt vào má nàng: “Muội nguyện ý hầu hạ hắn?”

“Cửu ca muốn đáp án thế nào?”

Lộ Thánh Tước đem nàng kéo tới gần “Không muốn, ta muốn muội nói không muốn.”

Nàng thoát ra khỏi hai tay hắn “Cửu ca, muội đến đây vì cái gì, muội chưa từng quên, thời gian không còn nhiều lắm, muội cần sự hỗ trợ của huynh”

Lộ Thánh Tước thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra vẻ nghiêm túc, liền nói: “Nói”

“Trong Ngũ Nguyệt Minh, đến tột cùng có bao nhiêu người của huynh nằm vùng?” Nàng trực tiếp nhìn vào mắt hắn, đối mặt với hắn.

Gương mặt tuấn tú của Lộ Thánh Tước âm trầm bất định, hai tay khoanh trước ngực, Tịch hê nhìn hắn nhử mồi, nàng biết hắn sẽ không nói: “Lần trước ở Hồng Tiêu các, tên thích khách bị giết cũng có ấn ký Hàng Long trước ngực, nàng là người của huynh?” Về phần vì sao thích khách lại xuất hiện ở Hồng Tiêu các, nàng tuy rằng hoài nghi, nhưng không hỏi nhiều. “Muội giết hai nha hoàn diệt khẩu, chuyện đã làm, giấy không thể gói được lửa, sớm muộn rồi một ngày cũng sẽ bị liên lụy, bây giờ, việc quan trọng của chúng ta là tìm được thứ chúng ta muốn, sau đó rời khỏi nơi thị phi này. Huyền Hạo thủ đoạn tàn nhẫn, lại không dễ tin người, khả năng tiếp cận Đông Cung tìm thứ huynh muốn cũng khó, nằm vùng nhiều người như vậy, chỉ có muội, tuy hắn cũng có nghi ngờ muội, cho nên muội mời Cửu ca hỗ trợ, tìm cho muội một kẻ chết thay”

Lộ Thánh Tước bình tĩnh nghe nàng nói xong, ánh mắt nhìn Tịch hê có chút thay đổi: “Quả thật không lãng phí nhiều tinh lực của ta trên người muội như thế”

Sắc mặt nàng không thay đổi, đi tới trước cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng qua, hơi lộ ra vẻ lo lắng “Ấn ký trên người muội là một đại phiền toái, một khi bị hắn nhìn thấy, công sức của chúng ta liền đổ sông đổ biển.”

Ngón trỏ của Lộ Thánh Tước gõ nhẹ vài cái: “Vậy hiện muội vô duyên vô cớ bị thương, chẳng phải là làm cho người ta thêm nghi ngờ sao?”

Tịch Hê nhìn phía dưới, Lộ Thánh Tước thấy nàng đầy mặt lo nghĩ, tiến lên vài bước, nắm lấy tay nàng: “Yên tâm đi, đêm nay, nhất định sẽ có một trò hay, ấn ký Hàng Long thấy máu là có thể thối lui, muội đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh là được”

Nàng có hơi do dự, nhưng bây giờ cũng không thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Lúc Tịch Linh đi vào, Lộ Thánh Tước đã rời đi, Tịch Hê đã chuẩn bị thỏa đáng, lúc này mới đi khỏi Đông Uyển.

“Tịch chủ tử, Lão Thái Quân cho mời —— “

Đang muốn đi tới Đông Cung, giữa đường bị ngăn lại, hai tay Tịch hê từ trong áo vờn ra, phát hiện mình quên đồ, Ngũ Nguyệt Minh có một quy củ, nếu đêm đó thị tẩm, đều phải mặc tẩm y (y phục thị tẩm), lệnh của Lão Thái Quân, càng phải nghe theo, lúc này, không thể quay lại, mắt nàng quay sang chỗ khác, lơ đãng rơi vào một. . . một vài nha hoàn trên hành lang.

Đi chính giữa chính là một nha hoàn mặc y phục xanh, nàng nhìn xung quanh, có vẻ sợ sệt, Tịch Hê nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng, trong lòng giật mình, có chút ký ức.

Mấy người đó dường như đi tới Thẩm viên, nàng ngấm nghĩ trong chốc lát, trong lòng bỗng nhiên sáng lên, nàng dự đoán không sai, Nguyệt Cơ quả nhiên không từ bỏ ý đồ.

Đi theo phía sau nha hoàn, Tịch Hê lặng lẽ từ trong tay áo móc ra một ít hoa hồng khô, đây là Tịch Linh cho nàng, lúc đó chỉ nghĩ là để dành, nàng nói mang theo bên người sẽ lưu lại hương thơm lâu dài, thật không ngờ, cử chỉ vô tâm của Tịch Linh, lại giúp mình một đại ân.

Trong Đông Uyển, khi Tịch Linh phát hiện nàng quên mặc tẩm y cho Tịch Hê, theo như tính cách của nàng, nhất định sẽ đuổi theo. Tuyết trắng rơi trên mặt đất, hiện lên bước chân, cách mỗi bước chân đều lưu lại cánh hoa, rơi vào trong tuyết trắng, cánh hoa đỏ tươi chói mắt, hướng về phía Thẩm viên.

Tịch Hê lo lắng, nếu Tịch Linh trực tiếp tới Đông Cung tìm, tìm không được nàng, Huyền Hạo chắc chắn sẽ cho người đi tìm xung quanh, khi đó, trò hay ở Đông Cung, cũng nên diễn ra.

Đây là nàng và Lộ Thánh Tước đã bàn bạc, dón vào chỗ chết rồi hồi sinh lại.

“Còn dám nói trong lòng Gia có người sao?” Nguyệt Cơ tiến lên, mặt mũi dữ tợn làm cho người ta chán ghét, sau đó mở miệng tiếp tục nói: “Nói, người lên vào Ngũ Nguyệt Minh có mục đích gì?”

Bên ngoài, đột nhiên nghe được tiếng đại môn bị đá văng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hê khẽ nâng, mắt hướng về phía Lộ Thánh Tước ra hiệu, ý bảo hắn rời đi.

Cánh cửa thô lỗ bị đẩy ra, tiếng bước chân trầm ổn hướng phía bên trong nhanh đi tới, ngực Tịch Hê đau đớn, khóe miệng nở nụ cười, nhìn Nguyệt Cơ suy yếu nói: “Mục đích à, người muốn biết sao?”

Thanh âm càng ngày càng yếu, nàng ta phải tiến lên nghe cho ra, giọng nói Tịch Hê khô khốc, lời lẽ khinh xúc (khinh thường, xúc phạm) “Nhớ lý, ta là một người có oán tất báo”

Nguyệt Cơ đột nhiên tròn to hai mắt “Người —— “

Nâng tay lên tát vào mặt Tịch Hề, trán Tịch Hề nghiêng qua đụng vào vách tường, nàng không còn sức lực dựa vào tường, lúc nàng ta tát xuống, đầu nàng cũng rũ xuống.

“Dừng tay!”

Một đạo chuông phong đem ngọc bội bên hông ném ra, sát khí lạnh thấu xương từ ngọc bội kia tỏa ra, phần đuôi sắc bén đánh vào cổ tay Nguyệt Cơ, nàng ta đau đến mức kêu rên lên, thu hồi động tác, co người lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Không Còn Nghi Ngờ

Xích sắc bị người khác dùng lực kéo phăng, Tịch Hề ngã xuống đất tựa vào một lồng ngực rắn chắc.

Bị thanh sắt nung áp vào da thịt, chỗ tay bị xích buộc lại cũng rách một mảng da, nàng đau đến mức mơ hồ, cặp mắt nheo lại dần mở ra:

“Gia”

Nàng kêu lên, thanh âm có vẻ mừng rỡ, lộ chút yếu đuối dựa dẫm, giống như bây giờ tất cả sức lực đều không còn chỉ biết dựa vào lồng ngực của Huyền Hạo mà gắng gượng.

Cách tay giữ Tịch Hề hạ xuống rồi mang lấy nàng bao kín trong lòng.

“Tịch Hề”

Thanh âm khô khốc, Huyền Hạo xiết chặt vòng tay, thấy môi nàng miễn cưỡng cười nhẹ, môi bạc của hắn khẽ nhấp, cố gắng đè nén thanh âm:

“Ta dẫn nàng ra ngoài”

Nguyệt Cơ không cam lòng tựa vào vách tường, tay đè lại bụng, một trận đau đớn co rút lan tràn quanh thân, không còn sức lực.

Gió lạnh thổi đến, bao lấy cơ thể ốm yếu mỏng manh, quần áo vì tra khảo mà rách rưới, nàng tựa đầu vào vai Huyền Hạo khẽ run, ngoái đầu nhìn lại Lộ Thánh Tước vẫn đứng trên mái nhà chính giữa, sau lưng mái vòm đen tuyền che bóng hắn, thoát ẩn thoát hiện trong bóng đêm. Vì sợ Huyền Hạo phát hiện nên hắn chỉ có thể đứng từ xa nhìn những vất vả khổ sở mà Tịch Hề hứng chịu, động tác kiên nghị không hề giống tác phong của một Cửu Ca trước đây mà nàng biết. Lộ Thánh Tước bước chân nhẹ giẫm lên mái ngói, trước mặt chính là Đông Cung, hắn xoay người rồi đi, Tịch Hề chỉ có thể nhìn bóng hắn từ xa cuối cùng tại một cửa quẹo thì biến mất.

“Đau...”

Nàng vô thức run, một tay nắm chặt vạt áo của Huyền Hạo, Huyền Hạo cuối đầu bắt gặp bàn tay nhỏ trắng bệch nắm chặt dâng lên nếp uốn giữa các ngón tay. Đôi chân tự động tăng tốc mau đưa nàng về nghỉ ngơi.

“Mau, vậy lại không cho nàng chạy”

Vừa bước vào Đông Cung, vừa đứng lúc bên trong truyền đến tiếng đánh nhau, cung kiếm chạm vào vang lên từng hồi náo nhiệt, Tịch Hề khẽ nâng tầm mắt, chỉ thấy vẻ mặt tuần tú của Huyền Hạo lạnh xuống, ôm chặt lấy thân thể của nàng tiến vào trong sân.

Mười mấy tên thủ vệ đang bao vây một người mặc hắc y ở chính giữa, nhìn thấy Huyền Hạo một người đến thì lễ:

“Gia, người này mới vừa rời lần vào Đông Cung, dường như đang tìm kiếm đồ vật”

Huyền Hạo hai mắt híp lại, người nọ cầm trong tay thanh trường kiếm, nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt sắc bén này so với lần kia tựa hồ là cùng một người, giống nhau như đúc:

“Đem nàng ta bắt lại, phải bắt sống cho ta”

Huyền Hạo tiến lên, định mang Tịch Hề thả ra, thủ vệ bên cạnh thấy thế vội vàng tiến lên dự định đón lấy, ánh mắt Huyền Hạo đảo qua, hung ác chăm chăm nhìn hành động vừa rồi của tên thủ vệ, rồi mang nàng ngồi trên hàng lang tựa vào cây cột nghỉ ngơi. Tên thủ vệ có lại hai vai lùi ra phía sau.

Lần nữa giáp đấu, người bị mất thể lực dần yếu đi, cuối cùng bị một thủ vệ đá trúng, vì bắt sống nên không thể một kiếm giết chết. Thanh kiếm sắc bén chỉ có thể dừng lại ở đầu vai, hai thủ vệ tiến lên bắt hắn áp giải đến trước mặt Huyền Hạo, hai đầu gối buộc quỳ dưới đất, nàng tro mắt nhìn Tịch Hề

đang ngồi bên cạnh, hai tay vẫn vùng vẫy tìm cách thoát thân, Cửa Ca quả nhiên ý định kín đáo, ánh mắt của nàng và tên thích khách kia không khác nhau là mấy, ngay cả thân hình cũng tương tự. Huyền Hạo một tay kéo khăn che mặt xuống, Tịch Hề nóng lòng nhìn theo, mặt mũi xa lạ, bản thân nàng cũng không nhận ra.

“Diệp Thanh”

Một tên thủ vệ lên tiếng kinh hãi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ thích khách, yên lặng không nói.

Thủ vệ trưởng đưa tên thủ vệ kia lên trước mặt Huyền Hạo, chỉ vào nữ tử trên mặt đất hỏi:

“Người biết nàng ta?”

“Vâng, nàng ta là nha hoàn ở Bắc Các, thuộc hạ gặp qua mấy lần”

Định thần lại, cơ bản Diệp Thanh cũng không biết nàng là ai, bàn tay chậm rãi nâng cằm, Huyền Hạo đem lấy đầu nàng lên, một tay rơi vào vạt áo trước, không chút do dự đem hắc phục cùng áo lông xé rách, màu đỏ tươi từ cái yếm rủ xuống thất lung, lộ ra bộ ngực trắng nõn, Ngực... nữ thích khách xấu hổ cực kỳ lập tức liều mạng giãy dụa, Huyền Hạo một tay nắm chặt cổ Diệp Thanh nâng gương mặt lên, bàn tay còn lại thăm dò trước ngực sau đó mang cái yếm kéo xuống, Huyền Hạo đè chặt bả vai, dưới ánh đuốc soi sáng trên ngực quả nhiên chính là Hàng Long Ấn Ký.

“Buông ta ra”

Diệp Thanh gào thét, hai mắt đầy tơ máu.

Mắt phượng hẹp dài của Huyền Hạo nheo lại, hạ thân áp sát, ngón trỏ đè chặt trước ngực nàng, chỗ kia chính là một vết sẹo, năm ngón tay siết chặt, hần tin chắc đó chính là vết sẹo do ám khí Mai Xà đã thương lưu lại.

“Là người”

“Hừ”

Diệp Thanh không hề sợ hãi, khóe mắt liếc về phía Huyền Hạo.

Nam tử đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn, rồi khom lưng ôm Tịch Hề mang đi, động tác nhu hòa nhẹ nhàng nhất từ trước đến giờ, bàn tay lại đè nàng ấn sâu vào trong lồng ngực, cảm chông ở trán nàng, cất bước đi về phía tầm điện.

“Già”

Nàng gạt ống tay áo hần, hai mắt ngược nhìn gò má Huyền Hạo.

“Chàng tính xử trí nữ thích khách kia thế nào?”

Bước chân kiên định, xuyên qua tấm bình phong, đem cơ thể gầy yếu đặt lên giường, chưa lui đi, mà rũ người xuống sờ lên trán nàng, trên người quần áo rách vì chịu phạt khi nãy, lướt qua câu hỏi nàng hai mắt hần đỏ đục ngầu, từ từ khạc ra ba chữ:

“Ngược đến chết”

Tịch Hề cả kinh, không khỏi rung mình, Huyền Hạo mang chân găm đến đập lên người nàng, mới vừa đặt lên đã thấy Tịch Hề cuống quýt muốn đẩy ra:

“Trên người thiếp rất bẩn”

Hai tay hần mang chân đè lại:

“Không có phép nàng nhúc nhích”

Thanh âm mang theo sự tức giận, hai mắt nheo lại muốn chiếm lấy nữ tử trước mặt:

“Vì sao mang bản thân thành ra thế này?”

Nàng tóc tai bù xù, thanh âm sâu kín, ánh mắt vừa nâng lên đã đụng phải ánh mắt hần.

“Bởi vì, không ai tin thiếp”

Kèm theo một tiếng thở dài cực kỳ khổ sở. Đôi tay Huyền Hạo rơi xuống, ôm chặt lấy thất lung nàng mang nàng áp vào trong lòng hần, vết thương trên ngực vì động tác này mà tựa hồ xé rách thêm, nhưng nàng cắn răng không thốt lên, vùi sâu vào lòng Huyền Hạo, cảm giác này, nàng thực tham luyến, không muốn buông.

Đại phu rất nhanh sau đó được triệu đến, biết vết bỏng do thanh sắt gây ra để lại ít kim sang được sau đó rời đi.

“Cởi áo xuống”

Huyền Hạo cởi thắt lưng nàng, nhanh chóng kéo áo xuống tới bả vai, bờ vai trắng nõn dần hiện ra, nàng không nhúc nhích, mặc cho hắn vòng qua sau cổ kéo nhẹ dây sau lưng rất nhanh cảnh xuân liền lộ ra trước mặt.

Ánh mắt hắn tùy ý rơi xuống phía dưới, cổ họng nhẹ biến, con ngươi nhanh chóng dấy lên dục vọng, Huyền Hạo dùng tay chấm lấy được, thoa nhẹ lên vết thương, trước ngực nàng, vết bông một mảng đỏ thẫm, ngoài ra không có gì khác thường, cảm giác bông rất được thay thế bằng sự mát mẻ khiến đau đớn giảm đi phân nửa, Tịch Hề cúi đầu nhìn động tác của Huyền Hạo, âm thầm thổn thức, thân thể lay động.

Nàng nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt còn chưa kịp mở ra đã thấy đỉnh đầu bị đẩy lên, môi bạc áp chặt khóe miệng nàng, cũng không hẳn là xâm nhập, chỉ là khẽ liếm môi nàng, sau đó từ từ thâm nhập vào sâu trong miệng nàng. Tịch Hề ngỡ ngàng hoàn toàn quên mất phải ứng, nụ hôn ướt rơi từ trán nàng, trên ánh mắt, đến môi rồi thâm dò sâu vào bên trong, cơ thể từ sâu thẳm tỏa ra một nhiệt lượng từ bốc cháy, toàn thân vô lực.

Môi mỏng dòn trên cổ nàng, dục vọng đã đốt cháy rất khó dập tắt, bàn tay đè nàng xuống giường, Tịch Hề chau mày, vết thương co rút kịch liệt:

“Thế nào?”

Nàng quay đầu miễn cưỡng mỉm cười. Huyền Hạo thối lui cơ thể, ánh mắt liếc trước ngực nàng sau đó nhanh chóng né xuống con kích động:

“Chờ nàng tốt lên, ta sẽ ăn nàng sau, ăn tươi nuốt sống, đến cả xương cũng không chừa”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thân Mật

Lúc tỉnh lại, bên gối đã lạnh, Huyền Hạo không biết đã rời đi lúc nào, tay trái nàng rơi vào vị trí bên cạnh, áo ngủ bằng gấm trên đã lạnh, Tịch Hề phủ thêm áo rồi ngồi dậy, chân trần dẫm lên thảm hoa.

Bởi vì trên người có vết thương, Huyền Hạo vẫn chưa chạm vào nàng, chỉ là ôm nàng ngủ một đêm.

Nàng đưa tay kéo chặt vạt áo, đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này, là nơi mà các thị thiếp ta thiết mơ ước được lưu lại, Đông Cung. Nàng nhẹ nhàng đi xung quanh tấm điện một vòng, cửa đại môn sơn đỏ bị đóng chặt, Tịch Hề đứng ở trước cửa, nhìn bày biện bốn phía xung quanh, một nơi lớn như vậy, chỉ có một mình nàng, khóa miệng nàng hơi héch lên, xem ra, Huyền Hạo đã yên tâm.

Đưa mắt nhìn giá sách, nàng nhắc lần vấy lên bước về phía trước, đứng trong tấm điện xanh vàng rực rỡ, nơi này, trải qua thiên tân vạn khổ (trăm ngàn cay đắng), nàng cuối cùng cũng bước vào.

Nhìn kỹ từng nơi có thể cất giấu đồ đạc, sau đó thu tầm mắt lại, tuy rằng nàng nóng ruột, nhưng không thể làm ngay nhất thời được.

Lúc này, cửa điện mở ra, Huyền Hạo người mang đầy ánh sáng bước đến, Tịch Hề đưa tay qua một bên hành lễ, mắt hơi nheo lại: “Gia”

“Dậy rồi?” Hắn tiến lên, bàn tay tự nhiên rơi vào treend đầu vai của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng: “Sao không nằm nhiều thêm một chút?”

“Nằm mơ, nên không ngủ được” Thần sắc của nàng điềm tĩnh, nụ cười nhu hòa hiện lên trên mặt, đầu khẽ dựa vào ngực hắn, hơi cọ cọ, tựa hồ mang theo mấy phần yếu ớt.

“Mặc quần áo vào, ta mang nàng vào trong vườn đi dạo một chút”. Huyền Hạo buông tay ra, đi tới bàn bên cạnh rót một chén trà.

Tịch Hề đứng bên cạnh cái giá treo đồ, muốn đưa tay lấy quần áo xuống, vài lần vẫn không có kết quả, nàng nhịn đau, vừa muốn cố sức đưa tay tới, chỉ thấy Huyền Hạo đi tới trước một bước, đầu vai ấm áp, hơi thở ấm áp bao bọc lấy nàng.

“Gia, để thiếp tự làm”. Nàng miễn cưỡng đưa tay vào ống tay áo, cẩn thận tránh làm cho vết thương đau đớn.

“Tịch Hề, lúc đầu thích khách ám sát ở Đông Cung, chỉ ra và xác nhận nữ tử kia bị thương, nàng biết ta hoài nghi nàng sao?” Lời của hắn mạn bất kinh tâm (thờ ơ, không để ý), mắt phượng khơi mào liếc nhìn thần sắc trên mặt nàng.

Mang xong thắt lưng, động tác của nàng cũng không hề nhanh nhẹn: “Lúc trước, Gia hoài nghi rõ ràng như vậy, thiếp nào có thể không có cảm giác?”

“Vết máu hương tiêu viện phía Đông Nam, sau đó thủ vệ ở Khế Viên các phát hiện có y phục dạ hành được thay ra, thật không ngờ, đây chỉ là kẻ đối phương giấu đầu lòi đuôi”

Y phục dạ hành bị thay ra rồi tùy tiện vứt bỏ, lúc đó nàng không có thời gian mang ra bên ngoài tiêu hủy, không ngờ tới, sau lại rơi vào thay thủ vệ đang

lục soát, gánh nặng trong lòng nàng liền được giải khai, khóe miệng nở nụ cười: “Được rồi, trả lại sự trong sạch cho ta”

“Sinh ra trong hoàn cảnh như vậy, ta cần phải có sự chu đáo”. Huyền Hạo nắm tay nàng, mang nàng ra khỏi Đông Cung, hai người sóng vai cùng nhau, lời của hắn, rõ ràng mang theo sự bất đắc dĩ.

“Gia, người bên ngoài muốn đồ vật của người, đến tốt cùng đó là cái gì thế?” Tịch Hề do dự một chút, giả vờ không biết chuyện, chỉ là tò mò mà thôi.

Đầu ngón tay thon dài của hắn chạm vào bàn tay nàng, ở bên cạnh hắn, nhìn khóe miệng hắn trầm mặc, Tịch Hề ngẩng đầu, chỉ thấy cằm của hắn khẽ nâng, bị ánh mặt trời chiếu vào, Huyền Hạo bỗng nhiên dừng chân, xoay người đối diện nhìn nàng: “Tịch Hề, đó là một vật rất quan trọng, quan hệ đến sự sống chết của ta”

Nàng giật mình, rõ ràng Cửu ca đã nói, đây chẳng qua chỉ là một quyển danh sách.

“Gia, người nói lời này là có ý gì?” Bàn tay nhỏ bé bị nắm chặt, Tịch Hề nhú đầu lông mày lại.

“Nếu có một ngày, ta đem thứ này giao cho nàng cất giữ, nàng sẽ tận tâm tận lực chứ?”

Đôi mắt hết sức chân thành, không có nửa điểm vui đùa, trong lòng bàn tay có thể cảm giác được mồ hôi, Tịch Hề nhớ tới đêm hôm đó ở Đông Cung, hắn một đầu tóc bạc, một bộ dáng ngoan tuyệt lạnh tới thấu xương, rồi ngã xuống. . .

“Nếu như đó là tính mạng của Gia, thiết nhất định liều chết bảo vệ”. Nàng không chút do dự nói ra, từng câu từng chữ, ngay cả chính bản thân mình cũng không phân biệt được, đâu là thật, đâu là giả.

Tay hắn nắm tay nàng thật chặt, ngón tay lồng vào nhau, không hề có một khe hở, Huyền Hạo cất bước đi về phía trước, trong mắt lóe lên tia sáng, đôi mắt âm mị hiện lên một chút âm áp nhàn nhạt, từ trong đáy lòng tràn ra ngoài. Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trời sinh tính nhạy cảm, hắn vẫn chưa hoàn toàn coi bỏ phòng bị đối với nàng, nhìn Tịch Hề mím môi, như vậy, cũng đã đủ rồi.

“Gia——”

Âm thanh lo lắng xộc đến, Tịch Hề ngược mắt, chỉ thấy Cổ quan gia bình thường luôn trầm ổn lúc này vội vã chạy tới, Huyền Hạo nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì?”

“Gia, có thánh chỉ tới”. Về mặt Cổ quan gia tràn đầy ngưng trọng, hướng về phía Tịch Hề nhìn một cái.

Huyền Hạo mày kiếm khẽ nhíu, giọng nói có chút kiên nhẫn: “Chỉ là thánh chỉ mà thôi, có gì nói đi”. Nói xong, hướng về phía Tịch Hề: “Nàng về trước đi”

“Vâng”

Trong lòng nàng không khỏi nổi lên tia nghi ngờ, Ngũ Nguyệt Minh, sao lại có quan hệ với triều đình?

Trở lại Đông Uyển, Tích Linh thấy nàng liền cầm thuốc mang đến: “Đợi lát nữa thì lạnh mất”

Nàng nhăn mặt: “Thuốc này rất đắng, người đi lấy một ít quả mơ đến đây đi”. Tịch Hề tiếp nhận chén thuốc rồi đặt lên bàn, Tích Linh thấy không lay chuyển được nàng, đành phải đi lấy quả mơ.

Nước thuốc đen đặc hiện lên, nàng cầm chén thuốc đi tới trước cửa sổ, nàng đưa lưng về phía tầm điện, tay đưa ra, cầm chén thuốc kia đổ hết vào chậu hoa, vết thương tuy rằng đau đớn khó chịu, nhưng nàng lại chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi.

Xoay người lại, thấy trước cửa điện hiện ra bóng dáng một người: “Mi Nhã?”

Nàng ta đang cầm một cái khay trong tay, đứng ở cửa lưỡng lự, Tích Linh lấy quả mơ về, liếc mắt liền nhìn thấy thân ảnh của nàng. Cái miệng nhỏ nhắn cong lên, đi vài bước tới bên cạnh Tịch Hề “Đã uống hết thuốc rồi sao, lớn như vậy rồi mà còn sợ đắng”

Tịch Hề cầm chén thuốc đưa cho nàng, cầm lấy quả mơ bỏ vào trong miệng, Mi Nhã thấy thế, mười ngón tay nắm chặt cái khay bước tới: “Tịch chủ từ——”

Nàng đưa mắt nhìn món điểm tâm ngọt ngào trong khay của Mi Nhã: “Làm cái gì thế?”

“Ta nghe nói người bị thương, ta lo lắng. . .”

“Mi Nhã” Tích Linh tức giận bước lên trước, đem chén thuốc nặng nề đặt trên bàn: “Tịch Hề vì sao bị thương người so với ai khác hiểu rõ hơn cả, lúc đầu người nói Nguyệt Cơ chủ tử muốn đối phó với người, ta thật không ngờ người tâm cơ sâu như thế, người có còn là Mi Nhã ở Bắc Hoang Doanh mà ta biết nữa sao?”

“Đối với chuyện khác, ta không muốn nói nhiều làm gì”. Nàng ta tiến lên, đem món điểm tâm ngọt đặt trên bàn: “Đây là do chính tay ta tự làm. . .”

“Mi Nhã” Tích Linh chưa từ bỏ ý định, đi tới trước người nàng, hai tay cố sức kéo ống tay áo của nàng ta: “Chỉ cần người nói ra đêm đó người ở Đông

Cung chính là Tịch Hề, thì Nguyệt Cơ chủ tử đã không nghi ngờ nàng, Mi Nhã, người đi nói với Gia, đem tất cả nói hết ra”

“Tịch Linh!” Mi Nhã gạt hai tay nàng ra, tận lực nhìn vào Tịch Hề: “Đây là chuyện của ta, ta thật vất vả mới có được ngày hôm nay, một lời này nói ra, ta còn có mạng để mà sống sao?”

“Thế nhưng ——” Tịch Linh cắn chặt môi dưới, nhưng không thể nói thêm lời nào.

Đem cái khay trên bàn cầm lên, Mi Nhã cẩn thận hành lễ, thu lại chút mất mát trong mắt, sau đó xoay người nhanh chóng đi ra ngoài.

“A, tân sủng à, thật náo nhiệt”

Dung Thiện từ bậc thang bước xuống, trăm vàng trên đầu khẽ đung đưa dưới nắng, thật chói chang.

“Nô tỳ bái kiến Dung Thiện chủ tử”

Đi qua bên cạnh người Mi Nhã, nàng ta khinh thường hù nhẹ: “Vào Đông Cung của gia, không nghĩ tới, còn có thể làm một nô tỳ sao?”

Mi Nhã cúi đầu, hai mắt nhắm lại, cố gắng đem sự nhục nhã này nuốt xuống.

Dung Thiện đi vào cửa điện, nhìn thấy Tịch Hề, liền nở nụ cười trên mặt: “Nghe nói muội muội bị thương, ta đến xem một chút”

Tịch Hề đứng dậy, khoe miệng khẽ nhếch, từ lúc nào, hai người lại có giao tình tốt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bị Kinh Ngạc

Tịch Linh thấy Dung Thiện liếc nhìn mình không nói lời nào, lúc này mới hiểu được:

“Tịch chủ tử, nô tỳ cáo lui”

Tịch Hề gạt đầu, nàng bước ra ngoài, lướt qua Mi Nhã thấy nàng ta vẫn đang quỳ gối còn không dám đứng dậy. Tịch Linh đi được mấy bước, liền dừng lại xoay đầu kéo Mi Nhã đứng lên cùng rời khỏi:

“Còn quỳ đó, người muốn gánh thêm rắc rối từ Dung Thiện chủ tử”

Tịch Hề thấy hai người bọn họ đã đi ra ngoài thật xa lúc này mới lên tiếng:

“Chỉ là vết thương nhỏ, thế nào mà lại kinh động đến Dung Thiện tỷ tỷ, phiền tỷ phải đến tận đây”

“Vết thương thế nào rồi?”

Dung Thiện tự động ngồi đối diện Tịch Hề, hai mắt rơi vào trên ngực:

“Nguyệt Cơ thật là lòng dạ quá độc ác, ngày thường nhu mì ôn thuận như vậy không nghĩ tới lại khởi xướng vu oan giá họa như vậy”

Lời nói vừa dứt, trên môi hiện lên ý cười. Tịch Hề môi khẽ nhếch không nói lời nào.

“Lòng người thật khó đoán, nhìn trong tất cả các người hợp ý ta chỉ có mình muội”

Dung Thiện đối với nàng lãnh đạm cũng không để ý, hai mắt nhìn về Tịch Hề, thờ dãi nói:

“Vào Đông Cung đã quen chưa? Người mới thay người cũ, Gia... chắc cũng đến lúc phải đón dâu rồi”

Tịch Hề hai mắt hướng về Dung Thiện, gương mặt lộ vẻ giật mình:

“Đón dâu?”

“Đúng, phụ thân ta nói hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, Ngũ Nguyệt Minh thị thiếp vô số, Gia cùng Thiếu Chủ nhiều năm như vậy vẫn chưa có chính phi, lần này hạ chỉ xuống, Gia dĩ nhiên không thể từ chối”

Tịch Hề tim đập mạnh và loạn nhịp, đón dâu? Những lời tiếp đó Dung Thiện nói nàng cũng không nghe vào, cười hỏi đằng hoàng, xem là thế tử chân

chính.

“Không biết vị phu nhân này tính tình thế nào?”

Dung Thiện không khỏi lo lắng, hai mắt thử dò xét nhìn về Tịch Hề:

“Những ngày kế tiếp, chúng ta phải dựa vào nhau mà sống”

Nàng đã hiểu lý do hôm nay Dung Thiện đến thăm, nâng lên nụ cười:

“Đó là lẽ tự nhiên”

Phía chân trời bỗng nhiên âm u, mây đen kéo đến, mờ mịt đem ánh mặt trời toàn bộ che giấu, một con côn trùng không ngừng bay trong tầm điện, triển khai hai cánh cố gắng vỗ, cuối cùng rơi vào bờ vai Tịch Hề. Màu đỏ thắm trong mắt quý âm hàn, chợt phía sau cổ truyền đến một trận đau nhói, theo bản năng đưa tay ra, con côn trùng kia đã đem răng nhọn đâm vào da thịt nàng, trong giây lát cả thân thể ớn lạnh chui vào.

Tịch Hề đứng ngồi không yên, đứng dậy ra ngoài tản bộ. Đi qua bên ngoài Hồng Tiêu Các, chỉ thấy các nha hoàn lén lén lút lút nhìn bốn phía trong tay ôm một thứ gì đó, bước chân dồn dập, hướng Thiên Viện một đường bước tới, đẩy cửa sau nhanh chóng đem thân mình dấn vào.

Xuyên qua khe cửa, thần sắc nha hoàn hốt hoảng, lấy cành khô trên cành đào ra một cái hố, nha hoàn nhìn xung quanh xác định không có ai lúc này mới đem đồ trong ngực bỏ vào lấy đất lên.

Tịch Hề một tay đẩy cửa ra, thanh âm cửa đột nhiên xuất hiện làm nha hoàn kinh sợ, thân thể xụi lơ trên mặt đất:

“Tịch... Tịch chủ tử”

“Ngươi dẫu là vật gì?”

Nàng tiến lên phía trước nha hoàn vội đem bùn đất phủ lại ý đồ che dấu.

“Lấy ra”

Thanh âm hạ xuống, một tay chỉ đến cái hố vừa được lấp vội vàng đó:

“Có hay không muốn ta gọi Thiếu Chủ đến làm rõ thực hư?”

“Không, không cần...”

Nha hoàn lắc đầu hoảng sợ, ra sức dập đầu trên mặt đất

“Nếu để Nguyệt Cơ chủ tử biết nô tỳ không xử lý chuyện này tốt, nô tỳ liền không sống nổi”

Tịch Hề không thèm để ý, tiến lại mang đồ vật trong hố rút ra, tiện tay mở ra xem, hai tay bỗng dưng run lên, đó là một cái quần lót trắng, loan lỗ vết máu, nồng nặc mùi tanh dính vào bùn đất, bên trong bọc gói cái gì đó nặng nề, cỡ bằng ngón cái...

“Này, đây là cái gì?”

Tịch Hề kinh hãi, tay buông lỏng gói đồ rơi xuống.

“Tịch chủ tử”

Nha hoàn khóc thành tiếng, đôi mắt đầm lệ:

“Ngài cũng không cần làm khó nô tỳ, nô tỳ không thể nói”

Tịch Hề lòng rung động, một tay đặt trên ngực, xoay người chuẩn bị rời đi, nha hoàn bò đến ôm chặt chân nàng:

“Chuyện này ngàn vạn lần không thể để Thiếu Chủ biết được, Nguyệt Cơ chủ tử từ chỗ Lão Thái Quân trở về liền toàn thân khó chịu, ôm bụng kêu đau thảm thiết, hôm nay nàng hạ thể ra máu, nô tỳ sợ hãi... lúc sau chủ tử xuất huyết ra máu và đứa bé, hạ chỉ kêu nô tỳ mang đi xử lý, không thể để người khác nhìn thấy.

Hai chân cứng lại tại chỗ, hơi sức giống như bị rút cạn, Tịch Hề không nhận được ngẫm nghĩ, lúc bị Nguyệt Cơ dùng hình, theo bản năng nàng đá Nguyệt Cơ một cái trên bụng, chẳng lẽ là...

Chuyện này không thể để người khác biết được đặc biệt là Lão Thái Quân cùng thiếu chủ:

“Ngươi mau mang đồ xử lý ổn thỏa”

Bỏ lại câu nói nàng lập tức rời đi, đi được mấy bước lại ngừng nghỉ Nguyệt Cơ một lòng muốn diệt trừ mình, chuyện nàng đã làm Nguyệt Cơ sảy thai chỉ cần báo cho Thiếu Chủ biết, tội nặng như vậy làm sao nàng thoát được?

Bất tri bất giác hướng phía trước mà đi. Tịch Hề hai tay đặt tại nắm cửa mở ra, cả thân thể liền bị một bóng dáng bao lấy. Vừa ngừng đầu, hai mắt tròn tròng, cái miệng nhỏ nhắn lấp ló:

“Thiếu Chủ”

Bên trong nha hoàn đột nhiên giật mình, động tác đang chôn giấu cứng đờ mặt xám như tro tàn, hai tay run rẩy. Điện Trạch đứng chấp tay, một bộ trường bào màu trắng tuấn lãng bất phàm, hai mắt rơi trên người Tịch Hề, lại chuyển hướng đến nha hoàn.

“Nô.... Nô tỳ kính chào Thiếu Chủ”

Tầm mắt liếc nhìn xem ra vẫn chưa kịp phi tang chiếc quần lót dính máu, Điện Trạch ánh mắt thâm trầm, không nói một chữ xoay người rời đi.

“Thiếu Chủ, Thiếu Chủ”

Nha hoàn tuyệt vọng la lên, té xuống đất không ngừng buồn bã khóc.

Tịch Hề vội đuổi theo, bước đi không bằng Điện Trạch, chớp mắt đã đuổi đến cung Nhất Đại. Thật vất vả Điện Trạch mới dừng bước, nàng đuổi theo thấy hắn ta xông đến trước mặt Cổ quân gia phân phó cái gì, lật đặt bước đến chỉ nghe được một câu cuối cùng:

“Cho tất cả đại phu đến Hồng Tiêu Các, Nguyệt Cơ lên lút dâm loạn có thai, một khi xác nhận sự thật, xử tử sau đó ném ra khỏi Ngũ Nguyệt Minh”

Cổ quân gia nghe nói, sắc mặt có chút khó coi, vội vàng nghe lệnh:

“Vâng”

Cổ quân gia khom người hành lễ bước qua Điện Trạch, thần sắc có chút lo lắng, nhìn hắn một cái sau đó hướng Hồng Tiêu các bước đi.

Tịch Hề đứng tại chỗ, đôi tay nắm thật chặt, nhất thời không biết mở miệng thế nào? Đứng bất động một lúc lâu, Điện Trạch mang nàng đẩy ra sau, Tịch Hề thấy hắn hướng hậu viện đi tới, giây lát sau lập tức đuổi theo.

Hai tay gối sau đầu, một chân cong lên, áo khoát trắng bày tùy tiện dưới thân thể, hai mắt lim dim, trên mặt sự tức giận đã tiêu tan, thoáng qua thần sắc an nhiên trở lại.

Tịch Hề tiến đến bên người hắn, Điện Trạch nghe được tiếng bước chân mất phượng mở ra:

“Người không phải là hận nàng ta đến thấu xương, tại sao lại còn đi giúp?”

Nàng ngồi trên chiếu, né tránh tầm mắt Điện Trạch, không biết nên nói những gì, không biết toàn bộ câu chuyện nên ắt hẳn chẳng hiểu được lý do.

“Người yên tâm, chuyện này ta đương nhiên sẽ im lặng, tuyệt đối không hé miệng nữ lời”

Nam tử nghe nàng nói, mắt phượng nheo lại, trên mặt tươi cười cũng không tức giận:

“Không khiến nàng phải bận tâm, chuyện đến mức này biết bao người biết còn có thể im lặng sao?”

Tịch Hề hai tay ông gói, nghi ngờ trong lòng nàng càng nhiều.

“Năm xuống bên cạnh, cùng ta phơi nắng”

Điện Trạch một tay chặn ngang không cần dùng sức đã kéo cả người nàng đè xuống đất. Bên tai truyền đến hơi thở nóng bức như muốn liền mạng áp chế, hướng cổ Tịch Hề mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hạ Độc

Gương mặt tuấn tú sát ngay cổ cô, động tác thân mật như thế làm Tịch Hề có chút ngơ ngẩn.

“Thiếu Chủ —— “

Cô không dám lộn xộn, nhìn không chớp mắt nói: “Làm sao người biết Nguyệt Cơ lên dâm loạn?”

Điện Trạch hai mắt khẽ nâng lên, đưa tay chống đầu, liếc Tịch Hề rồi nói: “Ta chưa hề chạm tới một đầu ngón tay nàng ta, mà nàng ta lại có thai, chẳng lẽ là thần tiên hạ phàm?”

Sắc mặt Tịch Hề khẽ đổi, Điện Trạch thả tay xuống, cả người nằm trở lại: “Người ta muốn, nhất định là người có thể cả đời ở cùng ta, Nguyệt Cơ, nàng ta không xứng”

Tịch Hề quay đầu đi, cô từ giạt mình chuyển sang kinh sợ, Điện Trạch ở Bắc Hoang Doanh coi mạng người như cỏ rác, thực sự không giống với người đang nói ở đây: “Suốt đời, một người?”

“Người không tin?” Điện Trạch nhàu mày, thần sắc chăm chú nói: “Chỉ cần là người thích hợp, thì một người là đủ”

Tịch Hề đưa mắt nhìn ánh mặt trời, bên cạnh, chỗ tuyết đọng đang tan ra, nàng cũng không thấy lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng Điện Trạch nói: “Ta tin”, nàng nhẹ giọng nói, đưa mắt nhìn đám mây phía xa: “Không cần ba ngàn sủng ái, chỉ cần một người bình thường, một người cùng chung chăn gối”

“Người nghĩ có thể sao?” Đôi mắt trong sáng của Điện Trạch hơi lóe lên, nhìn mặt nàng rồi đột nhiên yên lặng, xoay người nằm xuống.

Tay giấu vào trong áo choàng, lúc Tịch Hề đi và Đồng Cung, chỉ thấy Mi Nhã đang mài mực choa Huyền Hạo, động tác trong tay hần lưu loát, nghe được tiếng bước chân, nhưng vẫn chưa để ý tới.

Mi Nhã thả tay xuống, dịu dàng hành lễ: “Nô tỳ bái kiến Tịch chủ tử”

“Người đi xuống đi”. Tịch Hề đi lên phía trước, đem áo choàng đặt lên trên giường rồi sau đó đi tới bên cạnh Huyền Hạo, Huyền Hạo nghe được tiếng bước chân tới gần, viết xong một nét, đem bút lông sói trong tay gác lại, bức thư trong tay cũng theo đó cuộn lại đặt dưới nghiền mực. Ánh mắt nàng rũ xuống, hần vẫn mang theo tâm lý phòng bị, thật sự sâu đến thế.

Mi Nhã ở bên cạnh vẫn chưa lui ra, nàng tai hai tay vò góc áo, hai mắt mang theo tia hi vọng nhìn Huyền Hạo.

Tịch Hề đưa mắt nhìn nàng ta, đương nhiên cũng biết suy nghĩ trong lòng nàng ta: “Gia, canh giờ không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi thôi”

Huyền Hạo gật đầu, đứng dậy rời khỏi ghế, Mi Nhã thấy hần gợn hai tay lên, nàng ta liền vòng qua hai bước tới phía trước người của hần, bàn tay mảnh khảnh rơi vào cái hông tinh trắng của hần: “Gia, nô tỳ hầu hạ người cõi áo”

“Mi Nhã!” Tịch Hề lạnh giọng, không nói thêm lời nào nữa.

Huyền Hạo đưa mắt nhìn nàng ta, thấy khuôn mặt của nàng ta bình tĩnh, liền đưa tay kéo tay Mi Nhã ra: “Chủ tử nói, người không nghe thấy sao?”

Nàng ta giạt mình, hai tay cứng ngắc không dám động đậy: “Nô tỳ...”

Tịch Hề đưa tay lên, đem cấm bào trên người hần cởi ra móc lên kệ, cô đi vài bước tới trước giường, đem chăn xốc lên bày ra chỉnh tề, Mi Nhã đứng ở trong tấm điện, không nhúc nhích.

“Gia nơi này đã có ta, người xuống dưới nghỉ ngơi sớm đi”. Tịch Hề cũng không quay đầu lại, mở miệng phân phó.

Mi Nhã cắn chặt môi dưới, trong lòng tràn đầy tư vị không cam lòng, nàng ta hi vọng Huyền Hạo nhìn mình, nhưng không có, nàng ta tuy không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể hành lễ lui ra ngoài: “Nô tỳ xin cáo lui”

Tịch Hề cúi người, eo thon bị người ôm lấy, không thể động đậy, “Ghen?”

Đem tay đặt lên bả vai nàng, hai tay Tịch Hề chỉ có thể chống trên giường: “Gia suy nghĩ nhiều rồi, chúng ta đi ngủ cũng không thể để người khác khổ cực đứng bên cạnh canh chừng”

“Nàng là đang câu dẫn ta?” Môi mỏng dán vào bên tai nàng, thanh âm trầm thấp vang lên: “Nàng nói, ta là muốn, hay không không muốn?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không tự chủ nở nụ cười, khóe miệng cong cong, lời còn chưa kịp nói, liền bị hần áp cả người lên giường, bàn tay cảm lấy phần ngực đầy đặn của nàng: “Sai lầm này, không phải là nên bỏ qua sao?”

Một trận co rút đau đớn, Tịch Hề tránh khỏi ánh mắt của hần: “Gia, người đối với chuyện thích khách không truy cứu nữa, đó là tin thiếp, phần đau khổ này, thiếp vui vẻ chịu đựng”

“Trên người đối phương có chứa ấn ký Hàng Long, nàng có biết là ai không?” Huyền Hạo giống như không để ý nói.

Nàng nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu: “Nếu là thích khách lẫn vào trong phủ, vì sao phải lưu lại ấn ký trên người, chẳng phải là thêm phiền phức sao?”

“Ấn ký Hàng Long này, trên đời chỉ có một người có, còn trước ngực nàng ta chỉ là hình xăm, cũng không phải là khi sinh ra đã có”.

Tịch Hề nằm trong lòng hân, trong lòng nàng kinh ngạc, từ lúc bắt đầu biết chuyện, nàng liền thấy trên người mình có ấn ký.

“Có thể, là muốn bảo vệ người nào thì sao?” Nàng nhẹ giọng nói, không khỏi phỏng đoán.

“Ấn ký Hàng Long trên người, sẽ đi theo suốt cuộc đời, cho dù là bị thương, cũng theo miệng vết thương khép lại mà hiện ra.”

Tịch Hề nắm chặt áo, lúc trước bị trúng mũi tên độc ngay trước ngực, sau khi khép lại, Hàng Long ấn ký lại hiện ra, không chút nào thương tổn, càng nghĩ, nàng càng cảm thấy bất an, mà chuyện này, Cửu ca chưa bao giờ đề cập với nàng.

“Cho nên, nói cách khác, chỉ cần bắt được nàng ta, cũng có thể gián tiếp biết được người giật dây phía sau”. Huyền Hạo gối cằm lên trán nàng, hoàn toàn không chú ý tới thần sắc âm trầm trong mắt nàng.

“Được rồi” Tịch Hề không tự nhiên nhìn hân, đem trọng tâm câu chuyện dời đi: “Hôm nay có thánh chỉ tới, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đôi lông mày Huyền Hạo nhíu lại, hiện rõ sự buồn bực, bàn tay vỗ nhẹ ở trên vai Tịch Hề, cộng đầu vào nàng, bốn mắt nhìn nhau, dường như muốn từ trong đôi mắt của nàng nhìn ra chút manh mối gì.

Huyền Hạo nhìn sắc mặt của nàng, bỏ tay ra, dời mắt đi, đem nàng kéo vào trong ngực mình: “Không có chuyện gì”, hân than nhẹ: “Chỉ là chút việc nhỏ mà thôi”

Trong tim nổ lớn một tiếng, Tịch Hề khép lại hai mắt, trong lòng đau đớn.

Đón đầu, thì ra, cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi. . .

Hân, quả nhiên không nói một tiếng, mà cũng đứng thôi, hân vì sao cần phải báo cho nàng biết?

Mặt Huyền Hạo tràn đầy tâm sự, trên khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ lo lắng, có một số việc hân lựa chọn không nói, có thể, đó mới là quyết định tốt cho nàng.

Đặt tay ra sau đầu nàng, nằm trong lòng hân, nàng mở mắt, mặt mũi bình tĩnh mìm mìm bất an, khó có thể nắm lấy.

Lúc trời đã khuya, gió đêm gào thét, có một đôi tay không ngừng hươu loạn.

“Nước ——“

Huyền Hạo trong lúc mơ màng ngủ mà cau mày, không yên ổn

Tịch Hề giật mình, vội vàng ngồi dậy: “Người chờ một chút, ta đi lấy nước”

Nàng nhanh chóng đi tới trước bàn, rót một chén nước trong, vừa muốn đem tới cho Huyền Hạo, đột nhiên trong tai chợt nhớ đến lời Cửu ca nói: “Uông ba lần, liền có thể không chế được tinh thần”

Tịch hề cầm chén trà trong tay thật chặt, hai mắt nàng lơ đãng liếc qua bức thư dưới nghiên mực, nhớ tới sự cẩn thận của Huyền Hạo, cùng với việc hân lừa dối nàng, cuối cùng, nàng lấy ra lọ thuốc từ trong tay áo ra.

Rút ra cái nút dây, nàng cẩn thận, đem bình thuốc để sát vào chén trà, tay run lên, liền nghe được phía sau truyền đến một giọng nói không rõ ràng: “Người đang làm cái gì?”

Lời nói tà mị, làm cho người nghe cảm giác bị mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tin Vui

Tịch Hề cả kinh, mắt thấy bột trắng đã hòa tan vào trong nước trà, không còn dấu vết, nàng lập tức thu bình vào tay áo, xoay người nhẹ nhàng tiến lên:

“Gia nói khát, thần thiếp đi rót cho người ly trà”

Ngồi trở lại mép giường, Tịch Hề đem ly trà nâng lên môi Huyền Hạo.

“Có chút lạnh, chàng có muốn thiếp cho gọi nha hoàn mang một chậu than vào đâu?”

Huyền Hạo mông lung liếc nhìn cuối cùng cũng hạ thấp đầu, Tịch Hề thấy thế vội mang chén trà kê bên môi, mắt thấy Huyền Hạo đã uống hết. Con người tinh mịch thoáng có chút phức tạp cùng bất an, ở đời người với người khi có chút tình cảm thì nhất định sẽ tự làm tổn thương nhau, mà bọn họ chính là như thế.

Đem bỏ ly trà đã cạn trên bàn, Huyền Hạo bỗng kéo nàng lại ôm chính diện, một tay Tịch Hề rơi trên thắt lưng một tay còn lại nắm chặt lấy tay của Huyền Hạo, tay hắn lúc này lạnh như băng.

Mặc Dù Huyền Hạo không nói, nhưng cả Ngũ Nguyệt Minh lúc này đã sớm chuẩn bị giăng đèn, kết hoa, màu đỏ của gấm được treo trên các trụ, cột, đầu đầu không khí cũng nhộn nhịp hân hoan.

Thời gian đón dâu cực kì gấp rút, đó là ba ngày sau.

Bên trong mọi người đã thu xếp đầu vào đây, các buổi tiệc rượu diễn ra liên miên không dứt, hoa lê tuôn rơi, có người thật sự vui nhưng cũng lắm kẻ muộn phiền.

Vào lúc này, khách quý từ đâu kéo đến chúc mừng rất nhiều chật cả Ngũ Nguyệt Minh, Huyền Hạo lại không thể phân thân. Tịch Hề liếc nhìn bốn phía sau khi xác định không có ai lúc này mới rón rén đi tới Đông Cung. Lách mình đi vào, đập vào mắt nàng là màu đỏ thắm phủ cả tấm điện, trên giường là chiếc mền gấm thêu đôi uyên ương, trên bàn bày đủ các món ăn, còn có bầu rượu giao bôi tất cả đều được đặt trong mâm Hồng Mộc, nàng mở to mắt, đem mạng che mặt kéo lại sau đó tiến đến kệ sách.

Đầu ngón tay thăm dò từng chút một, nàng không dám động tay để động tác quá mạnh gây ra tiếng động, khá may mắn khi lúc này bên ngoài âm thanh ồn ào rất to, Tịch Hề nhìn kĩ từng góc ngách nhưng vẫn không thấy vị trí để danh sách ở đâu?

Đang nóng nảy dò tìm, bỗng nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, nàng vội bén lắng nghe sau đó lách mình trốn sau kệ sách.

Cửa điện mở ra vang tiếng kêu nghe ken két, bước chân mờ mịt từ từ đi vào, nhẹ nhàng khép hờ cửa, người tới cũng như nàng sao? Vì tìm danh sách? Tịch Hề nghiêng đầu liếc ra bên ngoài xem động tĩnh chỉ thấy một bóng dáng rất nhỏ không ngừng ngo ngoè nghiêng ngó dọc, lo lắng tìm kiếm gì đó.

“Đế ở đâu đây?”

Nữ tử nói thầm một tiếng, xoay gương mặt. Tịch Hề nhận lúc đó có cơ hội liếc nhìn, từ ngọn đèn tối lơ mơ nàng nhận ra được dung mạo của nữ nhân rõ ràng, chính là Dung Thiện.

“Phu nhân, người chậm một chút hãy tới”

Thanh âm của hi nương không được báo động từ trước ập tới, Tịch Hề cuống quýt ép thân thể hạ thấp trốn dưới sàn, Dung Thiện không kịp ẩn trốn bèn lẩn sau kệ sách nơi Tịch Hề vừa ẩn thân,

“Phu nhân, đây là nơi ở của Gia, Đông Cung, chỉ cần thuận lợi bước vào đây tương lai sau này cũng không cần phải bận tâm, sớm sinh quý tử”

Hi nương dắt nữ tử đến bên giường ngồi xuống, gương mặt hiện lên nét cười, tràn đầy vui mừng.

“Cám ơn ma ma”

Thanh âm truyền từ dưới khăn của nữ tử kia có phần non nớt, êm ái thoải mái.

“Hình Nhi, thương”

“Dạ, phu nhân”

Nha hoàn bên cạnh này giờ im lặng móc từ trong tay áo ra một túi bạc vụn, mọi người chúc mừng sau đó nhanh chóng lui xuống.

Bên trong phòng rơi vào trạng thái tĩnh mịch, Tịch Hề nằm dưới sàn, tiến lùi đều khó, Dung Thiện nét mặt hốt hoảng, lúc này càng không thể ra ngoài, chỉ có thể im lặng theo dõi rồi tới đầu tĩnh tới đó.

Tiếng bước chân vững vàng truyền đến, núp ở trong tối cả hai người đề nhất thời cả kinh, nín thở chờ đợi, Huyền Hạo mặc trên người hi bào đỏ rực bước vào, gương mặt tuấn mĩ lúc này hiện lên chút tà mị, hắn tiến lên mấy bước, trên người mùi rượu rất nồng, nhưng lại không say.

Nữ tử khăn trang nắm chặt vạt áo, từ dưới khăn tầm mắt từ từ lộ ra, Huyền Hạo tự mình cởi áo khoát tùy ý vứt xuống đất, một cước đạp lên tiến đến bên giường.

Hai mắt âm đảm, nữ tử nhìn hi bào bị Huyền Hạo giẫm đạp, trái tim thất lại có chút đau xót, khổ sở, đem tâm hồn, xiêm y của cả hai người cần được gấp lại cẩn thận chung một chỗ, sau này mới có thể cùng cam cộng khổ đầu bạc răng long. Nàng nhìn uất ức xuống, đầu vai bị nam nhân dùng sức đẩy, cả thân thể không kịp chuẩn bị ngã trên giường, hoảng sợ muốn đứng dậy mới phát hiện sức lực không bằng.

“Gia”

Thanh âm hốt hoảng, vạt áo trước đã bị xé rách:

“Khăn cưới của thần thiếp”

Huyền Hạo một tay kéo đai lưng của nữ tử, lồng ngực tinh trắng áp đến:

“Không cần phải kéo xuống, người đáng đáp gương mặt ra sao ta không cần để ý”

Thanh âm nặng nề đè ở đỉnh đầu, cách tấm khăn đỏ, nàng cũng không nhìn rõ mặt hắn.

Tịch Hề đem thân thể co rút, nín thở cho dù là hô hấp cũng không dám mạnh, áo trong cùng toàn bộ hi phục toàn bộ ném xuống đất, nữ tử cắn môi dưới, sắc mặt ửng hồng.

Bàn tay không chút lưu tình để lại những hằn đỏ, thậm chí nhìn vào có chút chói mắt, nữ tử gào gào cắn chặt khóe miệng, đôi tay níu lấy một góc quần lót.

“Buông ra”

Thanh âm không chút kiên nhẫn, động tác hơi thả lỏng hãnh đã dùng sức xé nát, hay tai cảm đôi chân gang rộng.

“Gia”

Thanh âm nữ tử bỗng ngưng sát bén, khi hắn dừng lại động tác, thái độ mềm xuống:

“Có thể lấy khăn cưới của thần thiếp xuống được hay không?”

Làm vậy ít nhất có thể nhìn thấy mặt hắn, Huyền Hạo gương mặt thoáng qua có chút không vui, bàn tay vẫn cầm khăn cưới từ từ lấy ra, đôi mắt đẹp của nữ tử hơi mở to, chăm chú nhìn vào gương mặt Huyền Hạo, Huyền Hạo hai mắt cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, trong ánh mắt đầy sự cô đơn, hãnh y phục chỉnh tề, chỉ có nàng là đã...

Hai tay nàng khăn trương nắm chặt chần găm, gương mặt ửng hồng, không kịp chuẩn bị, hạ thể truyền đến một trận đau nhức kịch liệt:

“Aaaaaa”

Tịch Hề cả kinh, lồng ngực có chút buồng bực, mơ hồ có chút đau đớn.

Huyền Hạo không thương tiếc, đôi tay đẩy nàng ta ra, cả nửa người tùy ý đè xuống, trên trán nữ nhân toát ra mồ hôi lạnh. Nàng hai mắt nhắm lệ, lần đầu tiên nếm trải quả thật quá đau đớn.

“Gia, xin ngài chậm chậm một chút”

Một hồi do dự cuối cùng nàng cũng mở miệng cầu xin, Huyền Hạo quả nhiên dừng lại động tác, cặp mắt tà mị mở ra, chậm rãi chống tay hai bên người nàng, nữ tử mừng rỡ sắc mặt hòa hoãn xuống.

“Muốn hay không không đến lượt người”

Con người thâm thúy sâu xa, cũng không nhìn được sự đa tình, Huyền Hạo đem thân thể lui ra ngoài chút, nữ tử ngẩng ra, nghe chính lời nói từ phụ quân của mình truyền đến, chưa bao giờ nếm qua sự nhục nhã này, nàng hai tay chống đỡ thân thể giảm sự va chạm, sau đó lạnh lùng gạt đầu.

Tịch Hề nằm dưới sàn nhìn ra, chỉ thấy được đôi tay bé nhỏ nắm thành quyền thật chặt, đốt ngón tay trắng bệch lộ rõ sự tức giận, ẫn nhẫn không ngừng.

Nữ tử cắn môi, kiềm chế sự thống khổ, tiềm ngâm nga không ngừng bật ra khỏi miệng, hai chân run rẩy đặt bên hông Huyền Hạo, Huyền Hạo mắt phượng khép chặt, hai thân thể trên giường không ngừng va chạm tạo ra mấy phần mập mờ.

Tịch Hề đôi tay che cái miệng lại, những tiếng chói tai, rạch màng nhĩ đâm sâu vào tim.

Dung Thiện tức giận cực kì, nhẹ nhàng dậm chân một cái thật nhẹ, vai khẽ run, nhưng vẫn rơi vào trong tai Huyền Hạo.

Trên giường nhất thời khôi phục yên tĩnh, Tịch Hề trợn to hai mắt, sự lo lắng nổi dậy.

Trong điện có người, Huyền Hạo buông tay dừng động tác, hai mắt trở nên sắc bén, một tay đẩy nữ tử vào góc giường, thanh âm truyền đến:

“Ra ngoài”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tân Chủ

Vết máu tinh thuần đỏ thắm trên chăn đơn, hùng hực khí thế, nồng nặc thẩm thấu tiến vào trong hơi thở ẩm áp, trong điện, tràn ngập mùi mồ hôi.

Dung Thiện co rúm hai vai không dám đi ra ngoài, Tịch Hề trốn ở dưới giường, trong lòng lo lắng vạn phần.

“Nếu không ra, đừng mơ còn sống mà rời đi”. Ngừ khí Huyền Hạo âm lãnh, mắt phượng tà nghệ quét qua mỗi góc ngách trong tấm điện, Dung Thiện không tự chủ thân thể lui về phía sau, hận không thể tìm một chỗ trốn đi.

Nữ tử co rút ở góc giường, trên người tình ý vẫn còn, trong hai mắt tràn đầy kinh hoàng.

Huyền Hạo liếc mắt, đôi mắt vô thần mà sắc bén: “Người tới!”

Xung quanh vùng lông mày của Tịch Hề cau lại, nếu lúc này mà lục soát, nàng đang mặc y phụ dạ hành, thân phận tất nhiên sẽ bị lộ ra ngoài, nàng cần thận hướng phía bình phong, nghiêng thân thể đứng lên, trong tay tung ra một chương, hướng phía Dung Thiện đẩy đi.

“A —— “

Nàng ta chie cảm thấy làn váy như bị vén lên, sợ đến nổi kêu to.

Bất đắc dĩ, Dung Thiện dù không cam lòng nhưng vẫn phải từ sau tấm bình phong đi ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta chôn trước ngực, đi tới trong điện kêu: “Gia”

“Ngươi tại sao lại ở đây?”

Dung Thiện khẽ nâng mi mắt lên, liếc nhìn nữ tử trên giường, nàng ta có khuôn mặt nhỏ nhắn, sắc mặt tái nhợt, kinh hoàng, nàng khẽ mím môi, tảng đá trong lòng được hạ xuống, luận về nhan sắc, nàng ta còn kém nàng vài phần. “Thiếp. . . chỉ muốn nhìn một chút, nhìn xem phu nhân tương lai có đáng đáp như thế nào?”

“Hồ nháo!” Huyền Hạo giọng mang tức giận, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ lo lắng: “Lui xuống đi!”

Dung Thiện đứng tại chỗ, tựa hồ cũng không chịu cất bước, Tịch Hề tỉ mỉ đem đoạn đối thoại của hai người thu vào trong tai, xem ra, lời mọi người nói về Dung Thiện không phải là không có lý, Huyền Hạo đối với nàng ta dung túng, thảo nào được sủng ái cho đến nay.

Hai mắt không cam lòng đảo qua nữ tử phía sau, Dung Thiện quyết cái miệng nhỏ nhắn, mặt đầy tức giận đi ra ngoài.

Trong tấm điện, lần thứ hai khôi phục lại sự yên tĩnh, Tịch Hề lúc này không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ bị phát hiện. Nữ tử ôm chặt chăn đơn lúc này thoáng giãn người ra, nhìn bóng lưng người trước mặt không nhúc nhích, nàng đứng dậy, tay dò xét, sau đó rơi vào đầu vai của Huyền Hạo : “Gia —— “

Cánh tay bị gạt ra, tim nàng đập mạnh và loạn nhịp, chỉ thấy đôi mắt hẩn lạnh lẽo : “Ngày mai, đem miếng lụa này giao cho người Hoàng đế phái tới, sau này, sẽ không còn chuyện của ngươi nữa”

Thấy hẩn đứng dậy muốn rời khỏi, nàng ta vội vàng nhặt y phục rơi vãi lên lưng tung che lấp. hai đầu gối của nàng quỳ trên giường, thân sắc thể ai: “Gia —— “

“Thiếp biết, bởi vì thiếp có thể chất đặc thù, hoàng thượng mới có thể đem thiếp tứ hôn cho người, mặc kệ gia tiếp nhận thiếp là vì hoàng mệnh hay vì thân thể của ngài, nếu thiếp đã đi tới Ngũ Nguyệt Minh, đã nghĩ cả đời sẽ ở cùng Gia. . .” Nữ tử lấy dũng khí đem những điều trong lòng nói ra, rũ hai mắt xuống, nhìn vào vết đỏ thắm trên tơ lụa trắng.

Huyền Hạo xuống giường, ngón tay thon dài đem vạt áo khép chặt lại: “Nếu đã biết thế, thì nên cố gắng quản tốt cái miệng của ngươi, nếu dám đi ra ngoài nói lung tung, ta liền trực tiếp đem ngươi ném ra khỏi Ngũ Nguyệt Minh”

Giọng nói ngoan lệ, không chút lưu tình, Tịch Hề nhú mày suy nghĩ, thể chất đặc thù trong miệng bọn họ, cùng với thân thể của Huyền Hạo có quan hệ như thế nào?

Tiếng bước chân rời xa, cửa điện phanh một tiếng khép lại, chỉ lưu lại một người quanh quèo.

Nữ tay hai tay ôm người, lưng dựa sát vào tường, Tịch Hề trốn dưới giường, chỉ nghe được bên trên truyền tới tiếng khóc nỉ non, từng âm thanh tràn đầy đau thương, kéo dài không tiêu tan.

Từ chi đầu đón khổ sở, thật vất vả đợi nàng ta khóc mệt, Tịch Hề mới có cơ hội chui từ dưới giường ra, cước bộ nhẹ nhàng giẫm lên thảm thảm, khi chui ra khỏi cái giường, nàng không khỏi quay lại nhìn.

Nàng ta mặt mày thanh tú, trên mặt lệ còn vương, mái tóc che khuất hơn nửa gò má, nhìn không rõ lắm, áo ngủ bằng gấm phủ trên người, tay có vài vết đỏ hồng, nàng chỉ nhìn một cái, sau đó xoay người rời đi. Tường cao trong vườn, ánh trăng sáng sủa chiếu vào có chút trở ngại, mặt nàng đang mang khăn che mặt đen, gương mặt nhỏ nhắn có chút trầm trọng, vừa mới trải qua chuyện kia, nàng càng kiên định ý nghĩ muốn mau chóng rời khỏi Ngũ

Nguyệt Minh.

Nữ nhân phải dựa vào nam nhân, thực sự là đáng buồn.

Thay y phục dạ hành ra, nàng đi thẳng đến Đông Uyển.

Đưa tay đẩy cửa viện ra, chân còn chưa bước vào, liền dừng lại, cách đó không xa, một nam tử bạch y tuyết trắng, thân ảnh cao lớn đứng dưới tàng cây mai nở rộ, hai màu sắc hòa vào nhau, làm cho đôi mắt nàng có chút đau đớn. Tịch Hề đứng giữa cửa, tùy ý để cho gió lạnh thổi vào người.

...

“Vì sao, ngươi thích quần áo màu trắng?”

“Sạch sẽ, ta muốn sạch sẽ.”

“VẬY... Lẽ nào ngươi không sạch sẽ sao?”

“Ta rất dơ...”

Một đoạn đối thoại bỗng nhiên xộc vào trong trí nhớ của nàng, nàng không biết người nói ra lời này là ai, đưa tay vỗ trán, nhưng, giống như nàng đã bỏ sót điều gì đó. . .

Có thể, ở một nơi rất xa, nàng thực sự không nhớ được rất nhiều chuyện. . .

Nam tử bóng lưng tịch liêu, cầm hơi gương lên, đứng dưới tàng mai, khuôn mặt tuấn tú tà mị có vẻ an tĩnh, ánh trăng thừa thốt, xuyên thấu qua tán mai như những ánh sao, tầng tầng lớp lớp nhuộm trắng bờ vĩa hẻm. Cánh hoa mai đỏ run rẩy, theo gió mà rơi, nam tử có chút lưu luyến, đưa tay ra đón lấy.

Hắn xoay người lại, bàn tay vung ra, nét mặt tươi cười, mở miệng nói: “Đi đâu?”

Tịch Hề bước vào trong vương, khoe miệng cong lên: “Ngực chút chút phiền muộn, đi ra ngoài một chút”

Một mùi Long diên hương xông vào trong mũi, nàng khẽ tựa đầu vào bờ vai của Huyền Hạo, bàn tay khẽ vuốt tóc đen của nàng, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng: “Nàng không vui?”

Hai mắt Tịch Hề nhắm lại, gò má cọ cọ, thuận miệng nói: “Không có”

Huyền Hạo cười ra tiếng, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, sau đó nắm tay nàng đi vào trong điện.

Bước chân của nàng do dự: “Gia, lúc này, người nên ở Đông Cung”

Bước chân Huyền Hạo cùng dờ trên thềm đá, cũng không quay đầu lại mà hỏi: “Nàng là muốn đem ta đẩy trở về sao?”

Tay rời khỏi giữa không trung, đầu ngón tay chạm vào nhau, mắt thấy sẽ xa cách, Tịch Hề đưa mắt nhìn về phía trước, hắn bước một bước dài, đem bàn tay nàng cầm chặt lấy, đi về phía trước.

Môi mòng khẽ cười, hai người song song bước vào nội điện.

Một trận ám áp kéo tới, Huyền Hạo đứng trước mặt nàng, hắn không rõ nàng có chỗ gì tốt, nhưng loại cảm giác này khiến cho người ta cảm thấy an lòng, muốn bỏ cũng không được.

Hôm sau, lúc tỉnh lại, bên cạnh đã lạnh lẽo.

Tịch Linh đứng ở bên ngoài, thấy nàng tỉnh lại, cảm y phục đi tới: “Tịch Hề, mới vừa rồi có người tới nói, hôm nay là ngày đầu tiên phu nhân vào cửa, phạm là những thị thiếp trong nội uyển cần phải đến thỉnh an”

Mặc y phục vào, Tịch Hề thuận miệng hỏi: “Gia đâu?”

“Gia sáng sớm đã tỉnh dậy, hình như là đi cùng với tân phu nhân tới hành lễ với Lão Thái Quân, Gia có dặn dò, nếu ngươi không khỏe thì có thể không cần phải đi, khỏi cần phải thỉnh an”. Lúc nàng đem áo khoác hoa lệ khoác lên đầu vai, Tịch Linh đem thất lưng thắt lại gọn gàng.

“Nếu đã là quy củ, không cần tránh né”. Tịch Hề sau khi chuẩn bị thỏa đáng, hướng phía đại sảnh đi.

Xa xa có thể nhìn thấy rất nhiều người ở trong đại sảnh, Huyền Hạo ngồi ở ghế chủ vị, bên cạnh hắn, là vị tân phu nhân mới tới.

Tịch Hề tiến lên, nàng là người đến trễ nhất, đơn giản liền đứng ở nơi gần cửa nhất.

Ngẩng đầu một cái, chỉ thấy tân phu nhân quần áo hoa mai đỏ sẫm, tóc búi cao, hai tay đặt trên đầu gối, kim phượng thêu trên y phục rực rỡ cao quý mà trang nhã, nhìn lại, khuôn mặt thanh tú, tuy có trang điểm, nhưng vẫn không thể che được vài phần mệt mỏi rã rời.

Tịch Hề hai mắt híp lại, trong lòng kinh hãi.

Mạn Dao...

Nàng thiếu chút nữa hô ra miệng, hàm răng cắn chặt, thế nhưng, cái tên vô ý thức xông tới, là ai? Nàng hoàn toàn không nhớ ra được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Bức Bách

Các thị thiếp đồng loạt hành lễ, thái độ nàng khiêm nhường, tươi cười rạng rỡ.

Dung Thiện tay nâng lên ly trà thơm, cùng với Tịch Hề tiến lên.

Nàng nhìn về phía hai người, tầm mắt tự nhiên lướt qua, dường như cũng không biết Tịch Hề:

“Hai vị muội muội, xin đứng lên”

“Tỷ tỷ, đêm qua ngủ có ngon giấc không?”

Dung Thiện tay cầm chén trà tươi cười hỏi rồi nhẹ nhàng đặt vào khay. Tịch Hề liếc xéo tầm mắt vừa đủ nhìn Dung Thiện, nàng ta quả thực lớn mật tới qua rõ ràng xông vào Đông Cung, hôm nay lại giống như là không có việc gì, đối với phu nhân cũng không kiêng dè, né tránh ngược lại còn hỏi thăm thăm như vậy.

Nàng ta lộ vẻ mặt lúng túng, nhớ đến cảnh hôm qua sắc mặt tự động phai nhạt xuống.

Huyền Hạo nhấp một ngụm trà, cũng không nói chuyện, đặt ly trà xuống cố tình dùng chút lực.

“Phanh”

Dung Thiện không cam lòng thu lại, thấy không khí diễn ra có chút bí bách, khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhân vội nâng lên cười:

“Đa tạ muội muội quan tâm, đêm qua ta ngủ rất ngon”

Dung Thiện bật ra tiếng hừ lạnh, sắc mặt tối tăm, thỉnh an đã xong mọi người rồi rút cáo từ lần lượt ra về.

“Tịch Hề”

Dung Thiện mấy bước đã đuổi kịp chặng đường nàng, trên mặt đầy ý cười,:

“Ta dám đoán chừng, phu nhân đêm qua ngủ không được ngon”

“Vì sao?”

Nàng làm bộ kinh ngạc, biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Hôm qua ta lên vào Đông Cung, Gia đối với nàng ta không hề dịu dàng, ta tận mắt chứng kiến bộ dạng uất ức của nàng ta, thế nào cũng có sóng gió”

Dung Thiện đắc ý nói với Tịch Hề:

“Dù sao ta cũng không sợ nàng ta, danh nghĩa phu nhân hiện tại cũng chỉ là cái vỏ mà thôi”

Tịch Hề không nghĩ Dung Thiện lại mang chuyện tối qua ra kể cho mình nghe, nhưng rõ ràng tối qua bộ dáng của Dung Thiện rõ ràng đang tìm kiếm vật gì.

“Dù gì nàng ta cũng là do Hoàng Thượng gả đàng hoàng, cũng là chính thất, chúng ta cũng nên cẩn thận một chút”

Dung Thiện lộ rõ vẻ mặt khinh thường, nóng nảy:

“Sợ cái gì? Đã vào Ngũ Nguyệt Minh rồi thì cho dù thiên kim nhà ai đi nữa cũng không sợ”

Tịch Hề cúi đầu, sau lưng Dung Thiện có chỗ dựa vững chắc nên nàng ta tha hồ làm bừa, không cần lo sợ.

Hôm nay là ngày Ngũ Nguyệt Minh có nữ chủ nhân, sau khi màn đêm buông xuống không khí rất náo nhiệt, Lão Thái Quân giao cho người chuẩn bị yến tiệc hoành tráng.

Sau khi chuẩn bị xong, nàng chuẩn bị bước ra cửa, lại nghe được âm thanh từ xa truyền đến, Tịch Hề vội vàng dừng chân, quay sang nói với Tích Linh:

“Tích Linh ngươi ra ngoài trước chờ ta một chút”

“Ừ”

Tích Linh không chút nghi ngờ bước ra ngoài, tiện tay đóng cửa.

Tịch Hề xoay người sang chỗ khác, Lộ Thánh Tước đang đứng sau lưng, nàng sợ ý một chút hấn đã xoay người nắm chặt cảm nàng, khiến nàng ngửa ngược ra sau:

“Cửu ca”

Vì ngửa ra sau, thanh âm trầm xuống:

“Đã lâu như vậy? Vì sao vẫn chưa tìm được danh sách”

Tịch Hề cảm thấy tim chùng xuống một nhịp:

“Là vì ta không có cơ hội, chưa cần thiết phải xuống tay”

Lộ Thánh Tước ép nàng đồng thời tiến lên một bước, Tịch Hề bất đắc dĩ phải lùi ra phía sau.

“Vì sao phải tránh?”

Đôi mắt sắc bén liếc nhìn thấy được sự tránh né của Tịch Hề, một tay nắm ở cảm, bàn tay còn lại đưa ra xoay mặt khiến nàng nhìn hướng hấn.

“Đừng nói với ta nàng đã có cảm tình với hấn”

“Không có”

Nàng thuận miệng chối bỏ, con ngươi sáng lên che lấp sự lúng túng ban nãy.

“Tốt nhất là không có”

Năm ngón tay thon dài không chút lưu tình đặt ở cổ nàng dùng sức, khiến Tịch Hề hít thở khó khăn, cả cơ thể không thể không theo tay hấn mà nhón lên theo. Cánh tay dài thu lại, con ngươi thâm thúy tiến đến bên Tịch Hề, hơi thở lạnh như băng phả trên gương mặt nhỏ nhắn:

“Nên nhớ, ta đã trăm phương ngàn kế mới có thể đưa nàng vào Ngũ Nguyệt Minh là vì mục đích gì?”

Con ngươi co lại, nuốt xuống từng âm thanh, hô hấp vì thế mà trở nên khó khăn:

“Ta không dám quên”

Thân thể bị hất ra, bả vai đụng vào góc cửa sổ, Lộ Thánh Tước từng bước từng bước một ép sát nàng, thân hình cao lớn khiến thân thể nhỏ nhắn bị bao chặt lại:

“Trong vòng mười ngày, cần phải trộm được danh sách bằng không nàng về nhật xác hấn đi là vừa”

Ánh mắt lóe lên sự kinh hoàng. Tịch Hề giờ hai cánh tay nắm chặt khung cửa sổ từ từ đứng lên:

“Hấn ra sao?”

“Hoạt Tử Nhân, nếu đến lúc đó nàng không trộm được danh sách đến thì” (Hoạt tử nhân: người đàn độn, người vô dụng)

Liếc nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt đi vì câu nói của mình, Lộ Thánh Tước thoáng lộ nét mặt phức tạp, nhưng vì vật cần tìm, không thể không ép nàng.

“Hoạt Tử Nhân...”

Thanh âm của Tịch Hề lập đi lập lại, nàng quay lưng, lấy tay áo lau nhẹ trên mặt:

“Đã biết”

Thời gian là mười ngày, trong vòng mười ngày dù cho phải chết nàng cũng phải mang cho bằng được danh sách rời khỏi Ngũ Nguyệt Minh.

Lộ Thánh Tước không nói một tiếng lặng lẽ biến mất trong bóng tối, đến khi Tích Linh bên ngoài thức giấc, Tịch Hề mới bắt đầu lấy lại tinh thần, màn đêm đã buông xuống, dạ tiệc đã bắt đầu.

Đôi mắt rũ xuống liếc nhìn dưới chân, tầm mắt vừa định nâng lên ngay lập tức rơi trên mặt đất, nàng không nhúc nhích, trên tấm thảm lông mềm mại, lưu lại rất rõ từng dấu chân của Cửu Ca từng dấu một, liên tiếp thành một đường, cuối cùng hòa vào bóng đêm biến mất.

Tịch hề cả kinh, Cửu Ca thế nào mà lại không cẩn thận?

“Tịch Hề chuẩn bị xong chưa? Ta vào đó”

“Tích Linh”

Tịch Hề lật đật nói chặn lại không cho Tích Linh vào:

“Ngươi ở bên ngoài, ta lập tức ra”

Một tay móc khăn giấu trong tay áo, nàng vội vàng quỳ xuống lau đi vết chân, vết chân màu trắng dính bột, hiển nhiên là có người cố ý, trên trán nàng mồ hôi chảy thành dòng, chẳng lẽ... đối phương muốn đối phó Cửu Ca?

Không kịp nghĩ, nàng cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, thận trọng xử lý vết chân, đầu vào đẩy rồi mới nhét lại khăn tay vào áo.

Ngoài cửa sổ, liên tiếp truyền đến rất nhiều tiếng bước chân vội vã, nàng nhiu mày, bỗng nghe Tích Linh mở miệng:

“Thủ vệ đại ca, bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?”

“Toàn bộ những ai sống trong viện không được đi ra ngoài, đây là lệnh của Gia”

“Nhưng không phải đang có dạ tiệc sao?”

Tích Linh không hiểu, hỏi lại.

“Đã hủy bỏ”

Một tên nhện không được vung tay xuống, cây đuốc sáng trưng chiếu lên cửa sổ, vô cùng nóng tỏa ra ánh sáng rực như ban ngày:

“Lui về, tốt nhất nên ngồi im ở trong phòng”

Tịch Hề ngoảnh nhìn bốn phía, xác định những dấu chân kia đã được xử lý sạch sẽ hô hấp mới buông lỏng một chút, bên trong phòng, không hề được báo động trước phát ra tiếng ken két, nàng giặt mình, quay đầu lại:

“Cửu ca”

Lộ Thánh Tước không biết lúc nào đã đứng sau lưng, có chút chật vật, hơi thở không yên:

“Ta bị phát hiện”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trái Tim Một Mỏi

Thân ảnh cao to hướng phía nàng ngã xuống, Tịch Hề vươn hai tay nâng lên: “Huynh làm sao vậy?”

Lòng bàn tay chạm đến một nơi, ướt sũng, Lộ Thánh Tước đem huyết vị che lại, tạm thời cầm máu: “Mau nghĩ biện pháp đem ta ra khỏi Ngũ Nguyệt Minh, lục soát một ngày, chúng ta ai cũng không thể trốn thoát”

Tịch Hề đen hấn đến bàn, chân không cẩn thận đá phải cái ghế.

“Tịch chủ tử ——”

“Tích Linh, nếu yến tiệc đã hủy, vậy ta đi nghỉ sớm, người xuống trước đi”. Nàng mở miệng trước, nhằm ngăn cản Tích Linh đẩy cửa đi vào.

“Vâng”

“Cửu ca, như thế này thật không có biện pháp”. Tích Hề tìm một bộ quần áo, cẩn thận băng bó vết thương trên cánh tay hấn: “Huynh xem tình hình bên ngoài, hấn sẽ rất nhanh lục soát đến đây”

Đèn đuốc sáng trưng, tuy cách một bức tường nhưng vẫn cảm nhận được ánh lửa nóng rực, cánh tay Lộ Thánh Tước lạnh như băng: “Không thể liều mạng, nội trong một canh giờ, võ công của ta sẽ mất hết”

Tích Hề kinh hoàng, vội vã bung tới một chậu nước trong, đem vết máu dính trên tay rửa sạch: “Cửu ca làm việc luôn thận trọng, hôm nay sao lại gây ra chuyện này?”

“Hôm qua một đêm phong lưu, đều nói không được gần nữ sắc, lời này quả nhiên không sai” Lộ Thánh Tước thấy nàng cẩn thận lau chùi bàn tay của mình, giọng nhạo báng: “Muội tin không?”

Tích Hề ghé mắt, tình thế khẩn cấp, không có tâm tư vui đùa cùng hấn: “Huynh xoay người sang chỗ khác”

“Làm cái gì?”

Quần áo trắng noãn vì vừa nãy nâng Lộ Thánh Tước mà loang lổ vết máu, Tích Hề cầm một bộ quần áo sạch sẽ: “Nhanh lên một chút”

“Cứ như vậy thay đồ đi, cơ thể nữ nhân ta cũng thấy nhiều rồi, còn không phải đều giống nhau?” Lộ Thánh Tước máu đã ngừng, nhưng thân thể vẫn hư nhược như trước.

Ngoài điện, tiếng bước chân ùn ùn kéo đến, càng lúc càng rõ, bầu trời tối đen bỗng chốc bị chiếu sáng, ánh sáng mạnh mẽ, như muốn xé tầng sa mỏng kia xuống.

“Gia!” Thủ vệ bên ngoài quỳ xuống hành lễ.

Tích Hề tim đập nhanh và loạn nhịp, vung tay lên, đem ánh sáng trong phòng tắt đi, Lộ Thánh Tước thận trọng, trong bóng tối, thực sự không tìm được chỗ trốn.

Huyền Hạo đi tới trước cửa điện: “Tối nay sẽ có một hồi ác chiến, phân phó trên dưới, nghiêm túc phòng bị”

“Vâng!”

Hồ hấp căng thẳng, thân hình cao lớn ở trước cửa điện, bóng người màu đen như bóng ma, hấn tới gần, âm thanh trầm thấp: “Tích Hề ——”

Bên trong vẫn không có tiếng đáp, hấn đưa tay đặt lên cửa, cố sức đẩy ra.

“Gia ——” Tích Hề đột ngột mở miệng, trong âm thanh huyền ảo, chậm rãi uyển chuyển nói: “Thiếp có chút không khỏe, nên muốn nghỉ sớm một chút”

“Thắp đèn” Huyền Hạo ra lệnh, trong giọng nói không đoán được hi vọng, bên trong phòng, bỗng chốc sáng trưng, đưa mắt nhìn lại, màn sa màu trắng rủ xuống mặt đất, che khuất kiêu diễm bên trong.

Tích Hề bất đắc dĩ, cẩn thận xúc chắn, đem đầu lộ ra ngoài.

“Tối nay bên trong uyển không ổn, nghỉ sớm cũng tốt”. Huyền Hạo đi tới phía trước, Tích Hề hai tay nắm góc chắn không tự giác nắm chặt lại, ngực khản trương, hấn đứng trước giường hơn ba bước, đôi mắt nhìn về phía sau nàng. Bàn tay chậm rãi hạ xuống thắt lưng: “Nếu như vậy, ta cũng nên đi ngủ”

Nàng khẽ cắn răng, người trốn sau tấm màn sa hai vai không tự chủ mà run rẩy, sau đó mở miệng nói: “Gia, thân thể thiếp hôm nay không khỏe. . .”

“Tích Hề, nàng có việc gạt ta?” Ánh mắt hấn toát ra vẻ tà mị, nhìn chăm chăm nàng, nghe giọng của nàng, hơn phân nửa đã đoán ra đáp án, nhưng vẫn muốn nàng tự mình nói ra.

Nàng không chút nghĩ ngợi, quyết tuyệt vận phần, cúi đầu: “Thiếp chẳng qua là cảm thấy, tân phu nhân mới đến Ngũ Nguyệt Minh, thiếp không thể cứ thế mà hàng đêm bám lấy Gia không tha”

Thắt lưng rơi vào lòng bàn tay, trên đó thêu những hình hoa văn kỳ lạ, dị dạng mà tịch liêu, Huyền Hạo nắm chặt, thắt lưng hiện ra nếp nhăn, ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch. Môi mím khẽ nhếch lên, sau đó, hấn thu hồi động tác, liền mạch lưu loát mang thắt lưng vào, đi tới.

Tích Hề khản trương, hai tay không dám cố sức, sợ không cẩn thận đem màn sa kéo xuống, lộ ra phong cảnh bên trong.

“Tích Hề, nàng cũng biết, nàng đang nói cái gì?” Hấn khẽ giương cằm lên, khuôn mặt cương quyết.

Cô ngẩng đầu nhìn hấn, đôi môi khô khốc: “Thiếp biết”

“Không hối hận?” Đôi mắt hần sâu như biển, đột nhiên trầm xuống.

Tịch Hề chợt cảm thấy ngực nổ một tiếng lớn, mấy phần khổ sở, trong tâm không rõ vì sao lại đau đớn, cứ như vậy lan tới toàn thân, nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hần, dứt khoát mở miệng: “Không hối hận”

Âm cuối, run rẩy, chậm rãi từng chút một, thủy chung không tìm được nơi dừng lại.

“Tốt!” Huyền Hạo nói một chữ, đồng thời, tiếng nổ lép bép của ngọn nến vang lên, sáp nến nóng rực chảy xuống, nàng đột nhiên nhìn thấy ánh mắt hung ác nham hiểm của hần, người từ từ tiến lên, Tịch Hề phòng bị trừng lớn hai mắt, như lâm đại địch.

Một đôi bàn tay, đưa tới trước sa mạn, đem hai vai của nàng nắm lại.

Về mặt Huyền Hạo lo lắng, nàng núp sau tấm sa mạn trắng, không mặc tằm y, mười ngón tay thu chặt, vết thương chưa hết hần bị động tác của hần mà đau nhói: “Gia?”

Đến tình trạng này, chỉ cần Huyền Hạo đem mạn sa xốc lên, nàng và Cửu ca liền xong đời, một đôi tay yếu đuối, miễn cưỡng không thể đem thân thể to lớn của hần che hết, lại không ngăn cản được hoài nghi của Huyền Hạo. Tịch Hề không còn cách nào, người tính không bằng trời tính, nếu quả thật như vậy, nàng chỉ có thể nhận mệnh.

Bàn tay trên đầu vai nàng buông ra, nhưng không thu hồi lại, tay như muốn đem màn trướng xốc lên.

Tịch Hề vô thức ép chặt, ánh mắt khẩn thiết, nhẹ giọng mở miệng: “Gia, người tin tưởng thiếp sao?”

Huyền Hạo đứng trên cao nhìn, trong mắt có chút đau đớn.

Thấy hần không mở miệng, Tịch Hề cắn môi dưới, hàm răng khế mở, thanh âm khô nứt, hơi cấp bách: “Ở lại bên cạnh người, vĩnh viễn, Gia, người tin thiếp một lần không được sao?”

“Nàng muốn ta tin cái gì?”

“Trở lại Đông Cung, tối nay, không ở lại đây”. Trong mắt Tịch Hề mơ hồ không rõ, không biết là bởi vì khẩn trương, hay là do chính nàng không hiểu rõ lòng mình.

Bàn tay đưa ra, rốt cục thu về.

Cả người Tịch Hề buông lỏng, thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất.

Nàng cũng không chắc lắm, hết lần này tới lần khác hi vọng xa vời, Huyền Hạo dĩ nhiên đáp ứng rồi?

Lo lắng trong lòng hạ xuống, nhưng vì sao trong lòng không cảm thấy vui vẻ? Trái lại, càng trầm trọng nặng nề, ép nàng tới mức thở không nổi.

Hần, cùng nàng, sớm đã cách biệt, nàng mang ý đồ tiếp cận hần, kết cục cũng chỉ là tan rã.

Ở lại bên cạnh người, vĩnh viễn. . .

Khi thốt ra những lời này, nàng biết, nàng sẽ không thực hiện được, vĩnh viễn không có khả năng.

Huyền Hạo xoay người sang chỗ khác, mỗi một bước, Tịch Hề cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ càng xa, mặc dù gần như thế, muốn một chút hơi ấm, sao lại khó khăn đến vậy?

Bước chân cứng rắn, đi không xa lắm, quay lại, mắt phượng nhú lại, bước chân lui về phía sau, chỉ cảm thấy trên cái mền mềm mại, có một vết máu, đỏ rực như lửa thiêu đốt.

Tin tưởng?

Hần hừ lạnh một tiếng, bàn tay nắm chặt, tuần nhan chuyển lạnh, nắm chặt quả đấm, sai bước ra khỏi tầm điện.

Hai tay Tịch Hề lúc này mới buông ra, cả người ngã về sau, đem quần áo dính máu nhét dưới giường, bởi vì không kịp thay tằm y, người nàng chỉ mặc một cái yếm. Tận tay đem áo ngủ bằng gấm che trước ngực, che phủ người, Lộ Thánh Tước đơn giản đem thân thể động một chút: “May mắn, tránh được một kiếp”

“Không phải” Giữa hai hàng lông mày Tịch Hề càng nhíu chặt hơn, nàng co đầu gối lại, khuôn mặt ngưng trọng: “Chúng ta phải nghĩ một sách lược vẹn toàn, hần, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua như thế”

Mặc kệ Huyền Hạo vừa rồi là chân tình hoặc giả ý, nhưng nàng từ lâu vẫn giữ lại một chút tính toán nhỏ, Tịch Hề tựa đầu trên thành giường, không khỏi vì mình mà cảm thấy mấy phần bi ai, thực sự mệt mỏi quá. . .

Chương 41: Không Tìm Thấy

Cửa điện đóng chặt lại, tấm lụa trắng bên cửa sổ bị gió thổi nhẹ bay lên, một giọt máu đỏ thẫm, nhìn đến chói mắt. Tịch Hề đem cầm chông trên đầu gối, tìm đập mạnh và loạn cả nhịp.

“Lúc này, bên ngoài có thể bị bao bọc chặt chẽ, huynh làm thế nào thoát thân?”

Dựa theo tính tình Huyền Hạo, không vạch trần tại chỗ đã là ngoài dự đoán.

“Chờ công lực ta khôi phục, tự sẽ có cách thoát thân, hần ta đã sinh nghi, người nên lo lắng lúc này là muội”

Đường Thánh Tước tựa vai lên vách tường, gương mặt tuấn tú dưới mặt nạ tái nhợt, mạch đập yếu ớt.

“Không lấy được danh sách, ta sẽ không rời khỏi đây”

Lời nói kiên định, khoảnh khắc Huyền Hạo buông lỏng tay, ít ra trước mắt vẫn có con đường sống.

“Đem hương đi đốt”

Nghĩ ngợi một chút, thể lực từ từ khôi phục, Đường Thánh Tước từ trong tay áo lấy ra một bọc hương liệu màu tím đưa đến tay Tịch Hề.

“Đây là cái gì?”

“Muội không cần biết, cứ đốt là được”

Nam nhân hạ giọng phân phó, hai mắt tùy ý khép hờ vẫn là nghĩ ngợi dường sức.

Hương thơm bay từ trong lò Tử Kim tràn đầy khắp phòng, Tịch Hề đẩy nhẹ cửa sổ ra một khe hở, gió mát bên ngoài đánh tới, đem mùi hương ra ngoài.

Hàn phong nổi đến, Tịch Hề mở cửa điện, bên ngoài thủ vệ canh giữ sừng sốt, sắc mặt lập tức khản trương.

“Tịch chủ tử”

Bộ mặt nàng kinh hoàng, quần áo ngủ rộng trên người phù xuống đôi vai, bị một bàn tay nhỏ bé níu chặt lại, bước đi lao đảo, Tịch Hề lao ra đại điện, tay còn lại giữ chặt đầu, chưa tỉnh táo:

“Có thích khách”

Thủ vệ nghe nói, lập tức vung tay lên:

“Các người canh giữ tại chỗ, còn lại theo ta, cho dù hần có cánh cũng không thể bay nổi”

Tịch Hề giả bộ khiếp sợ, đứng bên cạnh đám thị vệ phóng tầm mắt ra xung quanh, cả Đông Uyển đã bị bao bọc, Huyền Hạo mặc dù đã rời khỏi, nhưng để lại một nửa thủ vệ canh giữ tại đây, trong lòng nàng trấn an cảm xúc, may là Cửu Ca đốt nén hương này, nếu không e là tài giỏi thế nào cũng không thoát được.

Thủ hạ tìm kiếm trong điện một hồi, lò hương bên trong vẫn cứ tỏa ra một hương thơm mờ mờ cả phòng.

Dẫn đầu đám thủ vệ, vung tay lên hạ lệnh:

“Tiếp tục lục soát, một chỗ cũng không được bỏ qua”

Hần bỏ lại câu nói đi đến bên cạnh Tịch Hề, cung kính hỏi:

“Thưa Tịch chủ tử, người thấy thích khách ở đâu?”

“Đang ở bên trong”

Tịch Hề chỉ vào trong phòng, không dám tiến lên.

“Mới vừa rồi có hai người nam nhân, thích khách lúc này mới thả ta ra ngoài”

Thủ vệ ngấm nghĩ chốc lát, hai mắt sáng lên, hần cấp tốc chạy ra hướng vườn, lớn tiếng ra lệnh

“Mau, có thể còn chưa chạy khỏi Ngũ Nguyệt Minh, mau đuổi theo”

Hơn phân nửa thủ vệ rời khỏi, số còn lại vẫn ở lại Đông Uyển lục soát, Tịch Hề đi bộ đến nội hoa viên, hoa hải đường đã nở, cánh hoa mảnh mai kiêu diễm, vài ba cánh rơi trên vai nàng, số còn lại theo gió rơi trong không trung mượn sức gió uốn lượn vài đường rồi lặng lẽ tiếp đất. Bóng lưng nam nhân không chút do dự rời đi, giống như cánh hoa kia, rõ ràng mà kiên định.

“Tịch chủ tử”

Nha hoàn gác đêm ở bên ngoài Đông Cung lộ vẻ khó xử. Vừa lên tiếng đã đến trước mặt nàng

“Gia ở đây sao?”

Nàng gương mặt nóng này, hai tay dò vào đầu.

Một nha hoàn nhẹ nâng khoe miệng, đem thân thể ngăn trước mặt nàng:

“Tịch chủ tử, gia sớm đã nổi giận đừng đừng trở lại, chi là ...”

“Chi là cái gì?”

“Gia phân phó, ai cũng không được vào”

Nha hoàn rũ đầu, chỉ sợ chọc giận chủ nhân, Tịch Hề nghe nói xong lập tức phát tay đẩy hai nha hoàn bên cạnh ra, nắm chặt làn váy xông vào.

“Tịch chủ tử”

Hai nha hoàn không nghĩ tới nàng sẽ có hành động như vậy, hơi ngẩn người rồi lập tức đuổi theo. Nàng đã rất vất vả mới có được lòng tin của hắn, không thể cứ như vậy mà bị hủy đi.

Tịch Hề bước nhanh đến cửa Đông Cung, bước lên từng bậc tam cấp, tiếng bước chân trong đêm giẫm lên nền đá vang vọng, bàn tay đẩy cửa điện mở ra kết một tiếng, bên trong yên tĩnh, nàng vẻ mặt vui mừng, ngẩng đầu lên.

Hai chân cứng rắn ngưng lại, hai tay không tự chủ nắm chặt làn váy, bên trong, sau ánh nến kia lộ ra gương mặt nữ nhân thanh tú, nữ nhân khoát trên người chiếc áo ngủ, hai vai co rúm cuộn lại bên trong, nhìn thấy Tịch Hề tựa hồ kinh hãi:

“Muội muội”

Môi nàng bắt chợt khô đắng, nhẹ nuốt xuống âm thanh, mở miệng nói: “Phu nhân, thần thiếp muốn gặp Gia một lát”

Cảnh Sát nghe vậy, bước chân xuống, cẩn thận đem cửa điện sau lưng đóng chặt lại:

“Muội muội, người làm gì mà chọc giận Gia? Vừa về tới Đông Cung sắc mặt Gia không tốt, còn phân phó cho nha hoàn ngăn người không cho vào Đông Cung”

Tịch Hề giật mình, mắt hạnh trợn lên hoảng hốt:

“Tỷ tỷ lời người nói là thật sao?”

Cảnh Sát thấy bốn bề vắng lặng một tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh:

“Nếu không phải như vậy người tạm thời về trước đi, hôm nay Gia đang nổi nóng, ta sẽ thay người đi khuyên bảo người”

Tịch Hề cắn khoe miệng cũng không nói lời nào? Hành lang hun hút, ánh trăng ánh vào mặt nàng, hàng mi dày rậm dưới ánh trăng phản chiếu hình nửa chiếc quạt, Cửu Ca cho nàng thời gian mười ngày, nàng không có dư thừa tinh lực để mà lãng phí.

Chuyện hôm nay, nàng phải giải quyết dứt khoát để lấy lại lòng tin của Huyền Hạo, muốn có được danh sách thì không được để hắn hoài nghi.

“Phu nhân, ta có chuyện rất quan trọng muốn gặp Gia”

“Nhưng...”

Cảnh Sát tình thế hơi khó xử, cực kì do dự.

Tịch Hề nắm chặt tay tạo thành quyền, thừa dịp nàng ta chưa kịp chuẩn bị đã tới trước cửa điện, đập tay lên không chút lưu tình:

“Gia, ngài mở cửa ra đi”

Tiếng gõ cửa dồn dập mang không gian yên tĩnh phá vỡ, Cảnh Sát cuống quýt đuổi theo, hai tay kéo nằng:

“Muội muội, người mau trở về đi... Gia người...”

“Cảnh Sát”

Một thanh âm vang lên không nhanh không chậm xuyên qua khe cửa hẹp truyền đến, hai người đều ngẩn ra:

“Gia”

“Đi ra ngoài lâu như vậy không muốn trở về phòng sao?”

Cảnh Sát mặt mũi tái nhợt, kéo hai tay Tịch Hề xuống, đầu cũng không dám nâng lên.

Tịch Hề nghe Huyền Hạo mở miệng, lúc này tiếp tục dùng bàn tay nhỏ bé đánh vào cửa điện:

“Gia, thần thiếp có lời...”

“Phanh”

Một câu nói chưa nói xong, liền nghe được một tiếng va đập từ cửa truyền đến, cửa mở ra, nương theo ánh đèn còn có con giận của Huyền Hạo còn sót lại chưa tan:

“Ai để người tiến vào?”

“Là thần thiếp tự ý xông vào”

Cảnh Sắc liếc đến Tịch Hề lắc đầu một cái tỏ ý nàng đừng chọc giận Huyền Hạo, còn chưa kịp mở miệng khuyên bảo, bên trong lại lần nữa truyền ra lời nói lạnh lẽo như băng:

“Hoặc là nàng đi vào, hoặc là theo nàng ta đứng bên ngoài”

Từ đầu đến cuối, Huyền Hạo cũng không thêm nói với Tịch Hề một câu, rõ ràng hẩn hiện tại cũng không muốn gặp nàng.

Cảnh Sắc nhìn Tịch hề, nàng thấy vậy môi mím khẽ nâng:

“Làm liên lụy đến phu nhân và người, thần thiếp ở nơi này tiếp tục đợi, phu nhân người nhanh vào trong đi”

“Người trở về Đông Uyển trước đi, Gia nhất thời tức giận...”

Cảnh Sắc khuyên bảo lần nữa, đổi lại chỉ là cái lắc đầu của Tịch Hề, thái độ kiên quyết:

“Gia nếu không muốn gặp thần thiếp, thần thiếp sẽ đứng ở đây một bước cũng không đi”

Cảnh Sắc bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, chỉ sợ Huyền Hạo nổi giận đánh đập cửa điện đi vào.

Gió mát thổi đến, mãnh liệt đập nhẹ vào người, giống như đao kiếm sắc bén đánh đến, thâm trầm một hồi, hơi nước kéo đến, một trận mưa như trút nước:

“Ba ba”

Hạt mưa dồn dập nện trên bàn đá xanh, đem bụi bẩn tẩy rửa sạch sẽ, mang theo màu xanh của lá cây gột rửa trả lại nguyên bản xanh thuần khiết, từng giọt rơi thấm vào đất.

Tịch Hề đứng dưới mái hiên, ăn mặc mỏng manh, hai vai gầy gao run lên từng cơn, bàn tay siết chặt hai vai, hướng cửa điện.

“Gia”

Mắt thấy bóng dáng co rút dưới trời mưa từ cửa sổ hiện lên rõ mồn một.

“Có vẻ trời muốn mưa”

“Nhiều chuyện”

Huyền hạo không nghỉ ngơi, thậm chí áo cũng không thay, hẩn tựa vào trước cửa, mái tóc đen dài phủ trên vai, môi mím lãnh khốc mím chặt lại.

“Thân thể nàng mỏng manh...”

Cảnh Sát thanh âm nhẹ nhàng, ngập ngừng rồi im bất.

Huyền Hạo liếc nàng một cái, chân dài nhẹ bước mấy cái đã đến trước bàn:

“Mọi việc nên suy nghĩ thật cẩn trọng rồi hãy mở miệng, nếu không hậu quả rất khó lường”

Hắn sớm đã nói, sùng hạnh của hắn, nàng không thể cự tuyệt.

Nếu ban đầu đã cự tuyệt, thì cũng không xứng được hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thoát Hiểm

Xi xào, xi xào

Bầu trời đêm, như bị xé rách, phân thành hai nửa. Tịch Hề núp ở góc tường, từng giọt mưa tí tách rơi xuống, rơi lên mặt giấy thấm.

Cảm giác lạnh như băng tràn ngập, trong phòng, lại cực kỳ ấm áp hòa thuận, ánh nến tuy rằng yếu ớt, nhưng trong mắt Tịch Hề vẫn tràn đầy ấm áp.

Huyền Hạo khẽ nhấp ly rượu, đôi môi làm một động tác ưu nhã tôn quý, chỉ là không nuốt xuống. Cảnh Sát ở bên cạnh, hai mắt thường thường lo âu liếc nhìn ra bên ngoài.

“Người đang nhìn cái gì?”

Nàng ta cầm bầu rượu, gạt mình, vội thu hồi tầm mắt: “Gia, cứ tiếp tục như thế, nàng sẽ bị bệnh đó”

Khóe môi lại nhấp một ngụm rượu, hai mắt ngạo ngễ: “Người lo lắng?”

Cảnh Sát không hiểu trong lời nói của hắn có ý gì, chỉ gạt đầu một cái: “Có thể nàng ấy không phải. . .”

“Cảnh Sát” Huyền Hạo chặn đứng lời nàng chưa kịp nói, ngón trỏ thon dài, ở trên ly rượu gõ gõ một cái: “Người khác thất sủng, đối với người mà nói, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao?”

“Gia, thiếp không dám nghĩ như vậy. . .”

“Thu hồi lại bộ dạng giả mù sa mưa của người đi”. Huyền Hạo lộ vẻ mặt khinh thường, xuyên qua ly rượu nhìn nàng ta: “Đừng nói với ta, vào Ngủ Nguyệt Minh, người đã chuẩn bị tâm lý không tranh không đoạt, an tâm sống cả đời”

Sắc mặt Cảnh Sát ửng đỏ, muốn mở miệng, đã thấy hắn đứng dậy, bóng dáng cao to đứng trước cửa sổ, xuyên thấu qua cánh cửa, mắt phượng như có như không nhìn ra bên ngoài.

Thân thể nhỏ bé, Tịch Hề núp ở góc tường, cả người co rúm run rẩy, loại cô tịch này, loại cảm giác này làm cho toàn thân nàng khó chịu. Đầu tựa vào trên thạch bích, cả người cảm giác muốn ngất xỉu, trong trí nhớ, một đoạn ký ức gần gũi lần thứ hai hiện lên.

“Nương. . .” Nàng gần như là nói mớ, khuôn mặt nhỏ nhắn khó chịu, ửng hồng như bị gió lạnh thổi.

Lửa, lửa thật là lớn, chỉ cần nhắm mắt lại, nàng có thể cảm nhận cái nhiệt độ nóng bức này.

Cửa điện, vô thanh vô thức mở ra, ống tay áo pháp phối, cước bộ gần như là cấp bách, hắn thật không ngờ, trong con người nàng lại có tính cách quật cường như vậy. Áo quần sạch sẽ, vì động tác ngồi xuống mà vạt áo trải dài trên mặt đất, bạch y trong nháy mắt dính nước mưa. Tịch Hề nhũn nhặn đôi mi thanh tú, nhìn giống như đang ngủ, mặt ửng đỏ như hoa đào, nhưng cũng không che giấu được sự mệt mỏi, làm cho người ta không khỏi cảm thấy thương xót.

Bàn tay đẩy mái tóc tán loạn trên trán nàng ra, lộ ra gương mặt nhỏ chùng cỡ bàn tay, Huyền Hạo muốn rút tay về, nhưng không nghĩ tới, hai gò má lạnh như băng của Tịch Hề dường như cảm thấy được độ ấm liên nhích lại gần. Thân thể hư nhược không xương ngã vào trong lòng ngực hắn, mặt nàng cọ vào đầu vai của hắn vài cái.

Động tác như thế, làm cho Huyền Hạo gạt cả mình, thậm chí, có chút lúng túng không biết làm gì.

Trong lòng một trận rung động, hắn đưa tay ôm lấy nàng, tóc nàng vì động tác của hắn mà khuynh tán trên đầu vai, đồng thời, phía sau gáy hiện lên vết đỏ hồng đập vào mắt. Huyền Hạo đem tóc nàng gạt ra, thấy rõ ràng năm dấu tay trên cổ, nhìn là biết người nắm rất cố sức. Khuôn mặt tuấn tú lạnh xuống, đôi mắt thâm trầm, Huyền Hạo không chút do dự ôm nàng vào trong người, nhanh chóng đi vào nội điện của Đông Cung.

“Gia ——“

Ngay lúc Tịch Hề mơ màng gọi hắn, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo.

“Bắt được người không?”

“Bẩm” Thủ vệ đầu lĩnh sắc mặt xám ngoắc quý dị “Bẩm Gia, trong phòng Tịch chủ tử không có một bóng người, thuộc hạ phái người đem toàn bộ khu vườn vây lại, nhưng vẫn không có người đi ra. Nhưng . . lúc Tịch chủ tử mở cửa, có nói rõ ràng, bên trong có thích khách”

Huyền Hạo ánh mắt hướng nữ tử nằm trên giường, nhớ tới vết bầm ở sau cô nàng, khuôn mặt tuấn tú càng phát ra vẻ lo lắng.

Nếu quả thật là có người, nàng lại bao che, nếu để hắn bắt được. . .

Tịch Hề ‘ưm’ một tiếng, lo lắng tỉnh lại, chiếc chăn mềm ấm đắp trên người, quần áo ướt khi nãy đã được thay ra, sắc mặt nàng hoảng hốt, đưa mắt nhìn xung quanh, lát sau mới kịp phản ứng.

“Gia” Nàng khẽ gọi, thanh âm hư vô. . .

“Nàng đã tỉnh?” Huyền Hạo bước vài bước tới trước giường, đôi mắt đen như mực gắt gao nhìn chặt nàng, chậm rãi ngồi vào chỗ của mình.

Mắt thấy một đạo bóng dáng to lớn đè xuống, sắc mặt nàng sợ hãi, đột nhiên kéo ống tay áo Huyền Hạo, cả người tiến vào trong ngực hắn. Huyền Hạo ngẩn ra, hai tay xuôi bên người không tự giác xoa phía sau đầu nàng.

“Gia ——“ Hai bàn tay Tịch Hề gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của hắn: “Làm ta sợ muốn chết”

“Xảy ra chuyện gì?” Huyền Hạo nói nhỏ, cầm đề trên đỉnh đầu nàng.

Tịch Hề cũng không ngần ngại đầu lên, dùng sức đem đầu vùi vào trong lòng ngực rộng lớn của hắn, mặc hắn dùng sức thế nào cũng không chịu ngẩng lên: “Mới vừa rồi, trong phòng có người, người đó ở trên giường. . .” Nàng mở to đôi mắt, tiếp tục nói: “Người nọ mang theo mặt nạ, còn giống như bị thương, lúc đó, hắn ở đằng sau bốp cổ thiếp, nếu thiếp không tìm cách báo Gia rồi đi, hắn nói, sẽ giết thiếp ngay tại chỗ”.

Phảng phất như vừa nhận được thông khỏ to lớn, nàng nghĩ tới mà sợ hãi, cảm giác được bàn tay đang ôm mình ngày càng chặt, nàng hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy tuấn nhan của hắn: “Mắt thấy Gia rồi đi, thiếp thiếu chút nữa hô lên. . .”

Bờ môi bị che lại, lời muốn nói ra, lại nuốt trở vào. . .

Hắn hôn lên mái đầu nàng, cũng không chú ý tới, động tác này, lại trở nên phá lệ nhu hòa.

Tịch Hề cúp mặt xuống, rất sợ Huyền Hạo còn có hoài nghi, ở trước mặt hắn, chỉ có nói thẳng ra: “Thế nhưng, thủ vệ lại không bắt được bọn họ”

“Nếu là ở trong điện, tại sao lại biến mất?”

Sắc mặt nàng chăm chú, nỗ lực nhớ lại: “Lúc đó, chỉ nhớ là người nọ đưa cho ta một nén nhang, đốt lên hương thơm bốn phía, hắn phân phó ta đi về phía trước không được quay đầu lại, chờ lúc ta chạy ra ngoài đại điện, trong phòng đã không có ai”

Hương?

Thủ vệ nghe nàng nói đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nhắc tới mới nhớ, quả thật lúc đi vào, có ngửi thấy một mùi thơm, rất đặc biệt.

Huyền Hạo nháy mắt, người bên cạnh thấy thế, vội vội vàng vàng hướng phía Đông Uyển đi.

Tịch Hề đưa mắt nhìn ra bên ngoài, trong lúc vô tình, rơi vào người Cảnh Sát đang đứng tĩnh lặng một góc, nàng hơi lui người, muốn rời đi, lại bị Huyền Hạo đè lại hai vai.

“Chưa xác định được thích khách đã rời đi hay chưa, nàng ở lại đây”

Cảnh Sát khuôn mặt thiện lương, trong lòng bàng hoàng trong chốc lát, sau đó tiến lên, giọng âm trầm: “Gia nói đúng, muội muội tới nay ở lại đây đi, ta tới biệt uyển bên ngoài”

Tịch Hề nhìn thấy bóng lưng của nàng cô tịch, nàng muốn mở miệng nói nhưng lại dùng sức mạnh mẽ ép xuống, hai tay nàng vòng qua vai hắn, ôm hắn, nàng đang cần bản danh sách, nàng cần phải ích kỷ.

Cửa điện lần thứ hai khép lại, Huyền Hạo trong bóng tối, phảng phất như có tâm sự.

“Lát nữa, có thể sẽ là một hồi ác chiến”. Mối mòng khẽ mở, phun ra mấy chữ.

Tịch Hề giật mình: “Nhưng người đó, đều không phải đã trốn thoát sao?”

“Đúng, là một nhóm người khác” Huyền Hạo rời khỏi cái ôm của nàng: “Còn nhớ rõ ta và nàng đã nói tới đồ vật quan trọng không?”

Trong lòng nàng lộ bộ một chút: “Có liên quan hệ trọng tới Ngũ Nguyệt Minh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Giao Phó

“Đúng”

Tay Huyền Hạo rơi vào vai Tịch Hề, chạm vào thành vết thương khiến nàng theo bản năng co hai bả vai lại:

“Mục đích của bọn họ, chính là nó.”

Tịch Hề nhú mày không nói lời nào, nàng đã sớm biết người muốn có danh sách không chỉ riêng gì Cửu ca.

“Đến cuối cùng danh sách có gì khiến mọi người phải bỏ mạng để có được nó?”

Con người trong suốt chống lại đôi mày thâm thúy của Huyền Hạo, nửa người trên của hắn đè nàng xuống, sức nặng rơi trên người nàng, Tịch Hề suy nghĩ, nhất định có bí mật đằng sau, nhếch môi liền không đá động gì đến việc đó nữa.

Qua một hồi lâu, Huyền Hạo mới đứng dậy, con người đen như mực nhìn ra bên ngoài, thần sắc cực kỳ u ám, bóng dáng cao lớn đứng lên, Tịch Hề thấy hắn bước đến bên kệ sách, nàng vội vén chăn gấm bước theo sau, trên gần kệ có bày một chậu trúc xanh biếc, chậu có hoa văn tinh tế, Huyền Hạo nắm chậu hoa xoay tròn, giá sách chính tề đột nhiên rục rịch phát ra âm thanh xoay chuyển, hắn bước đến kệ ở đầu tiên đếm đến cuốn thứ ba rút ra một quyển.

Cuốn sách dày mở ra, Huyền Hạo lật từng trang rồi dừng lại lấy ra tờ giấy tuyên thành giao cho Tịch Hề.

Nàng do dự rồi nhận lấy, tờ giấy này quả là nóng bỏng tay, đây là thứ Cửu ca dùng tính mạng của rất nhiều thuộc hạ đổi lấy, Tịch Hề trăm ngàn cảm xúc ngôn ngang, nếu không phải Huyền Hạo tự tay giao cho mình, e là tìm cả đời cũng không ra.

“Nhớ kỹ chỗ cất nó và cách mở.”

Mối mòng Huyền Hạo khẽ nói, hai mắt rơi vào gương mặt trắng nõn thuần khiết kia, thần sắc của nàng bình tĩnh, phần danh sách này tới tay trên mặt không chút mừng rỡ, đúng như hắn dự liệu có vẻ nàng không biết được sự quan trọng của danh sách này:

“Kẹp ở cuốn sách thứ ba, trang giữa, ngàn vạn lần không được nhớ lầm, các trang còn lại và các cuốn sách khác đều có kịch độc chỉ cần chạm sẽ không thể cứu chữa.”

Tịch Hề cả kinh, đôi tay cẩn thận mở tờ giấy ra, bên trong là tên của một vài vị quan viên triều đình, ngón trỏ khẽ vuốt, trong lòng nàng xẹt qua chút thoải mái, đem danh sách đóng lại, giao lại cho Huyền Hạo.

“Thần thiếp nhớ kỹ rồi”

Nam nhân gật đầu, đem mọi thứ để lại chỗ ban đầu, Tịch Hề tiến lên ôm chặt thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vì thế mà dán chặt theo, Huyền Hạo xoay người lại chỉ thấy hai mí mắt nàng khép hờ đặt trên ngực hắn, hai tay vẫn duy trì tư thế cũ ôm chặt lấy hắn.

“Tịch Hề.”

Huyền Hạo gọi tên nàng, đem thân thể kéo ra nhìn nàng, Tịch Hề cố gắng đè xuống sự phức tạp trong đáy mắt, vừa muốn mở miệng, bên ngoài Đông Cung lại truyền đến một hồi nào loạn.

“Gia, có thích khách.”

Thủ y vệ vội vã chạy đến, thanh âm lộ ra nóng nảy. Tay Huyền Hạo cầm chặt tay Tịch Hề, sắc mặt có chút lo lắng:

“Nàng ở lại đây, đợi ta trở lại, ngàn vạn lần không được bước ra khỏi Đông Cung.”

Nàng trịnh trọng gật đầu, đưa tầm mắt nhìn Huyền Hạo bước ra ngoài. Không bao lâu bên ngoài truyền đến tiếng kiếm va vào nhau kịch liệt, Tịch Hề đưa mắt lên kệ sách, nhìn mọi thứ trở lại ban đầu mới định thần lại.

Bên ngoài Đông Cung thị vệ kéo đến ngày càng nhiều, cửa điện bị đập ra, bước chân dồn dập liên tục kéo đến, tình thế như chẻ tre, trên đỉnh mái nhà, ngói lưu ly có người mở, Tịch Hề nín thở ngẩng đầu lên, chỉ thấy có một đầu dây thừng rơi xuống, ngay sau đó mấy tên áo đen nhảy xuống, đồng tác liên mạch.

Trong lòng cả kinh, biết ý đồ của bọn họ, thân thể ý thức được mức độ nghiêm trọng tránh ra kệ sách hét lớn.

“Có thích khách.”

“Bắt nàng ta lại.”

Một nam tử giơ kiếm trong tay, hướng Tịch Hề đâm, bên cạnh mấy tên áo đen nghe lệnh lập tức tiến lên. Nàng cơ trí né tránh giây mực bút nghiên chỉ cần chạm được thứ gì nàng liền ném thứ đó về bọn họ, nam tử cầm đầu ép lên, mấy người còn lại rút tìm kiếm.

“Danh sách ở đâu?”

Hắn lạnh lùng mở miệng, một thanh trường kiếm chống đỡ trên cổ nàng.

Ánh mắt Tịch Hề hơi nghiêng, mở miệng nói:

“Danh sách gì?”

Trường kiếm áp sát cổ nàng, nhú chặt mi tâm, con đầu ập đến, nàng làm bộ cầu xin tha thứ, một ngón tay chỉ về phía Bắc:

“Đừng có giết ta, danh sách ở trong tay ta.”

Người đứng đầu trong đám áo đen giơ tay ra hiệu cho đồng bọn dừng lại, chỉ sợ nữ nhân này sợ hãi nói bừa, hắn áp Tịch Hề đi tới, ngoài cửa điện tiếng chém giết càng ngày càng suy yếu, thân thể một thích khách bị đánh bay ra đập vào cửa, người nọ theo bản năng quay lại nhìn, thừa sơ hở Tịch Hề chạy lại, đem ống tay áo hất cây đèn trên bàn, chỉ nghe được tiếng vỡ nhỏ, đèn cung đình ngã vỡ nát trên đất nhanh chóng bật ra ngọn lửa lan đến tám màn cửa, thể lửa lan tràn.

“Mau, danh sách dấu ở trên giá sách.”

Thanh âm Tịch Hề nóng nảy, một tay đẩy tên thanh trường kiếm ra một tay chạy lên phía trước dùng ống tay áo dập lửa.

Mọi người sau lưng thấy thế liền vội vàng tiến lên, đem toàn bộ sách trên kệ vứt xuống lục lọi. Thế lửa nhanh chóng lan tràn, Tịch Hề thừa cơ hội nhấc chân chạy ra ngoài cửa điện.

Bàn tay nhỏ bé vừa dùng sức cầm chốt mở cửa, nửa người trên liền bị một đôi cách tay rắn chắc ôm về, bóng dáng cao lớn của Huyền Hạo xuất hiện, gương mặt tuấn tú xuất hiện vài vết máu bẩn.

Tịch Hề xuôi tay bên người nắm lại thật chặt, vì che giấu thân phận nên nhất cử nhất động đều cẩn thận áp chế không để lộ bản thân có võ công.

“Không tìm thấy danh sách.”

Một nam nhân áo đen tiến lên, nói với người cầm đầu bọn chúng:

“A”

Tịch Hề cảm thấy cổ họng hít thở không thông, đối phương xuống tay không hề lưu tình, để thanh trường kiếm ngang cổ dùng sức áp vào, lập tức máu chảy đầm đìa:

“Không có thời gian cùng người chơi đùa, đem danh sách giao ra đây.”

Máu tươi không ngừng chảy ra, chỉ cần hắn dùng thêm ít lực, cổ họng nàng sẽ bị cắt đứt. Hai mắt Huyền Hạo nhiễm đỏ, biết đối phương sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất, tri hoãn một khắc tính mạng Tịch Hề sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Đem danh sách đưa cho hắn.”

Tròng mắt Tịch Hề tròn tròn. Chỉ vì những lời này là từ trong miệng Huyền Hạo truyền đến.

Thấy nàng lo lắng bất động, Huyền Hạo lập lại một lần nữa:

“Tịch Hề, đem danh sách đưa bọn họ.”

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch, thân thể bị cường nạnh kéo ra sau, ánh mắt quét qua giá sách, đôi tay cẩn thận mang cơ quan mở ra.

Lập tức một giá sách khác hiện ra, tên áo đen ánh mắt lộ ra tia sáng, một người trong đó có ý định tiến lên, lại bị người cầm đầu ngăn lại, hất một tay đẩy Tịch Hề:

“Người đi.”

Máu tươi trên cằm cô không ngừng trào ra, rớt xuống quần áo nàng trông như một bó hoa cúc đầm máu, xinh đẹp.

Tịch Hề đứng trước kệ sách nhớ lại lời nói lúc trước của Huyền Hạo, nàng run rẩy đôi tay, cảm hướng đến cuốn sách thứ nhất định rút ra.

Huyền Hạo thấy động tác của nàng, rõ ràng là muốn bảo vệ danh sách không tiếc hi sinh thân mình. ...

Trái tim lạnh băng của y đột nhiên ấm áp, bởi vì hành động của Tịch Hề, khi nàng sách cầm đến cuốn sách đầu tiên thì hần đột nhiên mở miệng:

“Cuốn thứ ba.”

Đôi tay dừng lại, nước mắt không ngừng rơi, chỉ cần hần nói mấy chữ là trái tim nàng lại quặn đau, không khỏi chua xót vì bí mật mang theo, so với bất kì lời đường mật nào, lời nói vừa rồi của hần khiến nàng cảm nhận được sự ngọt ngào ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Sự

Chốc lát, tên cầm đầu thấy Tịch hề bất động, một tay đẩy nàng sang một bên, rút quyển sách kia ra.

“Thả nàng ra”. Thanh âm Huyền Hạo lạnh lùng, hai mắt bị màu máu đỏ tươi kia làm cho đau nhức.

Hắc y nhân che mặt lật qua lật lại, cuối cùng tìm thấy được ở giữa một tờ danh sách được kẹp lại, sắc mặt hần vui mừng, một tay cầm lấy nhét vào trong ống tay áo, sau đó bắt giữ Tịch Hề: “Chờ cho chúng ta ra khỏi Ngũ Nguyệt Minh, tự nhiên sẽ thả nàng ra”.

Bất đắc dĩ, Tịch Hề đành phải bị đẩy về phía trước lần nữa, gương mặt tuấn tú của Huyền Hạo lạnh lẽo, bất đắc dĩ tránh ra bên cạnh, để cho bọn họ đi ra khỏi tầm điện, ngoài viện, thủ vệ rồi rút tiến lên ngăn chặn, lại nhìn thấy Tịch Hề bị uy hiếp nên không dám hành động thiếu suy nghĩ: “Để bọn chúng đi.” Sau lưng, Huyền Hạo theo sát bọn họ bước ra, trầm giọng ra lệnh, bóng dáng cao lớn dưới ánh trăng, lộ ra vẻ trác tuyệt.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thả vũ khí trong tay xuống.

Hắc y nhân cầm đầu nắm lấy cánh tay Tịch Hề, đem nàng túm ra phía sau, hai mắt ý bảo đồng bọn, một chưởng đánh vào Tịch Hề, mạnh mẽ đẩy nàng đi, mấy người bọn chúng nhanh chóng nhảy lên mái nhà cong cong, hướng trong bóng đêm chạy trốn.

Huyền Hạo tiện tay tiếp được nàng, nữ tử trong ngực gầy yếu vô lực, Tịch Hề hai mắt đau nhức, thanh âm khô khốc nói: “Xin lỗi, lại lần nữa, ta lại để chàng rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, nếu không phải bởi vì ta, danh sách cũng sẽ không. . .”

Ngón tay thon dài điểm nhẹ lên đôi môi nàng, bàn tay xé một góc áo, khăn trương đặt trên cằm cô nàng, thanh âm trầm thấp, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng: “Ta chỉ cần nàng, không nhớ sao?”. Máu nóng ấm áp theo miệng vết thương tràn ra, từng giọt máu đỏ tươi như hoa văn dính trên bàn tay Huyền Hạo, hùng hực khí thế, chói lóa cả mắt.

Tịch Hề ngẩng đầu, ánh trăng sáng chiếu lên gương mặt lạnh lùng, đôi mắt ban đầu hơi khép lại bỗng dung tròn tròn, cách đó không xa, tên hắc y nhân đang chạy thực mạng rời khỏi Ngũ Nguyệt Minh bị một mũi tên sắc bén bắn trúng, ‘âm’ một tiếng, hắc y nhân té xuống mái nhà ngói lưu ly, gạch ngói bị va đập mạnh vỡ nát, thanh âm chói tai, thủ vệ thấy hắc y nhân rơi xuống, liền xúm lại giờ trường kiếm gác lên cổ tên hắc y nhân nọ.

Thủ vệ kéo ống ta áo, lấy ra tờ danh sách, đi vài bước tới trước mặt Huyền Hạo: “Gia ——”

Một cây cung bạch ngọc điêu khắc, đầu ngón tay khẽ búng, lại có thể trong khoảnh khắc lấy đi tính mạng một người, Điện Trạch người khoác nguyệt sắc trường bào, đưa cung tiễn giao cho gia nhân bên cạnh, bước về phía trước. Hần thần thái mông lung, trên mặt biểu hiện là người mới rời giường, chắc là bị âm thanh ồn ào đánh thức: “Nàng làm sao vậy?”

Tịch Hề vừa muốn nói không có chuyện gì, lại phát hiện cổ bị một bàn tay dùng sức đè xuống, nàng căn bản không thể nói thành lời.

Huyền Hạo vẫn không trả lời, thủ vệ đem danh sách hai tay dâng lên, đã thấy hần nhìn không chớp mắt, đem Tịch Hề ôm ngang hông đi nhanh về phía

tắm điện, chẳng thèm liếc mắt nhìn ai lấy một lần.

Điện Trạch nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của hắn, khóe môi xẹt qua tia cười nhạt, bên trong ánh mắt sâu thẳm, thủ vệ bên cạnh kêu vài tiếng, nhưng hắn vẫn không phản ứng.

“Thiếu chủ, thiếu chủ —— “

Giữa hai đầu lông mày nhăn lại, càng lúc càng chặt, một lúc sau hắn hoàn hồn, khuôn mặt tuần tú âm u: “Ồn ào cái gì, đem nơi này dọn dẹp sạch sẽ, tỉ mỉ tra xét trên người hắn có còn lưu lại manh mối gì không, chút chuyện nhỏ này còn cần ta phải chỉ người nữa sao?”

Thủ vệ nghe vậy, liền câm như hến, nào dám mở miệng nữa.

Hỗn loạn trong phòng đã được thu thập thỏa đáng, Tịch Hề dựa vào khung giường, trên cổ quấn một vòng băng gạc, chỉ có thể thẳng đầu nhìn về phía trước, khẽ động, vết thương sẽ đau dữ dội.

“Gia, người không nên để cho bọn chúng lấy đi danh sách”.

Huyền Hạo xốc cái chăn bằng gấm lên, hơi lạnh chui vào thân thể, hắn ôm nàng vào lòng, tựa hồ đối với chuyện vừa rồi, dường như không muốn nói đến. Trên cổ, tuy rằng đã được băng bó thỏa đáng, nhưng máu vẫn rỉ rỉ thấm ra đỏ thẫm, nàng dường như không để ý, điểm này, rơi vào trong mắt Huyền Hạo, liền khắc sâu trong lòng.

Nếu như lúc này bọn chúng mạnh mẽ. . .Hắn khép mắt phượng lại, không dám nghĩ tới, trong lòng, đột nhiên có chút sợ hãi.

Hắn thở nhẹ một hơi, hô hấp trở nên ồ ồ, bàn tay đặt trên đầu vai nàng không tự chủ nắm chặt lại, để cho nàng nằm trong lòng ngực mình. Hơi thở mạnh mẽ phá vào tai nàng, Tịch Hề nuốt nhẹ một hơi, miệng vết thương lại giống như bị rách, đau đớn.

Phía chân trời, nổi lên tia sáng, Huyền Hạo cẩn thận đứng dậy, nhìn nữ tử ngủ yên trên giường, không đành lòng làm kinh động nàng.

Cửa điện đóng lại, hai mắt vốn đang nhắm lại liền mở ra, gió mát thổi đến áo ngủ bằng gấm làm nàng hơi co lại, xác định Huyền Hạo đã đi xa, nàng lúc này mới động nửa người trên, chân ngọc giẫm lên nền nhà, thân thể nhỏ bé từng bước di động.

Hai tay đem bộ phận then chốt mở ra, giá sách phía sau hiện ra, cuốn thứ ba đã được trả về, nàng ngưng thần nín thở, cầm một cây kéo, cắt ra giấy sách, rút ra một bao bột màu trắng. Tay khẽ giơ lên, từng chút vẩy vào bìa sách, quả nhiên bìa sách có độc, từng ấn ký đỏ sẫm hiện ra.

Tịch Hề rút ra một quyển, tường kếp mở ra, vẫn chưa nhìn thấy vật mong muốn, tiện tay thả về, nhiều lần như vậy, rốt cục cuối cùng tra ra tầng bên trong quyển sách cuối cùng có chút khác thường. Nàng lo lắng rút ra, trong mắt đột nhiên lóe sáng, một trang cuối cùng, có đóng dấu hình con rồng, quả nhiên là danh sách thật.

Sắc đỏ sẫm bên ngoài mặt bìa chậm rãi thối lui, Tịch Hề mang danh sách trả về, loại thuốc phấn này chỉ có tác dụng trong chốc lát, sau khi ấn ký biến mất, độc tính ban đầu sẽ phát tán ra, hôm nay nàng đã tìm được nơi cất giữ danh sách thật, chỉ đợi tìm đúng thời cơ thoát ra khỏi Ngũ Nguyệt Minh, nàng sẽ mang nó đi.

Đem đồ vật trả lại về chỗ cũ, hai chân Tịch Hề rời khỏi bàn, trở lại giường ngồi một góc không nhúc nhích.

Ngay lúc Huyền Hạo đưa danh sách cho nàng, thì nàng cũng biết đó là giả. Lúc đó, đầu ngón tay dò xét, thấy là vết mực mới, khẳng định là được viết cách đó không lâu. Hai tay nàng đặt trên đùi, sợ dĩ Huyền Hạo nói cho nàng biết nơi cất giấu danh sách, là để dò xét phản ứng của nàng, hắn cũng đã có ý định gỡ xuống phòng bị với nàng. Hết thảy, đều không có ý giấu diếm. . .

Vốn có thể thở phào một hơi, nhưng trong lòng nàng lại như có một ngọn núi đè nặng, mỗi khi thở ra một hơi, tựa như bị kéo thật mạnh.

Đưa mắt nhìn xung quanh, trong Đông Cung, mỗi một tấc đều có hơi thở quen thuộc, nàng nhắm mắt lại, thân thể từ từ ngã xuống, tưởng như là hắn đang nghiêng người ôm nàng. Dư âm còn đó, ấm áp còn đó, Tịch Hề biết rõ, một ngày kia, khi nàng động thủ, giữa nàng và hắn, vĩnh viễn đứng hai bên bờ vực khác nhau.

Mắt có chút chua xót, ánh mắt mờ mịt, nàng xoay người chui vào trong chăn, lúc này mới phát hiện, khóe mắt nàng đã ươn ướt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Trốn Thoát

Đêm trăng tròn.

Ánh trăng phản chiếu xuống mặt đất, xuyên qua khe hở tán cây tầng tầng lớp lớp thừa thốt mà âm đạm, đình viện trăm hoa đua nở nức mùi hương, khuất xa có bóng dáng nam nhân thấp thoáng, vạt áo choàng khề bay phất phới vòng chắt vai nam nhân.

Huyền Hạo ngẩn người hiện rõ nửa bên gương mặt tuần tú, Tịch Hề gói đầu trên bả vai hắn, thân thể vùi trước ngực hắn: “Nhìn cái gì?”

“Tịch Hề”. Hắn đè nén thanh âm khề gọi, giọng nói hơi khàn khàn.

Nàng nghe vậy, lơ đãng quay qua, Huyền Hạo đưa tay bẻ một cành hoa Hải Đường, đem nó cài lên mái tóc của nàng, Tịch Hề không trang điểm, nhưng nhìn lướt qua cũng nhận biết được là một mỹ nhân, cánh hoa rớt trên mái tóc, Huyền Hạo tiện tay lấy ra, đầu ngón tay lưu hương, làm người ta phải lưu luyến, Tịch Hề không tự chủ cầm bàn tay hắn, dán lên gò má, nàng an tĩnh nhắm mắt, hưởng thụ đêm cuối cùng này.

Tiếng thở dốc nặng nề đè nén ở đỉnh đầu, nàng vừa mở mắt đã bị một đôi môi dán lên, từ mắt xuống gò má, cảm được nâng lên, Huyền Hạo hôn khàn cấp mà dồn dập, răng nhọn quét qua đầu lưỡi, mang theo chút đau đớn, Tịch Hề ôm chặt lưng hắn, hung hăng cũng muốn khám đối phương vào thân thể mình.

“Tịch Hề...”

Lòng ngực Huyền Hạo phập phồng, hắn nâng đôi tay nàng:

“Tịch Hề, ta muốn nàng thật sự trở thành nữ nhân của ta”

Đôi mắt nàng lộ ra chút đau xót, tầm mắt rũ xuống, chỉ sợ ánh mắt tiết ra tình cảm trong lòng.

Bao lấy nàng trong lòng ngực của hắn, môi bạc khề nhếch, nụ cười cũng không kéo dài bao lâu, liền hóa thành mấy phần bất đắc dĩ:

“Ta muốn qua đêm ở Đông Cung”

Khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, Huyền Hạo nhìn nàng bằng đôi mắt âm đạm muốn nói gì đó lời đến khóe miệng, vẫn không thốt ra.

Trở lại Đông Uyển, Tịch Hề không trì hoãn lập tức mang tin tức truyền ra ngoài cho Lộ Thánh Tước.

Quá nửa đêm, trần trọc nhưng vẫn không tài nào ngủ được, phiền muộn bất an. Tay nắm rồi lại mở, đột nhiên Tịch Hề thấy Huyền Hạo di vào, cánh tay sượt qua trước ngực, nâng lấy nàng rồi nửa người trên đè xuống:

“Chàng...”

“Mệt quá...”

Mặt mũi Huyền Hạo ửng oải, thân thể lạnh băng ôm Tịch Hề rồi ngủ thiếp đi.

Đem chăn gấm đắp lên tới vai, Tịch Hề liếc nhìn tư thế Huyền Hạo đang ngủ, đưa ngón tay khề xoa lông mày hắn, cố gắng phác họa gương mặt hắn, cánh tay vừa thu về, nam nhân vô thức nhú mày một cái, đem Tịch Hề kéo về phía mình.

Hôm sau, Tích Linh thấy Cô quản gia đứng ở phòng khách Đông Cung, mà sau lưng vô số nha hoàn đến cầm lễ vật ban thưởng gì đó, đồng loạt đều bày ra trên bàn, nào tơ lụa, đồ trang sức, cái gì cũng có.

“Cô quản gia, đây là?”

“Gia ra lệnh”

Cô quản gia dường như đối với Tịch Hề vẫn không hề thân thiện, thanh âm cứng ngắt, vẩy mấy nha hoàn sau lưng lui ra:

“Tịch chủ tử, bảo trọng thân thể.”

Hai mắt bị mấy thứ lễ vật kia làm đau nhức, nàng miễn cưỡng nhếch môi:

“Đa tạ Cô quản gia nhắc nhở”

Đợi đến khi mọi người lui ra hết, Tịch Hề mới bước đến bàn, ngón tay mon trón mấy món đồ kia, tùy ý rút ra mấy món đặt trên tay Tích Linh.

“Tịch Hề”

Tích Linh lộ ra vẻ khó hiểu, giật mình ngược mặt nhìn nàng.

“Miệng há lớn dữ vậy?”

Tịch Hề mỉm cười, đôi tay cầm lấy bàn tay Tích Linh nắm chặt lại:

“Nhiều như vậy ta không dùng hết, ngươi cứ cầm lấy, để dành sau này biết đâu cần đến, dùng cho việc cưới sinh chẳng hạn.”

“Không chút nghiêm túc.”

Tịch Linh cái miệng nhỏ chu lên, đối với mấy đồ Tịch Hề đưa nàng rất thích không nỡ buông tay. Gương mặt Tịch Hề lo âu hướng về phía đại điện, cảm thấy nếu bản thân chạy trốn, nhất định sẽ liên lụy đến Tịch Linh cùng Mi Nhã. Nàng trăm phương ngàn kế cũng không thể liên lụy đến người vô tội.

Một mùi hương thơm ngát truyền đến, lò sưởi vang lên tiếng xì xì, mùi rượu thượng hạng lẫm liệt, dư âm quần quít, Huyền Hạo bước vào đại điện, thấy nàng đang ngồi mất hồn, hần tiến lại gần nâng cầm nàng lên:

“Gia.”

Nam nhân ngồi xuống, từ trong lò lấy ra bình rượu, đổ đầy vào hai chén, chén bạch ngọc nổi bật trong suốt, hần giờ lên một cái, đưa đến bên môi Tịch Hề, ánh mắt nàng hạ thấp, thứ bên trong đó đã sớm bị mình hạ độc.

Mở môi Tịch Hề hớp một hớp, không chế lại tinh thần, độc dược này phải uống ba lần mới có tác dụng, nàng nhìn Huyền Hạo thấy hần không hề phòng bị một hơi uống cạn.

Khỏe miệng muốn nói, làm thế nào cũng không nói được, sau một khắc thân thể đã bị Huyền Hạo ôm lấy.

Phần lưng được Huyền Hạo đặt trên giường, tiếp đó bị thân thể cường tráng đè lên, vạt áo trước bị cởi ra, một bờ môi ẩm ướt hôn xuống theo đường xương quai xanh, Tịch Hề hướng tâm mắt về Huyền Hạo đã thấy chàng chen vào giữa hai chân mình, hai tay không do dự muốn cởi dây lưng của nàng ra.

Hai cánh tay vòng qua lưng Huyền Hạo run lấy bầy, nàng biết nếu bây giờ nàng không động thủ sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm, ngón tay nhẹ nhàng dùng sức, đè lên huyết đạo vừa được kích thích bởi được tính trong cơ thể, người bên trên trầm xuống, hôn mê.

Một tay đẩy Huyền Hạo ra, Tịch Hề xác định hần sẽ không tỉnh lại, lúc này mới rón rén đến bên kệ sách, lấy ra danh sách.

Bước chân hướng cửa điện đi tới, đôi tay đặt ở cánh cửa, Tịch Hề do dự quay đầu lại, cảm thấy nhiệt độ lạnh đi rất nhiều, ầm áp khi nãy đã không còn nữa triệt để mất đi.

Nàng nín thở đôi tay dùng sức kéo cửa điện, cũng không hề quay đầu lại bước ra ngoài.

Gió đêm sắc bén, thân thể linh hoạt nhảy một cái, mũi chân chạm nhẹ trên mái hiên, cẩn thận tránh thủ vệ, một đường rời khỏi Ngũ Nguyệt Minh.

Bên ngoài, Lộ Thánh Tước chờ đã lâu, Tịch Hề bước chân dồn dập chạy tới, nam nhân trên tuần mã thân thể khẽ nghiêng:

“Đã lấy được thứ cần thiết?”

Tịch Hề gật đầu, bàn tay mở ra đưa hần một vật, vừa dùng lực cả người nhảy lên lưng ngựa, ngồi trước Lộ Thánh Tước.

“Giá...”

Roi ngực vút lên, tuần mã chạy nhanh về phía trước:

“Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này, nói không chừng, Ngũ Nguyệt Minh rất nhanh sẽ đuổi đến.”

Tịch Hề không mở miệng, bầu trời đêm yên tĩnh, chỉ nghe tiếng vó ngựa cuồng loạn, gió lạnh bụi đường không ngừng tấp lên mặt, nàng cũng không hề né tránh, hoàn toàn quên mất đau đớn.

Ánh trăng nhô lên cao, Lộ Thánh Tước quát roi, chỉ ngựa hướng về phía trước:

“Rời khỏi nơi này, Ngũ Nguyệt Minh có đuổi theo cũng vô ích”

Tịch Hề neho tầm mắt, muốn thò ra một hơi, sau lưng đột ngột truyền đến tiếng vó ngựa, ánh lửa trong nháy mắt sáng ngời, từ tám hướng truyền đến.

Mà phía trước mặt lại chính là vách đá, kỳ thật chỉ có độc một chiếc cầu gỗ, nếu không cẩn thận sẽ rơi xuống vực.

“Tịch Hề”

Do dự cực kỳ, sau lưng lại truyền đến một thanh âm quen thuộc, tà mị, rồi lại đầy tức giận, con người đen như mực trong đêm đột nhiên đỏ ngầu, như muốn chém giết.

“Xong tới”

Tịch Hề không hề quay đầu lại, hai tay nắm chặt tay áo Lộ Thánh Tước, mười ngón tay bởi vì khăn trương mà dùng sức bám vào, nàng lúc này chỉ có một ý niệm, đó là không thể rơi vào tay Huyền Hạo.

Chương 46: Ngược Từ

Edit: Rika

Ngựa dừng lại, ý thức được phía trước có nguy cơ, ngay cả ngựa cũng không chịu đi.

Huyền Hạo thúc ngựa đuổi theo, khi tiến tới gần Tịch Hề, nàng rung mình một cái, hai chân đạp mạnh vào bụng con ngựa: “Giá ——”

Con ngựa hí lên, móng trước cào tới cào lui không chịu đi, thở phì phì, hơi thở nóng rực phả vào trước mặt nàng, giống như đang chìm vào trong hỏa thiêu. Tịch Hề không chút nghĩ ngợi móc chủy thủ bên hông ra, giờ tay chém xuống, nhưng đao lạnh lẽo vẫn không chạm vào bụng con ngựa, Lộ Thánh Tước thấy thế, vung roi lên, đem con ngựa đang nao núng đi về cái cầu phía trước.

“Ba ba ba ——”

Khí thế hùng hục, phía sau, một cây gỗ lớn rơi vào sơn cốc, vực sâu vạn trượng, nhìn không thấy điểm cuối, hơi nước dày đặc, đường phía trước không thể nhìn thấy rõ được. Tịch Hề hai tay nắm chặt bờm ngựa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi lạnh, hai mắt nhìn xuống phía dưới, cả người như rơi vào tầng mây, choáng váng muốn ngất xỉu.

“Dừng lại!” Huyền Hạo nhanh đuổi theo, áo choàng màu đen khoác lên vai, trên đó thêm một con rồng bằng chỉ kim tuyến rất sống động, móng vuốt bén nhọn, chấn sí bay lượn.

Tịch Hề lần thứ hai kẹp chặt bụng ngựa, mắt thấy sắp lên bờ, nhưng không ngờ móng ngựa giẫm phải một thanh gỗ mục, rồi đột nhiên trầm xuống làm nàng không phản ứng kịp, cả người hướng phía vực sâu ngã xuống.

Huyền Hạo kinh hãi, hai tay vội vàng kéo cương ngựa, trong lòng đau đớn.

“Cẩn thận!” Lộ Thánh Tước tay phải chế trụ lan can, tay trái kéo nàng vào trong ngực mình, dùng lực một cái, mũi chân thừa cơ đạp lên cầu, lẳng không bay lên rồi bất ngờ hạ xuống trên sơn đạo.

Tịch Hề kéo chặt vạt áo trước của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không còn chút máu, chân vừa chạm đất nàng xụi lơ nằm trong lòng Lộ Thánh Tước, không nhúc nhích.

Huyền Hạo ánh mắt âm ngoan, cổ sức vung roi da trong tay ra, Tịch Hề thấy thế, đưa tay đẩy Lộ Thánh Tước ra, bước nhanh tới vách đá: “Đứng lại!”

Điện Trạch giục ngựa theo sau đuổi theo Huyền Hạo, bàn tay cố gắng níu chặt cương ngựa của Huyền Hạo. Đột nhiên bị cản trở, tuấn mã dụng mạnh lực, làm cho bàn tay đang nắm chặt cương ngựa của Điện Trạch bị tuột ra, máu chảy ròng: “Nguy hiểm!”

Tịch Hề khản trương, kéo trường kiếm từ trong tay Lộ Thánh Tước ra, vung tay lạnh lùng chém đứt cầu cầu bắt ngang vực.

“Tịch Hề ——” Huyền Hạo mắt thấy nàng tuyệt tình như thế, ánh mắt vốn có chút hi vọng lập tức trở nên âm đạm, hần cố nén tức giận đang tràn ngập, thanh âm cực lực bình thản: “Trở về.”

Nàng giờ trường kiếm qua khỏi đỉnh đầu, trở lại? Còn có thể trở về sao?”

“Chỉ cần nàng trở về, ta có thể coi như chuyện này chưa từng phát sinh.” Hần đứng bên bờ vực, thân ảnh cao to, hần vươn một tay ra, như là một ranh giới cuối cùng.

Dưới lớp mặt nạ, Lộ Thánh Tước nhếch khóe miệng, tiếng cười phía sau mặt nạ phát ra, hần đi vào bước tới bên cạnh Tịch Hề, đứng sừng sững, tư thái vô cùng thần thiết.

“Thế nhưng, ta lại không thể nghĩ như thế được.” Tịch Hề cao giọng nói, ánh mắt nàng thâm lương, mười ngón tay cầm kiếm run rẩy: “Ta vì cái gì mà đến, người rất rõ ràng, lẽ nào người còn có thể buông tha ta sao?”

“Nàng đã nói” Huyền Hạo lớn tiếng cắt đứt lời của nàng, sắc mặt nghiêm túc: “Vì ta, nàng nguyện liều chết bảo vệ.”

Nếu như là tính mệnh của gia, ta nhất định liều chết bảo vệ. Thanh âm không ngừng vang vọng trong đầu nàng, về mặt Tịch Hề thống khổ, ánh mắt phức tạp mâu thuẫn, nàng cố sức lắc đầu, cố gắng bỏ qua lời nói của Huyền Hạo: “Đây chẳng qua cũng chỉ là một quyển danh sách, thế nhưng, nó có thể cứu

được mạng người, ta là bị bắt đắc dĩ. .”

“A” Huyền Hạo hừ nhẹ, cười nhạt, âm cuối lạnh lùng kéo dài trong miệng hắn, biến thành một chuỗi châm chọc: “VẬY NÀNG CÓ TỪNG NGHĨ TỚI, ĐÁNH MẮT NÓ, TA SẼ MẤT MẠNG?”

Tịch Hề không dám nghĩ, hai mắt nhắm nghiền, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng: “Sẽ không, đây chẳng qua chỉ là một bản danh sách. .”

“Gia——” vạch núi đối diện, thanh âm thủ vệ vang lên.

Tịch Hề cuống quýt trốn mất, chỉ thấy Huyền Hạo thoát ra khỏi trói buộc của Điện Trạch, nhảy người xuống ngựa, muốn đi lên cầu, trong đầu nàng trống rỗng, hoàn toàn quên cả phản ứng, đợi lúc hoàn hồn, không ngờ nàng lại giờ kiểm chém xuống, chém đứt sợi dây ràng buộc cuối cùng của cây cầu. Không còn dây kéo, cả cây cầu như con diều đứt dây rơi xuống vách núi, gỗ vụn va đập vào vách núi, bay tán loạn thê lương, chỉ để lại vài sợi dây thừng lung lay trong vực sâu, tối tối lui lui, như cô hồn.

Bên vực đối diện, cũng may Điện Trạch mau lẹ, kéo Huyền Hạo lại, nếu không, Huyền Hạo chỉ sợ hôm nay đã tan xương nát thịt.

Tịch Hề cố gắng đưa tay giữ chặt tiếng kinh hô trong miệng, nuốt xuống cổ họng, hoàn toàn gạt mình với động tác vừa rồi của mình, cách một vực thẳm, hai người xa xa nhìn nhau.

Động tác của nàng, vung xuống mãnh mẽ quyết tuyệt, dù cho có đưa hắn vào chỗ chết, cũng không hối tiếc. Một ít lá vàng bay bay, gió càng lúc càng lạnh, thổi vào người, Huyền Hạo đôi mắt mờ lung, lồng ngực đau đớn, hắn vẫn cho rằng, nàng không phải là người như thế.

Ta muốn sống, mạng của ta, sẽ không ti tiện như thế. Lúc trước, có một cô gái đã nói câu đó, lúc ấy ở trong kiệu, đã làm hắn rung động.

Ở lại bên cạnh chàng, vĩnh viễn. .

Những lời này, chỉ là mấy ngày. Vĩnh viễn? Vĩnh viễn là gì. . .

Hôm nay nghe lại thật cảm thấy châm chọc, mà lúc trước, hắn lại thật sự tin, Huyền Hạo không khỏi lui lại một bước dài, Điện Trạch sau lưng đi lên phía trước, tay đặt vào bả vai hắn, nắm chặt, lúc này mới phát hiện cả người Huyền Hạo vô lực, thiếu chút nữa ngã quỵ xuống.

Mất Điện Trạch lộ ra sự ngạc nhiên, Huyền Hạo như vậy, hắn chưa bao giờ thấy qua.

“Đi thôi.” Lộ Thánh Tước nhìn thấy Tịch Hề lộ ra vẻ không đành lòng, bàn tay nắm chặt eo nàng, cố sức kéo đi.

Tịch Hề thu hồi tầm mắt, nhìn thấy sắc mặt Lộ Thánh Tước không còn không giận, trong đôi mắt lộ ra chút hung ác nham hiểm: “Nếu không đi, cẩn thận sẽ không được nhìn thấy hắn nữa đấy.”

Thu lại bàn tay, cước bộ Tịch Hề lao đảo, đi theo hắn về phía trước, chỉ lưu lại một bóng lưng hờ hững.

“Không được đi, không được đi.” Huyền Hạo gào to lên, thanh âm, vang vọng cả sơn cốc, bi thương thê ai, nhìn thân ảnh Tịch Hề từ từ khuất xa, Điện Trạch nắm chặt tay, mắt lộ ra sự phẫn nộ.

“Chỉ là một nữ nhân mà thôi——” Hắn quay đầu đi, lời chưa nói hết, đột nhiên bất ngờ.

Mái tóc đen trên vai Huyền Hạo, đã có một nửa chuyển sang bạc trắng, một con mắt bên phải biến thành ánh tím, tóc tung bay, chỉ nửa khắc sau, tóc đã bạc hết đầu. Hắn và đám thủ vệ đưa mắt nhìn nhau, giống như gặp chuyện gì rất rất bất ngờ, nghẹn họng nhìn trần trời.

“Hạo!” Điện Trạch kéo tay níu Huyền Hạo, cố gắng đưa hắn trở lại trạng thái bình thường: “Người muốn thành mà sao? Đấu tranh lâu như vậy, chẳng lẽ người muốn buông tha sao?”

Đôi mắt tím trong sáng, ánh mắt thủy chung rơi vào phương hướng Tịch Hề rời đi: “Ta không có lựa chọn nào khác, ta cũng muốn là một người bình thường, thế nhưng không có ai cho ta cơ hội này cả.”

Cước bộ xa dần, Tịch Hề nhẹn không được quay đầu về phía sau, lại bị Lộ Thánh Tước xoay đầu lại: “Ta không dám đảm bảo bọn họ có đuổi theo hay không, cho nên, đừng chọc giận ta.”

Bên vách đá, một thân trường bào màu đen quý dị, tóc bạc cột lại sau lưng, quanh thân khí thế tỏa ra như Âm Dạ Tu La, Huyền Hạo liếc nhìn vực sâu vạn trượng trước mặt, lui bước, đôi mắt âm mị rơi vào một chỗ, giọng nói lạnh lẽo: “Tịch Hề, nếu có một ngày người rơi vào tay ta, đến lúc đó, ta nhất định sẽ đem người ngược, ngược cho đến chết mới thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Bị Kiểm Soát

Bên ngoài Thủy Nguyệt Động, trên cao, bên trong ánh nắng tươi sáng, bên trong thạch bích tạo thành vòng, huyền bí.

Băng dày ba thước, khí lạnh từ từ đẩy vào cơ thể, giống như nán lại một khắc cơ thể liền đông cứng, son động ẩn sâu trong núi, được cây cối rậm rạp che lại, rất khó phát hiện.

Son động to như vậy lại đẩy thạch nhũ, bên ngoài băng phủ đầy quanh năm lạnh lẽo, Tịch Hề mặc thật dày, đôi tay dùng sức đẩy ra nắp hòm quan tài bằng băng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông cứng đến đỏ bừng, không gian xung quanh không ngừng tràn ra khí lạnh khiến nàng không tự chủ được mà co rúm lại hai vai, nàng cúi người, bên trong một nam nhân hai mắt nhắm nghiền, mặc dù đang hôn mê nhưng sắc mặt so với người bình thường không khác mấy, tiếng hít thở đều đều trong không gian nhỏ hẹp chậm rãi bật ra, Tịch Hề nhẹ nhàng giơ tay chạm vào lồng ngực nam nhân:

“Nếu huynh có thể tỉnh lại, ta cũng không cần phải chạy tới chạy lui làm đủ chuyện còn bị người ta kiểm soát mất tự do.”

Trong lòng bàn tay cảm nhận được nhịp tim vẫn còn đập, nàng nhẹ nhàng vuốt hàng lông mày, gương mặt tuấn tú, hần cứ như vậy mà ngủ, có thể tránh đi mọi phiền não, gương mặt cuối thấp xuống tựa vào ngực nam nhân, hần toàn thân trần trụi, dưới thắt lưng có một tấm thảm mỏng miễn cưỡng che đậy đi phần nhạy cảm, hai mắt nhói đau, nàng không thể nào nghĩ đến hần từng là một nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, nay lại rơi vào kết cục thể này.

“Ta không lừa muội, hần không hãy ra chuyện gì.” Lộ Thánh Tước đầu vai mang áo choàng đi tới.

Tịch Hề hai tay nắm lại thật chặt, hần bây giờ có khác gì người đã chết, cup mi cố gắng trấn tĩnh không để hần thấy được cảm xúc, hai tay mang nắp quan tài đóng lại.

“Muội muốn mang huynh ấy rời đi.”

“Rời đi.”

Lộ Thánh Tước đưa mắt liếc xéo rơi vào cổ quan tài, thanh âm vững vàng:

“Muội so với bất kì ai đương nhiên hiểu rõ nhất nếu mang hần ta rời khỏi hàng động này, không có hần băng ngàn năm hộ thể, hần sẽ sống không qua được mấy ngày.”

Tịch Hề không nhìn được siết chặt hai vai, lạnh run cầm cập:

“Muội muốn đưa huynh ấy đi tìm Vân Tà y sư, tiếp tục thế này không phải là biện pháp”

“Thực ngại thơ.”

Lộ Thánh Tước cất bước, sai vòng quanh quan tài:

“Muội cho rằng Vân Tà y sư là người có thể gặp là gặp? Hơn nữa một mình muội mang hần rời khỏi đây, tám chín phần hần sẽ chết nửa đường, chỉ bằng thay vì tốn công sức như vậy muội không trực tiếp giết hần đi”

“Cửu Ca...”

Bàn tay nhỏ bé của Tịch Hề nắm chặt lại thành quyền, không thể không nhìn nhìn cuối đầu:

“Muội chỉ nghĩ giúp huynh ấy tỉnh dậy, không nghĩ nhiều đến như vậy.”

“Tịch Hề.”

Hần đứng trước quan tài, mở mười ngón tay thon dài chạm đến người nằm bên trong:

“Người này rốt cục cùng muội có quan hệ gì?”

Tịch Hề hai mắt nhắm lại, Lộ Thánh Tước thấy nàng mím chặt môi không nói cũng không cưỡng cầu, chậm rãi mở miệng:

“Vậy tại sao hần lại biến thành như vậy?”

“Muội cũng không biết, đột nhiên trở thành như vậy, muội mang theo huynh ấy đi khắp nơi tìm danh y chữa trị, nhưng cuối cùng lại không có kết quả.”

Tịch Hề mang áo choàng nắm chặt lại, hướng cửa động rời đi, đối với hần nàng không muốn nhiều lời, Lộ Thánh Tước biết càng nhiều, sự khồng chế đối với nàng lại càng sâu.

Hai chân đứng bên ngoài sơn động, nơi này nhìn lại núi non trùng điệp, ôm đồm vạn tượng, khắp nơi đều là đồi núi, ngay cả hoa đại cũng không biết tên, Tịch Hề nâng gương mặt nhỏ nhắn, ánh nắng cuối ngày lướt qua gò má, đưa mắt qua con ngói dấy lên bao nỗi niềm, ở đối diện sơn động, nếu như bước qua ranh giới đó có thể trở lại được như xưa? Giữa bọn họ? Đi một bước đã thành vạn dặm, Tịch Hề thở dài, chợt cảm thấy con đường phía trước mờ mịt.

Ngũ Nguyệt Minh

Tiếng bước chân dồn dập của Điện Trạch xuyên qua đình viện, hai tay dùng lực đẩy cửa điện, trong Đông Cung, Cảnh Sắc đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe được tiếng động lập tức quay đầu lại.

“Mau đỡ Gia lên giường.”

Điện Trạch vừa dứt lời, mấy người mang theo Huyền Hạo bước vào phòng, cẩn thận đặt hắn lên giường.

“Gia.”

Cảnh Sắc thấy bộ dáng này của Huyền Hạo lập tức cuống quýt tiến lên.

“Nơi này giao lại cho ngươi.”

Điện Trạch lùi về phía sau vài bước phất tay ý bảo người khác lui ra, nhìn hắn xoay lưng rồi đi, Cảnh Sắc do dự cất tiếng:

“Tịch Hề, nàng ta... ra sao?”

Nam nhân dừng bước lại, chậm rãi mở miệng:

“Nhớ sau này không cần nhắc lại cái tên này, hơn nữa là ở trước mặt hắn.”

Cảnh Sắc ngoan ngoãn im lặng, Điện Trạch nhanh chóng ra khỏi Đông Cung tiện tay khép cửa lại, nàng lấy khăn vắt nước rồi đi tới bên giường đồng tác êm ái nhẹ nhàng đặt khăn lên trán Huyền Hạo. Hai mắt hắn nhắm nghiền, sắc mặt thống khổ cực kì, một đầu bạc trắng rủ xuống giường, tay đột nhiên bị hắn giữ chặt, thấy mí mắt hắn từ từ nâng lên:

“Gia.”

Thanh âm nàng mừng rỡ, người cũng tiến đến gần. Mở mắt ra hiện lên một người con gái, mông lung, hắn môi mông hể mở:

“Tịch...”

Cảnh Sắc mặt mũi ngẩn ra, thấy con mắt Huyền Hạo khép lại, khi mở ra lần nữa thì con ngươi bộc ra một loại khiếp sợ, ánh mắt băng lạnh, không hề giống ánh mắt người thường nên có, hắn chống tay lên, hai mắt nhìn chằm chằm Cảnh Sắc, nửa người trên giống như mảnh thú tập kích, dùng sức ấn nàng lên trên giường.

“A.”

Một tiếng hô kinh hãi xé rách màn đêm từ cửa điện truyền đến, Cổ quân gia mặt đầy lo lắng, bất an nhìn về Điện Trạch:

“Thiếu chủ, nếu tiếp tục thế này e rằng không tốt.”

“Chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt, ngày mai lên đường tìm Vân Tà y sư, mời lão đến đây một chuyến.”

Tiếng người nhón nháo, rao hàng náo nhiệt. trên đường cái, một người một ngựa dừng chân ở cửa hàng:

“Đại nương, cho ta hai cái bánh.”

Đại nương vui vẻ ngừng đầu, mở nắp lấy ra hai cái bánh bao đưa tới:

“Của ngươi, tiểu ca.”

Tịch Hề sau khi nhận bánh, mở ra cắn một miếng, bộ dáng nữ giả nam trang kia vẫn không che dấu đi mấy phần thanh tú, nàng vừa ăn vừa lau mồ hôi, trên gương mặt nhỏ nhắn vì mệt mỏi mà dính chút bụi đường:

“Đại nương ta muốn hỏi bà chút chuyện, bà có biết nơi này có vị Vân Tà y sư nào không?”

“Tiểu ca, chúng ta ở nơi này không ai không biết cái tên này, nhưng ngươi vẫn nên đi về phía trước, quay qua một cái cua quẹo là có thể nhìn thấy, chỉ là,

đại nương nhắc nhở người, tính tình hẳn rất kì quái, rất khó để gặp mặt được hẳn.”

Đại nương mặt mũi hiền lành, đôi tay lau mồ hôi trên trán chậm rãi nói. Tịch Hề cười yếu ớt gật đầu cảm ơn:

“Cám ơn đại nương.”

Nàng một tay cầm cương ngựa, nếu không đem hẳn đến được đây, thì nàng đánh phải tìm cách mang Vân Tà y sư đến chỗ Cửu Ca vậy

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Ăn Cỗ

Đi tới trước tòa tiểu uyển, mặc dù nơi này không rộng lắm, nhưng lại tinh xảo vô cùng, có một phong cách riêng. Ba tầng lầu lộ vẻ khí thế, đặc trưng của vùng Giang Nam.

“Cốc cốc cốc ——” Tịch Hề đem dây cương ngựa cột vào một bên cây ngô đồng, gõ nhẹ cửa viện mấy cái.

Qua hồi lâu, bên trong mới truyền đến tiếng bước chân không nhanh không chậm, kết một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lộ ra, đôi mắt nhỏ nhắn của cô gái chớp chớp: “Người tìm ai?”

“Xin hỏi, Vân Tà y sư có ở đây không?”

“Không có ở đây, sư phụ đi xa nhà rồi.”

Trái tim Tịch Hề rơi xuống, mắt thấy nàng muốn đóng cửa viện lại, vội vuron một tay ra ngăn cản: “Vậy, khi nào thì Vân Tà y sư trở lại?”

“Sư phụ không nói, người đi đi, cho dù Vân Tà y sư quay lại cũng sẽ không gặp khách.” Nữ đồng không chút do dự phát tay một cái, muốn đóng cửa lần nữa.

“Cái đó.” Đôi tay Tịch Hề ngăn cản cửa viện lại, dùng hết toàn lực: “Vân Tà y sư đi đâu cô nương có thể nói cho ta biết được không, tự ta đi tìm.”

Nói xong, toàn thân nữ đồng kia dựng lên vẻ đề phòng: “Người thật phiền, đi đi, coi như người chưa từng tới đây.”

“Vậy ta sẽ đứng canh giữ ở ngoài cửa viện, đợi đến khi Vân Tà y sư trở lại.”

“Ai da, ” dù sao cũng là đứa bé, không chịu được mấy phen giầy vò, nữ đồng dùng sức dậm chân một cái, giọng nói không nhanh: “Sư phụ được Thiếu chủ của Ngũ Nguyệt Minh mời đi rồi, hết sức khẩn cấp, cũng không biết khi nào trở về, sau này hãy trở lại.”

Tịch Hề bỗng dưng cả kinh, trong lòng như bị sợi dây hung hăng quất một cái, nàng dùng sức chống đỡ trên cửa viện, giọng nói nóng nảy lộ ra, ngay cả chính nàng cũng giật mình: “Ngũ Nguyệt Minh, là ai xảy ra chuyện?”

Ánh mắt nữ đồng nghi hoặc liếc nàng một cái: “Không biết, dù sao cũng rất khẩn cấp.”

Tim Tịch Hề đập mạnh và loạn nhịp không dứt, cả người bị ngăn ở ngoài cửa, nhìn về cửa viện đã đóng lại, bước chân nàng lao đảo lui về sau, một tay vào vịn vách tường. Có thể làm cho Vân Tà y sư vội vã chạy tới như vậy, nhất định là Ngũ Nguyệt Minh đã xảy ra chuyện lớn, người duy nhất nàng có thể nghĩ tới, chính là Huyền Hạo.

Tịch Hề dắt lấy cương ngựa, chỉ có thể nghỉ tạm ở khách điểm bên cạnh.

—

Trong cơn mơ màng, Cảnh Sát giờ một tay lên, mới phát hiện tứ chi vô lực, giống như là bị vật nặng đè lên, đầu nàng hướng qua một bên khác, thì thấy nam tử bên cạnh mở mắt, trong mắt đã bớt chút ma tính, chỉ có chút uể oải. Huyền Hạo môi lưỡi khô ráo, ánh mắt di chuyển từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, rơi vào thân thể Cảnh Sát. Nửa người trên lộ ra ngoài. Trên da thịt trắng nõn, in mấy dấu vết bầm ứ đọng cùng một vài vết thương. Thuộc hạ không rõ tình huống, chỉ nhìn thấy cảnh đó mà ghê rợn.

Hai mắt nàng bình thần, lúc chạm đến đôi mắt thâm thúy của hắn, chỉ là dịu dàng cười, khoe môi vô lực nâng lên, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Huyền Hạo chống hai tay lên, từ từ đứng dậy, đôi mắt lạnh lùng chuyển đến trên người nàng, cầm quần áo ngủ phủ lên: “Ồ lại đây, ta sẽ bảo Cổ quản gia đem phần thưởng đưa đến đây.”

Con người Cảnh Sát trở nên âm trầm, ngón tay nhỏ nhắn do dự, bất lấy ống tay áo của hắn đang muốn nhanh chóng rời đi: “Gia, tiếp cái gì cũng không muốn.”

Đôi mắt yên lặng đột nhiên chuyển lạnh, Huyền Hạo chợt vung tay một cái, hất hai tay nàng ta ra: “Cái gì cũng không muốn? Ta sợ là ngươi có ý đồ khác, miệng nói không tranh, nhưng lại giả vờ là người không tham lam.”

Lời nói tàn khốc, nam tử bỏ lại câu sau cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi Đông Cung.

Trong sương phòng thượng hạng, nền chấy chập chòn, cái mềm mềm mại bám trên mặt đất, tăng thêm mấy phần âm áp.

Mà bên trong, không khí lại lạnh lẽo khản trương.

Trên ghế gỗ, ngón tay thon dài của nam tử, nhẹ nhàng gõ lên bàn, tóc đen dài buộc sau ót, cả người ôn hòa tuấn lãng, trường bào màu trắng làm cho khí chất tăng thêm mấy phần thoát tục, sau đó nhẹ nhàng thu năm ngón tay lại, lắc đầu một cái: “Chuyện này, có chút khó giải quyết.”

“Ngay cả ngươi cũng không được sao?” Chân mày Điền Trạch cau lại, nửa người trên dựa trở về thành ghế.

“Ngươi nên biết rõ, hắn không phải đơn thuần là bệnh, nếu không phải vì dựa vào thể chất đặc biệt của thiếu phu nhân mà chống đỡ, mấy ngày trước sẽ nộ hỏa công tâm, chỉ sợ sớm đã không chịu nổi.” Túc Lang cong một gối lên, bởi vì tính tình hắn kỳ quái, nên người ngoài gọi hắn là Vân Tà.

“Vậy bây giờ hắn”

Nhìn thấy trong mắt Điền Trạch có chút lo lắng, Túc Lang cười khê, cầm ly trà lên khê nhấp một cái: “Yên tâm đi, không phải nói là sau ba lần đau triệt nội tâm sẽ trở thành ma sao? Hiện tại chỉ là ma tính mới bộc phát, thỉnh thoảng không khống chế được mình thôi, lại nói, thành ma cũng không phải là chuyện xấu, vô dục vô cầu, không đau không nhức, chẳng phải tốt hơn sao?”

“Đùa giỡn thế này tuyệt đối không buồn cười.” Điền Trạch trầm giọng cắt lời, cầm trái cây trên bàn ném qua, “Nói nghiêm túc đi.”

Túc Lang tiện tay cầm chơi, giọng nói nghiêm túc lại: “Không có phương pháp nào tốt cả, ma tính trong cơ thể dựa vào thiếu phu nhân mới có thể từ từ loại bỏ, chỉ cần tâm không đau nữa, tự nhiên sẽ khỏi hẳn.”

“Tâm không đau?” Điền Trạch nhẹ giọng nỉ non, thần sắc càng lộ ra vẻ nặng nề.

Huyền Hạo đi bộ ở hành lang, không có phương hướng, một đầu tóc bạch kim có đặc biệt mà cô đơn, bước chân chậm rãi hoàn toàn tuân theo bản năng, một đường hướng về phía trước mà đi. Bất tri bất giác, hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên nóc đột nhiên hiện ra hai chữ ‘Đông Uyên’, chân dừng lại, đứng một hồi lâu, để cho gió mát thổi vào, sau đó mới cất bước rời đi.

Cửa Đông Uyên, hai ngọn đèn cung đình không lồ vẫn sáng như cũ, đem bóng lưng nam tử kéo dài ra, nhìn rất tịch liêu.

—

Tịch Hề ở trong trấn này đã vài ngày, nàng cố ý chọn một gian phòng hảo hạng, có thể nhìn trước cửa rất rõ ràng. Một tay đẩy cửa sổ ra, trong tầm mắt hiện lên, một chiếc xe ngựa dừng sát ở đối diện cửa, trong lòng nàng vui mừng, lập tức lao xuống khách điểm.

“Vân Tà y sư ——” mắt thấy hắn sắp đi vào đình viện, nàng chạy như bay.

Túc Lang dừng bước chân lại, xoay người, nâng gương mặt ôn hòa lên cười yếu ớt: “Cô nương, có chuyện gì?”

Tịch Hề ngăn ra, nếu hắn đã biết rõ thân phận mình, cũng không cần phải giấu giếm: “Ta muốn mời Vân Tà y sư đi xa một chuyến, tiền khám bệnh.”

Túc Lang thu hồi ánh mắt, xoay người chuẩn bị bước vào viện: “Cô nương trở về đi, mang cả núi vàng núi bạc tới, ta cũng sẽ không đi theo cô nương.”

Tịch Hề nghe vậy, vội dang hai tay ra ngăn cản trước người Túc Lang: “Mạng người là quan trọng nhất.”

“Có quan hệ gì với ta đâu?” Hắn hếch cằm một cái, nghiêng người tránh qua người nàng, “Nữ nhân thật phiền phức.”

Tịch Hề thấy thế, vội vàng đi theo phía sau hắn: “Vị bằng hữu của ta đột nhiên hôn mê, ta đã tìm khắp tất cả đại phu đều không chữa được, Vân Tà y sư, coi như ta cầu xin người.”

“Đột nhiên hôn mê?” Về mặt nam tử lộ ra mấy phần hứng thú, nâng cao chân mày: “Có triệu chứng gì?”

Tịch Hề không nghĩ tới đột nhiên hắn dừng bước chân lại, thân thể thiếu chút nữa đụng vào: “Trừ về hôn mê bên ngoài, chính là dùng Hàn Băng Tuyệt Phong ngân năm, bảo vệ tâm mạch.”

Túc Lang khôi phục lại vẻ bình thường, sải bước lần nữa đi về phía trước.

“Vân Tà y sư.”

“Trở về đi thôi, nói chính xác bây giờ có thể hấn đã tỉnh.” Túc Lang nhìn về lo lắng trên mặt của nàng, nói tiếp: “Mới tỉnh lại, cả người suy yếu, cần có người chăm sóc.”

Tịch Hề không hiểu sao, trong lòng nghi ngờ, “Lời này của y sư là có ý gì?”

“Sau khi trở về, người sẽ biết.” Túc Lang bước vào trong, lúc đi ngang qua người Tịch Hề, đôi mắt lơ đãng nhìn, bước chân hấn dừng lại, mắt mở to ra.

Trên cái cổ trắng nõn của nàng, có một số điểm nhỏ màu đỏ, giống như bị kiến cắn, gương mặt tuần tú ngưng lại, đầu ngón tay Túc Lang lấy chút bột được trong tay áo ra, thừa dịp Tịch Hề không chú ý, đem ngón trỏ nhẹ bôi lên cổ nàng.

Một trận đau nhói, nàng đau kêu lên thành tiếng

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Gặp Lại

Tịch Hề không đề phòng, một tay vịn đề lại phía sau cổ.

“Bản thân nên chuẩn bị hậu sự thôi?”

Túc Lang phì cười trong tay, không chút để ý nói.

Tịch Hề không rõ chân tướng, chỉ cảm thấy phía sau cổ như là có vật gì muốn xé rách ra ngoài, mắt thấy hấn hướng trong viện mà đi, nàng vội vàng đuổi theo, một tay nắm lấy ống tay áo hấn:

“Nói rõ ràng hơn.”

Túc Lang xoay người lại, hai mắt nhìn chăm chăm Tịch Hề:

“Vật như vậy, vốn nơi âm hàn mới có, ở nơi phương Nam này, vì sao lại có kí sinh như thế?”

“...”

“Người biết cái gì gọi là cổ không?”

Tịch Hề cả kinh, u mê lắc đầu. Túc Lang ôm ngực, dịu dàng, gương mặt tuần tú thấy sự nghi ngờ trong mắt nàng lộ ra chút vui vẻ, hai tay múa máy vòng trước ngực nhẹ nhàng giải thích:

“Đem một trăm ấu trùng nhỏ bỏ vào vật thể chủ. Một trăm ấu trùng trở thành côn trùng, lớn ăn nhỏ, mạnh ăn yếu cuối cùng sống sót 2 con, một con trở thành công cô, con còn lại chính là mẫu cô.”

Ngực có chút buồn bực, trái tim càng thêm lo lắng:

“Người nói vậy là có ý gì?”

“Còn không hiểu sao?”

Túc Lang cười cười lắc đầu rồi chỉ ra sau gáy nàng:

“Nhìn phía sau cổ cô nương có thể khẳng định, người bị mẫu cô cắn bị thương, hơn nữa nhìn dấu vết xem ra côn trùng đã chui vào trong cơ thể, và còn sống sót”

Tịch Hề giật mình, trợn mắt há mồm, một tay vịn che sau cổ, thật sự không hiểu ra tại sao mẫu cô lại chui vào người mình:

“Người nói ta chuẩn bị hậu sự cho chính mình.”

“Không quá ba năm... không...”

Nam nhân kiên quyết mở miệng lần nữa:

“Sống không quá một năm, bây giờ có thể đã bị thức tỉnh.”

Tịch Hề giật mình đứng nguyên tại chỗ, bên trong nữ đồng thấy Vân Tà trở lại liền lùi tay hất đi vào, tay còn lại ra sức đóng cửa, đem nàng ngăn ra bên ngoài.

Tịch Hề quay đầu trong lòng cực kỳ bất an, quá nhiều lo nghĩ, nếu bây giờ hất tỉnh lại như lời Túc Lang nói, nàng không kịp suy nghĩ gì thêm vội vàng nhảy lên ngựa rồi đi.

Mặt trời lặn ở phía tây, ánh chiều tà còn vương chút trên đỉnh núi, giống như màu máu tươi.

“Tịch Hề.”

Lộ Thánh Tước thấy nàng mệt mỏi quay trở về liền ra nghênh tiếp:

“Đã gặp Vân tà Y sư? Hắn ta nói sao?”

“Mau dẫn muội đi gặp huynh ấy.”

Tịch Hề mang ngựa giao cho người hầu bên cạnh, chạy thẳng một mạch đến sơn động. Lộ Thánh Tước theo sát phía sau, thấy bóng dáng nàng cấp bách đi vào bên trong liền vội vã theo sau tiến vào, cửa quan tài bằng hàn băng được đẩy ra, cả người tê liệt ngã xuống đất, Tịch Hề mặt mũi căng thẳng, hòm quan tài bằng băng bên trong quả nhiên không có người.

“Người đâu.”

Nàng một tay nắm thành quyền nặng nề đặt trên nắp quan tài, sắc mặt lạnh lùng cất tiếng, bàn tay vì hàn băng bắt đầu trở nên tê dại, hai mắt tức giận hướng thẳng đến Lộ Thánh Tước.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Nam nhân đảo mắt qua, có người quỳ xuống.

“Bẩm Cửu ca.”

Người trông coi lật đặt quỳ xuống tha thiết nói:

“Thuộc hạ canh giữ không hề rời khỏi nửa bước, cũng không hề nghe động tĩnh gì, càng không thấy bất cứ ai ra khỏi sơn động.”

“Người ở đâu?”

Tịch Hề nghiêm mặt lạnh lùng cất cao tiếng:

“Chẳng lẽ người biến mất mà các người không phát hiện ra?”

Tịch Hề vòng qua quan tài nắm chặt vạt áo Lộ Thánh Tước:

“Huynh đem huynh ấy đi đâu rồi? Thứ huynh muốn ta đã mang đến cho huynh, huynh còn muốn thế nào nữa.”

Nàng không để ý mà hét giận ra tiếng, càng làm mọi người cảm thấy kỳ quái là Cửu Ca cũng không hề nổi giận, thậm chí mặc cho nàng đánh.

Cánh tay dài nhẹ nhàng ôm lấy Tịch Hề cẩn thận đặt vào trong lồng ngực:

“Ta sẽ giúp muội tìm hắn.”

“Tìm, làm sao tìm được.”

Tịch Hề dùng sức đẩy hắn ra, bước đi có chút lảo đảo hướng cửa động ra ngoài, nàng mờ mịt không biết tại sao, nửa người trên cảm thấy mệt mỏi ngã dựa vào thạch bích, cả người giống như bị rút lại:

“Cửu ca, huynh còn muốn thế nào nữa?”

Lộ Thánh Tước mặt mũi chuyển lạnh, mấy bước tiến lên, thân thể cao to ngồi chồm hóm xuống:

“Muội cho rằng là ta cố ý che giấu hắn?”

“Nơi này không phải ai muốn vào là có thể vào, huynh ấy có thể chạy đi đâu? Xung quanh là rừng núi, người bình thường muốn thoát ra còn khó huống chi... như vậy mà huynh muốn ta tin sao? Tin cái gì bây giờ?”

Tịch Hề thanh âm kích động, thân thể ngã nhào muốn bò dậy, lại giật mình, phía sau cổ truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, cả người té về phía trước:

“Tịch Hề.”

Lộ Thánh Tước lộ về mặt khăn trương, không chút do dự chạy đến đỡ chặt lấy eo nàng bế lên.

—

“Tô đại phu, như thế nào?”

Tịch Hề dần dần hồi phục ý thức, truyền đến bên tai một cuộc đối thoại mờ mờ lung lung, vị Tô đại phu thờ dài mang theo giọng nói bất đắc dĩ, lắc đầu:

“Vị cô nương này không phải bệnh mà là trúng cổ.”

Lộ Thánh Tước con mắt híp lại:

“Cổ.”

“Thời gian trú ngụ trong cơ thể cũng chưa dài lắm.”

Tô đại phu đến trước giường chỉ chấm đỏ phía sau cổ Tịch Hề:

“Vào trong cơ thể thời gian chưa lâu.”

Tô đại phu đi đến trước giường, chỉ chấm đỏ phía sau cổ Tịch Hề:

“Đây là mẫu cổ, kí sinh trong cơ thể con người, xem con người là vật chủ, còn một con khác là công cổ, có thể cô nương này bị mẫu cổ cắn kí sinh chỗ ở, công cổ thì khác có thể lựa chọn bất kì vật chủ nào để sinh sống.”

“Trong cơ thể nàng là mẫu cổ? Làm thế nào để diệt trừ tận gốc?”

“Tìm công cổ, để nó cắn trên vị trí mẫu cổ cắn dụ mẫu cổ ra ngoài.”

“Cái gì?”

Lộ Thánh Tước trầm ngâm, trên giường mí mắt Tịch Hề khẽ giật, trong đầu chợt nhớ lại ở Ngũ Nguyệt Minh trước đây từng bị con kiến gì cắn qua, chẳng qua lúc đó nàng không để ý lắm.

“Nếu không trừ thì sao?”

“Vậy chỉ đành chờ chết.”

Nghe lời nói kiên quyết của Tô đại phu, Tịch Hề giương đôi mắt, động dậy thân thể, thấy nàng tỉnh lại Lộ Thánh Tước ngăn ra vội bảo Tô đại phu lui:

“Nếu không có gì lo ngại người lui xuống trước đi.”

“Khoan đã.”

Tịch Hề vén chăn gấm lên, hai tay cầm thanh vịn giường:

“Còn có biện pháp nào khác không?”

Tô đại phu cùng Lộ Thánh Tước liếc nhau một cái, sau đó ông lắc đầu.

Tịch Hề cảm thấy vô lực, đưa lưng tựa vào thành giường, Lộ Thánh Tước vẫy tay cho mọi người lui, bóng dáng cao lớn che khuất tầm mắt nàng, hần đứng ngược sáng, Tịch Hề cảm dưới giường nhẹ, khóe môi sinh ra mấy phần chua chát:

“Đây chính là báo ứng.”

Ban đầu nàng cho rằng giữa nàng và Huyền Hạo sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, nhưng vòng đời châm chọc lại muốn nàng quay trở về.

“Không.”

Tịch Hề kiên quyết nói:

“Ta có chết cũng không quay trở về nơi đó.”

Lời nói xong nàng xoay người nhấc chân lên vùi vào trong.

Nam nhân đi đến trước giường, lần đầu tiên hần thấu hiểu cảm giác vô lực là gì, hần đã tính toán kỹ lưỡng tại sao lại xảy ra chuyện này? Tại sao lại phải

thành ra thế này?

Một tuần mã trắng, mang trên người bộ nam trang, Tịch Hề mặt mộc không trang điểm, đi bộ ở nơi ồn ào, môi nàng khẽ nâng lên, biết sau lưng Cửu ca có phải một người đi theo, nàng cất bước đi vào chốn đông người, bất kể thế nào cũng phải tìm được huynh ấy.

Chỗ cao nhất thành lâu, một nam nhân đứng ở đó, mặt mũi tà mị, áo choàng bạc hai mắt phượng hẹp dài nhìn xuống phía dưới.

Mà dưới cổng thành, nữ nhân đang dắt tuần mã đi đến, tìm kiếm, chỉ là hai người chưa chạm mặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Quay Đầu Lại

Trên thành lâu có dấu tích loang lổ của lịch sử, trên đó dán hoàng bảng, ở vị trí đặc biệt rất dễ nhìn thấy.

Thủ vệ đem người dân muốn ra vào thanh ngăn lại, kiểm tra mới cho đi, Tịch Hề đứng trong đám người, cước bộ tự nhiên bị đẩy về phía trước.

“Là ai đắc tội triều đình?” Phía trước, vài ba người dân nhỏ giọng thì thầm.

Tịch Hề đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy trên hoàng bảng có một bức tranh sống động, mây cong, mặt sáng có thần, nàng vừa nhìn, liền giật mình, đó không phải là nàng sao?

Nàng cuống quýt rút đầu xuống, mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm đường lui.

“Ngươi, đi vào.” Một gã thủ vệ đem nữ tử kiểm tra xong đẩy vào trong thành, phía sau, vài tên hán tử lỗ mãng đi vào.

Tịch Hề liếc nhìn trang phục của mình, nàng cường chế sự hoảng loạn trong lòng, thẳng lưng, hôm nay nàng cải trang một thân nam nhi, nghĩ như thế, nàng cũng bớt lo lắng. Đoàn người xếp thành hàng dài về phía trước, nhìn bức tranh trên tường, nàng lần thứ hai nhíu mày, nàng chỉ là một người bình thường, cho dù Ngũ Nguyệt Minh muốn tìm nàng, cũng không nhất thiết kinh động tới triều đình chứ?

“Gì, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp tốt.” Cảnh Sắc đem áo choàng phủ lên vai Huyền Hạo, nhìn thành lâu phía dưới người dân xếp hàng không ngớt.

Huyền Hạo mím đôi môi mỏng, ánh mắt màu mực nhìn xuống đường, muốn ra khỏi thành nhất định phải đi con đường này, cho nên Huyền Hạo dán hoàng bảng, nàng nếu không muốn ra khỏi thành, thì ở trong phạm vi của Ngũ Nguyệt Minh, như vậy tìm kiếm dễ như trở bàn tay.

Cảnh Sát bồi bên cạnh, nhìn thấy hán tử hề không nói chuyện, thời gian trôi qua, cứ như một người ngây ngô.

Tịch Hề trong tâm trạng bất an, nháy mắt đã đi tới dưới chân thành lâu.

Bầu trời trong xanh thẳm, giống như tiện tay vẩy mực, một đám mây trắng hiện ra, thật khó có được ngày khí trời tốt thế này. Tịch Hề không khỏi

Tịch hề không khỏi đưa mắt đề xuống, mà thành trên lầu nam tử, tác dôi mắt trông về phía xa, cô đơn bỏ quên dưới thành. Đứng hồi lâu, huyền hán thu hồi đường nhìn, chiết thân hậu chậm rãi đi về phía trước.

Tịch Hề trong lòng bất an, vô thức ngẩng đầu một cái, chỉ nhìn thấy một hàng thủ vệ, nàng đi tới trước cửa thành, trên đỉnh đầu, tiếng bước chân trầm ồm mơ hồ đi qua, lại một lần nữa lướt qua nhau.

“Ngẩng đầu lên.” Âm thanh lỗ mãng, khuôn mặt nàng vốn dĩ cúi xuống lúc này ngẩng đầu lên, ánh mắt tên thủ vệ nhìn nàng và so sánh với bức tranh.

Ánh mắt nhìn nhau, nàng có chút chột dạ, hai tay khăn trương nắm chặt thành quyền.

Thủ vệ đem mặt nàng xem xét kỹ, mặt mày thanh tú, tựa hồ có chút giống giống. Tịch Hề thấy ánh mắt hán hoài nghi, nhìn mình chằm chằm lâu như thế, mở miệng nói: “Thủ vệ đại ca, tiểu nhân có thể đi chưa?”

P phía sau, một số người dân không chịu được, mọi người đều vội vàng ra khỏi thành buôn bán, một gã tráng hán xếp sau lưng Tịch Hề, vốn cho rằng sẽ rất nhanh, không nghĩ tới lại trì hoãn lâu như vậy. Hân đem xe đẩy trong tay để xuống mặt đất, làm cho mấy cái lồng sắt trên xe nghiêng ngã, một trong số đó bị bung cửa, hơn mười con gà mái lập tức bay ra.

“Gà của ta ——” Tráng hán vừa nhìn, vội vàng vén tay áo lên đuổi theo.

“Ồn ào gì thế?” Thủ vệ đem tay đang nắm cầm Tịch Hề thu về, lập tức phát hỏa, nhưng có một đồng gà mái tới tấp bay đến, thoáng một cái, trước cửa

thành rối loạn. Thủ vệ đem tay giờ lên, người bên cạnh thấy thế, tức giận đẩy Tịch Hề: “Còn không mau đi vào, đứng ở đây làm gì?”

Nàng trong lòng vui vẻ, mượn cớ hỗn loạn, đi ra ngoài thành.

Phía sau mọi người đều kiểm tra qua loa, ra khỏi thành.

Đi ra ngoài thành, Tịch Hề đi mấy bước liền nghiêng đầu sang chỗ khác, trên thành lâu, chỉ còn phất phới một vài sợi tóc bạc liền tiêu tán, nàng cúi đầu, không nghĩ nhiều, liền rời đi.

Theo đoàn người ra khỏi thành, nơi này gần biên giới, tuy rằng nguy hiểm, nhưng người dân ở đây chỉ một lòng tìm kế sinh nhai, nếu như thái bình, thì ngày trời qua cũng thanh thản.

“Hôm nay khí trời tốt, không gặp man di là tốt nhất.” Một người nói, đem giọt sương đọng trên lá cây ven đường gạt xuống.

“Này, cầm cái miệng quạ đen lại đi.” Đoàn người vừa đi vừa nói, cũng có vài người bên cạnh hỏi Tịch Hề vài câu: “Tiểu ca, ngươi là đi đâu?”

“À, ta đi tìm người.”

“Tìm người? Nơi này loạn thế, tìm người thật không dễ đâu.”

Tịch Hề mỉm cười, nụ cười ấm áp, ánh mặt trời chiếu lên bờ vai, cảm giác thực ấm áp òa thuận.

“Nhìn kìa, đó là cái gì?” Một tráng hán đi tuốt đằng trước dừng bước lại, chỉ thấy cách đó không xa, bụi đất bay đầy trời, nghe vào tai, là một mảnh âm thanh hỗn loạn, từ xa đến gần, phô thiên cái địa kéo tới. Bầu trời sáng sủa, trong nháy mắt bị che lại, như một tấm màn đen phủ xuống.

“Là man di!” Mọi người kinh hô, phản ứng đầu tiên là đem đồ trong tay vứt xuống, chạy tán loạn: “Cứu, cứu chúng tôi với ——“

Tịch Hề lui lại, nàng không chút nghĩ ngợi cách xa thành lâu một tí.

Tiếng ngực cấp bách ồ ồ đến, đỉnh tai nhức óc, mặt đất dưới chân rung động, rung động không ngớt.

“Dừng, cứu, cứu chúng tôi ——“

Ở thành lâu, cửa thành đóng lại, dân chúng ồa chạy té ngã, dùng sức hướng cửa thành đi tới, không quản cái gì là máu thịt, dẫm đạp lên nhau mà chạy, nhằm né tránh những kẻ man di hung tàn bạo ngược phía sau.

Huyền Hạo đứng ở trên thềm đá, nghe được âm thanh kêu cứu kinh khủng truyền tới, liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm Gia, là man di đột kích.”

Hắn hơi nhướn mi, thờ ơ nói: “Đi xem.” Hắn một lần nữa bước lên bậc thềm đá, đứng giữa thành lâu, từ trên cao nhìn xuống.

Tịch Hề đưa lưng về phía thành lâu, lũ man di này đem người dân ép tới tận cùng, từng người thả chậm tốc độ, hình thành một nửa vòng trong, đem mọi người vây bên trong.

“Gia, có nên mở cửa thành ra không?” Một gã thị vệ cầm trường mâu, tiến lên xin chỉ thị.

Cảnh Sát khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng trọng, bất an nhìn nam tử bên cạnh, nhiều mạng người như vậy, hắn sẽ ra tay cứu giúp?

Huyền Hạo khẽ giơ tay lên, nhưng vội vàng hạ xuống, xông tới phía trước, đôi mắt màu mực đen kia nhìn chăm chăm cảnh chém giết phía dưới, trong mắt hiện lên chút tử sắc nhân nhật. (Tử sắc: màu tím)”

Cảnh Sát thấy biến hóa của hắn, vội vàng dùng hai tay kéo cánh tay hắn: “Gia.”

Trong mắt Huyền Hạo, sát khí chợt lóe lên, sau đó đôi mắt chuyển sang màu mực.

Thủ vệ chờ hắn hạ lệnh, nhưng nhìn thấy hắn như thế, cũng không dám mở miệng hỏi. Thân ảnh sừng sững cao ngất, khoe miệng chậm rãi cong lên mỉa hoặc, hai mắt nhìn chăm chăm xuống dưới.

Trong tay bọn man di đao thương sáng loáng, người dân thấy bên trong không mở cửa, thần sắc bi thương nhìn nhau, không dám nhúc nhích.

Tịch Hề tay nắm chặt bên hông, đem chuỗi nuyễn kiếm nắm trong tay.

Tên cầm đầu cười con ngựa cao to, nét mặt tục tũn hiện lên nụ cười bỉ ổi, cầm chặt cương ngựa trong tay, tay còn lại giơ đại đao lên, ý muốn công chiến tiến lên

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Khó Có Thể Chạy Trốn

Con ngựa phía trước đột nhiên lao về phía Tịch Hề, nàng lắc mình một cái thoát được một kích trí mạng, sau lưng truyền đến tiếng hét, một người phụ nữ trong đám bị đối phương ôm lấy ngang thân đặt lên lưng ngựa.

Người đặt trên lưng ngựa liều mạng giãy giụa, tên man di thô lỗ cảm roi ngựa di chuyển đến ngực người phụ nữ rồi đụng chạm nhẹ kèm theo giọng cười bỉ ổi, không đem tiếng la khan đặt vào trong tai:

“Cứu tôi với, cứu tôi với.”

“Ha ha ha.”

Đoàn ngựa vây mọi người vào bên trong, người phụ nữ kia biết rõ rơi vào tay bọn man di chỉ có 1 con đường. Đôi tay nàng nắm bồm ngựa, thừa dịp không đề phòng nàng há miệng ra cắn lên đùi kẻ nọ.

“Khốn kiếp.”

Tiếng nguyên rủa truyền đến, hấn dùng lực nắm tóc kéo ra rồi vứt nàng trên mặt đất, toàn thân đầy vết thương, nàng liều mạng cố gắng chống đỡ cơ thể đứng dậy, con ngựa kia đột nhiên nâng vó trước chuẩn bị một cước đạp xuống người đang nằm trên mặt đất.

“Cẩn thận.”

Tịch Hề hô lên kinh hãi, lại nghe được rầm một tiếng kèm theo tiếng xương cốt gãy, người phụ nữ đó đã sớm mất mạng ngay tại chỗ.

“Gia.”

Cảnh Sắc thấy cảnh tàn nhẫn này vội xoay người quay đầu sang hướng khác.

“Họ đều là người dân nước ta, nơi này là nhà của họ, chúng ta không thể cứ như vậy đóng cửa thành để họ đứng chờ chết.”

Huyền Hạo sắc mặt lạnh lùng, hai mắt sắc bén nhìn nàng một cái, ánh mắt đầy ma mị.

“Nhìn tiểu tử kia, da thịt mịn màng, dè dưới thân nhất định rất sáng khoái.”

Tên cầm đầu bọn man di giờ đao hướng Tịch Hề đồng thời hành động đó cũng khiến tất cả mọi người nhìn về hướng nàng.

“Bắt hấn lại.”

Tiếng cười vang dội, tên man di khi nãy tiến lại gần định dùng phương thức cũ bắt nàng đem lên lưng ngựa, nửa người trên cúi xuống, giờ tay ra là có thể chạm đến, Tịch Hề vội giơ một tay nắm chặt thắt lưng, bước chân thối lui.

Đội khoảng cách gần, Tịch Hề đột nhiên xoay người, một tay nắm chặt thanh trường kiếm bên hông hướng về phía đối phương, tên kia giật mình thấy nguy hiểm, vừa ghì chặt cương ngựa, lại thấy một ánh kiếm xẹt tới, không còn kịp thu hồi, một cánh tay cứ như thế rời đi.

Tịch Hề đứng giữa đám người, vừa thờ vừa dùng tay lau mồ hôi, thanh trường kiếm sắc bén vẫn dính đầy máu tươi.

“Khốn kiếp, người chán sống rồi.”

Thủ lĩnh đám man di nghe được tên nam nhân kia gào khóc thảm thiết, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, xông về phía trước.

Tay áo nâng lên hất mấy sợi tóc vương trên gương mặt nhỏ nhắn, trắng nõn, bị dính vài giọt máu, tay phải cầm kiếm, bóng lưng thon dài nhỏ yếu, đối lập với bọn người kia hung tàn, to lớn. Đám dân chúng đằng sau đưa mắt nhìn nhau, giống như nắm được một sợi dây giữa vùng bùn, ánh mắt ngập tràn sự hi vọng.

Huyền Hạo trên cao nhìn xuống, hai mắt chiếm lấy bóng lưng nhỏ nhắn phía dưới, mắt phượng hẹp dài nheo lại.

Đại đao vung xuống, Tịch Hề nghiêng người tránh ngã về sau, một tay chống trên đất đứng dậy, một tràng đao vung đến, nàng xoay người tránh được một màn này.

“Truyền tên.”

Huyền Hạo xòe bàn tay ra, không quay đầu lại hạ lệnh.

“Tất cả cùng xông lên.”

Tên cầm đầu đám man di nâng tây áo, phát ra tràng âm khàn khàn, đại đao chỉ hướng Tịch Hề:

“Sức lực hiện tại cũng không còn, xem ngươi ngoan cố được đến đâu, ta sẽ coi ngươi khốc lóc cầu xin ta tha mạng thế nào? Ha ha ha...”

Đám man di xung quanh phụ họa theo, tất cả cười rộ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề vẫn điềm nhiên, mắt hạnh lướt qua bọn họ, năm ngón tay nắm chặt chuôi kiếm.

“Gia, mũi tên.”

Trên cổng thành, thủ vệ mang cung tên đến giao cho Huyền Hạo, Cảnh Sắc đứng bên cạnh lo lắng, đôi tay vịn bờ tường, không ngừng ngó xuống phía dưới, tầm mắt tự nhiên rơi xuống bóng dáng Tịch Hề, bởi vì nàng đưa lưng về phía cổng thành, nên Cảnh Sắc cũng không nhận ra.

Tay Huyền Hạo kéo nhẹ cung tên, đôi mắt khép hờ, không chế đo đường tên bay, tìm kiếm mục tiêu, mũi tên bén nhọn giương lên, hai chân theo động tác giang rộng ra, nhắm vào bả vai Tịch Hề. Mắt phượng liếc nhìn, cảm thấy đã trong tầm ngắm lập tức buông tay, chỉ nghe một tiếng tên rời cung xé gió tay ra, Tịch Hề đang chuẩn bị nghênh chiến đột nhiên cảm thấy bờ vai bị đau, mũi tên bay vút tới cắm áo ngoài của nàng kéo xoạt ra, mũi tên không ngừng lại mà bay thẳng cắm phập vào lồng ngực của tên man di.

Cả người lạnh đi, nàng nghe có tiếng người nói:

“Là nữ, ngươi là nữ nhân.”

Tịch Hề theo bản năng giơ tay ra sau tìm kiếm, da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, áo ngoài bị xé rách, lộ ra cái yếm bên trong trước mặt mọi người, nàng một tay nhặt kiếm lên, tức giận xoay người.

Trên thành, Huyền Hạo cao cao tại thượng.

Một bộ trường bào màu đen bao lấy thân hình thon dài trắng kiêu, tóc đã chuyển sang màu bạc, hai tay vòng trước ngực, âm mị mà anh tuấn, gương mặt thâm trầm nhìn không rõ biểu tình.

Hắn nâng mặt lên cười, sau lưng ánh mặt trời chiếu rọi, xán lạn vô cùng. Quả nhiên là nàng! Nụ cười của hắn càng rạng rỡ, đôi mắt ánh lên âm hàn, Tịch Hề không kịp phản ứng, cơ thể cứng đờ nhìn bóng người trên tường thành.

Bước chân không khỏi lui về phía sau, mắt hạnh tròn lên, phản ứng chậm chạp.

“Tịch Hề...”

Phía trên, Cảnh Sắc vội vàng nhận ra bóng dáng phía dưới, đôi tay che miệng lại, đưa mắt nhìn Huyền Hạo. Hắn không nói câu gì, chỉ cười lạnh.

Dưới cổng thành, dân chúng mắc kẹt thấy Huyền Hạo chịu ra tay giúp đỡ, vội vàng đập vào cổng thành la lên:

“Cứu mạng, cứu mạng...”

Huyền Hạo hai mắt không rời khỏi Tịch Hề, cất miệng về phía bên thủ vệ hạ lệnh:

“Mở cửa thành.”

“Dạ, Gia.”

Cửa thành mở ra, dân chúng xông vào, bọn người man di thấy thế chỉ dùng chân lại nhìn không dám tùy tiện đuổi theo.

Trên cổng thành, cung thủ rối rít chuẩn bị, trong nháy mắt phía dưới chỉ còn Tịch Hề và bọn người man di. Nàng đưa mắt nhìn khoảng cách gần như thế, lại làm cho bản thân cảm thấy buồn phiền, Huyền Hạo ánh mắt hờ hững, giống như một cây châm, đâm vào lòng nàng, không thể loại trừ.

Thấy trên thành thủ hạ lấp tên đợi lệnh, bọn man di vội vàng quay đầu muốn rời khỏi.

Đất đầy máu, cùng áo nàng tán ra mùi nồng nặc.

Thân thể cao to nhảy một cái, tóc, vai áo theo động tác mà phiêu tán, nam nhân từ trên cổng thành nhảy xuống. Hai chân nhẹ nhàng, nháy mắt đã đứng dưới cổng thành.

Tịch Hề nhìn thấy bóng dáng Huyền Hạo, thân thể không tự chủ lùi về sau mấy bước, nam nhân giơ tay ra năm ngón tay thon dài đưa tới trước mặt nàng nâng lên, đốt ngón tay vì dùng sức mà hiện lên màu trắng bệch, con mắt Huyền Hạo nhìn nàng chăm chú, thanh âm trầm thấp, lại mang theo âm điệu bi thương:

“Tịch Hề, ta xem nàng như thế nào có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay ta?”

Âm thanh như quỷ mị, Tịch Hề toàn thân ngẩn ra, ý lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Giày Vò

Bị tên bắn, áo ngoài rũ xuống, gió lạnh xâm nhập vào, nằng lạnh đến mức run cầm cập.

Huyền Hạo từng bước từng bước ép sát, một tay cởi áo choàng trên vai ra, vòng qua thân thể đang run lẩy bẩy của nàng, cánh tay dài vừa muốn kéo qua, lại bị Tịch Hề dùng sức đẩy ra, thoát ra từ trong lòng hắn.

“Thế nào, sợ ta?” Nam tử nhẹ cau mày kiểm lại, thanh âm tà mị.

“Ta.” Nàng khô khốc mở miệng, “Danh sách không có ở trên người ta.”

“Ta muốn nàng!” Cánh tay thon dài đột nhiên vươn ra, năm ngón tay bóp chặt cổ Tịch Hề, một tay kéo nàng lại gần hơn, đôi mắt màu đen chợt biến thành màu tím, ngón tay dùng sức, nhắc cả thân thể nàng lên.

Tịch Hề hai mắt tròn tròn, hai tay bắt được cổ tay Huyền Hạo, dùng sức muốn tránh ra.

“Gia ——” Cảnh Sát cả kinh chạy tới, hai tay kéo cánh tay Huyền Hạo ra, “Nàng là Tịch Hề, nàng là Tịch Hề, Gia, ngài tỉnh lại đi!”

Đôi mắt đầm lệ mông lung, Tịch Hề khó chịu thở gấp một hơi, khoảng cách gần trong gang tấc, lúc này nàng mới phát hiện ra trong đôi mắt Huyền Hạo lộ ra vẻ kinh dị, ngón tay càng lúc càng siết chặt, nếu dùng sức một chút, là có thể bẻ gãy cổ nàng. Cảnh Sát ở bên cạnh không ngừng cầu xin tha thứ, nhưng nam tử giống như không nghe thấy, trong con ngươi màu tím tràn đầy sát khí, một tay đẩy nàng ra.

Tịch Hề không nhìn được giết mình, nàng không nghĩ tới, Huyền Hạo sẽ biến thành như vậy, người ở dưới bóng đêm ngấm trắng cùng với nàng, là một nam tử dịu dàng, như thế nào lại trở thành như vậy?

“A.” Nàng khó chịu đập hai chân, trong hốc mắt chua xót, một giọt nước mắt, mang theo hơi ẩm run rẩy rơi xuống mu bàn tay Huyền Hạo.

‘ Bộp ’ một tiếng, nước mắt tràn ra, trượt xuống theo mu bàn tay, nam tử nhắm chặt hai mắt lại, lúc mở ra lần nữa thì đã khôi phục lại màu đen bình thường. Trên mặt có chút sưng sò, khi nhìn rõ nữ tử trong tay, hắn đột nhiên thu tay lại, thần sắc hơi sợ hãi. Hung hăng nắm chặt bàn tay phải bên người lại, giấu trong tay áo.

Tịch Hề ngã xuống mặt đất, hai tay ôm lấy cổ, khó chịu nói không ra lời.

“Người thế nào rồi?” Cảnh Sát sai bước đi tới bên cạnh Tịch Hề, thay nàng khép áo choàng lúc này Huyền Hạo đã phủ lên lại, che lấp cảnh tượng sau lưng, “Mau đứng dậy đi.”

Tịch Hề lao đảo đứng dậy, đôi mắt đen láy nhìn về phía Huyền Hạo, bước chân vừa mới động, cánh tay lại bị hắn dùng lực kéo trở về, “Còn muốn chạy trốn sao?”

Toàn bộ thân thể bị nhắc lên, bụng ở ở trên vai Huyền Hạo, mắt thì dính vào lưng hắn: “Buông ta ra.”

Chân lướt như bay, Huyền Hạo đem nàng vào trong thành, Cảnh Sát theo sát phía sau, trên mặt tức giận.

“Buông ta ra, buông ta ra.” Tịch Hề liều mạng giãy giụa, sau một khắc, chợt cảm thấy đầu óc choáng váng hoa mắt, cả người trực tiếp bị ném vào bên trong kiệu, Huyền Hạo chân sau nhảy lên, nói với Cảnh Sát ở sau lưng: “Người ngồi ở xe khác đi.”

Tịch Hề dựa vào trên giường, sau lưng va vào góc cửa sổ gác, đau hết sức. Hai tay chống bên người, nhìn nam tử đang vén màn kiệu lên, hai chân không khỏi lui về phía sau.

Huyền Hạo tùy ý ngồi xuống, bóng dáng cao lớn ngăn cản lối ra duy nhất, hắn không nhanh không chậm rót một ly rượu, hớp nhẹ. Không khí, lập tức trở nên yên tĩnh quý dị, ngay cả tiếng hít thở nhỏ cũng nghe rất rõ ràng.

“Danh sách, quả thật không có ở trên người ta.” Tịch Hề đánh vỡ trầm mặc trước, thanh âm có chút run lên.

Động tác uống rượu của Huyền Hạo hết sức ưu nhã, hắn ngừng uống, sóng nước lần nữa dâng lên trong đáy mắt một cách mãnh liệt, bàn tay nắm chặt bình rượu, mắt phượng liếc xéo, lạnh lùng nói: “Tịch Hề, trong lòng nàng, đến tận cùng là quan tâm tới cái gì?”

Giọng nói trầm thấp quanh quẩn thật lâu trong xe ngựa, Tịch Hề chống lại hai mắt hần, khó khăn trượt xuống một ngụm nước miếng, “Ta. . . .” Một chữ yếu ớt, vừa mở miệng ra, mới phát hiện ngay cả chính mình cũng không biết nói gì.

Huyền Hạo cảm thấy thấy buồn cười, bờ môi hơi mím lại, bên ngoài, ánh mặt trời chiếu vào màn kiệu, vẽ ra một điểm sáng, Huyền Hạo chợt nhíu mày, “Không nói được? Bởi vì, nàng chưa bao giờ quan tâm đến cái gì!”

Tịch Hề theo bản năng muốn phản bác, nhưng nàng lại bị tạt rượu mạnh vào mặt, cảm thấy đau rất, giống như bị rút lưỡi đi vậy. Nàng nâng áo lên nhẹ lau, mùi rượu thuần túy, đồng thời, lại chặt vật không chịu nổi.

Huyền Hạo lần người tiến lên, bàn tay bắt lấy mắt cá chân đem nàng đè dưới thân, Tịch Hề kinh hãi, chân sau nâng lên đá vào hần, về điểm công phu này, ở trong mắt hần là không đáng nhắc tới, Huyền Hạo một tay cầm mắt cá chân nàng, lật Tịch Hề lại, chân dài đặt ở sau đầu gối nàng, một tay chợt nâng chân nàng lên, “Có tin không, bây giờ ta sẽ phế cái chân này?”

Con đau từ đầu gối truyền tới lan đến toàn thân, mà nam tử đè trên thân thể, vẫn từ từ dùng sức, hai tay Tịch Hề nắm chặt chân gắm phía dưới, “Đau.”

“Nàng cũng biết đau?” Lời nói không có chút tình cảm nào, lạnh lẽo nói ra ở bên tai nàng, “Ta nói rồi, nếu có một ngày nàng trở về trong tay ta lần nữa, ta nhất định sẽ đem nàng, hành hạ đến chết mới dừng lại!”

Tịch Hề mở to mắt khó tin, gò má kề sát nhau, giữa bọn họ đã từng có những động tác thân mật cỡ nào, nhưng hôm nay, nàng có thể cảm nhận được, trong mắt hần lạnh như băng, lạnh thấu tâm can.

“Ta không muốn lừa chàng.” Tịch Hề nhắm mắt lại, lời này nói ra trong thời điểm như vậy, đã có chút yếu đuối.

Huyền Hạo cao ngạo nhìn nàng, sợi tóc màu bạc lướt qua gò má nàng, lòng bàn tay lạnh như băng đem áo choàng cởi ra, ngón trở gỡ nút thắt trên cái yếm của nàng.

Bàn tay không chút do dự tham lam tiến vào trên eo nàng, Tịch Hề giật mình, bụng đột nhiên bị thắt chặt, bàn tay hần đã nắm lấy một bên phần đầy đặn của nàng, đem thân thể nàng lần nữa kéo tới.

Một tay kia, theo vạt áo phía trước xé nát áo ở nửa người trên của nàng, một ấn ký Hàng Long, hiện ra trên ngực xinh đẹp của Tịch Hề, đôi mắt nam tử đột nhiên chìm xuống, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào ngực nàng.

Tịch Hề cảm thấy nhục nhã, cuống quýt muốn che giấu, đôi tay lại bị hần kiềm lại, không thể động đậy. Lòng ngực đè xuống che ở trên người nàng, khiến cho nàng khó có thể hô hấp, trước mặt hiện lên một hình ảnh, Tịch Hề nhắm mắt, liền thấy Huyền Hạo chôn ở trước ngực nàng.

“A ——”

Đột nhiên truyền tới cảm giác đau nhói làm nàng nhíu chân mày, Huyền Hạo khẽ mở môi mòng, dùng sức cắn lấy ngực nàng, hàm răng bén nhọn đâm vào cơ thể, máu tươi nhuộm đỏ xóa sạch ấn ký Hàng Long.

Nàng đau đến mức tứ chi cuộn lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngược mắt lên, khoe miệng Huyền Hạo tràn đầy máu tươi, mặt mũi lạnh lùng, từng chữ từng chữ như nhỏ ra máu: “Đau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Huyết Tầm 0

Edit: Thảo Trúc

Tịch Hề thở không ra hơi, lời chưa kịp nói đã nằm trong cổ, hơn nữa rất khổ sở.

Môi mòng Huyền Hạo đặt lên môi nàng dây dưa triền miên không dứt, mùi tanh nồng nặc vây lấy, Tịch Hề định xoay đầu né tránh lại bị tay hần nắm chặt, “Không được phép trốn tránh.”

“Ngươi thả ta ra” Tịch Hề nửa người trên ngửa lên, nhìn sâu vào mắt Huyền Hạo.

“Mơ tưởng!” Huyền Hạo cắn răng nói từng chữ, xe ngựa chạy đến khúc gấp gheñh, xe lắc lư, hai người cứ như vậy ôm chặt cùng một chỗ. Gần đến Ngũ Nguyệt Minh, lòng Tịch Hề càng lạnh đi, tâm tình căng như sợi chỉ manh, nàng biết, Huyền Hạo sẽ không dễ dàng bỏ qua cho những việc làm trước đây của nàng.

Qua một hồi lâu, bánh xe mới dừng lại, cách màn kiệu thủ vệ bên ngoài bẩm báo: “Bẩm Gia, đã đến.”

Xe ngựa dừng lại, Tịch Hề nhân cơ hội lấy chân găm roi dưới đất đạp lên người thừa dịp không ai để ý, nàng khép mắt lại nhảy ra ngoài xe ngựa, không do dự hành động này sẽ khiến bản thân bị thương? Không ngờ, mắt cá chân bị một đôi tay bắt lấy, dùng sức lôi trở lại, mặt Tịch Hề lộ vẻ tuyệt vọng, sau một khắc, cả thân thể bị hấn ôm ở trong khuỷu tay, cùng rời khỏi xe ngựa.

Màn đêm buông xuống, đám thủ vệ cùng nha hoàn thấy Huyền Hạo, ríu rít cuối đầu, không dám nhìn lâu.

Đông Uyển.

Tiêu điều vắng vẻ, Huyền Hạo ôm Tịch Hề sai bước vào nội điện, vòng qua cấm tú sau tấm bình phong, dùng sức ném nàng lên giường.

“Vô công là ai dạy nàng?” Huyền Hạo lấn người đè lên, chế trụ hai tay đang giãy giữa lưng tung.

Tịch Hề không biết câu hỏi của Huyền Hạo có ý gì, nội tâm dâng lên cảm giác đề phòng, “Người nghĩ như thế nào?”

“Ta muốn.” Huyền Hạo đột nhiên nắm bàn tay phải nàng lên, cúi sát người Tịch Hề, giọng nói mỉa hoặc có chút bất cần, “Phế đi, cắt đứt mơ mộng thoát khỏi nơi đây của nàng, chỉ cần là hy vọng của nàng, ta toàn bộ đều muốn cắt đứt.”

Đề nén nội công, nội lực trong cơ thể xuyên thấu đề nén xuống tay Tịch Hề, Ánh mắt nàng lộ ra vẻ sợ hãi, năm ngón tay liễu mạng nắm chặt lại, “Không được.”

“Ban đầu, ta đã cho nàng một cơ hội thể nhưng nàng quyết tâm rời khỏi”, mười ngón tay Huyền Hạo đan vào tay Tịch Hề, kéo thẳng cánh tay làm nội lực tụ lại chờ phế bỏ hoàn toàn công lực của nàng, Tịch Hề tránh không thoát, chỉ có thể thấp giọng cầu xin: “Đừng phế võ công của ta.”

Thấy ánh lệ trong mắt nàng, Huyền Hạo gia tăng mấy phần công lực đem toàn bộ nội công của nàng phong kín lại, Tịch Hề yếu ớt nằm trên giường không nhúc nhích.

Hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào khoảng không, nội lực mất hoàn toàn, sau này nàng cùng phế nhân có gì khác nhau đâu?

Khóc một hồi nước mắt cũng cạn, nàng trầm ngâm ngược nhìn, bốn mắt chạm vào nhau, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đầu ngón tay theo đó trượt vào bên trong. Tịch Hề nín thở, chỉ sợ Huyền Hạo làm càn. Bàn tay một hồi làm loạn cuối cùng dừng lại bên eo nàng.

Màu tím trong con người dâng lên ánh dục vọng, bàn tay vây lấy nàng cuối cùng cũng dứt khoát rời đi.

Thân thể lạnh lẽo theo bản năng muốn co lại, hai vai lại bị Huyền Hạo đè ép, đôi tay chèn ép mở hai chân, kéo bỏ quần áo dư thừa đi, hai cơ thể không mảnh vải che thân, Tịch Hề giật mình vội vươn ra hai tay ngăn ở trước ngực hấn, “Hạo. . . .”

“Cầm miệng” nam nhân khom lưng, hôn lên đôi môi nàng đang run rẩy, gương mặt ửng hồng, khoe miệng lướt qua đuôi lông mày, đôi mắt, đến sống mũi, cuối cùng lẩn nữa cay mờ, trần trọc đôi môi. Đột nhiên cảm nhận được sự dịu dàng, khiến trái tim Tịch Hề có chút xao động, có lẽ bọn họ vẫn còn cơ hội trở về như trước kia, lòng Huyền Hạo có thể không hận nàng. . .

“Tịch Hề” đôi mắt đẹp lay động, Tịch Hề bỗng nhiên hồi hồn, bị hấn cắn rách khoe miệng một mùi tanh nồng truyền đến, Huyền Hạo nhếch môi, “Tối nay, ta muốn để cho nàng nhớ rõ nỗi đau này.” Lời vừa dứt, thân thể cao lớn liền đè xuống, Tịch Hề chau mày, mười ngón tay bám sâu vào đầu vai Huyền Hạo.

“Đau, thật đau.”

Huyền Hạo sắc mặt trầm trầm bất định, mỗi lần xâm nhập đều giống như đẩy nàng vào tận cùng, mồ hôi trên trán chảy xuống, toàn thân Tịch Hề đau nhức không dám động, chỉ sợ vừa động, toàn thân sẽ bị xé rách.

Đau sao?

Lại không biết, ai so với ai đau hơn.

“Người. . . .” Tịch Hề cắn môi, sắc mặt chợt tái nhợt lại ửng hồng, hai tay rơi xuống, nắm chặt cánh tay Huyền Hạo, “Người, mau một chút.” nàng chưa bao giờ biết, chuyện nam nữ lại có thể thống khổ đến mức như vậy.

“Không chờ được hay là không chịu nổi?” Còn chưa đi vào, cũng đã đau đến làm người ta hít thở không thông.

Tịch Hề vốn giãy giụa hai tay xuôi ở bên người, nàng không hiểu rõ, bản thân muốn phản kháng hay là không muốn phản kháng.

Cảm giác giống như là lăng trì, từng tác một xâm chiếm rồi đẩy mạnh, đầu óc dần dần mờ hồ, sau một hồi dùng sức nàng thiếu chút nữa ngất xỉu, cánh mũi nồng nặc mùi máu.

Huyền Hạo cũng không có động tác gì mới, mà lui thân ra, xuống giường.

Hấn phủ thêm áo khoác, đầu hấn cũng không hề quay lại nhìn người nằm trên giường, chỉ để lại một câu nói, “Từ giờ trở đi, trong mọi việc nàng chỉ có thống khổ, không được hưởng vui vẻ.”

Hắn phá thân nàng, cũng không có muốn nàng.

Đôi tay không chậm rãi mở cửa điện, bóng lưng cứng rắn, dần biến mất trong mắt nàng.

Cửa điện đóng lại đụng vào nhau, phanh một tiếng, đem tầm mắt ngăn cách với bên ngoài. Gió lạnh thổi, Tịch Hề nghiêng người không cảm thấy lo lắng cả người ngã xuống. Thân thể gầy yếu té trên mặt đất, toàn thân mệt mỏi rã rời. Nàng thần thờ bò dậy, cầm chân gấm bên cạnh, hai mắt liếc về hướng cửa chính.

Tiếng bước chân, lộ ra chút mờ mịt, Huyền Hạo đứng cạnh cây hải đường, bóng lưng cô đơn trải dài phủ lên thân cây, mặt hướng về cửa điện vẫn đang khép chặt kia, ánh nền mờ mịt xuyên thấu qua khe hở hắt ra ngoài, bên trong, tĩnh lặng không tiếng động, chợt trời nổi gió lạnh, rất giống tiếng khóc ai oán của nữ nhân, réo rắt thấm thiết mà buồn bã.

Lòng hắn đau nhói, ma tính trong cơ thể chỉ có hắn hiểu rõ, nhưng có lúc lại không khống chế được.

Bóng lưng chán nản, Huyền Hạo đi ra khỏi Đông Uyển.

Hôm sau, trên mái nhà cong Điện Lan Ngọc, sương mù dày đặc, từ cửa sổ trong khe hở xem kẽ vào hóa thành giọt sương đọng lại ở thành cửa.

Một nha hoàn đẩy cửa điện, thận trọng ngó đầu vào, nàng nhìn chỉ thấy Tịch Hề đã thay quần áo ngồi vào trước gương đồng “Tịch chủ tử.”

Nữ tử Tịch Hề lại, thần sắc lạnh nhạt, “Tịch Linh đâu?”

“Tịch Linh.” Nha hoàn ngăn ra, ánh mắt có chút né tránh.

Tịch Hề chải lấy sợi tóc rồi dừng lại, đứng lên tiến lại gần nha hoàn, liền tiếp hỏi “Tịch Linh đang ở đâu?”

“Bẩm Tịch chủ tử, Tịch Linh bị gia hạ lệnh nhốt ở trong đại lao, Gia nói, Tịch Linh là thích khách bên ngoài lẫn vào phải nghiêm trị.” Nha hoàn nom nóp lo sợ vừa đáp vừa cầm khay trên tay đặt lên bàn.

Tịch Hề còn muốn hỏi tới, cửa điện đang đóng bị mở ra lần nữa, nàng giương mắt nhìn, chỉ thấy Cổ quản gia đứng ở bên ngoài, một tay lắc nhẹ, từ sau người xuất hiện thêm một nha hoàn.

“Tịch chủ tử, ” Cổ quản gia trên mặt không hề che giấu sự khinh bỉ, ngay từ đầu đầu, ông đã luôn cho rằng Tịch Hề tiếp cận Gia là có mưu đồ, “Đây là Gia phân phó cho ngươi uống.”

Nha hoàn đem chén thuốc đen đặc sánh bỏ lên trên bàn, Cổ quản gia đứng bên cạnh bổ sung, “Gia nói, mặc dù người không. . . . Nhưng là để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên để y thiện đường chuẩn bị, Tịch chủ tử mau dùng nhân lúc còn nóng.”

“Đây là thuốc gì?” Tịch Hề biết rõ nhưng vẫn mở miệng.

“Tịch chủ tử là người thông minh, luôn biết bản thân mình muốn gì, nếu đã là Gia hạ lệnh, người làm sao lại muốn chống đối.” Câu nói của Cổ quản gia mang hàm ý khác, Tịch Hề nhìn chén thuốc kia, không chút nghĩ ngợi, liền bùng lên. Chỉ là đưa tới khóe miệng lại không nhịn được do dự.

“Chính Gia hạ lệnh phân phó, thuốc này vì Tịch chủ tử mà chuẩn bị.”

Tịch Hề nuốt xuống mấy phần khổ sở, đem chén thuốc đổ vào trong miệng. Sắc mùi vị khó chịu thuốc đi vào cổ dấy lên một nỗi buồn nôn, nha hoàn bên cạnh vội rót ly trà xanh đưa tới, “Tịch chủ tử, nô tỳ đi lấy chút ô mai đem đến cho người.”

Tịch Hề lau đi khóe miệng lưu lại nước thuốc, quay đầu đau khổ thể nào nàng đều nhớ rõ.

“Tịch chủ tử, lão nô ở Ngũ Nguyệt Minh đã mấy chục năm, không cầu điều gì, chỉ cầu người khác cũng giống như lão nô, toàn tâm toàn ý đối với Gia cùng Thiếu chủ “. Thanh âm lộ ra sự cảnh cáo, Tịch Hề biết lão một lòng vì muốn tốt cho Ngũ Nguyệt Minh, cũng không ác ý “Đa tạ Cổ quản gia nhắc nhở.”

Sương mù dày đặc dần dần tan đi, nhưng sự lo lắng trong lòng thủy chung không giảm.

Cửa đại lao mở ra, Tịch Hề cho là sẽ bị vệ ngăn trở, nhưng không nghĩ đến, một đường thông suốt không ai cản trở, đi đến tầng âm u nhất trong đại lao cuối cùng gặp được Tịch Linh.

“Tịch Hề ——” đôi tay nàng kích động nắm lan can, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn lại hiện lên nét vui mừng, bỗng lộ ra lo lắng, “Làm sao ngươi trở lại?”

“Là ta làm liên lụy tới ngươi, ” Tịch Hề vuốt mấy sợi tóc dính trên hai gò má, “Mấy ngày này, ngươi nhất định chịu không ít khổ sở.”

“Gia hắn, không có làm khó ngươi chứ?” Tịch Linh nắm chặt tay nàng, lời nói tất nghẹn ở cổ, “Bên trong viện mấy chủ tử cùng nha hoàn đều nói ngươi cùng người khác trốn khỏi Ngũ Nguyệt Minh, mà ta không tin, Gia luôn ép hỏi ta, để nói ra tung tích ngươi, mà ta thật không biết. . . .”

“Tịch Linh, thật xin lỗi.” Nàng cầm tay Tịch Linh, thấy trên người nàng vết thương chồng chất, nhất định là chịu không ít khổ.

“Tịch Hề, ta tuyệt đối không sao ” Tịch Linh thấy nàng khó chịu, vội an ủi, “Mấy vị đại ca cai ngục khá tốt, chỉ cần ta kêu đau, bọn họ lập tức nhẹ tay, không dồn ta đến đường cùng.”

Trái tim Tịch Hề trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang, ra khỏi địa lao, ánh mặt trời chói mắt dường như làm người ta mở mắt không ra, tay cảm làn váy, mới đi hai bước ngẩng đầu liền thấy Huyền Hạo đứng ở cửa địa lao. Nàng trầm ngâm nhìn, cuối cùng hành lễ, “Gia.”

“Đã tìm thấy người muốn tìm?”

Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa muốn mở miệng, lại bị Huyền Hạo nói trước, hẳn luôn biết nàng muốn gì “Nhớ rõ, Tịch Linh bị như vậy là nàng ban tặng.”

“Tại sao người lại mang cho ta thêm nhiều gánh nặng như vậy?” Tịch Hề cất cao giọng, nàng muốn bản thân vì mình mà sống, nhưng có sao lại khiến bản thân nàng mang thêm nhiều tội, nhiều gánh nặng, để cho nàng phải sống trong sự giày vò?

“Mới như vậy, đã không chịu nổi?” thân thể Huyền Hạo cao lớn đứng trước mặt ánh mắt thâm trầm nhìn thân ảnh nàng.

“Vậy người mang ta cùng nàng giam lại đi” Tịch Hề cất giọng kiên định.

“Nghĩ khá lắm, nhưng ta muốn để cho người nhìn tận mắt người bên cạnh chịu hành hạ từng chút từng chút một.”

Nhìn bóng lưng Huyền Hạo rời đi, Tịch Hề muốn đuổi theo, nhưng bước chân cô gắng mấy cũng không nhúc nhích nổi, tro mắt nhìn hẳn biến mất trong tầm mắt.

Trở lại Uyển, xa xa, liền thấy mấy bóng dáng ngồi trong điện, Tịch Hề đến gần vừa nhìn thấy nàng, nữ nhân vội vàng đứng dậy chào đón, “Muội muội.”

Dung Thiện miệng cười duyên, chân thành tiến lên, nhưng vẫn chưa thân mật lắm, “Muội muội mấy ngày qua người đi đâu? Để cho ta lo lắng lâu như vậy.”

Tịch Hề biết nàng lần này trở lại, thái độ của bọn họ cũng thay đổi, nàng cười yếu ớt, thuận miệng trả lời, “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, ta chỉ là rời đi Ngũ Nguyệt Minh một khoảng thời gian, mà mọi người lại lo lắng đến vậy.”

Dung Thiện gật đầu, mỉm cười trông mắt nhìn thẳng Tịch Hề, “Trong Uyển bọn họ đúng là nhiều chuyện đi nói muội muội cùng nam nhân khác trốn chạy, chọc giận Gia.”

Tịch Hề cười càng tươi, nàng đi tới ngay chính giữa bàn, nhìn thẳng vào đôi mắt của Dung Thiện, lạnh đi mấy phần, “Lời nói như vậy nếu để cho muội nghe được từ ai, muội nhất định cất lưỡi bọn họ, nếu muội cùng người khác chạy trốn, hôm nay sao lại có thể tiếp tục đứng ở nơi này? Ở tại Đông Uyển?”

“Nói cũng phải, ” DungThiện lúng túng cất giọng, đôi mắt đẹp liếc về hướng Tịch hề, trợn mắt nhìn nha hoàn một cái, “Đứng đó làm cái gì, rót trà tới đây.”

Tịch Hề ngồi xuống, thấy đôi tay mảnh khảnh nhắc bình trà rồi đem trà đưa tới, “Tịch chủ tử, mời dùng trà.”

Nàng ngẩng đầu, liền giật mình, “Mi Nhã?”

Dung Thiện đem thần sắc của bọn họ tất cả thu vào trong tầm mắt, nàng ngồi cạnh Tịch Hề chỉ chỉ Mi Nhã, “Nha hoàn này kém cỏi vô cùng, một chút chuyện nhỏ cũng làm không được, nhìn thấy là phiền lòng.”

“Nàng ta không phải cùng Gia thị tẩm rồi sao?” Tịch Hề lạnh nhạt hỏi.

“Trước kia là vậy, sau ta mở miệng cầu xin, Gia liền đem nàng thưởng cho ta làm nha hoàn.” Dung Thiện nâng chén trà lên, đôi môi khẽ nhấp một cái, Tịch Hề nhìn Mi Nhã, trong mắt không che giấu được sự ngạc nhiên. Dung Thiện khéo miệng nâng lên sự ác cảm, ý nghĩ vừa lóe, đã thấy bản thân đem ly trà hất trên đất.

“Người muốn ta bỏ chết đúng không?” Dung Thiện đập bàn, Tịch Hề ngồi kế bên cũng sùng sốt, “Không có mắt hay sao? còn không mau nhặt lên.”

“Đạ” Mi Nhã vội ngồi xổm xuống, ngón tay mảnh khảnh mới vừa chạm đến mấy mảnh sứ vỡ, cả mu bàn tay liền bị Dung Thiện dậm chân lên, mảnh vụn bén nhọn đâm vào bàn tay, nàng giãy giụa, chỉ phí công vô lực.

Tịch Hề nhìn đôi tay Mi Nhã sắp bị phế, nàng quá mệt mỏi với những sự việc hơn thua ganh ghét thị phi này, “Tỷ tỷ, người cần gì vì một nha hoàn mà tức giận đến như vậy?”

Dung Thiện thu hồi động tác, Mi Nhã cắn môi, nắm ngón tay bởi vì đau đớn mà hơi run rẩy, bàn tay trắng nõn bị mấy mảnh vỡ cắt lên, nhìn liếc qua cũng thấy bắt đầu rớm máu, “Nể tình muội muội ta tạm tha nàng lúc này.” Nàng hung hăng trợn mắt nhìn người đang còn quỳ trên mặt đất, nói mấy câu khách sáo, dứt khoát rời khỏi Đông Uyển.

Tịch Hề nhìn Mi Nhã đang quỳ, cũng không diu đỡ nàng, nữ tử nắm chặt mặt bàn đứng dậy trông mắt ngập nước, đợi Dung Thiện đi xa quay lại hỏi Tịch

Hề, “Nếu đã rồi đi, vì sao còn quay trở lại?”

“Mi Nhã.”

“Nếu không phải tại ngươi, ta cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh thế này, Tịch Hề, chẳng lẽ kiếp trước ta thiếu nợ ngươi?” Mi Nhã đứng lên, ánh mắt quét về phía Đông Uyển, “Cùng xuất thân từ Bắc Hoang Doanh ta không tin, mạng ta có thể kém hơn người khác”

“Mi Nhã, ta không hy vọng chúng ta trở thành kẻ địch, ” Tịch Hề đứng dậy, đứng trước mặt nàng, bốn mắt nhìn nhau, tình nghĩa ngày xưa không thể tìm về được, “Vì sinh tồn, ta hiểu, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, lần trước thay ngươi giấu giếm chuyện đó là lần cuối cùng ta giúp ngươi.”

“Đúng là ngươi giúp ta, ” khuôn mặt nhỏ của Mi Nhã ngược lên, trông mắt mang theo sự tức giận, “Nhưng cũng chính ngươi mang cuộc sống của ta trở lại điểm bắt đầu, thậm chí so với đi theo Nguyệt Cơ còn thâm hơn.”

Đối mặt với sự chất vấn như vậy Tịch Hề không phản bác được, nàng một tay chống đỡ mép bàn, “Trở thành Chủ tử có thật sự quan trọng không?”

“Quan trọng” lời nói Mi Nhã vang dội lại mang theo tiếng khóc nức nở, “Ta không muốn có cuộc sống thấp kém như vậy, cùng là người, cùng một xuất thân tại sao cuộc sống so với chó còn không bằng?

Nơi này là Ngũ Nguyệt Minh, chỉ có mệnh mới tồn tại. Lời nói của Mi Nhã quanh đi quẩn lại ở trong đầu nàng, thủy chung không rời đi.

Tịch Hề hai tay mở cửa điện, bắt tri bắt giác, đã là buổi chiều.

Gió lạnh từ từ thổi đến, làn váy thêu bách hợp kiêu diễm tung bay, Tịch Hề theo bản năng đi đến phía trước. Cánh hoa hải đường rơi đầy đất, rất nhiều hoa dính ở đáy giày, theo từng bước từng bước mà tán mát ra mùi thơm tự nhiên.

Tịch Hề cảm thấy mệt mỏi, lúc trước do có kế hoạch tiến vào Ngũ Nguyệt Minh, chỉ là vì danh sách. Bây giờ, nàng đã không vì bất cứ thứ gì vẫn bị giam cầm ở nơi này.

Không biết tương lai sẽ ra sao? chỉ là đi một bước tính một bước. Nếu như có thể, nàng hi vọng có thể trở về Bắc Hoang Doanh, không phiền não, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì đi ngủ.

Nghĩ như vậy, nàng không nhìn được câu môi, thì ra là nàng cũng chỉ là người thường cầu có một cuộc sống bình yên.

Một mùi hương xông vào mũi. Tịch Hề giơ ra bàn tay nhỏ bé, còn chưa chạm đến, đã thấy một đóa hoa mai rũ xuống rớt trong lòng bàn tay nàng.

Nhàn nhạt mùi hương thơm ngát, thấm vào ruột gan.

Bắt tri bắt giác nàng lại đi vào Đông cung, Tịch Hề cuống quýt hồi hồn, vừa muốn rời đi, ánh mắt không cẩn thận quét về phía cửa.

Bóng dáng quen thuộc đang quần quýt hiện lên ở góc cửa sổ bước chân cứng ngắt, không tự chủ được bước chân vào chánh viện.

Ngọn đèn dầu sáng ngời, chỉ nghe bên trong hét to một tiếng, “Người nào?”

Trong nháy mắt, bên trong điện tối đen như mực, Tịch Hề lấy lại tinh thần vừa muốn quay người rời đi, lại thấy cửa điện phanh một tiếng bị mở ra từ bên trong, ánh trường bào hắt ra ánh sáng chói mắt, nàng muốn ngẩng lên nhìn, đầu vai lại bị đối phương cho một chưởng, cả người không phòng bị té nhào xuống bụi hoa.

Một chưởng kia không quá nặng, nếu lúc trước còn nội công hoàn toàn có thể tránh được một chưởng kia, chỉ là hiện giờ. . .

Tịch Hề lau hạ khóe miệng, không lẽ mình đã trở thành phế nhân?

Huyền Hạo hung ác liếc nhìn nàng, sau lưng Cảnh Sát phủ thêm quần áo ngủ vội vã theo sát ra ngoài.

“Ngươi tới đây làm gì?”

Thanh âm lạnh lùng, Tịch Hề hoảng hốt bắt tri bắt giác chính nàng cũng không hiểu rõ lý do tại sao lại đi tới Đông Cung, “Thần thiếp chỉ là vô tình tùy ý đến, thần thiếp sẽ rời đi.”

“Vô tình tùy ý?” Huyền Hạo hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện ra sự bất mãn, “Ta nghĩ ngươi lại mơ ước được bước chân vào Đông Cung?”

Tịch Hề xấu hổ mở to hai mắt, sau đó tâm trạng bình ổn nhàn nhạt mở miệng, “Thần thiếp không có ý đó.”

“Ngươi không phải không biết, không có lệnh của ta không ai được phép tự ý đi vào Đông Cung, lá gan của ngươi thật lớn”. Gương mặt tuần tú đang lo lo lắng của Huyền Hạo đột nhiên hung ác, giọng nói khiến Cảnh Sát sau lưng sợ tới mức run người, lo lắng nhìn về phía Tịch Hề.

“Nếu là đã là quy củ, Gia muốn xử phạt thần thiếp thế nào, thần thiếp cũng cam tâm tình nguyện tiếp nhận.” Đông Cung, hóa ra ban đầu đã lựa chọn rồi đi sẽ không thể quay về. Nơi này đã không còn là của nàng.

Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn bình tĩnh mà lạnh nhạt, dường như mọi việc đều không liên quan đến mình, hai tay Huyền Hạo chấp sau lưng nắm chặt, mở miệng, “Người đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hãm Hại

Lời vừa ra, bên ngoài có hai gã thị vệ tiến vào, “Gia.”

“Không tuân thủ mệnh quy, kéo nàng xuống, kéo xuống trừng phạt.”

“Gia,” Cảnh Sát nghe vậy, vội mở miệng cầu xin, “Trước kia Tịch Hề cũng là người của Đông Cung, chuyện ngày hôm nay, không thể coi là làm trái quy củ. . . .”

Huyền Hạo nghe vậy, sắc mặt càng ngày càng lạnh lẽo, hất vung cánh tay lên, đem Cảnh Sát ném ra thật xa, “Không cần ngại nhiều lời, làm phiền một câu nữa, thì ngươi cũng bị phạt.”

Tịch Hề từ mặt đất lạnh như băng đứng lên, thủ vệ bên cạnh nghe vậy, không dám do dự, vội vàng tiến lên tóm lấy hai vai nàng.

“Ngay tại đây đi.” Sắc mặt nàng lạnh nhạt, hai mắt nhìn về phía Huyền Hạo.

Thủ vệ đưa mắt nhìn nhau, rồi rút đem tầm mắt hướng về phía Huyền Hạo.

“Hừ.” Nam tử vung tay áo, đi thẳng tới nội điện.

Hai tên thị vệ đem ghế dài chuẩn bị ổn thỏa, Tịch Hề cũng không làm họ khó xử, yên lặng nằm sấp lên.

Cảnh Sát vô cùng lo lắng, mười ngón tay xoắn vào góc áo, “Gia ——”

Từng roi xuống, nóng rát làm quần áo trên lưng Tịch Hề xé rách, vết thương từ từ hiện ra, từ phía sau cổ lan tới bên hông. Mối cắn chặt, nhưng vẫn có đau đớn khó nhịn từ miệng bật ra. Quạt cường như nàng, ngay cả một gậy thiếu chút nữa làm nàng bất tỉnh, Tịch Hề trước sau vẫn cố nén lại, không chịu thua.

Đau, chỉ là đau đớn trên người nàng, thương thế của nàng, sẽ không ai đau lòng.

Mi mắt khẽ nâng lên, nơi này, nàng từng cho là hồi ức đẹp nhất, nhưng hôm nay, ngay cả một bước nàng cũng không thể bước vào.

Mắt hơi có chút chua xót, roi tàn bạo lần nữa đánh xuống hết sức, Tịch Hề im lặng đem gò má tựa trên ghế dài, trong con ngươi vô hồn, một giọt nước lạnh như băng theo hốc mắt chảy xuống, “Mẹ. . . .” nàng khẽ gọi, trong trí nhớ, chỉ còn lại một chút không trọn vẹn.

Ngoài điện, tiếng roi lần nữa hạ xuống, mà bên trong điện, nam tử lộ ra vài phần nóng nảy.

Nguyệt bào theo bước chân không ngừng lay động, Cảnh Sát thỉnh thoảng nhìn xung quanh, mặt đầy lo lắng không xua đi được.

Tiếng bước chân như ẩn như hiện đột nhiên dừng lại, vẻ mặt Huyền Hạo lộ ra vẻ nóng nảy, đôi mắt u ám hung ác, hất sải bước đi tới cửa điện, thanh âm gần như hờ hững, “Ầm ỉ chết mất. . . , lại có tiếng động, ta đem toàn bộ các người ném vào đại lao.”

Hai người thủ vệ dừng tay, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Cảnh Sát nghe vậy, sắc mặt vui vẻ, vội phát tay một cái rồi nói, “Ý của gia các người vẫn không rõ à, đem Tịch chủ tử đưa về Đông Uyển, để tránh quấy nhiễu nơi thanh nhàn.”

“Vâng” hai người nhìn nhau một cái, vội vàng gập đầu hành lễ, đỡ Tịch Hề trên ghế dài đứng lên.

Thân thể suy yếu, nàng đem tay chống người lên, sau lưng vết thương nứt ra chảy máu tiếp, Huyền Hạo cũng không nhìn lâu, liền quay chân quay trở lại nội điện.

Cảnh Sát bất đắc dĩ đuổi theo, thấp thòm đi đến trước giường, thấy Huyền Hạo đã tự đi ngủ. Nàng lắc nhẹ đầu, nhẹ giọng thở dài, “Tiếp tục như vậy, đến tốt cùng người bị gầy vò là ai?”

Ban đầu mắt phượng nhắm chặt đột nhiên mở ra, giọng nói hung ác của nam tử vang lên, “Cảnh Sát, không cần cố gắng chọc giận ta.”

Nàng cuống quýt ngậm miệng, biết rõ tính tình của hắn, để tránh rước họa vào thân.

“Tịch chủ tử, Tịch chủ tử ——” bên tai, thỉnh thoảng truyền đến tiếng lo âu vang lên, Tịch Hề nghe hết sức mơ hồ, bóng rập trên lưng, giống như đem nàng trở về trận hòa hoãn kia.

“Mẹ. . . .” thanh âm khô khốc, khóe môi run rẩy, lệ nóng doanh trùng.

Đầu ngón tay hơi lạnh, đem nước mắt chảy xuống hai gò má nhẹ lau đi, chẳng mấy chốc, ngón tay đẩy nhẹ đai lưng nàng ra, thuốc mỡ mát lạnh bôi lên vết thương chông chát ở sau lưng nàng.

Úm một tiếng, đau đớn đã giảm bớt hơn phân nửa, hai vai cứng ngắc ban đầu của Tịch Hề mềm xuống, nặng nề ngủ.

Ở mép giường, người tới đem thuốc mỡ không dùng hết đặt ở chỗ dễ thấy, khóe miệng âm u dưới ánh nến vẽ ra mấy phần ý cười, thân thể lạng lẽ rời khỏi Đông Cung.

Bóng tối từ từ tản đi, tia nắng ban mai chiếu xuống xua tan màn đêm lạnh lẽo, ánh mặt trời len lỏi vào trong phòng, chiếu vào trên giường. Ánh nắng chiếu lên lưng một nữ tử, hiện ra mấy phần thánh khiết, áo choàng đen vẫn còn bên giường. Trên gương mặt nhỏ nhắn hết sức bình thản, trên gò má, giống như còn dính vài giọt nước mắt.

Bên ngoài Đông Uyển, Huyền Hạo mặc trường bào đen, trên ống tay áo, thêu một con hùng ưng to lớn sống động, sáng sớm nha hoàn bụng khay đi qua, nhìn thấy hắn, vội quỳ xuống hành lễ, “Nô tỳ tham kiến gia.”

“Làm gì mà bây giờ mới tới.”

Nha hoàn vừa nghe, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, “Bẩm gia, lúc này nô tỳ có đến. Nhưng Tịch chủ tử vẫn ngủ, nô tài không dám quấy rầy. . . .”

“Hiện tại, nàng đã tỉnh chưa?”

“Gia muốn gặp Tịch chủ tử, nô tỳ đi gọi nàng dậy.” Nha hoàn vội nói mừng rỡ, vụt đứng dậy, muốn chạy tới bên trong vườn.

“Đứng lại, ” Huyền Hạo đứng lúc gọi nàng ta lại, “Nhiều chuyện!”

Nhìn bóng lưng nam tử lướt qua, nha hoàn đứng im tại chỗ, một lúc sau thần trí vẫn chưa trở về.

Huyền Hạo một tay đẩy cửa điện ra, sau đó nhẹ nhàng đóng lại, từ trong tay áo lấy ra thuốc mỡ, hắn đi bộ tiến lên. Tiếng bước chân trầm ổn giẫm trên thảm lông mềm mại, từng tiếng bị hấp thụ sạch sẽ. Ánh mắt ôn nhu, Huyền Hạo đi xuyên qua nội điện, đứng ở trước giường.

Tịch Hề đang ngủ, cánh tay rũ xuống giường hẹp, tầm mắt Huyền Hạo dò xuống, rơi vào trên lưng nàng đã được bôi thuốc, bên người, còn có một bình thuốc vẫn chưa dùng hết. Mất phương hẹp dài hip lại, bàn tay cầm bình sứ thoáng cái đã bóp nát, tiện tay ném lên lưng Tịch Hề.

Một trận đau đớn, nàng kêu lên một tiếng, giật mình tỉnh lại.

Đôi mắt mờ mịt mở ra, lại thấy Huyền Hạo vẽ mặt thịnh nộ đứng ở trước giường, nàng hơi có ngần ra, vội vàng hành lễ, “Gia.”

Mất phương rơi vào trên giường, nam tử khom lưng nhặt bình được ở trong tay, “Là ai?”

Tịch Hề không rõ chân tướng, tầm mắt nhìn lại, “Thần thiếp không biết.”

Huyền Hạo mắt lạnh nhìn xung quanh, đem bình sứ đến trước mũi người, hương thơm trong trẻo, mang theo chút vị thuốc, “Người đâu, mời đại phu đến đây.”

“Dạ, gia.” Nha hoàn canh giữ ở bên ngoài nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn gương cười, nhẹ nhàng hướng bên ngoài chạy đi, lần này tốt lắm, gia đối với Tịch chủ tử nhất định là dễ tâm.

Tịch Hề nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, mà Huyền Hạo lại dựa lưng vào khung giường, như có điều suy nghĩ, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, lúc này hắn mới đứng dậy, tiện tay kéo cái áo trên kệ ném lên lưng Tịch Hề, “Không biết xấu hổ.”

Lúc đại phu tiến vào, hắn đem phần lưng trần trụi của Tịch Hề che lại, Huyền Hạo cầm bình thuốc trong tay đưa cho người trước mặt, “Đây là thuốc gì?”

Đại phu đưa tay nhận lấy, dùng đầu ngón tay lấy ra một chút đưa tới trước mũi khẽ ngửi, thần sắc sáng lên, “Bẩm gia, đây là Khử An dược, là thuốc trị thương tốt nhất.”

Huyền Hạo gật đầu, đem bình dược thu lại, “Là ai đem đến, trong Y Thiện đường có thể có ghi lại?”

“Bẩm gia, bởi vì thuốc này điều chế rất khác thường và phức tạp, trong Ngũ Nguyệt Minh cũng không có loại thuốc này.”

Tịch Hề nhìn chằm chằm bình sứ sau đó hai mắt chuyển sang Huyền Hạo, nhìn thấy đáy mắt hắn thịnh nộ, nàng âm thầm giật mình, vết thương trên lưng đã được bôi dược, nếu là. Mi tâm nàng nhú chặt, nếu là Cửu ca làm, chắc chắn hắn sẽ đem lọ thuốc đi, sẽ không để lại sơ hở như vậy.

Thế nhưng người giúp nàng bôi thuốc rồi bỏ lại, nhất định là có người có ý hãm hại, mà bây giờ, cho dù nàng có mười cái miệng cũng không nói rõ được.

“Ra ngoài.” Rất lâu sau, Huyền Hạo mới phun ra hai chữ này.

Đại phu khom người lui ra, không khí buồn bực vẫn chưa tán đi, ngược lại, càng phát ra vẻ quỷ dị.

“Ta, đã nhiều lần khoan nhượng đối với nàng.” Nam tử khom lưng ngồi ở trước giường, lời nói rõ ràng, xen lẫn chút tức giận.

Tịch Hề biết rõ, lần này bị bắt trở về, Huyền Hạo vẫn như cũ để cho nàng ở lại Đông Uyển, lần này đã là lần nhượng bộ lớn nhất của hắn, “Đêm qua sau khi thiếp trở về liền mê man, người nào tới đây, thiếp một chút cũng không biết.”

“Người khác phản bội, ta đều không quan tâm, từ khi ta sinh ra, đã được định trước là có số mệnh như thế nào, nhưng vì có gì người đó, lại là nàng?”

Đối mặt với chất vấn như thế, Tịch Hề chỉ có thể nằm bên cạnh nhìn về phía nam tử, đáy mắt có chút cô độc trống vắng, giống như một mũi nhọn sắc bén, đâm vào đáy lòng nàng. “Nếu như có thể, ta hi vọng mình chưa bao giờ gặp người.”

Đôi mắt hẹp dài âm lãnh của Huyền Hạo mở ra, nàng tổn thương hắn, hắn cũng không nghĩ là đã hối hận khi gặp nàng, vậy mà giờ đây, nàng lại dám nói hi vọng chưa bao giờ gặp hắn?

Huyền Hạo không khỏi cười lạnh, giữ lại đoạn hồi ức kia, thì ra, chỉ có hắn mà thôi. Hắn đã từng nghĩ đến, có thể có được thứ mình muốn, thật tốt biết bao, toàn tâm toàn ý một lòng vì người khác, nhưng. . .

Khỏe mắt Tịch Hề giấu đi mấy phần bi ai, nếu như, bọn họ chưa bao giờ gặp nhau, có lẽ nàng sẽ mang hắn cao bay xa chạy, cho dù cả đời chỉ là vì bệnh của hắn cũng không sợ khổ cực, nàng cũng cam tâm tình nguyện, ít nhất, nàng có thể không cần mệt mỏi như vậy, thì ra, tình cảm không chỉ làm tổn thương người khác, mà còn khiến người ta buồn rầu.

Gió lạnh thê lương, xuyên thấu qua cửa sổ, cuốn những sợi tóc đang buông xuống trước ngực nam tử, trái tim, chợt lạnh lẽo, “Nàng, có từng yêu không?”

Gò má Tịch Hề tựa trên cánh tay, trong đầu, nhớ lại đêm qua ở trong Đông Cung triền miên, người yêu, đến tận cùng là quan trọng bao nhiêu? Từ khi nàng bị Cửu ca tuyển chọn, mục đích đưa vào Ngũ Nguyệt Minh, từ yêu này, nàng còn có tư cách sao? Nàng cần chặt môi dưới, đem khuôn mặt đối mặt với Huyền Hạo quay vào trong giường, không nhìn hắn một cái. Giọng nói. Cố gắng đè nén run rẩy, nàng lệ rơi đầy mặt, “Để cho ta rời khỏi đây, thả ta.”

Hôm nay, tin tức của hắn hoàn toàn không có, nàng nhất định phải tìm được hắn.

Huyền Hạo khẽ thở ra một hơi, thân thể cao lớn thẳng tắp đứng lên, con ngươi màu đen như mực từ từ chuyển sang trong suốt yêu dã, một tay vịn vào khung giường, tròn mắt, màu đen cùng màu trong suốt lúc đó không ngừng đấu tranh.

Thành ma đi, thành ma, tìm vĩnh viễn sẽ không đau.

Còn muốn giẫy giụa ư, trên thế giới này không có ai nguyện ý giữ người lại, người từ nhỏ đã bị vứt bỏ, thành ma thôi. .

Huyền Hạo cất bước đi ra ngoài, bước chân có chút cứng ngắc, bóng lưng cao lớn dừng lại tại cửa điện, Tịch Hề cố nén xúc động muốn quay đầu lại, một tay kéo chăn trùm qua, che lại đôi mắt lại. khuôn mặt tuần tú lạnh lùng do dự một chút, xoay người ra sau nhìn về phía nữ tử trên giường, trong mắt Huyền Hạo tràn đầy thất vọng, lúc xoay người lần nữa, đôi tay không do dự mở cửa điện bước ra.

“Nô tỳ tham kiến gia ——” nha hoàn canh giữ bên ngoài vội khom lưng hành lễ.

Lơ đãng ngược mắt lên, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng kêu kinh hãi, khuôn mặt Tịch Hề trốn chăn trùm vội vàng chui đi ra, “Xảy ra chuyện gì?”

Thân thể mặc dù bị thương nghiêm trọng, nhưng nàng vẫn cố gắng đi tới trước cửa điện, mở cửa ra, nhìn thấy hai tay nha hoàn đang mò mẫm, chạm đến chân nàng, vội vàng bắt lấy, ôm chặt: “Mất, mất. . .a, yêu quái ——“

Tịch Hề dùng sức chống đỡ thân thể, không ngờ vết thương lại bị xé rách, bước chân nàng tập tễnh đi tới bên cạnh nha hoàn, “Người nói cái gì yêu quái, mất thế nào?”

“Gia. Ngai, ngai ấy.” Nha hoàn lấy hai tay che mắt, thân thể cuộn tròn chui xuống đáy bàn.

Khuôn mặt Tịch Hề lộ vẻ bất an, một tay chống đỡ mép bàn, từ từ đứng dậy.

Cảnh Sát bất an chịu đựng cơn tức giận của Huyền Hạo, tinh lực toàn thân, giống như bị ép, Huyền Hạo lật người nằm ở trên giường, lồng ngực màu mật ong hiện đầy mồ hôi. Cũng không ở lại lâu, đợi đến hô hấp đều lại, hắn tự nhấc áo lên mặc rồi đi ra ngoài. Cảnh Sát mặt mũi tái nhợt, nàng muốn cầu xin, nàng đã sớm không chịu nổi.

Đôi tay mở cửa điện ra, Huyền Hạo đi vào vườn, yêu dã trong mắt vẫn chưa tán đi, Cổ quan gia trên mặt lo lắng, theo sau vài bước, “Gia.”

“Tiếp tục như vậy, ta sợ Cảnh Sát sống không được bao lâu, nghĩ biện pháp sẽ giúp ta tìm người khác đi.” Hấn cũng không quay đầu lại mà phân phó, gương mặt tuấn lãng nhìn về Cỗ quán gia, sâu như đáy hồ, lãnh lẽo thấu xương, không chút tình cảm.

Cỗ quán gia không khỏi lúng túng, người có thể chất này, trong vạn người chỉ có một, trong chỗ lát đi đâu mà tìm?

Mi Nhã một tay giấu ở trong tay áo, nằng nặc lo sợ đi tới Y Thiện đường, “Vương thái y.”

Một nam tử ở bên trong bận rộn buông được liệu trong tay xuống, xoay người lại, trường bào màu xanh đen nhẹ nhàng vô cùng, “Cô nương, người đến rồi.”

Nam tử trẻ tuổi nhìn thấy khuôn mặt ở phía sau thì lộ ra nụ cười mấy phần mất tự nhiên, hai tay hẩn nhẹ lau trên vạt áo, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, “Mau ngồi đi.”

“Cám ơn,” Mi Nhã đem bàn tay nhỏ bé bị thương đặt ở mạch trên gối, “Lại làm phiền người.”

“Có gì đâu,” Vương Dục cẩn thận tháo băng gạc quần bàn tay nàng ra, lấy thuốc mỡ tót, cẩn thận bôi lên, “Dung Thiện chủ tử này, xuống tay cũng quá tàn nhẫn.”

Nữ tử cười yếu ớt, khoe miệng mang chút khổ sở, “Ai bảo chúng ta đều là mệnh nha hoàn.”

Nam tử đem thuốc mỡ thoa đều lên, “Lên làm chủ tử, có lúc đúng là phải nhờ vào số mệnh.”

Mi Nhã nhìn không được giãn mặt ra, “Trước kia, không phải người không tin vào số mệnh sao?”

Băng gạc màu trắng từng vòng từng vòng quấn qua bàn tay mảnh khảnh của nàng, Vương Dục hạ thấp giọng nói, chỉ chỉ những được liệu trên kia, “Mới vừa Cỗ quán hạ lệnh, muốn tìm một vị nữ tử có thể chất giống với phu nhân, cũng không biết bên trong uyển có hay không.”

Mi Nhã nghe nói, tròn mắt sáng lên, “Thế chất giống nhau? Có quan hệ gì tới những được liệu này?”

“Loại thuốc này sau khi chế biến thì giống nước trà, người thường sau khi uống sẽ không chống lại được tính mà nôn mửa không ngừng, còn đối với người có thể chất đặc biệt mà nói, nó chỉ là một ly nước trà thôi.” Nam tử đem băng gạc băng bó cẩn thận, sau đó thất một cái nơ lại.

“Cám ơn.” Hai mắt Mi Nhã thu hồi lại trên bình được liệu, trong mắt yên lặng một lát sau đó sáng lên, khoe miệng nàng câu lên nụ cười, gạt nhẹ đầu lui xuống.

“Đúng rồi,” Mi Nhã vuốt bàn tay được băng bó kỹ càng, “Gia ngài ấy... Vì sao trong một đêm lại tóc bạc?”

Vương Dục gạt mình hoảng sợ, vội khoát khoát tay, ý bảo nàng hạ thấp giọng, “Sau này, những lời như vậy để nát ở trong bụng cũng không được nói ra, người còn sợ mình bị phạt không đủ nặng?”

Mi Nhã cuống quýt nhắm mắt lại, chỉ là trong lòng nghi ngờ không nói ra thì không thoải mái, “Vậy lần này, cũng là ý của gia?”

“Tất nhiên rồi,” nam tử thấy nàng dựa vào gần như thế, trên khuôn mặt trắng nõn lại đỏ ửng lên, hẩn lui ra một chút, “Nếu có thể chất này, là có thể giống với phu nhân, vinh hoa cùng hưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Biến Đổi Lớn

Mấy ngày sau, vết thương đã đỡ hơn phân nửa, Tịch Hề dặn nha hoàn chọn bộ áo đàn lưới màu trắng, bước ra vườn, nín hơi, lúc hít vào không khí mang theo hương thơm tươi mát lạnh lạnh lúc sáng sớm.

Tịch Hề đi một mình hướng tới hoa viên, cúi đầu, tựa như đang đếm bước chân, nếu không cần phải lo lắng gánh nặng Cửu ca giao phó, không cần tính toán để rồi thời khắc lo lắng, thật dễ chịu biết mấy.

Đôi mắt trong veo mơ hồ mỉm cười, dung mạo cũng tương tự, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết không hề trang điểm, Tịch Hề đi tới một bãi cỏ xanh, ngồi xếp bằng, hai tay khoanh khoái chống tại bên người. Chỉ có điều không được một mình thoải mái qua bao lâu, phía sau liền truyền đến một loạt tiếng bước chân, từ xa đến gần.

Thu lại vẻ thanh thản dễ chịu trên nét mặt, nàng nhìn lại, thấy là Điện Trạch, “Thiếp tham kiến thiếu chủ.”

Thấy nàng muốn đứng dậy, Điện Trạch ngồi xuống, dựa sát bên cạnh Tịch Hề.

“Tại sao ngươi lại trở về?”

Đôi mắt trong veo, có lúc, nhìn vô cùng giống như một đứa bé, trên người Điện Trạch có một kiểu phiêu lãng khiến người ta yên lòng, cho dù ở trong doanh trại Bắc Hoang hắt hủi sự tàn nhẫn không thể nghĩ ngờ, cũng không che khuất nổi phần sạch sẽ này trên người hắn.

“Nhìn ta, khiến ngươi phiền lòng sao?” Tịch Hề khề cong khoe môi, lườm một cái, cười.

Đôi mắt hơi nheo lại chứa đựng chút tình cảm ấm áp, nàng

nhìn phía Điện Trạch, nam tử nhếch môi mỏng, hắt hủi ở giữa sơn phấn, cũng không khỏi tránh được vẻ quyến rũ.

“Lòng ngươi thật là độc ác.”

Tịch Hề cất nụ cười âm trầm, nàng co lại hai đầu gối, hai tay ôm lấy chúng, “Ngươi, chắc là cũng hận chết ta.”

Điện Trạch gồng hai tay sau đầu, thoải mái nằm xuống, khuôn mặt anh tuần đằm chìm trong ánh ban mai ấm áp, có lẽ không mở mắt nổi, “Ngươi chọc giận Hân lại là thật, không ngờ, mục đích ngươi vào Ngũ Minh Cung cũng là vì bản danh sách.”

Tịch Hề khề cấn môi, không muốn giải thích nhiều, không khỏi nghiêng đầu qua một bên.

Điện Trạch nheo mắt, không nghe thấy tiếng cô gái đáp lại chậm rãi mở ra, nâng nửa người lên, khuôn mặt tuần tú đột nhiên ghé sát vào bên tai Tịch Hề, dung đạo tinh tế gần trong gang tấc.

“Da mặt mỏng như vậy sao, hơn nữa, ta nói cũng là lời nói thật.”

Tịch Hề quay mặt sang, đột nhiên đối diện với gương mặt hắt hủi trong gang tấc khiến nàng tròn mắt.

“Ta. . . Ta không nói ngươi nói sai, lẽ ra, ngươi phải đặc biệt ghét ta mới đúng.”

“Ta chưa nói không ghét ngươi. . .” Điện Trạch mỉm cười, học lời của nàng, “Thế nhưng, hình như đối với ngươi, ta không ghét nổi.”

Nét mặt nàng lộ vẻ nghi hoặc, nhướn mày, chỉ nhìn hắn.

“Mặc dù lúc ở trong doanh trại Bắc Hoang, ngươi rất không biết điều, đến Ngũ Minh Cung, lại năm lần bảy lượt gây sự, chỉ có điều, ta ngược lại không phải là thực sự rất ghét ngươi.” Về phần lý do tại sao, ngay cả bản thân Điện Trạch cũng không phân biệt rõ. Mà những lời này nghe vào trong tai Tịch Hề, ngược lại giống như một sự vinh hạnh, nàng không hề che giấu nụ cười xinh đẹp.

Điện Trạch liếc nhìn gò má của nàng, lúc Tịch Hề quay đầu thì hắt hủi tự nhiên quay mặt đi.

Vừa nãy, thiếu chút nữa thì ngã vào vòng xoáy nụ cười của nàng, khó có thể tự kiềm chế.

Nữ tử đưa tay vén sợi tóc, mỉm cười nói, “Cảm ơn ngươi đã không ghét ta.”

Ý cười vui vẻ, khuôn mặt Điện Trạch không khỏi giãn ra, đáy mắt sâu thẳm đen nhánh.

“Ngươi biết không, trên đời có một loại nữ tử, hết lần này tới lần khác đều khiến người ta chỉ muốn ích kỷ độc chiếm, thậm chí giữ nàng trong lòng không buông ra.”

Không ngờ hắn sẽ nói ra những lời tế nhị như vậy, tình cảm của hắn, giống như đôi mắt hắn vậy, nhất định là rất đặc biệt “Vậy sao, là nữ tử như thế nào?”

Giống như ngươi vậy.

Những lời này, Điện Trạch giấu ở trong lòng không nói ra, đôi môi mỏng khề nhếch lên một nụ cười hình vòng cung, hắn lại nằm trên mặt đất lần nữa, chân sau co lại, hai mắt hẹp dài liếc nhìn gò má Tịch Hề. Buổi sáng hôm nay, lạnh lùng như tàn di, vô cùng ấm áp.

Mãi cho đến sau giờ Ngọ, ánh mặt trời chiếu lên đến đỉnh đầu có chút chói mắt, Tịch Hề chợt cảm thấy bụng đói kêu vang, lúc này mới đứng dậy trở lại Đông Uyển.

—

Bạch Hồ Sảnh.

Ba chữ cứng cáp khắc trên gỗ lim treo ở giữa trung tâm đại sảnh, vị trí chính giữa, là chiếc ghế bành lớn được phủ tấm da hổ, vô cùng nghiêm nghị. Phía bên kia là nơi để bình khí trông càng nghiêm túc khác thường.

“Ngươi nói cái gì?” Một giọng nói, đột ngột cất lên.

Trong sảnh, nam tử mặc trường bào màu tối, khuôn mặt thô kệch thoáng hiện ra nét hiểm độc, “Hồi bẩm gia, đêm qua, Trung Thư Lệnh bị ám sát, toàn gia bị diệt khẩu, không một ai may mắn tránh khỏi. Trung Thư Lệnh Phủ bị một cây đuốc đốt sạch, hài cốt không còn.”

Huyền Hân vỗ tay vào bàn, ánh mắt giấu kín như bùng, nam tử cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, mí mắt khẽ rũ xuống, thấy hắn tiện tay hất chén trà bên tay sang một bên, “Ha ha ha —— “

Tiếng cười sang sảng tràn đầy ngạo mạn, Huyền Hân lại đập tay phải xuống một lần nữa, hạ xuống trên mặt bàn, ngọn đèn trên bàn run rẩy, “Cuối cùng cũng loại trừ được đại họa tâm phúc này.”

“Gia, thế nhưng, gần nhất những này qua, rất nhiều quan viên đều bị bí mật sát hại, trong triều, lòng người đều xôn xao bàng hoàng.”

Danh sách bị mất, Huyền Hân đã sớm ngờ tới sẽ có một ngày này, “Còn Lý tương quân một lòng trung thành, có thể bảo vệ, cố gắng bảo toàn tính mạng cho họ.”

“Gia, lần này ám sát, nhất định là Tam vương gia phái người làm, gia phải đề phòng cẩn thận.” Nét mặt Lý tương quân có lo lắng, thân thể khô ngô cao lớn đứng thẳng tắp.

“Danh sách là mất từ trong tay ta.” Huyền Hân cong chân, đứng dậy, “Ban đầu nếu không phải ta cẩn thận đích thân lưu lại, chỉ sợ là, lợi bất cập hại.”

“Ý của gia là?”

“Mất danh sách là thực sự, bên trong ghi chép, đều là quan viên chúng ta bí mật liên lạc, chỉ có điều, trước khi danh sách bị trước, ta đã ghi thêm một người ở đầu danh sách rồi.”

Huyền Hân quay mặt ra ngoài Bạch Hồ Sảnh, không nhìn rõ khuôn mặt tuần tú, thần bí khó lường.

“Gia nói là Trung Thư Lệnh!” Lý tương quân mặt lộ vẻ giật mình, âm điệu kích động không tự chủ đề cao.

“Đúng vậy, theo như hồi báo, Trung Thư Lệnh chính là thân cận bên cạnh thái tử. Bình thường, quản lý một số chuyện cơ mật quan trọng, hôm nay Trung Thư Lệnh bị hại, bản danh sách kia, tất nhiên đúng là rơi vào tay Tam vương gia.” Huyền Hân bình tĩnh, nắm chắc thành công.

“Thế nhưng, hy vọng có được bản danh sách, không chỉ là Tam vương gia, gia có thể liệu định như nào?”

“Nếu bản danh sách kia rơi vào tay thái tử, hẳn thấy tên của Trung Thư Lệnh, chắc chắn sẽ hoài nghi danh sách là giả. Ban đầu quá mức ham muốn có được, đó là thái tử cùng Tam vương gia, bọn họ treo tiền thưởng cao khắp nơi, vì muốn là người loại trừ thế lực phía sau ta đầu tiên.” Bóng lưng Huyền Hân dựa ở trên cửa điện thon dài mạnh mẽ.

Từ trước khi quen Tịch Hề, hắn đã ghi thêm một người ở đầu danh sách, đề phòng, là tất cả mọi người, mà không phải là nàng.

Hôm nay, Trung Thư Lệnh bị ám sát, cũng gián tiếp nói rõ, Tịch Hề là người của Tam vương gia.

Ngón trở xoa xoa lo âu giữa hai đầu lông mày, mi tâm nhú chặt lại, phiền muộn không sao xua tan đi được.

“Gia” Lý tương quân nhìn bóng lưng tiêu điều của hắn, tiến lên, “Gia không cần phải lo lắng, một mai thái tử biết Trung Thư Lệnh bị ám sát. Chắc chắn sẽ tra rõ việc này, không chịu từ bỏ ý đồ, đến thời gian, sợ là Tam vương gia khó thoát hiểm nghị, danh sách giả là một chuyện, cũng rất khó nói rõ ràng.”

Huyền Hân bình tĩnh hạ đầu vai, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ vài cái trên cánh tay, thờ ơ hỏi, “Thân thể hắn thế nào?”

Khuôn mặt Lý tương quân tối đi, khẽ thở dài, “Theo lời ngự y nói, hoàng thượng thân thể cũng không tốt, hôm nay, trong cung do thái tử chủ sự, thần muốn gặp hoàng thượng đúng là trắc trở, Tam vương gia bên kia, đã thừa cơ hành động.”

“Trong cung có nhiều danh y, sao không chữa khỏi mệnh?”

Huyền Hân đem vấn đề rác rưởi trên thân thể hoàng đế, thanh âm trầm xuống, càng giống như tự mình lầm bầm.

“Lục hoàng tử. . .”

“Ồ đây không có Lục hoàng tử!” Huyền Hân lạnh giọng ngắt lời, bước chân, trở nên kiên nghị vô tình, xoay người ngồi xuống.

“Người đi về trước đi, cẩn thận hành tung, không nên dễ bị phát hiện.”

Lý tương quân khom người lùi ra phía ngoài.

Huyền Hân khẽ gõ năm ngón tay ở trên bàn, gió đêm dần lạnh, sau giờ Ngọ nắng ấm đã khuất dạng từ lâu, không khí nặng nề đè xuống, làm người ta khó thở giống như bị hen suyễn.

“Thời tiết thay đổi.” Huyền Hân nhấp mấy môi mỏng, khẽ thốt ra mấy chữ này, nếu là bị không khí thất thường, vì sao còn có chút nhớ thương, cho dù là

một chút, cũng không thể.

—

Dùng qua bữa tối, Tịch Hề chống tay trên gò má, hai mắt nhìn chăm chăm huân hương không ngừng bay lượn tỏa ra từ từ hương, nàng như có điều suy nghĩ, đầu ngón tay khẽ vuốt ở trên má, sương mù dày đặc mờ mịt, từ bên trong tản ra.

Cửa điện bỗng nhiên bị một ngọn gió đánh văng ra, Tịch Hề hoảng hốt vội vàng đứng dậy, trong lúc vô thức muốn né tránh, lại bị một bàn tay xông đến đánh vào mặt, cả người gục ở trên bàn, ngọn lửa nhen nhóm trong cây đèn thủy tinh bị ném xuống đất, vỡ tan thành mảnh nhỏ.

“Cửu, Cửu ca ——”

Tìm Tịch Hề đập mạnh và loạn nhịp, hai tay chống ngửa dậy, “Sao ngươi. . .”

“Nói, danh sách ở đâu?” Lộ Thánh Tước tiện tay vung lên, đem cửa điện nặng nề khép lại, bàn tay vỗ lấy bả vai nàng thật mạnh.

“Danh sách?” Ánh mắt Tịch Hề mang theo chút mờ mịt thử giãy dụa, hai vai. “Danh sách không phải ở trong tay ngươi sao, Cửu ca, ngươi nói lời này ý gì?”

“Danh sách là giả.” Lộ Thánh Tước đọc ác hất mạnh nàng ra. “Cũng bởi vì thất thủ của ngươi, chúng ta giết lầm người.”

Khuôn mặt Tịch Hề đầy giật mình, thật lâu sau không có phản ứng, nàng cố gắng giữ bình tĩnh trong lòng.

“Danh sách là giả?”

“Tốt nhất là không phải ngươi đang gạt ta.” Lộ Thánh Tước chống tay lên trán, con nổi giận đã hạ được hơn phân nửa, giọng nói khôi phục lại bình tĩnh, “Xem ra, hấn đối với ngươi vẫn là không tín nhiệm, cuối cùng vẫn giờ thủ đoạn.”

Tịch Hề giật mình kinh hãi, thân hình lao đảo, nặng nề ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng thật lâu sau cũng không có phản ứng.

Cảm giác đau lòng theo tứ chi cứng ngắc không ngừng lan khắp trái tim. Nàng nhếch khóe miệng, từng tiếng cười, từ lúc đầu đè nén chuyển thành tùy ý.

Phản bội?

Tội danh như vậy đặt ở trên người nàng đã đủ nặng, Huyền Hấn, ngay từ ban đầu hấn đã không hề cho nàng chút tin tưởng, làm sao có thể nhắc tới từ phản bội chứ?

Đổi lại là hấn mượn tay nàng, trừ đi đại họa tâm phúc. Tịch Hề đưa bàn tay mảnh khảnh che khuất khuôn mặt, kìm nén tâm tình, xuyên qua mười ngón truyền ra, run rẩy, chỉ là, lợi dụng lẫn nhau mà thôi?

Hấn trách cứ, hấn phản nộ, đều bởi vì nàng phản bội, hấn gọi là phản bội.

“Bản danh sách thật, mau chóng tìm ra.” Lộ Thánh Tước quay mặt đi, cố gắng quên đi vẻ mặt trong mắt nàng.

“Ta sẽ không đáp ứng yêu cầu của ngươi lần nữa.” Tịch Hề lạnh lùng cự tuyệt, lúc trước, nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, “Ta không muốn lại bị kéo vào chuyện của các ngươi, cùng ta có quan hệ gì đâu?”

“Có khí phách đấy.” Lộ Thánh Tước đứng dậy, bước tới. “Lẽ nào có thể thao túng tim ngươi, chỉ có hấn sao?”

Tịch Hề chậm rãi đứng lên, nét mặt lộ vẻ cảnh giác.

“Đừng dùng ánh mắt như vậy.”

Lộ Thánh Tước đưa tay xoa đầu Tịch Hề, kéo nàng về phía mình.

“Đừng tưởng rằng ngươi bây giờ đã người tự do, ngay ngày ấy ngươi rời đi, thị vệ phát hiện bóng dáng của hấn ở phía sau núi, người đã tỉnh lại, chỉ có điều đặc biệt suy yếu. . .”

“Nói thế có thật không?” Con ngươi không gọn lên chút sợ hãi, cuối cùng cũng nổi lên một chút rung động, Tịch Hề không nhịn được vươn hai tay kéo chặt ông tay áo Lộ Thánh Tước, “Hấn hiện tại thế nào?”

Nam tử cup mắt xuống, rơi vào hai tay đầy lo lắng của nàng, sắc mặt hiện lên chút tức giận rồi biến mất, “Nếu ngươi nghe lời, tự nhiên hấn có thể bình yên vô sự.”

“Ngươi uy hiếp ta?”

“Tịch Hề, đó cũng không phải lần đầu tiên, ngươi nên biết ta nói được làm được.”

Lời nói không chút lưu tình, trong bầu không khí lạnh lùng, một cái đập trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề.

Trong đôi mắt ám áp sáng ngời như ngọc lưu ly đột nhiên trở nên âm u, vốn tưởng rằng, nàng có thể trốn ở đây, tham luyến hưởng thụ một phần yên tĩnh không thuộc về của nàng, coi như là trốn tránh cũng tốt.

“Ta nào biết danh sách có phải là thật hay giả hay không.” Tịch Hề quay mặt đi, nói ra, không mang theo tâm tình, khôi phục thành vẻ lạnh lùng, “Coi như là lần thứ hai ra tay, cũng không thể bảo đảm nó sẽ không sai.”

Lộ Thánh Tước khoanh hai tay, con ngươi tinh nhuệ thỉnh thoảng lại nhìn hướng ra phía ngoài, rất sợ bị tiết lộ hành tung, hẳn biết Tịch Hề đã hơi lớn tiếng.

“Danh sách thật sự, chỉ có Huyền Hấn biết.”

“Hắn đối với ta, sẽ không có tín nhiệm nữa.” Tịch Hề cúi đầu, “Chúng ta như vậy, quá mạo hiểm.”

“Ta biết, đây cũng là biện pháp duy nhất.” Lộ Thánh Tước quay người, bàn tay rơi vào lưng Tịch Hề, lại không cẩn thận chạm vào vết thương của nàng, nữ tử đau tới nỗi hít vào một hơi lạnh.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Nàng quay người đi, cũng không để ý.

Lộ Thánh Tước áp lòng bàn tay lên sau lưng Tịch Hề.

“Ngươi bị thương?”

“Trở lại đây, ta còn có thể hy vọng xa vời đãi ngộ như thế nào chứ?”

Tịch Hề mắt tự nhiên muốn đẩy bàn tay hắn ra, lại bị nam tử cố sức, ôm nàng vào trong lòng.

“Cuối cùng sẽ có một ngày, ta nhất định có thể đem ngươi ở lại bên cạnh ta, chờ chờ thật tốt.”

Giọng nói dịu dàng, hoàn toàn không giống như là xuất phát từ miệng của Cửu ca. Nam tử này, nàng vẫn mãi không nhìn thấu, giấy dựa, lại bị hắn dùng sức ôm. Hơi thở, tuy rằng mang theo hơi lạnh, nhưng không mất đi sự ấm áp. Không khí hít vào mũi, mang theo mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể nữ tử còn thơm hơn cả loài hoa ngát hương nhất trên đời.

Lộ Thánh Tước không khỏi thất thần, tựa hồ không giống như bản thân hắn, vừa chạm vào nàng, hẳn sẽ không khống chế được. Nếu không phải là bởi vì bản danh sách, hẳn sẽ không suy nghĩ nhiều để nàng ở lại bên cạnh mình, để hắn mong muốn, nhưng không được vẫn là không được, vẫn phải đẩy nàng ra.

Tịch Hề không hiểu những phức tạp của hắn lúc này, chỉ là yên lặng, cơ thể mệt mỏi, cả trái tim cũng mệt mỏi.

“Cửu ca, chỗ này ngươi không nên trở lại.”

Chốc lát sau, Tịch Hề lùi lại

“Ngũ Nguyệt Minh không phải Thiện Đường, nói tới là có thể tới.”

“Để một mình ngươi tại đây, ta vẫn lo lắng.”

Tịch Hề nhếch môi nở nụ cười như có như không. “Có gì phải lo lắng, ta ở đây tốt.”

“Tịch Hề, ở trong lòng ngươi, là hận ta sao?”

Nữ tử đi tới cửa sổ bên bức tường khép chặt, hai mắt xuyên qua khe hở, thấy một chút ánh trăng,

“Không hận.”

Giọng nói của nàng thản nhiên trong veo, muốn hận, cũng chỉ là hận chính bản thân, hận nàng không có khả năng đề bảo vệ mình, nàng không thích, cảm giác bị người khác thao túng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tôn Thương Lẫn Nhau

“Gia, người thường thức miếng bánh ngọt, nhưng là tự tay thiếp làm nhé.” Dung Thiện thấy Huyền Hân vắt vả mãi mới tới một chuyến, ban đầu tâm tình âm ức một chút nhưng sau sáng tỏ thông suốt, đầu ngón tay nhón lấy một quả mơ đưa tới trước đôi môi mỏng của nam nhân.

Mi Nhã đứng bên cạnh hầu hạ, thấy Dung Thiện cả người đã đổ đến trước ngực Huyền Hân, cố tình khôn khéo gấp rút nói, “Chủ tử, nô tỳ đưa trà tới.”

Dung Thiện cũng không quay đầu lại mà xua tay, mềm mỏng như cổ vòng ra sau cổ Huyền Hân, “Gia, lâu lắm rồi người không tới.”

Huyền Hân hạ thấp chân mày, bất mãn nhìn nữ tử đang trề đôi môi đỏ mọng, hai cánh tay kéo nàng ta tới bên hông. Dung Thiện mặc dù được sủng ái sẽ sinh kiêu ngạo nhưng có thể lòng dạ nàng ta cũng không xấu, hơn nữa trời sinh tính thẳng thắn, ngoài miệng thường xuyên đắc tội với người khác. Liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mong đợi, đôi mắt Huyền Hân không tự chủ được biểu hiện nét mặt khác, yên lặng mà lạnh nhạt, có mục đích.

Mi Nhã đứng ở cửa tấm điện, nhìn hai người thân mật, khoe miệng vẽ ra chút giễu cợt, hai tay nắm chặt khay trà, bước chân nhẹ nhàng tiến đến, “Gia, đây là chủ tử Dung Thiện đặc biệt sai nô tỳ chuẩn bị, trà xanh thượng hạng.”

Thấy nàng khôn khéo biết nói chuyện, Dung Thiện nằm trước ngực Huyền Hân khẽ nhắc môi, gấp rút đưa một ly trà lên mép nam nhân, “Gia, người thường một hớp trà.”

Mùi trà nhạt, ngào ngạt tràn ra khắp tấm điện, ôn hòa nhưng không đánh mất sự tao nhã, Huyền Hân lấy ngón trỏ đem ly trà khẽ đẩy tới miệng Dung Thiện, nữ tử bỗng nhiên lộ nét mặt thẹn thùng. Nàng nếm từng hớp trà, thấy mùi vị vừa vặn, lúc này mới đem ly trà theo hướng Huyền Hân đưa tới.

Mi Nhã nhìn không chớp mắt, nhìn động tác trong tay nàng ta, hai tay có vẻ khẩn trương giấu vào trong tay áo, nắm chặt thành quyền. Huyền Hân khẽ mở đôi môi mỏng, vừa muốn uống một hớp, lại thấy ly trà chột nghiêng, toàn bộ nước trà đổ vào vòm ngực rộng lớn của mình. Dung Thiện sắc mặt trắng bệch, hai tay lật đặt che cái miệng nhỏ nhắn nhưng không kịp, liền phun ra toàn bộ nước bắn vào người nam tử.

“Gia—” Dung Thiện vội vàng đứng dậy, nói một câu không hoàn chỉnh, lập tức không ngừng nôn mửa.

“Chuyện gì xảy ra?” Huyền Hân tức giận, bắn thẳng ánh mắt lạnh thấu xương về phía Mi Nhã, “Ngươi cho nàng ấy uống cái gì?”

“Gia tha mạng, nô tỳ dâng nước trà từ ngoài tới, nô tỳ cái gì cũng không biết.” Hai đầu gối Mi Nhã mềm nhũn, quỳ nặng nề dưới đất, “Cầu Gia tha mạng.”

Dung Thiện nắm chặt chặt nắm ngón tay, sắc mặt thống khổ, Huyền Hân đang đứng dậy, ánh mắt quét qua bình trà xanh, “Nếu ngươi không có động tay, động chân, vậy ngươi hãy uống nó.”

Hai mắt Mi Nhã lộ ra sự kinh hoàng, trán đập xuống mặt đất, “Cầu Gia tha mạng.”

“Người đâu!” Huyền Hân hoàn toàn không có tính nhẫn nại, thanh âm sắc bén.

“Không..., nô tỳ uống...” Mi Nhã quết đất đứng dậy, ở trước mặt nam tử đang chăm chú theo dõi, không dám do dự bèn nâng bình trà lên, đổ tất cả nước trà còn sót lại vào trong miệng. Nửa bình trà đã nuốt xuống bụng, nàng ta thở hồng hộc, dè dặt đem bình trà để lại chỗ cũ, nâng ống tay áo khẽ lau khoe miệng. Vì hồi hộp mà trán không ngừng rỉ mồ hôi lạnh, Mi Nhã tiến đến bên cạnh, một hồi lâu nàng ta và Dung Thiện vẫn không có phản ứng gì.

“Gia —” Xa xa, một âm thanh lo lắng, sột sắng truyền tới.

Vương Dục cất bước chạy tới, liền nhìn thấy Dung Thiện đang không ngừng nôn mửa, từ trong tay áo hất móc ra một viên thuốc, đặt vào cánh mũi của nàng ta. Mùi khó ngửi giúp cho người đang nôn nao xua tan đi mùi trà thoang thoảng. Huyền Hân không khỏi nhíu mày truy cứu, “Đây là cái gì?”

“Gia, Dung Thiện chủ tử uống nhầm nước trong giếng mới đào do Cổ quản gia sai thuộc hạ chuẩn bị. Mới đây thuộc hạ ở trong vườn muốn tìm người dùng thử trước, không nghĩ rằng trong nháy mắt nước trong giếng đã bị mang ra pha trà, thuộc hạ truy hỏi một hồi mới biết Vũ Thiện các sai a hoàn đi lấy, thật may là nước trong giếng cũng không có độc tính. Thuộc hạ không làm tròn bổn phận, mong Gia tha thứ.” Vương Hoàng sau đó mất hướng Mi Nhã ra hiệu, nàng ta thấy vậy, gật đầu gấp rút một cái, đỡ Dung Thiện tới giường.

“Vậy nàng ta không sao chứ?” Huyền Hân sắc bén đảo mắt qua, nhìn về phía Mi Nhã.

“Ngươi cũng uống?” Vương Dục giật mình, không tưởng tượng nổi xoay đầu lại, “Trừ phi, ngươi cũng có thể chất đặc thù, nếu không thì bây giờ không thể bình thường như vậy.”

Mi Nhã đỡ Dung Thiện đặt nằm trên giường, nữ tử nôn nao hoàn toàn không có sinh khí, khuôn mặt nhỏ nhắn âm ỉ. Động tác ban đầu thì nhẹ nhàng, nhưng phía sau tấm màn trắng thì lại trở nên thô lỗ, Mi Nhã đem áo ngủ bằng gấm tùy ý đặt lên người nàng ta, lùi ra một bước, lúc đối diện với phía ngoài điện tấm, khuôn mặt đã khôi phục lại vẻ ngoan ngoãn, hiền thuận.

Huyền Hân đứng yên cạnh nữ tử, ngón trỏ khẽ nâng cằm nàng ta, Mi Nhã nín thở ngược mắt nhìn, lúc bốn mắt chạm nhau, bỗng chốc có chút gì đó rơi vào trong đáy mắt vừa thâm thúy vừa u ám kia.

Nam tử nhíu dài mắt phượng, ánh mắt lười biếng quét qua mi mắt thanh tú của nàng ta, cảm giác khó thở, hai bàn tay nhỏ nắm xiết chặt, mồ hôi lạnh từ

sống lưng không ngừng túa ra. Nàng ta rất sợ những mảnh khóc nhỏ của mình sẽ bị nhìn thấu, đôi mắt nam tử bây giờ quả thực quá nguy hiểm, quá sắc bén, phảng phất có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện.

“Gia...” bên trong tấm màn lụa trắng, Dung Thiện chợt tỉnh lại, không ngừng gọi to.

Mi Nhã cúi gầm, đề nhẹ cảm xuống, đầu sao bây giờ nàng ta vẫn mang thân phận nô tỳ, không dám chọc giận Dung Thiện chút nào. Huyền Hân thu tay về, nhưng quay đầu hướng Vương Dục vận hỏi, “Dung Thiện sẽ bình an vô sự sao?”

“Gia, chỉ cần nghỉ ngơi một hồi là sẽ hết bệnh.”

Huyền Hân nghe thấy vậy, gật đầu, cũng không ở lại lâu, liền sai bước đi ra phía ngoài. Khi người đã tiến sát gần, Mi Nhã không tự chủ mà ngẩng đầu lên, khẽ mở miệng, mọi chuyện phát sinh sau này đã vượt quá dự liệu của nàng ta.

Hai a hoàn theo hầu Dung Thiện đã lùi ra sau, đi tới một góc kín, Mi Nhã lo âu hỏi “Ta rõ ràng đã uống nước trà ngay trước mặt Gia, chẳng lẽ Gia không hề nghi ngờ chút nào sao?”

“Gia đã coi ngươi là nữ nhân có thể chất đặc thù.” Vương Dục nhăn đầu lông mày, đối với phản ứng của Huyền Hân lần này, đúng là không kịp phòng bị.

“Gia tại sao lại thờ ơ như thế?” Mi Nhã hơi biến sắc mặt, chuyện này nàng ta đã không còn cách nào dự liệu nữa, “Chẳng phải Cổ quân gia rõ ràng đã vội vã đưa thuốc đến sao?”

Vương Dục liếc nhìn tròng gò má của nàng ta, thu hết nóng nảy, sốt sắng vào trong tầm mắt, hân có hơi mất mặt, hai mắt nhìn về phía trước. Mi Nhã lo lắng trông thấy thần sắc âm trầm của hắn, nàng ta nghĩ ngợi chốc lát, lấy ra từ trong tay áo một món đồ, thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới len lén nhét vào trong tay Vương Dục, “Đây là tự ta偷, đa tạ người trước nay đã chiếu cố, hy vọng người không chê.”

Vương Dục hết sức lo sợ, trong lòng bàn tay đồ đầy mồ hôi, hắn đem tấm khăn thấm nhét vào trong ngực, chợt cảm thấy thoải mái, “Đa tạ, cảm ơn...”

Liên tục nửa tháng, Tịch Hề bị ngăn cách phía bên ngoài Đông cung, ngay cả Huyền Hân cũng không thể gặp mặt.

Lưng dựa vào cây mộc lan nhìn Tích Linh dáng vẻ ăn như hổ đói, Tịch Hề không đành lòng liền đưa tay ra, lau chỗ dính cơm ở mép nàng, “Tham ăn như mèo, không có ai dành đồ ăn với ngươi.”

“Tịch Hề...” Nữ tử bị nghẹn một miếng, hồi lâu không nói nên lời, nuốt vội một hớp nước, dùng sức vỗ ngực nhằm xua tan cơn nghẹn đi chút, “em sắp chết đói rồi, cảm giác thật giống như trở về doanh trại Bắc Hoang vậy.”

Tịch Hề không khỏi cung chiêu, giơ lên một cái đùi gà, thả vào miệng nàng ta, “Vốn tưởng rằng có thể cho ngươi một cuộc sống tốt hơn.”

Trông thấy ánh mắt áy náy của nàng, Tích Linh làm động tác nhai rồi nuốt xống, “Tịch Hề, Người đừng nên nói như vậy, từ sau khi Người trở về, bọn họ đã không còn dùng hình đối với em nữa rồi.”

Tích Linh nhu cầu giản dị biết bao, ăn đủ no, mặc đủ ấm là nàng ta đã hài lòng rồi. Tịch Hề khóc môi khẽ cười, nàng vô cùng thích sống cùng nàng ấy như vậy, thật giản đơn.

Trở lại vườn, trong ánh sáng mặt trời ấm áp cùng với vẻ u ám ẩm ướt phía trong đại lao tạo thành hai màu sắc tương phản, Tịch Hề đứng dưới gốc đào bích, thỉnh thoảng cánh hoa đào bay xuống, dính chặt vào mái tóc đen nhánh. Nàng tiện tay gảy ra, đem từng cánh hoa lộng lẫy bóp chặt trên đầu ngón tay, nghiền nát.

Tiếng bước chân lên xuống đi tới bên cạnh nàng, Tịch Hề hồ hững, cho là Điện Trạch tới, vừa muốn mở miệng, nhưng khi tầm mắt chạm vào dây bạc sáng loáng bên cạnh chân dưới.

Cách nhau một nhánh cây, hai người trong gang tấc đưa mắt nhìn nhau, cánh hồng bích trên cao rơi xuống ngạo nghễ. Tịch Hề khẽ hé môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn giữ vẻ lạnh nhạt ban đầu, mỉm cười một cách yếu ớt, “Thiếp thỉnh an Gia.”

“Tịch Hề”, Huyền Hân đối diện nàng nâng ánh mắt lên, “Biết bao giờ nàng mới có thể chân thành đối diện với ta?”

Nàng ngẩn ra, theo bản năng phản ứng lại, e là Huyền Hân đã biết được Cửu ca đêm qua có đột nhập vào Đông Uyển, nàng hơi cúi đầu, ánh mắt trong vắt đề phòng, “Gia, lời này của người có ý gì?”

“Nếu muốn cứu người ra khỏi địa lao, vì sao nàng không mở miệng?”

Tịch Hề hơi thờ dãi, đánh bạo dò xét hỏi, “Nếu là thiếp mở miệng cầu xin, Gia có thể tác thành hay không?”

Huyền Hân rời tầm mắt, khuôn mặt tuấn tú xoay về hướng Tịch Hề, ánh nắng rơi trên mặt hồ đầy rung động, “Không biết.”

Nàng không nói thêm gì nữa, mà lặng lẽ đứng im, hai người dựa vào gần như vậy, nhưng đột nhiên phát hiện ở giữa bọn họ đã có quá nhiều chuyện xen ngang. Huyền Hân hơi dừng lại, liền muốn rời đi. Tịch Hề do dự mãi, cuối cùng khi nam tử đi thật xa liền vội vã đuổi theo, “Gia, Tích Linh vô tội, thiếp...”

Trong nháy mắt, Huyền Hân không ngờ nàng chạy ra trước mặt, căn bản không nghe thấy lời nàng nói, Tịch Hề chôn chân đứng tại chỗ, cảm thấy bất lực.

Bầu trời quang đãng, chẳng biết từ lúc nào không kịp báo trước đã tối đen lại.

Mưa phùn lất phất, mặc dù không mạnh nhưng khiến cho Tịch Hề không tài nào mở mắt ra được, hai tay nàng ôm lấy bờ vai, hướng về phía nam tử đang dần biết mất, hét lên, “Ta chỉ có một người bạn như vậy, chỉ có nàng...”

Mưa, càng lúc càng nặng hạt, chỉ trong chốc lát như trút nước rơi xuống. Tịch Hề quay trở lại ven hồ trước mặt, nhìn từng hạt mưa rơi xuống trong lòng hồ, nàng bước chân ra, nửa bên người lơ lửng, lão đảo muốn ngã.

Hai vai bỗng được kéo trở về, trong lòng ngực cứng rắn, mơ hồ mang theo từng cơn run rẩy.

Đập vào mắt là vẻ mặt tuấn tú được phóng đại, nàng vô cùng kinh hãi, hai tay nhỏ bé xoa xoa lấy đôi mắt. Khoảng cách gần như vậy, thậm chí còn có thể ngửi được mùi xạ hương trên người nam tử.

Đồng tử đen nhánh, trong veo sâu thẳm, im lặng không nói câu nào. Nàng khẽ mở miệng nhỏ nhắn muốn gọi tên người nam tử, nhưng lời vừa đến khóe miệng bèn nuốt xuống, nàng rất sợ đây chỉ là giấc mộng.

Tất cả mọi chuyện dường như trở lại như cũ, nàng an tĩnh dựa vào lồng ngực của nam nhân, bên tai vang vọng âm thanh trầm ổn kéo theo tiếng tim đang đập từng hồi. Tịch Hề một tay vòng qua eo nam tử, người tiến lên sát một bước. Gò má tựa vào sau gáy của nam tử, da thịt mềm mại tiếp xúc với nhau, nàng an tâm khép đôi mắt, hai tay ôm xiết chặt, không chịu buông.

Cả người đau nhức do suốt đêm duy trì một tư thế, Tịch Hề tỉnh lại một lần nữa, cánh tay giống như còn gối bên cạnh, năm ngón tay vẫn đang nắm thật chặt. Trong đầu dần dần tỉnh táo lại, Tịch Hề chống người lên, bàn tay mòn trón bên tấm trải giường lạnh băng. Quả nhiên, chẳng qua đó chỉ là giấc mơ mà thôi.

“Tịch Hề, người tỉnh rồi?” Nghe được thanh âm bên trong, nữ tử trông coi ở bên ngoài đẩy cửa điện “két” một tiếng, mới đi được hai bước lại ảo não nói, “Là Tịch chủ tử, nhìn miệng em này, lại già lú lẩn rồi.”

“Tịch Linh!” Nàng vén tấm chăn bằng gấm bước xuống, “Tại sao ngươi lại ở đây?”

Nhìn nét mặt mừng rỡ của Tịch Hề, nữ tử đem khay đồ trên tay đặt xuống bên cạnh, “Sáng sớm hôm nay, em liền được thả ra, còn chưa được tắm rửa đâu.”

“Vậy...” Tịch Hề nhìn bộ đồ ngủ rực rỡ trên người mình đã được thay từ lúc nào, “Lúc ngươi tới, có thấy ai không?”

“Không có ạ,” Tịch Linh đắn đo suy nghĩ, nghiêm túc quay đầu xuống, “Người thế nào rồi?”

Nàng vẫn đem bộ đồ ngủ kéo sát lại, lộn xộn bước đi tới trước bậc cửa sổ, dùng hai tay mở cửa sổ ra.

Loáng thoáng một bóng người, sớm một bước đã biến mất ở Đông Uyển, bước chân của nam tử nhẹ nhàng mà nhu hòa, trong đầu vang vọng thật lâu câu nói của nữ tử, “Ta chỉ có một người bạn như vậy, chỉ có nàng....”

“Gia...”

Trở lại Bạch Hồ sảnh, Lý tướng quân chờ đã lâu vội vàng tiến lên, Huyền Hân sắc mặt lạnh lẽo, “Ồ trong nội cung xảy ra chuyện gì?”

“Gia, theo tin tức nhận được từ nữ quan mà chúng ta an bài bên trong hoàng cung, Hoàng Thượng đã hấp hối, ngay cả ngự y cũng không có cách cứu chữa.”

Nhìn nét mặt Huyền Hân bùng lên nỗi lo âu sâu nặng, Lý tướng quân cũng không đành lòng lên tiếng.

Một lát sau, Huyền Hân mở miệng nói, “Tam vương gia và Thái tử bên kia có động tĩnh gì?”

“Án binh bất động chờ thời cơ, nhất là Tam vương gia có động cơ hơn, một khi Hoàng Thượng băng hà, Thái tử có thể thuận lợi lên ngôi, thuộc hạ cho là, Tam vương gia sẽ thừa dịp này mà hành động.”

Huyền Hân xoắn chặt đầu lông mày mãi không buông, nỗi sợ hãi trong lòng khi ở Đông Uyển đã hồi phục, nếu Tịch Hề là người của Tam vương gia, như vậy giữa bọn họ sẽ nhất định sẽ tổn thương nhau lần nữa.

Tam Vương gia có thể lợi dụng nàng, mà hân cũng có thể nhân cơ hội dựa vào Tịch Hề để ứng phó.

Chẳng qua là từ giờ phút này, trái tim thật vất vả mới rung động, nhưng nếu nó nguội lạnh lần nữa, như số phận bi đát giữa bọn họ sẽ khó có cách nào đến với nhau.

Lý tướng quân sau khi đi, Huyền Hân ở lại Bạch Hồ sảnh một lúc lâu, Cổ quản gia đứng túc trực ở phía ngoài, không yên tâm bèn tiến vào.

Nam từ một tay gối đầu, như có vô vàn tâm sự, đôi mắt anh tuấn hơi khép lại, nghe được tiếng bước chân, chỉ khẽ nâng mí mắt.

“Cổ quản gia.”

“Có lão nô tài.”

Chờ Huyền Hân mở miệng, nhưng mãi không thấy nam tử mở lời, Cổ quản gia tiến thêm hai bước, thử thăm dò khẽ gọi, “Gia?”

Tay chống lên đầu được đưa trở về, nam tử ngả nửa người vào lưng ghế, “Vũ Thiện có tiếng về các cung nữ, người để cho bên đấy chuẩn bị một chút, tối nay truyền tới Đông cung.”

“Nô tài đã biết, bây giờ sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nữ Tử Thần Bí

Mi Nhã đi ra vườn, hai ống tay áo được xắn cao ở phía trên khuỷu tay, vắt và một hời mới rửa sạch được những vết bẩn bên trong, may mắn thay Dung Thiện người vẫn còn yếu ớt nên không truy hỏi về nước trà hôm qua.

Hai mắt không nhìn được nhìn về phía ngự uyển, Mi Nhã không tin rằng Huyền Hân nhìn như thờ ơ nhưng lại đang khẩn trương tìm nữ nhân có thể chất đặc thù, hẳn ta sao có thể trầm mặc như thế?

Hai tay đang giặt sạch y phục, nghe tiếng bước chân vang vọng từ phía vườn truyền tới, Mi Nhã vội vàng quay đầu lại.

Cổ quản gia liền nhận ra nàng chính là nha đầu được mang từ doanh trại Bắc Hoang về, “Người chính là Mi Nhã?”

Đang ngồi xổm dưới đất, trong lòng mừng thầm, hai tay Mi Nhã nhẹ nhàng chỉnh trang lại y phục, cô kim nén kích động từ từ đứng lên, “Nô tỳ chính là Mi Nhã, Cổ quản gia có gì sai bảo?”

Nhớ tới tình nghĩa tỳ muội của ba người, lại có chút suy tính đến Tịch Hề, mặt Cổ quản gia liền biến sắc, “Gia phân phó để cho người tối nay tới Đông Cung.”

Mi Nhã mừng rỡ không kể xiết nhưng không dám biểu lộ quá nhiều thần sắc trên gương mặt, “Nhưng Gia còn có ý gì khác không?”

Cổ quản gia khinh bỉ liếc cô một cái, mặt tỏ vẻ khinh thường, “Chẳng lẽ còn có ý chỉ để người làm phu nhân sao? Hôm nay sau dạ tiệc sẽ có người đưa người vào Đông Cung, những gì không nên nhìn thì đừng nhìn, những gì không nên nói thì càng không thể nhiều lời, đừng nói là ta đã không nhắc nhở người trước.”

Mi Nhã đứng đưa ánh mắt, hết sức khôn khéo, “Nô tỳ cảm tạ Cổ quản gia.”

Về mặt tươi cười tới lại sau khi Cổ quản gia đi xa dần, chân như vô tình đá thùng nước bên cạnh, Mi Nhã cúi người xuống, đem toàn bộ đám lụa mỏng tinh xảo, quý giá ném xuống đất, tiếp tục giẫm mạnh vài lần nữa, bao nhiêu uất ức tích tụ bấy lâu nay như được phát tiết hết ra ngoài, nàng ta rốt cục cũng chờ được đến ngày bước lên làm chủ tử.”

“Tịch Linh”

Nữ tử đang bận rộn nghiêng đầu, thuận miệng đáp lời, “Người đói bụng rồi sao?”

“Không phải” Tịch Hề nhìn về phía vườn, đám gia nhân không ngừng lui tới giống như đang tổ chức gì đó, “Hôm nay là ngày gì mà bên trong ngự uyển náo nhiệt vậy?”

“Nay là ngày 24, gần đến Tết rồi.” Tịch Linh linh hoạt làm xong việc đang dở trên tay, đi đến bên cạnh, “Mới vừa rồi có cung nữ báo tin qua, buổi tối nay có dạ tiệc trong ngự uyển, mọi người đều phải tham gia.”

“Dạ tiệc, vui sao?”

“Tịch Hề”, Tịch Linh một tay đưa tay nàng kéo qua, “Có thể rất náo nhiệt, các chủ tử cũng sẽ tham gia, nhất định là sẽ có màn tranh cờ đấu sắc, chuyện vui nói tiếp.”

Bên trong ngự uyển treo đủ các loại đèn kết bằng lụa màu, mỗi cành cây đều được tô điểm bằng những đèn lồng sáng rực rỡ, thảm đỏ được trải xuống mặt đất nối dài tới một cái đài cao, hai chậu cúc đại đóa biểu trưng cho sự giàu có được đặt hai bên bậc tam cấp, ở giữa đài còn có một bức tranh hoa mẫu đơn được thêu bằng những sợi chỉ lụa đơn sắc. Màu xanh biếc tràn ngập trên các cành cây hướng về từng chiếc bàn thấp, cùng với những bông hoa lớn nhất, rực rỡ nhất. Đối diện vị trí cao nhất, các thị thiếp đều dồn tâm tư vào trang phục dự tiệc như phơi bày toàn bộ rường y phục thường ngày, sao cho tới nay giành được sự sùng ái của đấng quân vương.

Lão thái quân từ trước đến nay vẫn thích tĩnh lặng nên cũng không tham dự. Ngồi ở vị trí chủ tọa phía trên cùng Điện Trạch, Huyền Hân đang thi thắm, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Dung Thiện hai tay đề bụng, đầu có cảm giác khó chịu, đôi lông mày vẫn duy trì dáng vẻ như cũ nhưng không giấu nổi mặt mũi tái nhợt. Nàng ta mang nét mặt không vui, trừng mắt hướng về phía Mi Nhã, yếu ớt không phát tiết ra được.

Tịch Hề lúc đến nơi, bước chân vô cùng nhẹ nhàng. Giống như đám mây mềm mại, kiểu tóc trên đầu nàng không dựa theo quy củ, cứ như vậy mà buộc thành túm đơn giản sau gáy. Ở chỗ tóc mai, xuôi theo lọn tóc cài một nhánh hoa hải đường vừa mới được hái xuống. Mắt ngọc mày ngài, con ngươi đen bóng, khuôn mặt ửng hồng vô cùng ưa nhìn. Phía sau y phục lụa trắng tuyết được thêu lớp ren hoa tinh xảo trên đường viền, tầng tầng lớp lớp nổi lên trên từng bậc thềm đá, Tịch Hề mặc trang phục không hề diêm dúa, lờ lợt giống như các thị thiếp khác, mà lựa chọn màu trắng mộc mạc, thuần khiết. Dọc theo mép váy giống như phác họa bức tranh thủy mặc, vẽ ra nhiều bông hoa nhỏ, tàn mành.

“Àm... ăm...” trên bầu trời, pháo hoa bắn ra tứ phía, nổ bung từng cụm, hướng về phía màn đêm tối tăm bùng cháy.

Tịch Hề đi tới xuất hiện giữa đài cao, chỉ nghe thấy tiếng hét kinh hãi của a hoàn bên cạnh, “A...”

Đồng tử đen nháy của Huyền Hân thoáng giật mình, chỉ thấy những bông hoa điểm tuyết trên váy nàng nhảy múa cùng với bầu trời đột nhiên sáng rực, ánh sáng dao động dọc theo đó, mỗi một bông hoa một màu sắc khác nhau, ngấm lúc nữa, nở từ trước mặt như dần thân vào cả một biển hoa.

Tịch Linh yếu ớt co rụt lại sau lưng nàng, đưa mắt nhìn chăm chú, trong lòng không khỏi cao hứng vì Tịch Hề. Dung Thiện nheo nửa con mắt, trong đồng tử tràn đầy căm hận, thân thể nàng ta quả thực không hề thua kém, chỉ có thể lo lắng suông. Mi Nhã nhướng chân mày, nụ cười ra bộ hiện lãnh cát tiếng gọi, “Tịch Hề, đã tới...”

“Thiếp diện kiến Gia, Thiếu chủ.” Tịch Hề khom người hành lễ, còn chưa chờ tới lượt Huyền Hân mở lời, nàng đã tự đứng dậy, đi tới hướng Cảnh Sát.

“Đứng lại!” Thanh âm không vui truyền đến, nam nhân đưa ánh mắt chăm chú nhìn về phía bóng lưng của nàng.

Tịch Hề dừng bước, xoay người, mặt biểu lộ vẻ nghi ngờ nhìn về nam nhân ở vị trí chủ tọa, “Gia, có gì phân phó?”

“Ta đã cho người đứng dậy? Để cho người lui xuống chưa?”

Tịch Hề đứng ở giữa trung tâm của đài cao, dò theo ánh mắt của mọi người hướng tới, mặt mũi nàng vẫn ung dung, nhủ mi tâm (ấn đường – điểm giữa hai đầu lông mày), ngoan ngoãn đứng tại chỗ. Ngón trở thon dài kẹp lên chiếc ly nhỏ, Điện Trạch đưa hai mắt liếc phía Tịch Hề, môi mòng về lên một đường cong, nhưng không lên tiếng.

“Gia...”, Cảnh Sát thấy hai người giằng co không ngớt, vội vàng đứng dậy, “Tịch Hề, muội...”

“Im miệng”, Huyền Hân trừng mắt phượng dài nhìn nàng ta “Tránh ra bên cạnh đi.”

Tịch Hề không hiểu rốt cục hẳn có ý gì, đành cúi hai đầu gối xuống tiếp tục hành lễ. Nam nhân thấy vậy, lửa giận không tên đã tiêu tán ít nhiều, “Ai bảo người quý?”

Nữ tử nghe thấy vậy, đứng không được, quỳ cũng không xong, sau lưng Tịch Linh đã sớm bị dọa đổ cả mồ hôi lạnh, mà bên cạnh, các thị thiếp đã ngồi vào từng vị trí, châu đầu ghé tai, chỉ chỉ trỏ trỏ. Tịch Hề biết rằng hẳn cố tình làm khó, lúc này bị đứng vây giữa mọi người, cảm giác quả thực không tốt. Không chút nghĩ ngợi, nàng như là khế hạ tay áo, sải bước đi tới Cảnh sát tự ý ngồi xuống bên cạnh.

Mọi người xôn xao, từng người cúi sát đầu, sợ con giận dữ ảnh hưởng tới mình. Huyền Hân, đưa mắt liếc nhìn phía Tịch Hề, không giận dữ ngược lại còn có ý cười. Khóe miệng vẽ lên một đường cong rộng mở, cảm giác lúc này mới chính là nàng, một người biết vui biết giận, không hề mang khuôn mặt ần ần.

Tịch Hề có chút không cam chịu, vốn là còn chút lo âu, phát tay áo phía sau là có thể vừa chạm đến ánh mắt cười đang nhìn chăm chăm của hắn. Nàng nhủ đôi mi thanh tú, không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Màn ca vũ cầu bình an xuất sắc phơi bày toàn bộ những vũ đạo uyển chuyển, dư âm vẫn vút, lặp lại trong ba ngày.

Trong bữa tiệc linh đình, tốp múa đã hoàn thành tiết mục, cô gái múa chủ đạo đáng vẻ là lướt tiến đến vén màn lụa trắng trên mặt, Tịch Hề giương mắt nhìn, hóa ra là Diệc Sắc.

“Thường.” Điện Trạch nói đơn giản một từ, tùy tiện an bài, dù vũ đạo nhìn vô cùng đẹp mắt nhưng trong lòng hắn không hề có chút hứng thú. Huyền Hân nhấp rượu, tầm mắt rơi vào một vị trí nào đó phía xa, từ đầu đến cuối không hề đặt màn vũ đạo này vào trong mắt.

Diệp Sắc nắm chặt lòng bàn tay, vẩy gấp nếp xòe ra hình bông sen ở giữa đài cao, mi mắt nhẹ cong, hướng Dung Thiện phía trên kéo dài khoe miệng, “Nghe nói muội muội vũ đạo vô cùng đẹp mắt, bên trong ngự uyển mọi người vô cùng khen ngợi, không biết hôm nay có bằng lòng thể hiện một chút tài năng?”

Dung Thiện cơ thể yếu ớt, ngay cả đi bộ cũng gặp chút khó khăn chứ đừng nói là biểu diễn ca múa, nàng ta làm mặt lạnh, tránh toàn bộ ánh mắt nhìn chăm chú, “Người muội khó chịu, đề hôm khác đi.”

Phía sau lưng, Mi Nhã thấy Diệp Sắc đắc ý, liền tiến lên một bước đáp lời, “Chủ tử thường ngày cũng hay dạy chúng nô tỳ một ít, nếu chủ tử không ngại, nô tỳ nguyện ý thử một lần.”

Tịch Hề thả bình rượu đang cầm giữa không trung xuống, đưa mắt nhìn Mi Nhã đang cụp mắt, sắc mặt khiêm tốn. Dung Thiện nâng tầm mắt, thấy Diệp Sắc huênh hoang, trong lòng vốn có chút không dễ chịu, “Người làm được không?”

“Chủ tử yên tâm.” Mi Nhã đưa ánh mắt trấn an, miệng đang nói chuyện nhưng người đã đi lên giữa khán đài. Diệp Sắc thấy a hoàn này diện y phục vài bộ xù xì, tầm thường, lúc này nét cười biểu lộ sự khinh bỉ, đi tới chỗ ngồi của mình.

Âm nhạc nổi lên, dáng múa nhẹ nhàng khoan thai, động tác đơn độc không có sự hỗ trợ của đội múa phụ họa. Tịch Hề một tay chống lên cằm, cùi chỏ đặt trên bàn, Mi Nhã động tác vũ đạo cũng không có gì đặc sắc nhưng so với màn vũ đạo của Diệp Sắc vừa rồi cũng không phải là kém cạnh. Dung Thiện sắc mặt xanh mét, nhìn về phía Huyền Hân, trong ánh mắt tràn đầy thấp thỏm. A hoàn này, không phải đang cố tình gây rối thì là cái gì? Tiếng đàn vi vu, đột nhiên biến đổi, Mi Nhã nét mặt ngậm cười, hai tay khoanh trước ngực, đem ôm trọn toàn bộ cơ thể, lấy mũi chân làm trụ, cả người xoay vòng, chỉ thấy vẩy xòe theo gió mở ra, động tác xoay tròn càng lúc càng nhanh, tạo thành một hình vòng tròn kiêu diễm, lớp vải bó màu nâu mỏng phía dưới ẩn giấu lớp vải lụa mỏng trắng tinh, nhẹ nhàng uyển chuyển, cực kỳ giống như đóa hoa bung nở.

“Thật là thơm...” Có người không hiểu chuyện, liền hô to.

Mùi thơm thanh đậm theo người nữ tử không ngừng phân tán, Tịch Hề hít sâu một cái nhưng không thể đoán được mùi hoa gì, hương thơm lưu lại ngào ngạt, tựa như càng ngày càng đậm.

Ánh mắt quuyến rũ như tơ, sợi tóc vương trên gò má nữ tử đen nhánh, hai tay giấu trong ống tay áo làm một động tác hướng thẳng lên trên, Tịch Hề ngược mắt, chỉ thấy bầu trời tối tăm đầy hoa hồng rơi xuống, nữ tử đầu gối cong xuống, quỳ trước mặt Huyền Hân.

Diệp Sắc thăm cảm môi, giận đến mức không ngừng tròn tròn mắt, Dung Thiện phía đối diện khoe miệng cười nhẹ, tràn đầy vẻ đắc ý.

“Đây là do chủ tử dạy người?” Huyền Hân ở trên cao nhìn xuống, thuận miệng hỏi.

Dung Thiện đang định đứng lên, mặc dù nàng ta cũng dạy Mi Nhã một vài động tác, nhưng vì mình là chủ tử mà Mi Nhã vốn chỉ là một a hoàn, đoán chừng cũng không dám phát ngôn bừa bãi.

“Bẩm Gia, chính là...” Mi Nhã nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, Dung Thiện nở nụ cười mềm mỏng hướng tới, toan mở miệng nói, “Chỉ là bí quá đoạn múa phía sau do nô tỳ nhất thời nghĩ ra thêm vào.”

Đồng tử thâm thúy của Huyền Hân neho lại, vũ đạo này nửa đầu thì tầm thường nhưng nửa đoạn phía sau mới là phần đặc sắc. Mi Nhã mưu đồ thu xếp như vậy tuyệt đối không đơn giản chỉ là nhất thời nổi hứng, hẳn thăm dò một chút, không hề để lộ hứng thú, “Thường.”

“Gia...” Mi Nhã cất lên một thanh âm trong trẻo, sau khi đưa mắt quét qua phía Tịch Hề, “Cổ quân gia nói đề cho nô tỳ sau dạ tiệc sẽ tới Đông Cung hầu hạ, nô tỳ cả gan muốn hỏi đây có phải chủ ý của Gia không?”

Không chỉ có Tịch Hề kinh ngạc, ngẩn người ra, Dung Thiện tròn tròn đôi mắt, trên mặt bày ra vẻ khó tin, phía dưới đài các thị thiếp đều choáng váng, không có cách nào phản ứng lại.

Tịch Hề cầm bầu rượu lên, mắt nhìn thẳng có thể thấy đầu các ngón tay vô thức nắm chặt, trong lòng tràn đầy ưu tư. Điện Trạch nuốt ngụm rượu nồng trong miệng, nhú mắt một cái, “Người? Đông Cung?”

Huyền Hân ngay cả chính diện cũng không quay lại, chẳng qua là ngưng ánh mắt hỏi, “Người không hỏi hận?”

Trong đầu nam tử không tự chủ nhớ lại đêm hôm đó, Tịch Hề nói hỏi hận khi gặp hắn, đầu lông mày hơi cau lại, gió đêm im lìm không thể nào khiến hắn giãn mi tâm. Mi Nhã ngược mắt lên, trên mặt thần sắc nghiêm túc, “Nô tỳ từ nhỏ không có người thân, chỉ sợ Gia chê cười, hôm nay Gia nói một câu, nô tỳ chết cũng không hối tiếc.”

Bốn chữ này cuối cùng cũng thốt ra, Huyền Hân trong lòng không khỏi run lên, nhưng vì che giấu, hắn lạnh lùng hỏi lại, “Chết không hối tiếc? Người muốn cái gì?”

Mi Nhã dừng một chút, tầm nhìn quét qua mọi người trên khán đài, nàng ta nín thở, lấy hết dũng khí nói, “Nô tỳ muốn ở cạnh bên Gia, được lưu lại danh phận.”

Lời nói thốt ra, mọi người đều nín thở, Tịch Hề cũng ngẩn người, chỉ thấy trước mắt chột lóe sáng, bầu rượu cầm trên tay rơi xuống đất, thiếu chút nữa rơi trúng trên người Mi Nhã. “Không biết điều!”

“Gia...” hai vai nàng ta co rúm lại, hai mắt ánh lên vẻ sợ sệt.

“Ngươi là thứ gì!” Huyền Hân đứng dậy dứt khoát, một tay nhắm thẳng vào nữ tử đang quỳ trên đất, “Còn dám mơ tưởng hão huyền.”

“Nô tỳ không có yêu cầu gì khác, nô tỳ chỉ muốn có danh phận có thể bảo vệ nô tỳ trong cung không bị ức hiếp.” Mi Nhã nói xong, liền dập đầu trên đất, nàng ta biết rõ tính tình của Dung Thiện sẽ không dễ dàng bỏ qua, che chở cho mình. Quay đầu lại, sợ là mình chết như thế nào cũng không thể biết được.

Sinh mạng hèn mọn, nắm giữ trong tay người khác, như vậy thật là đáng thương. Tịch Hề hai mắt sáng tỏ, trên mặt cũng không có quá nhiều chấn động. Mi Nhã cuối cùng cũng đi đến bước này, một lòng khao khát muốn làm thị thiếp, hôm nay cuối cùng cũng có thể được như ý nguyện.

Huyền Hân nhìn về phía Tịch Hề. Thấy nàng chẳng qua ở phía trên cùng với Cảnh Sát trò chuyện, thần sắc lạnh nhạt, dường như là chuyện chẳng liên quan. Nam tử lúc này ngồi về vị trí chủ tọa, “Nếu đã như vậy, ta phong ngươi làm thị thiếp Đông Cung.”

“Đa tạ Gia!” Mi Nhã hai tay xòe xuống trước mặt, đầu cúi xuống cảm tạ, hai vai kích động không thôi. Từ giờ nàng ta không phải chịu cảnh lăng nhục, có thể đường đường chính chính làm người.

“Gia...” Dung Thiện bên cạnh trầm lệ, “Nàng ta là a hoàn của thiếp.”

Khóe miệng Mi Nhã thấp xuống, sau khi đứng dậy, hướng phía khán đài đi tới.

Một màn ca múa mới lại vang lên lần nữa, Tịch Hề cũng ở đây không lâu, náo nhiệt như vậy, nàng cũng không muốn tiến vào trong. Tịch Linh muốn theo chân nàng rồi đi, nàng thấy vậy liền xua tay một cái “Ngươi ở lại đi, đến khi dạ tiệc kết thúc cùng nhau trở về cung chưa muộn.”

Tịch Linh vui mừng gật đầu, náo nhiệt như vậy, nàng ta vô cùng thích thú.

Lặng lẽ rời đi, đơn độc một mình.

Trời sao âm đạm, mây đen che lấp ánh trăng, phía trên vấy những vụn hoa đã khô héo, xinh đẹp như vậy cũng chỉ trong chớp mắt thôi.

“Tịch Hề——“

Nàng không cần quay đầu lại cũng có thể nhận ra được giọng nói này.

Mi Nhã lộn xộn bước lên trước, đứng phía sau lưng nàng, “Những lời vừa rồi trong dạ tiệc, ngươi đều nghe thấy chứ.”

Tịch Hề tiện tay bẻ một cành hoa mai trên cây, âm thanh đứt gãy lạnh lạnh, nàng bỗng nhiên hồi tỉnh, “Mi Nhã, chúc mừng ngươi.”

“Tịch Hề, bắt đầu từ ta mới làm như vậy.”

“Ngươi không cần phải giải thích với ta, chuyện của ngươi ta càng không xen vào.” Tịch Hề xoay người, nhìn khuôn mặt quen thuộc ngày xưa, “Mi Nhã, cuối cùng ngươi cũng được như ý nguyện.”

“Tịch Hề, Gia đối xử với ngươi không giống người khác, ta cũng nhận thấy.” Mi Nhã xoay khuôn mặt nhỏ nhắn, xuyên qua vầng trăng sáng lạnh lẽo, ẩn khuất sau đám mây đen, “Tỷ muội chúng ta sao không cùng liên kết với nhau, sau này nhất định sẽ được sủng ái duy nhất ở Đông Cung.”

“Mi Nhã, ngươi có tâm tư như vậy...” Lòng Tịch Hề ngưng lại một chút rồi khôi phục lại như lúc đầu, đem cành mai cầm trong tay ném xuống, cánh hoa diễm lệ nở bung dưới mặt đất, “Nếu được sủng ái duy nhất, chung quy lại sẽ có một ngày, nhất định chúng ta sẽ trở thành tình địch của nhau.”

Nhắc gót giày đạp bước qua khung cảnh sáng rực trong cung, âm thanh vang lên, nàng dứt khoát đi về phía trước.

Mi Nhã đứng im tại chỗ, nhìn bóng lưng Tịch Hề càng lúc càng xa, chẳng qua bàn tay đã vô thức nắm chặt.

Bước đi ngay ngắn trên mặt đá cẩm thạch dưới chân, Tịch Hề càng lúc càng đi chậm lại. Lúc này Huyền Hân vẫn còn tham dự dạ tiệc phía bên trong Đông Cung.

Nàng chợt nghĩ ngay tới danh sách, người vừa muốn quay trở lại thì đâm sầm vào Tịch Linh đang chạy sau lưng, thờ không ra hơi, hai tay dùng sức nắm lấy cánh tay nàng.

“Được rồi, thật vất vả mới tìm được Người.”

“Sao vậy?” Tịch Hề cho là đã xảy ra chuyện gì đó, lại thấy Tịch Linh lắc đầu quầy quậy, hờn hờn không nói nên lời, “Ngươi nghỉ một lát.”

“Mới vừa rồi, em không yên tâm, lúc chạy đi tìm Người, trên đường gặp một a hoàn của Phu nhân (chính là Cảnh Sát), người đó nói Phu nhân ở Bắc cung chờ Người, kêu Người qua đó một chuyến.” Vất vả mới nói xong cả câu, Tịch Linh một tay không ngừng vỗ vỗ ngực.

“Bắc cung?” Tịch Hề xoay người, hướng về phía chính Bắc, “Có nói là chuyện gì không?”

Phu nhân muốn gặp mặt, đại khái có thể hẹn ở Đông cung. Tịch Hề nhớ tới hai chữ Đông cung, nghi ngờ trong lòng liền sáng tỏ, thông suốt. Cảnh Sát nhất định phải có chuyện quan trọng muốn nói, hẹn ở Đông cung thì sợ Huyền Hân trách tội nên mới phái người của mình mời nàng qua Bắc cung.

So với các tấm điện khác, Bắc cung lạnh lẽo hơn nhiều. Ngày thường, ngay cả a hoàn và nữ quan (mình nghĩ nên thay từ mama bằng từ nữ quan – chỉ những người quản lý cung nữ trong cung) cũng đều không thấy bóng dáng. Bước vào trong, cơn lạnh nổi lên, Tịch Linh không tự chủ nắm lấy tay áo, “Có khi chúng ta trở về thôi, ta thấy sợ quá.”

“Sợ gì chứ, sợ quỷ à?”

“Ui da...” Tịch Linh nghe thấy vậy, sắc mặt sợ hãi càng thêm tái nhợt, “Phi phi phi, nói bậy bạ.”

Tịch Hề cười yếu ớt, hai tay đẩy thử cánh cửa điện, cánh cửa chẳng qua chỉ là tùy ý đóng lại, dùng sức nhẹ nhàng chút, hai cánh cửa liền được mở rộng.

“Két—“

“Ồi!” Tịch Linh không nhịn được kêu lên, “Lạnh quá đi.”

Đúng vậy, đi vào Bắc cung giống như đưa thân mình vào trong đất lạnh lẽo vậy, nỗi sợ hãi cùng không khí lạnh lẽo lạnh lùng thấm sâu vào tận trong xương tủy. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông cứng một chút liền đỏ bừng bừng.

Tịch Hề siết thật chặt tay, dè dặt đi về phía trước, chỗ này khiến nàng nghĩ đến băng động mà Cửu ca an bài lưu giữ huynh ấy, bước lên thềm đá tiến vào chính điện, bên trong trung bày có chút xa hoa nhưng vẫn mộc mạc, trên vách tường treo một bức bích họa lớn.

“Thật là đẹp!” Tịch Linh nhủ đôi mắt, tầm mắt không rời đi nơi khác.

Cổ kính, trong lúc mơ hồ còn có một mùi thơm của mực vẽ, Tịch Hề đi lên phía trước, cẩn thận, tỉ mỉ nhìn nữ tử trong tranh.

Người đó cùng lắm mới hai mươi, cặp mắt u buồn vô cùng xuất thần, giống như là chực trào nước mắt, cả người diện y phục trắng như tuyết, da dẻ mịn màng, trắng trẻo, bức tranh vẽ giống như tạc, giống như có một tuyệt sắc giai nhân đang đứng bên cạnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn điểm lệ mà không quá thô tục, khiến người xem vô cùng thư thái và tao nhã.

Tịch Hề ngắm nhìn bốn phía, nàng kéo tay Tịch Linh qua, vượt qua bức bích họa tiến vào bên trong. Mỗi bước đi, trong lòng lại thấp thỏm, không yên.

Bên trong tấm điện, có điểm tối mờ mờ dưới ánh nến, Tịch Hề dừng chân, chỉ thấy ở chính điện rộng lớn bày một cái giường nhỏ, phía trên, một nữ tử đang ngủ an tĩnh, hô hấp đều đều. Phía trên đỉnh đầu treo một viên ngọc to bằng nắm tay của trẻ con. Bên trong phòng, đóa hoa mai cắm trong bình như kết một tầng sương băng, hơi lạnh lẽo tỏa ra từ bên trong của chính viên ngọc châu.

“A! Đây không phải là...”. Tịch Linh thét lên một tiếng kinh hãi, chỉ chỉ ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Yêu Người

Tịch Hề gật đầu, người này chính là người trong bức bích họa ngoài kia.

“Người đó ngủ chưa?”

“Không giống lắm.”

Nếu ngủ say thì động tĩnh lớn như thế cũng nên tỉnh lại.

“Tịch Hề,” Tịch Linh bất an nhìn về phía nữ tử trên giường, “Thật là đáng sợ, chúng ta đi thôi.”

Hơi lạnh lẽo không ngừng thấm thấu vào trong người. Hai mắt Tịch Hề nhìn chăm chăm vào viên ngọc trên đỉnh đầu nữ tử. Nàng dời bước, tiến lên, đây chính là viên Hải Minh Châu. Tương truyền trên đời này, ngọc Hải Minh Châu chỉ có một viên duy nhất, sáng vô cùng rực rỡ. Điều kỳ diệu nhất là viên ngọc này có thể bảo vệ được thi thể, khiến cho nó không bị mục nát. Tịch Hề đến gần chiếc giường trước mặt, khom người ngó nhìn nữ tử kia.

Sắc mặt hồng hào, hô hấp đều đặn mềm mại như đóa hoa lan. Nàng sờ vào tĩnh mạch của nữ tử nhưng tay chân của người đó lạnh như băng. Loại triệu chứng này, giống hệt như triệu chứng của huynh ấy. Tịch Hề đưa ánh mắt nhìn về phía viên ngọc châu kia. Bề ngoài viên ngọc sáng long lanh phản chiếu trong ánh mắt nàng khao khát chiếm hữu. Bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nhàng vươn tới, nắm ngón tay chăm chăm chạm vào, viên Hải Minh Châu này rõ ràng có tác dụng hơn.

“Dừng tay!” Một con giận dữ kéo theo lực đạo thẳng hướng bàn tay đang định nắm giữ, nghiêm khắc truyền tới, Tịch Hề vội vàng né tránh, nhưng động tác vẫn không kịp, đầu vai vẫn bị trúng đòn. Người bị xô phải mép giường, Tịch Linh ở phía trên vội vàng, cẩn thận đỡ nàng.

Huyền Hân khấn trước người trước giường nhỏ, hai tay nâng nửa người nữ tử lên, để cho nàng tựa vào vòm ngực vững chãi của mình, ngón tay run rẩy chạm vào dưới cánh mũi, sau đó xác định nữ tử vẫn còn hô hấp, gương mặt tuần tú, tàn lạnh mới thoáng hòa hoãn hơn một chút, đánh ánh mắt âm trầm về phía viên ngọc Hải Minh Châu. Đối diện với Tịch Hề bây giờ, đáy vực sâu đã tự lại cuộn trào, “Người muốn lấy viên ngọc này có phải không?”

Tịch Hề đứng lên, cảm giác nghe được nam tử đang nói chuyện với mình, từ đầu đến cuối cảm thấy khó chịu không thấu.

Nhìn thấy vẻ thất thần trong mắt nàng, Huyền Hân nhẹ nhàng đặt nữ tử nằm ngang trên giường, ngón tay thon dài vén nhẹ phía trước trán nàng ta. Đôi mắt âm u đầy thâm tình, dịu dàng hiếm thấy, hai hàng lông mi rủ xuống bao trùm tất cả ưu tư trong lòng nam tử. Tịch Hề liếc nhìn gò má của nam tử với nét mặt bình tĩnh, lúc này nổi bi thương chực trào ra, tựa như người thương yêu của mình sắp rời bỏ đi vậy.

“Người không biết đây là cấm địa sao? Còn dám xông vào?” Huyền Hân bỗng nhiên đứng dậy, khắp người nổi lên sự hung tàn.

Nhìn nam tử biểu cảm hung ác đầy sát khí, Tịch Linh không chút nghĩ ngợi, ngăn phía trước Tịch Hề, “Gia, chuyện này không thể trách Chủ tử. Là nô tỳ dẫn chủ tử...”

Lời nói ra còn chưa dứt, trên mặt đã đau nẩy lửa, Tịch Linh hoảng sợ che nửa bên gò má, trong phút chốc người đã bị đập sang một bên.

Nam tử không ngừng ép sát hơn. Tịch Hề đứng im tại chỗ, nhìn mặt nam tử bùng bùng giận dữ, nàng lắc đầu, “Thiếp không biết đây là cấm địa.”

“Người vào bằng cách nào?”

Tịch Linh rất sợ Huyền Hân sẽ đối xử với Tịch Hề như đã làm với nàng, hai đầu gối nàng ta quỳ xuống đất, hai tay không chút do dự ôm lấy chân nam tử, “Gia, là a hoàn của Phu nhân truyền lệnh, hẹn nô tỳ đưa Chủ tử tới.”

“Cảnh Sát?” Huyền Hân lại đập một cước, đá nàng văng ra, “Cút ra ngoài, nơi này không phải là nơi các người có thể tới.”

Đã thương người khác không chút thương tiếc, Tịch Hề vượt qua người nam tử, dè dặt đỡ Tịch Linh lên, mắt cá chân giống như đã bị trẹo, nữ tử đau đớn lấy hai tay che bụng, không dám nhìn Huyền Hân một cái, nửa người khom khom, hướng ra phía ngoài lui xuống. Hai người nâng đỡ lẫn nhau, thân thể gầy yếu lão đảo.

Bàn tay Huyền Hân nắm chặt thành quyền, chỉ vì chỗ này, không phải là nơi các nàng có thể bước vào, ngay cả một bước cũng không được. Ngồi xuôi trên giường, nam tử lấy một chiếc khăn khô ở phía trên, nhẹ nhàng lau trên trán của nữ tử, mép cắn gặm theo kim tuyến được giải cẩn thận theo bốn hướng.

“Có phải hôm qua ta không đến thăm nàng nên nàng tức giận?” Huyền Hân cúi nửa người xuống, lấy bút vẽ tỉ mỉ xuôi theo đường chân mày lá liễu nhẹ nhàng vẽ lại. Năm ngón tay thon dài cầm bút nghiêm túc di chuyển, mỗi giây phút một nét vẽ hiện lên, khuôn mặt tràn đầy an nhiên cùng với vẻ yên tĩnh, thoải mái tận trong tim.

Thiếu chút nữa, nếu hắn đến chậm một bước, tay Huyền Hân nắm bút vẽ nhẹ nhàng run rẩy, lòng tràn đầy sợ hãi, không dám tưởng tượng tiếp.

—

Đồng Cung

Cảnh Sát được a hoàn dìu bước vào chính điện, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên thấy người phía sau có vẻ hơi giật mình, “Thiếp thỉnh an Gia.”

“Cảnh Sát, người hẹn Tịch Hề tới Bắc Cung có chuyện gì?” Huyền Hân với thanh âm bình tĩnh, nhấp một ngụm trà, tra hỏi.

Nữ tử yêu kiều đứng dậy, nét mặt lo lắng sợ sệt, Bắc Cung, đó không phải là cấm địa Ngũ Nguyệt Minh sao, tại sao Tịch Hề lại đi vào đó, trong khi Huyền Hân nói là chính nàng hẹn Tịch Hề. Cảnh Sát không dám ăn nói lung tung, tỉ mỉ suy đoán.

“Phu nhân, là Người bảo ta dẫn Chủ tử qua Bắc Cung.” Tịch Linh quỳnh quáng lên, chui ra từ phía sau lưng Tịch Hề, cũng không để ý đến nét mặt khó coi của Huyền Hân, một ngón tay chỉ vào a hoàn bên cạnh Cảnh Sát, “Chính là người đó.”

“Ta?” A hoàn kia thân sắc kinh ngạc, mặt đầy ngờ ngạc, sợ sệt, “Ta bảo người đi Bắc Cung như thế nào. Người đừng...”

“Lục Y.” Cảnh Sát phía trên nghe câu chuyện, đã biết có điều gì đó kỳ lạ, nàng hiểu tội trạng của việc tự tiện xông vào Bắc Cung là như thế nào, một tay bấu vào cổ tay của a hoàn, dùng sức kéo nàng ta trở lại, “Gia, là thiếp đề cho Lục Y chuyển lời.”

“Cảnh Sát. Người biết những lời này có nghĩa là như thế nào không?” Huyền Hân mang âm thanh thất vọng. “Người không biết Bắc Cung là khu vực cấm địa sao?”

“Thiếp...” Tiếng nữ tử như nhỏ dần, mặt mũi dịu dàng nhìn xuống dưới đất, “Thiếp nhất thời quên mất.”

“Người ăn cơm sao không có quên?” Huyền Hân liếc nhìn mọi người. A hoàn bên cạnh Cảnh Sát muốn nói rồi lại thôi vì Huyền Hân trừng mắt nhìn một cái nên đành lui về phía sau, “Nếu cái gì cũng có thể quên, ngày mai ta liền bỏ đói một ngày, tất cả đi ra ngoài đi, ta nhìn thấy phiền quá.”

Đi tới ngoài vườn, Lục Y trong lòng buồn phiền, thừa dịp không có người ngoài, cố gắng chất vát Tích Linh. “Hôm nay ta đều ở cạnh bên Phu nhân, nửa khắc cũng không rời đi, nha đầu này sao người lại nói dối, tự dưng bêu xấu Phu nhân?”

“Ta không có,” Tích Linh tức giận, hai mắt đỏ bừng bừng, xông lên phía trước Tích Hề, “Rõ ràng chính miệng người nói với ta, sao người có thể chơi xấu không chịu thừa nhận chứ?”

“Người—“, Lục Y thẹn quá hóa giận, “Xem ra ta không xé miệng người ra thì oan uổng cho người quá.”

“Ai sợ ai nha___, ta liều mạng với người___” Tích Linh không cự tuyệt chút nào, chẳng qua vẫn không ngừng đẩy Tích Hề về phía sau vì sợ nàng bị thương.

“Được rồi.” Cảnh Sát cùng Tích Hề đồng thời ngăn hai nữ tử đang muốn liều mạng với nhau, bàn tay nhỏ bé của Tích Hề vỗ nhẹ lên vai Tích Linh, “Hôm nay ta đã sớm nhìn ra manh mối, đa tạ Phu nhân, chẳng qua là không may làm liên lụy đến Người.”

“Tích Hề.” Tích Linh bên cạnh mặt đầy ủy khuất, trong hốc mắt nước mắt bắt đầu tràn ra, “Ta không có lừa gạt Người, thật sự là Lục Y truyền lời để ta đưa người qua đó...”

“Tích Hề,” Cảnh Sát mặt mũi bỗng nghiêm túc hiếm có, “Lục Y cũng không có nói dối, nàng ấy đã đi theo ta từ nhỏ, tuyệt đối sẽ không lừa gạt ta. Sự việc ngày hôm nay, đối phương rõ ràng nhắm vào người, nếu thật sự là Tích Linh bịa chuyện, chúng ta sẽ hoài nghi phản ứng của nàng ta đầu tiên. Nhưng nàng ta cũng bước vào khu vực cấm địa, nếu muốn đem người lợi dụng thì nàng ta sẽ chỉ khôn khéo bảo vệ mình thôi, nhưng nàng ấy không làm như vậy,” Cảnh Sát nói rồi dừng lại một chút, chân mày càng lúc càng nhíu lại, “Tóm lại, người nên cẩn thận một chút...”

Tích Hề gật đầu, tựa hồ như đôi bên cũng không nghi ngờ lẫn nhau, có thể coi chuyện này giống như xảy ra chuyện kỳ dị.

“Tích Hề___” Dợi sau khi người khác đi hết, Tích Linh bất an kéo vạt áo nàng xuống. “Ta chẳng lẽ đã thấy quỷ sao, ta thật sự không có nói dối.”

“Người nha...” Tích Hề cười khổ, một bàn tay nhẹ nhàng gõ nhẹ sau gáy Tích Linh, “Người thật muốn lừa gạt ta, bây giờ cái gì cũng hiện hết lên mặt, hận không thể khắc lên trán mấy chữ ‘Ta xin lỗi người’ thật to.”

Tích Linh mỉm cười, phá vỡ bầu không khí lúc này, hai tay qua loa lau nước mắt, “Lục Y kia tại sao không chịu thừa nhận.”

“Người nha___” Tích Hề kéo cánh tay nàng, nhìn nửa bên gò má sưng đỏ không nén nổi đau lòng, “Đi thôi, trở về dùng nước lạnh xoa vào.”

Lời của Lục Y, thật khó phân biệt thật giả, ngay cả Cảnh Sát cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, trong tình cảnh này, có thật sự là chấp tay nhường nhịn, toàn tâm toàn ý không tranh người sao?

Trở lại Đông Uyển, Tích Hề để cho Tích Linh đi nghỉ ngơi trước, sau đó liền tự đi rửa mặt. Nằm ở trên giường, nổi trăn trở cứ lặp đi lặp lại. Hôm nay là ngày Mi Nhã vào sống ở Đông Cung, nàng xoay người, cố gắng nhắm mắt lại nhưng một lát sau, lại xoay người vào phía trong, có thể thấy trong lòng nàng không tĩnh lặng được, ngược lại càng trở nên nôn nóng.

Nàng đẩy chăn gấm ném ra bên cạnh, đạp chân giẫm khắp người. Hai mắt nhắm lại, cường chế bản thân không nghĩ ngợi nữa.

Mất lơ mơ buồn ngủ, nhưng trong thoáng chốc lại cảm giác nặng nề đè lên, ngay sau đó, tựa như có vật thể mang hơi lạnh tiến lại gần, toàn thân Tích Hề trở nên căng thẳng. Nàng nhảy ben, mãnh liệt nhanh chóng phản ứng lại, xoay người một cái. Mặc dù không có nội lực nhưng lực đánh cũng không kém chút nào.

“Bang___” Âm thanh giòn giã vang lên khiến Tích Hề đang buồn ngủ khắp người chợt tỉnh táo lại.

“Ây, Gia___”

Huyền Hân vẽ mặt đầy kinh ngạc, tóc bạc xõa vai, vài sợi lộn xộn hấp dẫn rơi ngay trước vòm ngực, màu đen nhánh của đồng tử tràn đầy tức giận. Thừa dịp hân còn chưa nổi giận, Tích Hề lập tức phản ứng. Bàn tay nhỏ bé đặt lên gò má của nam tử, xoa xoa mấy cái, “Gia, là thiếp sai, không thấy Người rõ ràng, liền...”

“Liên như thế nào?” Huyền Hân một tay nắm tay nàng thật chặt, cũng không gạt ra, mà dùng sức ép chặt tay nàng trên gò má.

Tích Hề lại một lần nữa thấy mông lung, cho là nằm mơ, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng trăng đã ngả về phía Tây. Ánh sáng áp áp, chân thật ánh lên khuôn mặt, nàng đổi giọng, chậm rãi mở miệng, “Người sao lại ở đây?”

“Đây là lãnh địa của ta, tại sao ta lại không thể tới?” Huyền Hân kéo tay nàng xuống, nắm chặt trong lòng bàn tay không buông, Tích Hề ngược mắt nhìn, nửa bên gò má của nam tử còn hơi ửng đỏ, một cái tát này không hề nhẹ.

“Người có thể ngủ được sao?” Huyền Hân thấy mắt nàng lim dim, buồn ngủ, đầu chân mày lại xoắn lại lần nữa, nữ nhân này không phải là trời sinh nghiệt nghiệt đó chứ?

“Đêm khuya rồi, thiếp thấy mệt.” Ngủ lúc nào, ngay cả nàng cũng không biết.

“Cũng biết ngủ.” Huyền Hân đề cánh tay nàng, đem Tịch Hề vây hãm trước ngực, nàng cũng không dám lộn xộn, chẳng qua là mặc cho hân ôm, con buồn ngủ mãi mới tới mà ào một cái đã bay biến. Tỉnh táo vô cùng.

Gò má áp sát nhau, hơi thở của nam tử thoải mái, nhu hòa phả vào cổ của Tịch Hề.

Một bàn tay theo thắt lưng chui vào trong y phục, bao phủ nửa dãy đả của nàng. Tịch Hề kinh ngạc, toàn thân cứng đờ.

“Tay lạnh, cho ta chút ấm áp.” Huyền Hân nói như chuyện đương nhiên, giọng nói lạnh lùng, thậm chí không nghe ra một phân nửa dự vọng, tựa như hân đang chạm vào lò sưởi ấm áp.

Từ từ, thân thể tiến sát tới, đem Tịch Hề dồn vào bên trong chiếc giường nhỏ, nàng co rút hai vai, trong trí nhớ một đêm đau đớn kia lại hiện ra, toàn bộ cơ thể khẽ run.

“Ngươi lạnh?”

“Thiếp không lạnh.” Tịch Hề nằm ngang, hai tay hai chân xếp ngay ngắn.

“Nhưng mà ta lạnh.”

Lời nói chưa kịp nói đã bị chặn, người bị ôm thật chặt, bên ngoài mang theo hơi lạnh mát mẻ, khiến nàng không nhìn được mà hít sâu một hơi, Huyền Hân liếc nhìn gò má nữ tử, một tay chạm vào gò má bên phải của nàng, “Tịch Hề, vì sao ta không thể đối xử tàn nhẫn với nàng?”

“Tàn nhẫn là sao?” Nàng quay khuôn mặt nhỏ nhắn qua, trán dính sát lại với nam tử, “Gia, như vậy còn không được coi là nhẫn tâm sao?”

Môi mỏng mềm mại, lơ đãng chạm vào nhau, Huyền Hân nâng cao đầu chân mày, “Ta nhẫn tâm như thế nào?”

Nàng khẽ mở cánh môi, còn chưa kịp mở lời liền thấy người nam tử đã xoay mình lại, hai tay chống đỡ hai bên, hơi thở đè xuống, phong kín cái miệng nhỏ nhắn của nàng, không để cho nàng mở miệng.

Hân cũng không có cường bức nàng, mà chỉ lẳng lặng nằm cạnh nàng. Nhiều năm như vậy, thứ hân thiếu chính là sự yên ổn. Có lúc, hân cho rằng mình đã tìm được...

Tịch Hề không hiểu hân. Giận dữ. Tàn nhẫn. Cay nghiệt... Bi thương, cô độc. Rốt cuộc, đâu mới là hân?

Bàn tay dán sát vào bụng nàng, sờ khắp toàn thân, sau lưng hân nói chỗ đó là nơi ấm áp nhất.

Đỏ mắt, hô hấp nàng trở nên rối loạn, thật may nam tử ngoan ngoãn, không có lộn xộn.

“Tịch Hề, nàng có thể yêu ta thật lòng, không phản bội ta lần nữa không?”

Bên tai đột nhiên vang lên câu nói đó, để cho Tịch Hề khó lòng mà tỉnh táo lại, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn đôi mắt tĩnh lặng như ngọc, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác chua xót, “Không, sẽ không phản bội người nữa.”

Từ cuối cùng vừa nói ra, nước mắt liền trào xuống ào ạt, thấm đẫm. Thật không biết làm thế nào.

Bây giờ, nói ra những lời này, nàng rõ ràng chưa đủ mạnh mẽ, nhưng đã buột miệng nói ra. Muốn đáp ứng lại yêu cầu đó nhưng nàng lại khó mà chấp thuận. Tóm lại vô cùng mâu thuẫn.

Nghe thấy lời nàng nói không chút do dự, trông mắt Huyền Hân liền tràn ngập vẻ nhu hòa, ngón tay thon dài khẽ chạm khóe mắt của nữ tử, cảm giác được hơi ẩm dư âm của những giọt nước mắt, đầu ngón tay giống như bị bỏng, bèn rút về.

Yêu, một từ này, hóa ra lại sâu nặng như vậy.

Nó không phải ngọt ngào mà là cảm giác gánh vác trọng trách thật mệt mỏi, có thể đè ép người ta đến không thể thở nổi.

Nếu như có thể, Tịch Hề sẽ nguyện mình có thể sống mãi trong giờ khắc này. Giữa bọn họ, không có mang lại tổn thương lẫn nhau, nàng yêu, tình cảm cho đi thuần túy, ấm áp như vậy, hết thấy đó mới là điều nàng mong muốn.

Huyền Hân ôm nàng nhẹ nhàng áp vào trong lồng ngực, không thể tự dối mình, nghe được những lời nói đó vào lúc này, hân thật sự cảm động.

Dù lần này, mục đích ban đầu là muốn nàng thật lòng với mình, hân cũng muốn lợi dụng nàng...

Nhưng vứt bỏ lại tất cả. Hân, thật sự cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cổ Phát Tác

Đồng Cung

Cây nến đỏ to bằng cánh tay đang cháy rực lửa, màu đỏ của sáp nến tí tách nhỏ xuống, phản chiếu bóng hình ở giữa. Mi Nhã cúi thấp đầu, ngồi dọc theo chiếc giường nhỏ, hai tay vận xoắn lại.

Chờ tới chờ lui đều không thấy bóng dáng Huyền Hấn đâu. Nàng ta không nhịn được, đứng dậy, đi tới cửa tấm điện, nhìn quanh hỏi, “Gia đi đâu?”

Bên ngoài, a hoàn gác ban đêm tiện quay đầu lại đáp, “Thưa Chủ tử, nô tỳ không biết.”

Mi Nhã trong lòng có chút không vui, nhưng sau khi nghe được hai từ kia niềm vui sướng lại dâng lên, hai tiếng “chủ tử”, nàng ta khe khẽ lặp lại, đưa mắt nhìn về phía Đồng Cung từng chỉ tiết một, những cánh cửa khảm họa tiết vân mây, những cột trụ vĩ đại chống đỡ toàn bộ huyết mạch của Đồng Cung và trong một sớm một chiều, nàng ta đã rũ bỏ được thân phận a hoàn, rốt cuộc cũng đổi lấy được một tiếng chủ tử.

Tịch Hề tỉnh lại, đầu vẫn dán chặt vào vòm ngực của Huyền Hấn, nàng có cử động. Một chút âm thanh rất nhỏ cũng khiến cho nam tử mở mắt, cánh tay hạ xuống, chợt cảm thấy vô cùng tê dại.

Tịch Hề khẽ ngẩng đầu lên, rút cánh tay của nam tử đang đặt dưới gáy của mình ra, không khí trên giường vẫn không bị phân tán do Huyền Hấn mới nằm xuống, người lại áp sát tới, đem nàng bao gọn trong hai cánh tay, khó lòng mà nhúc nhích. Một tay khẽ vuốt ve tóc của nam tử, những sợi tóc bạc sáng cọ cọ trong lòng bàn tay, nàng không chút thắc mắc, chẳng qua chỉ lần lượt lặp lại động tác kia.

Trong trí nhớ của nàng bỗng thoáng hiện ra một mái tóc bạch kim như thế, cần suy nghĩ thêm một chút nhưng chuyện gì cũng không thể nhớ nổi.

Ánh mắt mơ hồ thoáng hiện lên, Tịch Hề hạ mi mắt, phát hiện có điều gì không đúng, “Trời không còn sớm nữa, Gia nên dậy đi.”

“Nàng không thể chọn từ ngữ nào phù hợp hơn sao?” Huyền Hấn nhắc chần găm ra, “Sáng sớm liền đuổi người.”

“Ý của thiếp không phải thế.” Tịch Hề mới ngồi dậy nửa người, hơi dùng chút sức lực nhưng trước mặt lại cảm thấy chóng mặt. Hai tay nàng chống đỡ ở bên hông, nghĩ đơn giản không để ý đến nữa.

“Nàng làm sao thế?” Huyền Hấn đứng dậy đi theo, cánh tay dài ôm lấy nàng.

“Không sao, thiếp dậy nhanh quá thôi.”

Nam tử nghe thấy thế, cánh tay chợt buông lỏng, đứng dậy tùy ý nhặt quần áo phía trên. Tịch Hề không hiểu lý do tại sao, nhưng vẫn vén tấm màn lên, muốn giúp đỡ nam tử thay y phục.

Trước mắt, một vầng sáng bùng lên, cơ thể nàng ngã xuống, cả người đụng vào đầu vai của Huyền Hấn.

“Tịch Hề___” Hai tay không kịp thất đại lung, nam tử xoay người đỡ lấy nàng. “Mau. Truyền đại phu.”

Nàng nhanh lấy lại ý thức, hai tay xiết chặt, choáng váng. Đau đớn truyền tới từ vết nhỏ xíu trên cổ, “Thiếp chẳng qua đầu có hơi choáng váng, nhưng không có gì đáng ngại, không cần truyền đại phu tới.” Tịch Hề nhú chân mày, hẳn là cổ trong người đang phát tác, nàng ra sức giấu diếm, không để cho Huyền Hấn biết.

“Không được.” Nam tử quả quyết ôm nàng lên chiếc giường nhỏ, ngoài điện a hoàn nghe thấy vậy, vội vội vàng vàng xông về phía Y Thiện Đường.

Lúc bắt mạch, sắc mặt Vương Dục như đóng băng, lùi về phía sau lưng, lắc đầu, “Gia, Tịch Chủ tử không phải mang bệnh, mạch của nàng vô cùng rối loạn, giống như trúng một loại độc nào đó.”

“Độc?” về mặt anh tuấn của Huyền Hấn chợt lạnh xuống, trên mặt khói mù tỏa ra càng nặng nề, “Là độc gì?”

“Thuộc hạ tạm thời. . . chưa chuẩn đoán được.” Nam tử đè chặt ánh mắt, rời giường nhỏ, lùi về phía sau.

“Thiếp không sao.” Tịch Hề chống đỡ nửa người lên, tựa lưng vào thành giường. “Vương đại phu quá lo lắng, ta luôn chú ý ăn uống, bị như thế này là vô ý trúng độc.”

Huyền Hấn xua tay, tỏ ý người ngoài lui ra, “Yên tâm. Ta sẽ không để cho ngươi gặp chuyện.”

Một tay nam tử ôm nàng áp vào trong vòm ngực, gò má Tịch Hề tựa hẳn vào đầu vai, lại nếm trải một chút mùi vị của ly biệt.

“Hắn, người có phải đã quyết định tha thứ cho ta?” Nhắc đến dừng khí, nàng hỏi nhỏ.

“Nếu như ta tha thứ, nàng có thể vứt bỏ tất cả mọi chuyện, chỉ nguyện ở bên cạnh ta hay không?” Hai tay hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề, áp lại gần và nói.

Nhìn vào ánh mắt nồng nhiệt của nam tử, miệng lưỡi nàng bỗng khô khốc, hai tay đặt lên bàn tay của nam tử, nhẹ nhàng vuốt ve, “Hắn, để cho chúng ta thử xem, quay trở lại như trước đây.”

Bờ môi mềm mại dính sát vào nhau, nếu tình yêu có thể quay ngược trở lại, nàng hy vọng tất cả mọi khổ đau cũng có thể quay ngược theo.

Vừa chớp mắt một chút, cảm giác choáng váng từ từ biến mất, khi Tịch Hề tỉnh lại, chỉ thấy Huyền Hân ngồi ngay ngắn bên mép giường, mở to mắt nhìn lại, nàng thấy một bóng lưng khác ngay phía trước giường, mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ.

“Nữ tử này lần trước đã gặp ta rồi, không phải ta đã nói nàng ta không sống qua một năm sao, người còn bận tâm làm gì?” Thanh âm có chút quen thuộc nhưng Tịch Hề đột nhiên không nhớ nổi là ai.

“Cái gì? Người lặp lại lần nữa!” Huyền Hân nghe thấy liền đứng dậy, bàn tay to lớn hướng về phía lưng người đối diện, kéo một bước dài.

Tịch Hề chống đỡ nửa người phía trên, cẩn thận quan sát, người đó là Vân Tà y sư. Mặt nàng vô cùng kinh ngạc, vội vàng nằm xuống, xoay mặt vào bên trong.

“Không cần tránh, ta đã bắt mạch cho ngươi, đây chẳng qua mà mấu cổ đã bắt đầu phát tác thôi, còn không thấy đau đớn.” Vân Tà dựa lưng vào phía trên mép giường, hai tay nhàn nhã khoanh trước ngực, “Ta nói ngươi không sai chứ, người mà ngươi muốn cứu có phải đã tỉnh hay không?”

“Hai người quen biết nhau?”

“Lần trước, tại Ngũ Nguyệt Minh trở về, nàng. . .”

Hai tay Tịch Hề kéo chăn gấm, ngồi dậy một chút, trừng mắt hướng về phía Vân Tà, “Ta không nhận ra ngươi, công tử nhận lầm người rồi.”

Huyền Hân ánh mắt lộ ra hoài nghi, nhưng không truy hỏi mà ngồi xuống sau lưng, một tay ôm lấy nàng. Bả vai hơi run run, nàng tựa vào trước vòm ngực nam tử, Tịch Hề quay đầu nhìn lại, hai mắt nam tử đầy vẻ nhu hòa, một tay vỗ nhẹ nhẹ bả vai nàng, “Người mới nói sống không quá một năm là có ý gì?”

“Trong cơ thể nàng có một mấu cổ độc, phải tìm được một con công ang thì nàng ấy mới có thể sống được. Mà công cổ sống ở dưới đất, không dời đi ở chính nơi nàng bị cắn bị thương.” Vân Tà thấy nàng mặt đầy phẫn uất, rất sợ hãi nói những lời không nên nói, khẽ miệng hắn vừa dứt câu, liền ngừng nói, tránh việc cô hết sức mà không được câu cảm ơn.

“Tịch Hề, nàng bị cắn bị thương ở đâu?” giọng nói của Huyền Hân mang chút khẩn trương, cánh tay ôm lấy nàng thật chặt.

Nàng nhắm mắt nhắm nghĩ, một tay sờ phía sau cổ, “Có lẽ là ở Đông Uyển, thiếp chỉ nhớ lúc ấy cho rằng bị kiến cắn nên cũng không để ý.”

“Nếu là ở bên trong Ngũ Nguyệt Minh, vậy làm thế nào có thể tìm được công cổ?” Huyền Hân lạnh giọng, nhìn về phía Vân Tà.

“Không có cách nào cả.” Mối mong nhà ra vài câu chữ, khéo mắt hắn chăm chú nhíu lại, “Chỉ có chờ đối phương phát tác mới biết công cổ kết nối với ai.”

“Như vậy chẳng phải chúng ta quá bị động sao?” Huyền Hân nắm lấy bàn tay nàng lạnh như băng, mềm như cỏ trong lòng bàn tay mình, “Nếu như công cổ từ đầu đến cuối cũng không phát tác thì sao?”

Cầm tựa vững chắc phía đỉnh đầu của nàng, hơi thở mang chút lo lắng phả vào mặt nhưng khiến cho Tịch Hề cảm thấy vô cùng yên tâm, bàn tay nhỏ bé của nàng trong lòng bàn tay nam tử không thể thoát ra, mười ngón tay cùng đan vào nhau.

“Không cần lo lắng như vậy, khi mấu cổ phát tác thì công cổ cũng không kiên trì được bao lâu, nếu không, thừa dịp một năm này ăn ngon ngủ kỹ, tiết kiệm được nhiều phương diện. . .”

“Đi ra ngoài!” Trên đỉnh đầu, giọng nam tử âm trầm đáng sợ kinh người.

Vân Tà sớm đã hiểu tính tình của hắn như trong lòng bàn tay, hắn đứng thẳng hai đầu vai, tự ý đi ra khỏi Đông Uyển.

Bên ngoài, Tịch Linh bùng khay đồ nhất mực không dám đi vào, nghe được âm thanh mở cửa tấm điện, lúc này mới bước vào một bước, “Gia, Tịch Chủ tử, mời dùng cơm sáng. . .”

“Cút! Tất cả cút hết ra ngoài cho ta.” Ngay đối diện, một chén trà bay tới, Tịch Linh hoảng sợ lùi về phía sau, cửa tấm điện còn chưa kịp khép lại, đã nghe được âm thanh của chén trà đập vào cửa, hỗn loạn truyền tới. Bàn tay nhỏ bé của nàng vỗ nhẹ mấy cái trước ngực, lòng vẫn còn sợ hãi.

Tịch Hề cẩn thận nắm lấy ống tay áo của Huyền Hân, “Gia, tính tình của người thật khó ngửi.”

Lại gặp chuyện giống trong quá khứ trước đây, nam tử dùng sức áp nàng vào trong vòm ngực, lực đạo như vậy, hận không thể đem nàng khảm vào trong thân thể của mình, “Không đủ, nàng vẫn còn nợ ta, một năm vẫn chưa đủ, ta sẽ không để cho nàng rời đi.”

Hai tay Tịch Hề ở sau lưng nam tử đan chéo nhau, “Vậy bao lâu mới có thể trả hết nợ?”

Huyền Hân không chút nghĩ suy, âm thanh chậm rãi, nhẹ nhàng rơi vào trong tai nàng, “Cả đời này cũng còn chưa biết được được.”

Đồng tử nhẹ nhàng khép lại, gò má chạm gáy nàng nhẹ nhàng mon trớn. Tịch Hề thở dài, những lời cảm tính như vậy từ trong miệng nam tử nói ra khiến nàng tăng thêm mấy phần thương cảm.

“Tích Linh.” Nữ tử vừa bước ra khỏi Đông Uyển liền nghe thấy có người lớn tiếng gọi. Nàng ta quay người, nhìn thấy Mi Nhã.

Hai mắt cảnh giác, Tích Linh nắm chặt chiếc khay, người theo đó cũng lùi về phía sau. “Thấy ta, người tránh cái gì?” Mi Nhã mỉm cười tiến đến, hai mắt rơi vào chiếc khay, “Gia, người ở Đông Uyển?”

“Người hỏi điều này làm gì?” Tích Linh xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại!” Mi Nhã mấy bước đã đuổi kịp, chặn bên cạnh nàng, “Tích Linh, nơi này là Ngũ Nguyệt Minh, có một số quy định người cũng không biết sao?”

Tích Linh giương mắt nhìn nàng ta một chút, nhìn thấy y phục trên người Mi Nhã lúc này mới đột nhiên có phản ứng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng lẩm bẩm nhỏ nhỏ, giọng không cam chịu, hành lễ, “Nô tỳ bái kiến. . . . chủ tử.”

“Tích Linh, chúng ta là tỷ muội vào sinh ra tử ở doanh trại Bắc Hoang, ta hy vọng người không phải lúc nào cũng đề phòng ta.” Mi Nhã đi lên trước, một tay chạm vào bả vai của Tích Linh, “Có lúc suy nghĩ lại một chút, ta thật sự hoài niệm về cuộc sống trước kia.”

“Hoài niệm?” Tích Linh nhẹ lùi người xuống, tránh va chạm với nàng ta. “Nếu bây giờ để cho người quay trở về, người có nguyện ý không, Mi Nhã. . . Người làm cái gì cũng được, nhưng đừng làm tổn thương Tịch Hề nữa, đừng có những chủ kiến không đúng đắn nữa.”

“Tích Linh, ở trong mắt người, ta chính là người như vậy sao?”

Nữ tử nhếch môi không nói lời nào, thấy thần sắc Mi Nhã lộ vẻ đau lòng, lại cảm giác không đành lòng, “Tóm lại, người nhớ lời ta là được.”

Tích Linh tránh ánh nhìn của nàng ta, bệ đồ ăn sáng còn chưa kịp dùng, lui về phía vườn. Nhìn bóng lưng nàng ta đi càng lúc càng xa, hai tay Mi Nhã gắng sức nắm chặt lại, quay người đi tới cửa điện Đông Uyển, nhìn về phía cửa tam điện như cái phiến quạt khép lại lần nữa, sắc mặt nữ tử thâm độc, đứng ở đó không chút lay động.

Lúc Tịch Hề tỉnh lại đã là sau giờ Ngọ, Huyền Hân đã rời đi. Nàng đứng dậy, nhặt quần áo lên, dùng qua bữa trưa sau đó liền muốn ra ngoài hóng mát một chút.

Vô tình sau đó, không ngờ đi sâu vào trong ngự uyển, ngẩng đầu nhìn lên, ba chữ Bạch Hổ sánh như gió nhẹ nhàng mà lẩm liệt treo ở chính cửa điện.

Bước lên xuống phía xa xa, chỉ thấy Huyền Hân ngồi bên trong điện, nhìn dáng dấp bóng người nghiêng nghiêng dựa vào ghế nằm, mặt mũi nghiêm túc, tựa như đang nói chuyện với ai đó. Tịch Hề nhẹ bước chân tiến đến, vừa muốn bước vào, chỉ nghe thấy sau lưng truyền tới một giọng nam trầm, “Tịch chủ tử —

Người nàng dừng bước, cho đến khi nam nhân tiến tới sau lưng, bèn mở miệng, “Cổ quản gia.”

“Tịch chủ tử, Gia đang nghị sự, người quá rầy có chút bất tiện.”

Nàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một bóng người từ trong bóng tối bước ra, đứng yên trước mặt Huyền Hân, bộ trang phục màu đen cùng nón lá rộng vành bao phủ toàn bộ cơ thể. Nhưng dựa vào thân hình, vẫn có thể phân biệt rõ ràng người đó là một nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Yêu Nghiệt

“Cổ quản gia, ai ở bên trong?”

“Tịch chủ tử, xin người trở về đi.” Cổ quản gia chắn ở bên cạnh, ngăn không để cho Tịch Hề đi vào một bước.

Bên trong điện, nữ tử quay lưng về phía ngoài, nón lá rộng vành màu đen bao trọn cả dáng người thon gầy. Sắc mặt Huyền Hân càng lúc càng nặng nề, đôi mắt anh tuấn hướng về phía người trước mặt, “Người nói điều này với ta, có mục đích gì?”

“Lục Hoàng tử, hôm nay tính mạng của Hoàng Thượng chỉ còn trong một sớm một chiều, ngay cả hoàng hậu và các phi tần cũng không thể đến gần một bước, bên ngoài, người của Thái tử đã bao vây toàn bộ. Lục Hoàng tử, hãy mau cứu Hoàng Thượng...” Nữ tử tiến lên một bước, hai đầu gối quỳ xuống, hết sức dập đầu trên mặt đất.

“Như Phi!” Huyền Hân hạ thấp đôi mắt, trên mặt vẫn hết sức lạnh lùng, “Ban đầu, chỉ vì một câu nói của người khác, hân không màng đến sống chết, vứt ta ở nơi này, ta đã không còn là Lục Hoàng tử nữa.”

“Không.” Như Phi quỳ hai đầu gối xuống đất trước. “Hoàng Thượng luôn luôn không quên Lục Hoàng tử, ở trước mặt ta thường xuyên nhớ mong người có ôn hay không, và cũng hối hận về những gì đã làm trước đó. Hôm nay, Hoàng Thượng ngủ trong đại điện, chỉ thấy người đi vào mà không thấy người đi ra, ngay cả ngự y cũng đều bị chặn ở ngoài cửa. Lục Hoàng tử, chẳng lẽ ngài nhẫn tâm để cho Hoàng Thượng chờ chết như vậy hay sao?”

“Cổ quân gia, tiền khách.” Huyền Hân nhắc chén trà làm bằng đất sét lên, khẽ nhấp một cái.

“Vâng.” Cổ quân gia phát tay, tỏ ý muốn Tịch Hề lùi ra. Nàng lui xuống phía sau mấy bước chân. Sắc mặt Như Phi sốt ruột, hay tay bất chấp kéo lấy áo bào của Huyền Hân. “Hân, người đó là phụ hoàng của ngươi, chẳng lẽ ngay cả gặp mặt một lần cuối người cũng không muốn sao? Ta liệu chết xuất cung, chỉ vì Hoàng Thượng trước khi hôn mê nói muốn gặp ngươi, ta không muốn hân trước khi ra đi còn cảm thấy tiếc nuối.”

“Như Phi Nương Nương, mời.” Cổ quân gia cúi nửa người xuống, một tay đỡ lấy nàng ta.

“Lục Hoàng tử!” Như Phi mềm mại hạ giọng, như cầu khẩn, lại thấy nam tử cúi đầu xuống, chỉ lo thương trà, vẻ mặt hồ hững, tựa hồ như vừa những chuyện vừa nói không có chút liên quan nào đến hân. Nàng ta bất đắc dĩ quay đầu, không nói nửa lời, xoay người dứt khoát rời đi.

Nón lá rộng vành phủ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, tỉ mỉ, khi người đi ngang qua, Tịch Hề trông thấy rõ ràng khuôn mặt nữ tử đầy nước mắt. Cổ quân gia dẫn nàng ta ra phía ngoài của Ngũ Nguyệt Minh, y phục như thế này, hiển nhiên là không muốn bị phát hiện.

Bước vào Bạch Hồ sảnh, nửa bên bóng râm rơi trên gương mặt tuấn tú, nam tử không nâng đầu lên, tựa hồ như cũng không phát hiện ra có người đi vào. Tịch Hề tiến đến, giọng nói mềm mại như cỏ rơi trên vai nam tử khiến hân ngây người. Nước trà trong miệng lúc này mới trôi xuống, nam tử thu cánh tay dài, để cho Tịch Hề ngồi trên chân mình.

Hai tay ôm thật chặt nàng trước vòm ngực, cảm nhẹ tựa trên đầu vai nàng, “Tịch Hề, nàng có biết tình thân là gì không?”

Hai mắt nàng nhìn xuyên mảnh sân phía trước, dừng lại ở ánh sáng mặt trời vụn vặt đang chiếu xuống, “Thiếp đã sớm quên rồi, tình thân mà thiếp biết, đó là thứ tình cảm không thể vứt bỏ được, bất luận đi bao xa, gia đình hân là nơi chúng ta thương nhớ nhất, không có tình thân cho dù nhà có lớn hơn nữa tất cả đều trống vắng.”

“Trống vắng?” Huyền Hân đưa mắt nhìn lại, nhờ có khoảng sân lớn, gió lạnh thổi rì rào, giống như cảm giác trống rỗng, cô đơn trong lòng vậy.

“Gia, người vừa rồi là ai vậy?”

Huyền Hân thu hồi tầm mắt, liếc nhìn nửa bên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề, hai tay đặt ở trên người nàng buông xuống.

“Một người quen cũ thôi.” Nam tử tự ý đứng dậy, bước mấy bước vào bên trong sân. Tịch Hề hiểu rõ nam tử không nói còn có nguyên nhân khác, hai tay kéo váy cùng đi ra phía ngoài. Mặt Huyền Hân đầy tâm sự, nhưng nén lại trong lòng, không chịu thổ lộ một chữ.

“Tịch Hề.”

Sau lưng nữ tử nhẹ nhàng đáp lời, tiến lên, đứng sòng vai cùng nam tử.

“Nếu như, cha nàng sắp qua đời, nàng có thể đi gặp người đó một lần cuối hay không?”

“Gặp” Tịch Hề không chút nghĩ ngợi, buột miệng đáp lời.

“Nhưng mà, nàng không có ý định tha thứ cho người đó,” gương mặt tuấn tú của Huyền Hân hơi nghiêng, lời nói vô cùng tình mịch, “hoặc, người đó vẫn có ý định bỏ mặc nàng?”

“Vẫn gặp.” Tịch Hề trả lời như cũ, không chút do dự, giọng điệu kiên định.

“Tại sao?” Nam tử xoay người lại, cả hai cùng nhìn đối diện nhau, “Nếu đã vứt bỏ, người đó còn xứng sao?” Huyền Hân bất giác cao giọng, trên mặt biểu lộ vẻ khó hiểu, nam tử cho là mình làm như không thấy là đứng.

“Cũng bởi vì, người đó là cha thiếp,” Tịch Hề nhìn về phía bầu trời, ánh sáng mặt trời ảm áp có chút rực cháy. Nàng nheo đôi mắt lại, sâu trong đáy mắt chợt cảm thấy chua xót vô cùng, “Nếu cha thiếp có như vậy, thiếp chỉ cần gặp một chút mà tình trạng tốt lên, thiếp sẽ gặp một chút. Hình dáng của người đó còn giống như trong ký ức khi còn ở bên cạnh hay không?”

Khóe mắt có chỗ hơi ướt, nếu không phải Huyền Hân nhắc tới, Từ “Cha” này ngay cả nghĩ nàng cũng không có can đảm nghĩ tới. Chỉ cần là có liên quan

đến Vu gia, nàng sẽ chôn dấu thật sâu, không dám suy nghĩ.

Hai cánh tay ở trước người nàng rung lên, nàng run rẩy dựa vào vòm ngực to lớn phía sau lưng, nam tử khẽ nhủ mảy, ôm thật chặt Tịch Hề, không nói thêm câu nào.

Tuy có oán trách, thậm chí oán hận, nhưng những vướng mắc trong lòng không thể lừa dối được chính bản thân mình. Hoàng Đế tuy vứt bỏ hân ở nơi đây nhưng vẫn có nhớ nhung, lo lắng. Ngoại trừ việc không liên lạc với nhau, còn lại đều biết thu xếp chu toàn. Nhưng thù hận đã gieo rắc từ nhỏ, tòa hoàng cung kia, hân đã thể không bước vào nửa bước.

Liên tiếp ba ngày liền, Huyền hân nói chuyện rất ít, bụng đầy tâm sự.

Một tấm áo bào nhẹ nhàng hạ xuống vai người nam tử. Dưới ngọn lửa sáng rực cháy, hai mắt Huyền Hân đang nhìn vào trang sách từ từ di chuyển. Đồng tử đen nhánh nhìn về phía Tịch Hề, nàng đem trà ngon mới pha đặt bên cạnh nam tử. “Người có phải đang có tâm sự gì không?”

“Tịch Hề, ta rốt cuộc nên làm như thế nào?” Nam tử một tay kéo eo nàng, gương mặt tuấn tú vui bên gáy nàng, “Người đó mắc bệnh nặng, nếu ta không đi, sợ rằng khó có thể gặp mặt lần cuối.”

“Nếu người đó vẫn còn có vị trí trong lòng người, vậy thì nên đi gặp một chút đi, để tránh sau này sẽ hối hận.” Hồi tưởng lại chuyện ba ngày trước, Tịch Hề có thể đoán ra một chút manh mối, nam nhân như vậy, đối với tình thân cũng có một chút khát vọng. Đôi môi nam tử mím chặt, một lần nữa lại trở nên trầm mặc.

Ngày còn chưa sáng hẳn, Huyền Hân đã đứng dậy. Nữ tử mắt còn lim dim, buồn ngủ, dụi dụi hai mắt, “Gia, có chuyện gì mà thức dậy sớm như vậy?”

“Tịch Hề, nàng mau dậy đi, theo ta vào trong cung một chuyến.” Động tác của nam tử rất gấp gáp. Tịch Hề thấy vậy, vội vàng đứng dậy thay y phục, hai người ra khỏi Đông Uyển lúc sắc trời còn tối đen như mực, xe ngựa bên ngoài đã chuẩn bị xong. Cổ quân gia vén màn kiệu lên, nhìn thấy nàng ở cạnh bên, lòng rộn rạo không an lòng mà nói, “Gia, hay là phải thêm nhiều người cùng đi đi.”

“Không cần.” Lời còn chưa dứt, Huyền Hân đã chui vào bên trong xe ngựa. Ngồi cạnh bên nam tử, Tịch Hề một tay nắm tay, đầu tựa vào vai nam tử.

Dọc đường lắc lư, trái tim treo lơ lửng của nàng từ đầu đến cuối cũng trùng xuống. Lúc Cửu ca bố trí an bài nàng vào Ngũ Nguyệt Minh, không nói rõ thân phận Hoàng Đế ban cho của Huyền Hân. Tuy biết Ngũ Nguyệt Minh và triều đình có quan hệ nhưng Tịch Hề cũng không nghĩ sâu xa hơn.

Bánh xe lăn qua, trong lòng ngổn ngang nghi hoặc. Gần đến giờ, Tịch Hề chỉ thấy một cánh tay vén màn kiệu lên, nàng đứng dậy nhìn về phía Huyền Hân.

Một người mặc trang phục thái giám ngó nhìn bốn phía, thấy trước sau không có người, lúc này mới hạ thấp giọng nói. “Lục Hoàng tử, mau theo lão nô tài vào cung.”

Tịch Hề hoảng sợ, kinh hãi. Một giây sau bàn tay mềm mại đã bị Huyền Hân nắm chặt, kéo xuống xe. Bước chân vội vã bước trên con đường nhỏ trong rừng. Gió lạnh thấu xương. Hai bàn tay nắm lấy nhau từ đầu đến cuối không hề buông lỏng, chợt có mấy bước, Tịch Hề không đuổi kịp, chỉ có thể chạy nước kiệu.

Để tránh Ngự lâm quân, ba người lẫn vào nhau, tiếng bước chân vô cùng hỗn loạn. Tịch Hề đưa mắt nhìn về phía bức tường cao bên trong ngự uyển. Cung Cửu Trọng, nơi này chính là hoàng cung sao? Ngược mắt lên, ánh trăng sáng rực soi xuống bên trong ngự uyển, tựa như càng thêm sáng trong. Mãi hướng mắt lên bầu trời, chân nàng lao đảo, đụng phải nam tử phía trước.

Huyền Hân đã dừng chân đứng lại, vẻ mặt hoang mang trên khuôn mặt tuấn tú của nam tử dần dần trở nên đáng sợ, dùng sức nắm lấy bàn tay nàng thật chặt.

Bốn phương, tám hướng không ngừng xuất hiện Ngự Lâm Quân, ép ba người về phía ngoài điện Long Loan. Ánh trăng tàn theo, lúc nhìn lên mơ hồ có máu (*) thấm ra.

(*) nguyên tác là (血光) huyết quang: mình tìm hiểu thì bình thường cũng sao giải hạn có nhắc đến nạn huyết quang tức là đổ máu đó.

“Các người... Các người thật là to gan!” Thanh âm của công công vô cùng sắc bén, “Còn không mau tránh ra!”

“Tam công công, Hoàng Thượng có chỉ, nếu ai dám bước tới điện Long Loan một bước, giết chết không phải chịu tội.” Thủ lĩnh của Ngự Lâm Quân một tay rút trường kiếm ra, “Người nào, dám tới đây can rỗi?”

“Tùng này con mắt đều bị mù sao? Ngay cả Lục Hoàng tử cũng không nhận ra?” Tam công công nghiêm nghị mở miệng, rút thanh kiếm sáng ngời ra, giọng rõ ràng đã mềm mỏng không ít.

“Lục Hoàng tử? Ha ha ha...” Thủ lĩnh tùy tiện cười to, “Trong cung chẳng có Lục Hoàng tử nào cả, ngược lại hai mươi mấy năm qua, chỉ có một yêu nghiệt bị vứt bỏ thôi!”

Cạnh đó, đám Ngự Lâm Quân rối rít, trở mắt nhìn nhau. Người thủ lĩnh kia bước xuống thềm đá, hai mắt ngạo nghễ nhìn Huyền Hân. “Ban đầu, ai có thể nghĩ tới Lý Phi được cung chiêu hết mực lại hạ sinh hoàng tử là yêu nghiệt chứ?”

Tịch Hề chỉ thấy trước mắt một con lạnh lẽo kéo đến, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, thê lương vạch ngang qua bầu trời đêm. Nàng ghé mắt nhìn, Huyền

Hắn một tay cầm kiếm, mũi kiếm lạnh thấu xương chém đứt một cánh tay của đối phương xuống. Nón lá rộng vành màu đen hạ xuống, đầu đầy những lọn tóc bạc theo từng động tác của nam tử khoa trương tung lên, đồng tử tối lại, một lần nữa chuyển thành sắc tím quý dị, “Yêu quái!”

Mọi người rối rít nâng trường kiếm lên, án binh bất động chờ thời cơ.

“Ai dám ở nơi đây ồn ào, náo động?” Đang lúc trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, cửa điện đang đóng chặt bị mở ra, một viên thái giám đầu bạc bước ra.

Huyền Hân vẫn chưa nguôi giận. Tịch Hề xiết chặt bàn tay đang bị mồ hôi nam tử thấm ướt, một bàn tay khác của nàng đặt lên bàn tay còn lại của Huyền Hân. Người theo đó cũng sát vào nhau, một động tác vô ý nhưng khiến trong lòng nam tử cũng ấm áp theo, đầu ngón tay càng dùng sức đan chặt.

“Vương công công.” Huyền Hân mở miệng lạnh lùng. Khi xưa vào Ngũ Nguyệt Minh truyền ý chỉ, đều do vị công công này đích thân thực hiện.

Vương công công quay lưng, cửa sau của điện khép lại, xoay người, sắc mặt khó xử nhìn về phía Huyền Hân, muốn nói rồi lại thôi.

Ánh trăng lạnh lờ ánh lên trên gương mặt, Tịch Hề suy tư, dự cảm được chuyện chẳng lành.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Truy Sát

"Lục Hoàng tử." Vương công công duy trì bước chân, đi xuống thêm đá, mặt mũi tiêu tụy, nhưng lúc đối diện với đôi mắt sắc bén của Huyền Hân, hai mắt cố gắng mở rộng, "Hoàng Thượng có chỉ..."

Đôi mắt sắc bén quét qua đám Ngự lâm quân đang muốn tiến lên phía trước, âm thanh của nam tử hết mực yên tĩnh, trong trẻo mà lạnh lùng, "Người ấy nói gì?"

"Theo pháp sư nói, Lục Hoàng tử lúc sinh ra có mệnh sát chủ, hôm nay Hoàng thượng bị bệnh nặng không dậy nổi là do phe cánh của ngài đột nhập vào."

Tịch Hề ngược mắt nhìn Huyền Hân, chỉ thấy cổ họng hắn rõ ràng tắc nghẹn, khóe miệng cong lên, một lúc lâu sau mới mở miệng nói, "Hôm nay như thế nào?" với âm điệu nhỏ dần. Trăng lạnh lờ đến mức, toàn thân sát khí ngưng đọng lại.

Vương công công lùi về phía sau một bước, lui về phía sau lưng đám Ngự lâm quân, "Tới...Người đầu.... Hoàng Thượng có chỉ...đem....đem yêu nghiệt này xử tử tại chỗ. Ai giết được...có trọng thưởng!"

Tịch Hề lo lắng, run sợ, không chút nghĩ ngợi, gần như là hét lên: "Người không phải là yêu nghiệt!"

Năm ngón tay bị nắm chặt đau đớn, tựa như mỗi ngón tay sẽ bị bẻ gãy, Tịch Hề cảm nhận được nỗi đau trong lòng của hắn, vội vàng dùng một tay đỡ lấy tay hắn: "Hắn."

Sắc tím trong đôi mắt lạnh như băng, phủ đầy sát khí. Phía trên, Tam công công thấy vậy liền quay một vòng trốn bên cạnh Huyền Hân. Vương công công thấy bên mình người đông thể mạnh, trong lòng cũng thêm kiên định, "Còn đứng đó làm gì? Lên toàn bộ cho ta."

Phía sau cửa điện. Vào lúc này lại mở ra một lần nữa. Một nữ tử bước ra, bất ngờ đó chính là Như Phi.

Tịch Hề vỡ lẽ tất cả mọi chuyện. Nàng sai rồi. Nàng không nên khuyên Huyền Hân, vì trong lòng người ấy vẫn còn có tình thân.

"Không nghĩ người máu lạnh như ngươi vẫn có thể tốt." Như Phi mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, bước ra. Họa tiết ánh kim trên trâm cài tóc đang đưa, lóe sáng trong ánh nắng. Lấp lánh, rực rỡ. Bên hông cài đai tua rua tô điểm bằng một cái túi thơm. Mùi hương tản ra mát mẻ, thanh nhã, lộn vồn giữa hai cánh mũi, sau đó lại hỗn loạn trong không khí hoàng cung. Thật đáng tiếc.

Lòng ngực của Tịch Hề rất bức bối, quên cả hô hấp. Tình huống bất đắc dĩ này khiến cho lòng nàng thất lại. Hồ dữ còn không ăn thịt con, Huyền Hân kéo tay lùi về sau mấy bước, đám lính Ngự lâm quân bao vây xung quanh thấy vậy, vội vã áp sát bao vây, vây hai người nguy khốn ở chính giữa. Trên mái nhà, tiếng bước chân huyền ảo không thể nào tưởng tượng được truyền tới, trong nháy mắt không đếm được bao nhiêu cung thủ chuẩn bị vào vị trí, âm thanh lạnh lẽo đồng loạt nhắm vào hai người.

"Chuyện này không liên quan đến nàng, đi đi." Huyền Hân nắm tay Tịch Hề đẩy nàng ra phía ngoài. Đầu ngón tay lần lượt đan cài vào nhau chút ấm áp cuối cùng, lưu lại về quyền luyến trong đáy mắt nam tử.

Tịch Hề trở tay nắm chặt không buông: "Không, thiếp muốn ở cùng một chỗ với người."

"Nàng muốn chịu chết sao?" Huyền Hân tung đòn đẩy nàng ra xa: "Nàng không có liên quan đến chuyện này, để nàng ấy đi."

"Không liên quan?" Như Phi đứng ở trên cao, đôi mắt đẹp đẽ liếc về phía Tịch Hề: "Cô ta biết chuyện nên hôm nay sẽ phải chết," giọng tàn nhẫn từ miệng Như Phi phát ra từng lời: "Chỉ có điều, ta bây giờ còn không biết giết người. Người đâu...Hoàng thượng có chỉ, đem yêu nghiệt này băm vằm nghìn mảnh!"

Một đường kiếm phía đối diện chém tới, lực vừa vặn chém vỡ tan tấm đá xanh. Như Phi chỉ thấy trước mắt sáng lên, không chút nghĩ ngợi kéo một người bên cạnh qua, tiếp theo trong chớp mắt cảm thấy có chất lỏng nóng bỏng bắn khắp toàn thân. Mùi tanh thấm vào quần áo khiến cả người muốn nôn mửa, "Các người còn chân chứ gì? Giết hân!"

Tịch Hề quay người lại muốn lui xuống, cổ tay bị Tam công công bên cạnh nắm chặt, nàng dùng sức giãy dụa nhưng không biết tại sao nội công bị phong kín, chỉ có thể từng bước bị kéo xa. Hai tên lính canh gác mở cửa điện phía bên trên, giữ chặt hai vai nàng, dùng sức đẩy nàng vào trong. Cả người bất ngờ không kịp đề phòng ngã nhào về phía trước, con đầu rất từ trong lòng bàn tay lan ra toàn thân.

Cửa điện nặng nề khép lại. Tịch Hề hoảng hốt đứng dậy, hai tay dùng sức đập vào cánh cửa, "Để ta đi ra ngoài. Để ta đi ra ngoài."

Bên ngoài, tiếng đao kiếm va chạm xuyên thấu qua khe cửa không ngừng truyền tới. Người thân phản bội giống như một thanh chùy thủ (*) sắc bén, mỗi nhát một lực, đường kiếm lăm lăm đâm vào tim Huyền Hân. Tiếng găm thét lên, giống như mãnh thú bị nhốt thi đấu, tiếng kêu thảm thiết của đám thị vệ, bóng đêm dày đặc, không một ai, không một tiếng gào thét xương lên.

(*) chùy thủ: dao găm

"Để ta ra ngoài..." Tịch Hề nện cùi chỏ lên trên cửa điện, toàn bộ người đập vào, hai cánh tay đã sưng đỏ.

Bên ngoài, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến từng tiếng vang lớn. Từng tên lính canh gác đang ám binh bất động chờ thời cơ bị chém bị thương, ào ào trên mái hiên lăn xuống. Sắc mặt Như Phi hoảng sợ, một tay chỉ hướng Huyền Hân, người không ngừng lui về phía sau tựa vào đầu rồng trên cửa điện: "Toàn bộ tiêu diệt, không chừa một mống."

Hai mắt Tịch Hề xuyên thấu qua khe cửa nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy mấy tên ám vệ vây quanh người Huyền Hân, sống chết hỗ trợ cho nhau.

"Người đâu...đem nữ tử kia ra ngoài." Như Phi rút khăn găm trong ống tay áo, lau sạch vết máu dính trên mặt, đầu ngón tay hung ác xoắn lại, một ngón tay chỉ về phía tấm điện nhốt Tịch Hề.

Tịch Hề vội vã lùi ra phía sau cửa điện, quay đầu nhìn lại, nơi này chỉ là một thư phòng, ngay cả chỗ trốn cũng không có. Tịch Hề tiến lên mấy bước, dựa lưng vào giá binh khí, rút ra từ bên trái găm nhất một thanh trường kiếm.

Thị vệ đẩy cửa điện ra, chợt thấy phía đối diện có thứ gì đó rắc xuống, bàn tay phải nhẹ, tầm nhìn bị giới hạn bởi thứ bột màu trắng. Tịch Hề núp ở phía sau cửa điện, thanh trường kiếm nhanh chóng vung ra giữa không trung, giá đỡ ngọn đèn phía trên cao cung điện bị chém đứt, rơi xuống đám lính gác ở cửa.

"A___" Tiếng kêu thê lương, thảm thiết chỉ kịp vang lên một tiếng, sau đó thứ bột màu trắng bốc cháy, ngọn lửa nhanh chóng lan ra toàn thân. Đám thị vệ lao đảo xông về phía ngoài điện, sắc mặt hoảng sợ của Như Phi biến đổi không ngừng, một hồi lâu không nói nên lời.

Trong điện, đột nhiên tối đen như mực, Huyền Hân xông lên giải vây, âm thanh nóng này mang theo chất giọng khàn khàn: "Tịch Hề, Tịch Hề ___"

Tịch Hề nín thở không dám đáp lời, nàng chỉ có thể bảo vệ tốt bản thân mình mới không liên lụy đến Huyền Hân.

Màu đen của nón lá rộng vành bay xoáy ở giữa không trung. Bên trong, màu trắng nổi trên áo trường bào đã lốm đốm máu tươi, nhuộm đỏ đôi mắt Huyền Hân, cả người rơi xuống, ra tay trả thù. Từng chiêu thức đều là đòn chí tử, ngay cả thời gian thở dốc cũng không đủ.

"Gia." Âm vệ phía trên vì bảo vệ hân mà bị bắn chết, trước mắt không nhìn thấy gì nhưng Huyền Hân biết nội công của Tịch Hề đã bị phong ấn. Cả người rơi vào nguy hiểm, việc duy nhất mà Huyền Hân có thể làm là che chở nàng phía bên cạnh mình, cho dù hân chết, lúc nhắm mắt cũng phải nhìn thấy nàng còn sống.

Nét mặt Như Phi biểu lộ tức giận, hướng ánh mắt về phía Tam công công phía dưới, "Người đi, mang cô ta ra ngoài."

"Nương nương." Hai chân Tam công công sợ hãi run rẩy, hai mắt nhìn về phía những thi thể bị đốt thành tro bụi. "Nương nương tha mạng.....tha mạng."

"Đồ vô dụng." Như Phi hạ giọng mắng mỏ, tự tiến lên một bước, một tay đẩy Tam công công sang bên cạnh, rồi đẩy vào bên trong. "Bỏ cung không tin, cô ta có khả năng."

Tam công công không dám làm trái mệnh lệnh, đành nom nớp lo sợ, bước lờ lờ về phía trước. Giơ bàn tay không thấy được năm ngón, sai bước tiến vào liền đá vào thứ gì đó kêu loảng xoảng. Hân ta bị dọa sợ ngơ ngẩn cả người, không dám đi về phía trước. Như Phi đi sau lưng hân, thấy hân dừng lại, trong lòng bất giác do dự: "Sao....Làm sao thế?"

"Nương nương, để nô tài gọi thị vệ bên ngoài vào, đem đốt nơi này đi."

Như Phi suy nghĩ một chút, gấp rút xoay người chuẩn bị bước ra ngoài: "Người ở lại đây, bốn cung ra ngoài gọi người tới."

Mới bước ra một bước, cả người đột nhiên ngã nhào xuống đất, Như Phi sợ hãi, hét chói tai. "A...Cầu nô tài, cứu ngay!"

Giữa cổ, dòng chất lỏng quen thuộc chảy xuống, nhiệt độ từ ấm chuyển thành lạnh như băng, chỉ trong một phút chốc. Máu đặc chảy xuống ào ạt, sức nặng đè lên người đột nhiên biến mất, nàng ta vội vàng muốn bỏ chạy, nhưng cổ áo ở phía sau lại bị túm lấy: "Đứng lên!"

"Không....không nên giết ta..." Như Phi bị trật tay, trước mắt chợt ánh lên tia sáng lạnh lẽo, mũi nhọn của lưỡi dao đã kề trên cổ: "Đi ra ngoài!"

Lúc đi ra đại điện đã không thấy bóng dáng Vương công công. Đầu Như Phi khẽ nhếch lên, mỗi bước đi ra ngoài đều cẩn thận, chỉ sợ sơ ý một chút khiến bản thân bị thương. Tịch Hề không có thời gian hao phí tâm tư, túm tóc nàng ta, gần như kéo ra phía ngoài. Mỗi bận tâm trong lòng, cho đến khi nhìn thấy Huyền Hân bình yên vô sự, trái tim mới từng chút xuống.

"Nói bọn họ dừng tay."

"Thả ta..." Như Phi tỉnh táo lại, thân thể chật vật: "Người không trốn thoát được đâu, cần gì phải chịu chết cùng với một tên yêu nghiệt...."

"A....."

Còn chưa kịp dứt lời đã thấy Tịch Hề vén tóc nàng ta lên, dùng sức đập trán nàng ta vào cây cột sơn son thếp vàng, ngay lập tức máu tươi chảy ra. Tịch Hề xích lại gần bên tai Như Phi, gần ra từng chữ, từng từ: "Để cho ta nghe được một từ "yêu nghiệt" lần nữa, ta liền cắt đứt lưỡi của người."

Vết máu bắn rơi xuống phía trên hàng lông mi dày, hai mắt Như Phi không mở ra được, nếm trái đau đớn, giọng lập tức mềm mỏng: "Mau, mau dừng tay!"

Mũi kiếm vẫn còn cắt trên cằm trắng nõn của Như Phi, hai tay Tịch Hề thu bớt khí lực, thiếu chút nữa không kiểm soát được con giận, hai chữ "yêu nghiệt" đâm sâu vào lồng ngực của nàng, Huyền Hân chạm đến nỗi đau bị ai trong mắt nàng, trái tim chợt cảm thấy cực kỳ ảm áp, vui vẻ. Nàng là người đầu tiên, liều chết mà bảo vệ mình.

Hai chữ "yêu nghiệt", nghe quá nhiều, Huyền Hân gần như chết lặng tại chỗ, thậm chí còn muốn buông tay. Sự xuất hiện của Tịch Hề khiến nam tử lần nữa không cam lòng, cho dù là gục ngã, vùng vẫy cũng được.

Hai tay áp giải Như Phi, Tịch Hề đi vào phía trung tâm ngự uyển, đứng bên cạnh Huyền Hân, đưa mắt nhìn lại, một tay nàng chỉ phương hướng dưới ánh trăng: "Để cho toàn bộ bọn họ lui ra ngoài, ai dám hành động thiếu suy nghĩ, ta cho các người biến thành tổ ong vỡ về."

"Lui ra, toàn bộ lui ra..." Thanh âm của Như Phi khàn khàn, người run lấy bầy, "Không nên giết ta."

Đám lính Ngự lâm quân thu hồi thế tấn công, nhưng vẫn chưa lui xuống. Như Phi thấy thế, đưa ánh mắt sắc bén nhìn sang, "Hôm nay bốn cung nếu có một chút mệnh hệ gì, ngày mai Hoàng Thượng nhất định sẽ đưa toàn bộ các người chôn sống theo."

Tên cầm đầu đám thị vệ thu hồi trầm kiếm, đám cung thủ mai phục ở trên mái nhà cũng lần lượt lui ra ngoài. Mấy ám vệ bên cạnh Huyền Hân đi tới, "Gia, việc này không nên chậm trễ, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này."

Đôi mắt tối đen nhìn đám thi thể nằm la liệt trên mặt đất. Huyền Hân nhảy qua, một tay nắm lấy cổ tay Tịch Hề. Nàng cũng không nhúc nhích. Ngay cả hô hấp Như Phi cũng rất cẩn thận, sợ bị mũi kiếm gây thương tích.

"Tịch Hề." Huyền Hân khẽ gọi, tay dịu dàng nắm lấy bàn tay cứng nhắc của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp: "Không sao, chúng ta trở về thôi."

"Hân, thiếp không thích nơi này." Tịch Hề lấy lại tinh thần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính vài vết máu đã khô lại: "Chúng ta mau rời đi."

Bước chân cứng ngắc, Như Phi chỉ thanh kiếm trong tay nàng: "Có thể....trước....trước đó buông ta ra được không?"

Trên mái hiên, một vầng trăng sáng nhô lên cao, mây đen chen chúc nuốt trọn nửa vầng trăng sáng ngời. Bất thành linh, từ bóng tối phóng ra một mũi tên, Huyền Hân một tay đẩy Tịch Hề, cả cơ thể không kịp tránh, mũi tên xuyên thấu cánh tay, âm thanh nặng nề dội vào trong tai Tịch Hề, vang như sấm.

"Hân!" Nàng lao đảo, cổ đứng vững, tay vẫn đỡ lấy Như Phi không chịu buông: "Mau, đưa Gia ra ngoài cung."

Đám người nhanh chóng rút lui theo dãy hành lang dài, Tịch Hề kéo Như Phi ra đứng trước, đám Ngự lâm quân nhìn chăm chăm nhưng không dám tiến lên. Xe ngựa bên ngoài cung đã chờ sẵn, thấy có người, phu xe vội vàng vén màn kiệu lên: "Mau lên xe."

"A....Các người đã ra khỏi cung, mau thả ta ra." Sắc mặt Như Phi đau đớn, chân bước theo lão đạo, không có sức lực, Tịch Hề đẩy Như Phi lên xe ngựa, kiếm vẫn kề cổ không dời đi nửa tấc.

Theo hướng xe chạy, Tịch Hề ngồi sang bên cạnh Huyền Hân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mồ hôi túa ra: "Người thấy sao rồi?"

"Tịch Hề...yên tâm, trở lại địa bàn Ngũ Nguyệt Minh, không ai có thể gây khó dễ cho chúng ta." Huyền Hân xắn tay áo lên, xe ngựa tùy ý chạy, cách hoàng cung càng ngày càng xa. Một tay Tịch Hề vén màn kiệu lên, chắc chắn đã an toàn liền thu hồi trường kiếm đang kề cổ Như Phi: "Người này xử lý như thế nào, giết đứt điểm đi."

"Như Phi kinh hãi, hai mắt hoảng sợ nhìn về phía Huyền Hân: "Hân...Bây giờ..."

Huyền Hân đứng dậy, lạnh lùng nhìn một cái: "Giết thứ người như vậy, dơ bẩn tay. Cút!" Một chân Huyền Hân đá Như Phi ra khỏi xe ngựa, làm ảnh hưởng tới vết thương. Hai tay Tịch Hề vội vàng đỡ lấy cánh tay nam tử, "Không nên lộn xộn."

Tịch Hề dùng sức xé ống tay áo, mũi tên kia xướt ngang qua cánh tay, nhìn thấy mà giật mình khiến Tịch Hề vạn phần lo lắng. Một chốc lát không kịp trở về Ngũ Nguyệt Minh, cứ tiếp tục như vậy e là cả cánh tay có thể bị phế bỏ.

"Làm thế nào?" Âm thanh của Tịch hề trở nên khẩn trương.

"Rút ra." Đầu lông mày của Huyền Hân cau lại. Tịch Hề lấy ngón thấp sáng bên trong xe ngựa, hai mắt dán lại gần: "Không được, vết thương này có độc."

Vết máu đen ngòm thấm ướt một mảng lớn trên ống tay áo màu trắng. Mắt Huyền Hân hạ thấp, liếc nhìn: "Quả thật là, không đưa ta vào chỗ chết thì ăn không ngon, ngủ không yên mà."

Tịch Hề phát giác trong lời nói của nam tử có nỗi khổ tâm, bánh xe lắc lư cán qua những hòn đá nhỏ, cả người nàng đỏ mồ hôi lạnh: "Gia, trước mắt chúng ta tìm một nơi ngủ lại, hút chất độc ra đã."

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thân Thế

Editor: MìngYu

Nọc độc theo vết thương lan khắp cánh tay, chỗ phần da màu đồng tạo thành một khối to đen nhánh.

Tịch Hề vén màn kiệu lên, nửa người lộ ra ngoài: "Trước mắt, tìm một chỗ nghỉ ngơi, bọn chúng chắc sẽ không đuổi theo."

Người phu xe khẽ giơ roi giục ngựa, dùng một tiếng lẩn át cả tiếng trả lời, "Ừ."

Nơi hoang vắng không người, xe ngựa đi một mạch qua khu vực bình nguyên xanh mướt, xung quanh không thấy một căn nhà nào, người phu xe ngắm mãi, dành cho xe dừng lại ở khu rừng rậm rạp. Nhưng không ngờ, khi mới đến gần khu rừng rậm, con ngựa không chịu đi thêm bước nào nữa.

"Huuuuu..."

Người phu xe xuống ngựa, một tay cầm dây cương, dùng sức ghì dây cương buộc ở cổ con ngựa, đám cành cây khô rơi đầy phía dưới, ngăn cản bước chân tiến về phía trước, không khí ẩm kết hợp với hơi nước quanh quần giữa không trung, ẩm ướt.

"Gia, nơi này không có chỗ nào khác nghỉ chân, chỉ có cánh rừng này có thể coi như an toàn." Người phu xe đem sợi dây cương thắt lại trên một cái cây to, khỏe, bên cạnh đám ám vệ dính với nhau như hình với bóng.

Tịch Hề vén màn kiệu lên nhìn, "Cũng được, người tìm cái giá rồi đỡ chúng ta xuống."

Bên trong xe, ánh nến đã cháy hết, bất đắc dĩ Tịch Hề chỉ có thể đỡ Huyền Hân xuống ngựa, đặt nằm dưới bó củi trái trên mặt đất, mây đen che khuất ánh trăng, nàng không dám có động tĩnh gì quá lớn, chỉ thấp một ngọn lửa nhỏ phía trước, lấy hơi sưởi ấm.

Tịch Hề rút ra một cái dao găm, cắt một bên ống tay áo của Huyền Hân, sau đó xé nát vải để băng bó vết thương trên lưng, vết thương do mũi tên nhọn hoắt đâm thủng cánh tay của nam tử hiện lên trong ánh sáng lạnh lẽo, chỗ vết máu thấm nhuộm xuống phía dưới, càng hiện rõ vết đâm sắc nhọn. Đầu mũi tên và đuôi mũi tên có hình tam giác, bất luận từ đâu một bên rút ra, đều khiến toàn thân đau thấu xương.

Còn chưa hành động, đã cảm thấy chùn tay.

Chỗ vết thương có một lỗ máu to như ngón cái, máu đỏ tươi không ngừng từ từ chảy ra. Huyền Hân dựa lưng vào thân cây, lọn tóc bạc dính vào trước ngực đẹp lạ thường, đôi mắt khép hờ, môi khép chặt yếu ớt nói không nên lời.

Tịch Hề run rẩy nắm lấy mũi tên, còn chưa kịp rút ra đã thấy gân xanh trên trán Huyền Hân nổi lên, mồ hôi to bằng hạt đậu rơi xuống gương mặt tuần tú. Đôi mắt xinh đẹp của nàng nhuốm đau thương, không dám mạnh động thêm chút nào nữa, ngay cả hô hấp cũng trở nên dè dặt.

"Rút ra." Làn môi mỏng của Huyền Hân khẽ mở, giọng nói yếu ớt khiến đầu chân mày nhũn lại truyền vào trong tai Tịch Hề.

Nàng hít thật sâu, sau đó dồn hết sức lên tay, rút ra vừa nhanh vừa hiểm khiến cho nam tử kêu đau, dòng chất lỏng ấm áp bắn đầy lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Tịch Hề vội vàng xé vải váy để băng bó vết thương cho nam tử để tránh mất máu quá nhiều. Làm xong hết thấy mọi việc, đến lúc muốn ngồi xuống mới phát hiện ra hai chân đều tê cứng vì ngồi xổm quá lâu.

Huyền Hân nằm nhắm mắt tĩnh dưỡng, Tịch Hề xoa xoa mắt cá chân phía dưới, ngồi bên cạnh nam tử, lấy tay áo lau chùi sạch sẽ vết máu, mùi tanh của máu nàng vô cùng quen thuộc nhưng cũng là mùi nàng muốn tránh nhất.

Vừa mới qua một tuần trà, đôi mắt như chim ưng liền mở ra lần nữa. Tịch Hề nhìn thấy Huyền Hân đã tỉnh dậy, vội vã đi tới, "Khá hơn một chút không?"

Khóe miệng Huyền Hân khẽ động, miệng lưỡi khô cứng, "Đau."

Tịch Hề ngẩn người, thần sắc từ lo lắng đột nhiên trong nháy mắt trở nên mừng rỡ, "Thấy đau là chuyện tốt, mặc dù độc chưa tan nhưng mà cánh tay đã có cảm giác, có khả năng hồi phục được."

"Nhưng vẫn đau." Nam tử đưa mắt liếc nhìn nàng, đồng tử âm trầm vô cùng thâm thúy.

Tịch Hề sờ bên hông, trống rỗng không có gì, "Lúc ra khỏi cửa vội quá, trên người không mang theo thuốc giảm đau."

"Cánh tay đau."

Ai đó vẫn tiếp tục dây dưa, vốn dĩ không muốn bỏ qua. Tịch Hề lấy chân từ trên xe ngựa xuống đạp lên người Huyền Hân, gió đêm giá rét lạnh thấu xương, thanh kiếm mang theo khiến cơ thể đau nhức, "Bây giờ người chàng đang thấy không khỏe, nghỉ ngơi một lúc, chúng ta lập tức lên đường."

Tịch Hề không dám cử động mạnh, co rúc người lại một góc, Huyền Hân dang cánh tay ra, đặt phía gáy nàng, cả người theo đó mà dính sát lại, "Đau."

Nam tử vẫn cố chấp kêu một tiếng. Tịch Hề quay đầu lại, đôi mắt rũ xuống nhìn về phía nam tử, "Gia, cuối cùng chỗ nào trên người chàng đau?"

Huyền Hân nghe thấy vậy, nơi sâu thẳm màu đen trong đáy mắt rõ ràng tối lại. Tịch Hề hiểu rõ, người nam tử này, miệng thì kêu đau nhưng nguyên nhân cũng không phải vì vết thương trên cơ thể. Mỗi chữ, mỗi câu nói của Như Phi, sợ rằng đã rạch ra vết thương trong lòng, khắp nơi đều thấy đau, khó mà lành lại.

Gió đêm xuyên rừng thấu lá, âm thanh gào thét rất bi thương.

Bàn tay nhỏ bé lau gương mặt của nam tử, tướng mạo tuấn tú mỹ lệ, lông mày lưỡi mác vô cùng phù hợp, mặc dù có một mảnh tóc bạc trắng như tuyết. Nàng tuyệt đối không tha thứ cho người khác coi hân như yêu ma. Hân cũng là người phạm giống như người khác, cũng có máu, cũng có thịt.

Người bị ôm chặt, Huyền Hân tựa như đã ngủ, đôi mắt khẽ khép hờ, tiếng hít thở trầm ổn, đều đặn. Tịch Hề không dám ngủ, đôi mắt mở to, sợ có chút động tĩnh.

Gương mặt tuấn tú, điềm tĩnh đặt trên đỉnh đầu nàng. Vài giọt nước theo gân lá từ từ rơi xuống, hai tay Tịch Hề ôm lấy hai đầu gối, cụp mắt liếc nhìn Huyền Hân, nếu như hân có thể giữ như vậy thì tốt biết mấy, nam nhi như vậy không nên kêu đau.

Ánh mắt cũng dần bình tĩnh, Huyền Hân mở mắt ra, thấy nàng không chớp mắt nhìn mình, "Ngủ một lát đi."

"Thiếp không mệt." Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay đi, hốc mắt hơi ửng đỏ vì mệt mỏi. Huyền Hân thấy vậy, cánh tay vòng qua, ôm nàng trong lòng ngực, "Nàng ngủ một lát đi, đợi đến trời sáng, chúng ta lên đường."

Tựa vào khuỷu tay của nam tử, dù an lòng nhưng Tịch Hề vẫn không thể chìm vào giấc ngủ, vẫn lo sợ đám lính truy đuổi chạy tới. Mưa phùn lất phất, nước mưa xuyên thấu qua những tầng mây, thấm vào tầng tầng lớp lớp cánh lá phía dưới, lúc rơi xuống người hai bọn họ, chỉ còn một đám hơi nước mỏng manh, nhẹ nhàng động trên khuôn mặt, không lạnh lẽo mà hết sức khoan khoái. Ngọn lửa mới dập tắt một lần nữa được thắp lên, hiện rõ vết bản trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề, Huyền Hân đưa mắt nhìn, nàng lúc này đẹp hơn nhiều so với những nữ tử chỉ son son phấn phấn.

Lúc nụ hôn khẽ khàng rơi vào cánh mũi của nàng, Tịch Hề nhìn yết hầu nam tử chuyển động, trong lòng liền hoảng hốt, hai tay đặt trước ngực nam tử, dùng sức đẩy ra. Cơ thể Huyền Hân vốn đã yếu, chịu chút lực tác động khiến cho toàn bộ người ngã xuống đất, không bỏ dậy nổi.

"Gia..." Tịch Hề kinh sợ, vội vàng tiến lên đỡ.

"Nàng muốn cho ta chết sao?" Đôi lông mày của nam tử xoắn lại, giọng không vui, mới đụng có một cái, làm sao biết nàng lại có phản ứng lớn như vậy.

"Thật xin lỗi." Tịch Hề kéo cánh tay nam tử, muốn dìu nam tử đứng lên, "Thiếp có thói quen, không để cho người khác lại gần."

"Thói quen này không tốt." Huyền Hân nhân cơ hội, đè nàng xuống phía dưới, "Ta với người khác không giống nhau, biết không?"

Tịch Hề không dám cử động nữa, mặc cho nam tử đè xuống, sức nặng toàn thân của nam tử đặt trên người nàng, thấy nàng khẽ gật đầu, rồi lại mở miệng hỏi, "Làm sao không giống nhau?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đặc biệt đỏ bừng vì cảm giác khó chịu trước ngực. Hồi lâu sau, nàng tự đáp lời, "Bởi vì người là Gia..."

"A..." Một lời còn chưa nói hết, dưới cổ đã truyền đến cảm giác đau nhức, da thịt trắng nõn bị hôn thành vết đỏ hồng, lực đè phía trên người nàng cảm giác càng ngày càng nặng, sắp tắt thở. Phía cần cổ chợt lạnh, trong chớp mắt đôi môi đã bị phong kín. Cảm giác ấm áp thuận lợi truyền vào trong khoang miệng của nàng, đầu lưỡi nóng rực muốn thu về lại bị nam tử khế cắn, không chịu buông.

Y phục bị cởi bỏ, suy nghĩ trở nên trống rỗng, Tịch Hề có phản ứng đầu tiên, cố gắng vùng vẫy, thờ dốc, "Gia, có người nhìn thấy."

Dưới chân hai người đang quần quýt, lúc cúi người, thân thể cường tráng trên ngực nàng không tì vết. Đôi mắt Tịch Hề ngăm nhìn phía dưới, chỉ thấy cơ bụng của nam tử, dục vọng nơi bụng dưới sục sôi. "Tịch Hề, chuyện nam nữ cần phải vui vẻ."

Tịch Hề nhớ tới đau đớn của lần đầu tiên, ký ức trong đầu như xé tan rồi lại hợp lại, hai đầu gối Tịch Hề khép lại, không tin tưởng.

"Chúng ta thử lại một chút." Phần phía dưới cơ thể của nam tử sát lại gần, lời nói trong miệng như đầu độc bên tai nàng, "Hãy mở chân ra."

Chạm đến ánh mắt ẩn nhẫn của nam tử, Tịch Hề kéo chân đắp lại cho cả hai, không để lộ khuôn mặt, hai đầu gối từ từ mở ra. Một tay Huyền Hân chống đỡ bên cạnh nàng, bàn tay kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở lại, hướng nhìn mình, "Lại mở ra chút."

Lúc tiến vào, nàng cũng biết mình bị lừa, không ngờ vẫn đau, đau đến mức toàn thân nàng trở nên cứng ngắt, hai chân theo bản năng khép lại, trên trán Huyền Hân đầy mồ hôi lạnh, người cúi xuống nói nhỏ bên tai nàng, "Thả lỏng một chút, lập tức sẽ ổn."

Thuận theo động tác luật động, Tịch Hề lần đầu tiên nếm trải chuyện đó, nàng suy nghĩ, Huyền Hân không lừa gạt nàng, mặc dù có khó chịu nhưng sau đó là hoan lạc cực điểm. Tiếng thở gấp vang lên, toàn bộ người nhẹ bồng giống như đắm mình trong đám mây, đôi môi nhỏ nhắn không biết hé mở từ lúc nào, đôi mắt mơ màng mê mẫn, giọng nói vỡ tan, đôi gò má kiêu mị đỏ ửng, động tác Huyền Hân mạnh mẽ, hoàn toàn không bị khống chế, hẳn không muốn nàng chỉ nhớ đến những đau đớn trong cuộc đời này.

Trong đêm mưa gió như vậy, Huyền Hân đột nhiên nhớ tới lần buông thả đêm đó, nếu không phải thân thể hắn bị khống chế, hẳn sẽ không động vào a hoàn tới đưa thuốc. Ngay lúc mở cửa điện đi ra ngoài, hắn rõ ràng nhìn thấy tóc a hoàn đó trở nên bạc trắng, hơn nữa cả cơ thể đều biến đổi, đáng vẻ già yếu, khô héo, tiều tụy.

Động tác bên hông đột nhiên ngừng lại, hắn nhìn xuống nữ tử phía dưới, chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp khép hờ, bên gò má đã thấm đẫm mồ hôi, "Tịch Hề, đã tới...chưa?"

Nàng hiểu hàm ý trong lời nói của nam tử, ngượng ngùng gật đầu.

Huyền Hân đẩy người ra, nằm nghiêng bên cạnh Tịch Hề, hơi thở nóng bỏng, khiêu khích kề bên tai nàng. Huyền Hân cũng không thoải mái, ngược lại còn khó chịu.

"Ta còn không có..."

Miệng nhỏ nhắn của nàng khế mở, không biết tại sao Huyền Hân lại dừng lại. Huyền Hân nhẹ nhàng đỡ nàng ôm lấy trong vòng tay, nhẹ nhàng xoa bóp phía sau, lần mò phía dưới cơ thể. Tịch Hề kinh hãi, sắc mặt đỏ ửng, ngay cả đôi mắt cũng trở nên phiếm hồng, hai cánh tay lại một lần nữa đè nàng xuống phía dưới, động tác bên hông bên tay nàng đung đưa, tiếng nam tử thờ dốc càng lúc càng vang lên nặng nhọc, cánh tay thu lại càng lúc càng chặt chẽ, hung hãn ôm cơ thể gầy yếu của nàng giam cầm trong lồng ngực.

Huyền Hân "muốn" nàng, nhưng không thể thực sự "yêu" nàng vì cơ thể đã định trước không thể mang lại cho nàng sự hòa hợp thật sự. Ân ái mây mưa, bọn họ có thể cho nhau một chút giây phút vui vẻ, nhưng cuối cùng cũng không thể giao hòa trong niềm hạnh phúc tốt đẹp.

(*) Vu Sơn Vân Vũ - điển cố: Vu-sơn là tên núi ở phía Đông huyện Vu Sơn tỉnh Tứ Xuyên. Vua Sở Tương Vương du hành đến núi Cao Đường, đêm nhà vua mơ thấy giao hoan với một cô gái đẹp. Nhà vua hỏi nàng là ai? Người con gái đó nói rằng: Thiếp là thần núi Vu Sơn, sớm làm mây, tối làm mưa ở Dương Đài. Từ đó từ "Mây mưa" thường được dùng chỉ sự giao hoan. "Vu san" (non Vu) chỉ nơi chốn giao hoan.

Không chút hồi đáp, sự yên tĩnh một lần nữa lại được khôi phục. Nước mưa theo cành lá rơi xuống, từng hạt, nhẹ rơi trên trán của Tịch Hề. Khuôn mặt nóng ran đã dịu đi, nàng xoay người nhìn lại bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Huyền Hân, trong đáy mắt sự nhiệt tình vẫn còn chưa hoàn toàn lụi tàn.

"Tịch Hề," Bàn tay Huyền Hân chạm nhẹ bên tai nàng, những lời nói thành khẩn đến khóe miệng rồi lại bị nuốt trở về, "Ngủ một lát đi."

Tịch Hề tựa đầu vào trong lồng ngực Huyền Hân, từ đầu đến cuối trong lòng thấy không yên tâm, "Gia, trở về Ngũ Nguyệt Minh, sẽ không có chuyện gì xảy ra với chúng ta sao?"

"Hôm nay, đất nước đang trong tình thế hỗn loạn, Tam Hoàng tử và Thái tử đều khao khát có được giang sơn, hẳn sẽ không tùy tiện xuất binh vào lúc này." Ngón trỏ Huyền Hân quần lộn tóc của nàng kéo kéo lên, "Lần này không trừ khử được ta, e rằng hẳn ta sẽ không từ bỏ ý định, cuộc sống sau này, sợ rằng khó được bình an."

"Thiếp không nghĩ rằng Gia sẽ như Hoàng tử." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề ngược lên, trong lòng hoảng thốt vẫn còn chưa tiêu tan.

Một tay Huyền Hân ôm lấy nàng, trán tì vào sau gáy, "Nhưng đối với hắn, ai hẳn cũng muốn trừ khử sau đó sẽ nhanh chóng đến lượt Hoàng tử."

"Gia, chúng ta bỏ đi thật xa được không?" Tịch Hề nhìn đôi mắt đen như mực của nam tử, không tự chủ được mà thốt lên, nếu như Huyền Hân đồng ý, nàng sẽ tuyệt đối không chút nghi ngờ, sẽ nắm tay nam tử đi thật xa, thật xa.

Tịch Hề liếc nhìn Huyền Hân, vô cùng hoảng hốt, thiếu chút nữa thì thốt lên. Nàng nhìn thấy hai mắt Huyền Hân sụp xuống, nằm lại chỗ cũ, "Tịch Hề, ta sẽ không bỏ qua cho bọn họ như vậy."

"Ài?" Tịch Hề nín thở hỏi lại.

"Tất cả những người muốn trừ khử ta. Một người ta cũng không buông tha." Âm thanh tràn đầy sát khí, người nam tử này, cuối cùng trong lòng tràn đầy sự tàn nhẫn, bốn mắt chạm nhau, ở trong mắt nam tử, Tịch Hề nhìn thấy dã tâm thoáng hiện lên rồi lại biến mất. Nếu như đặt vào địa vị của nàng, có lẽ nàng cũng hành động như vậy, máu mủ tình thâm nhưng vì quyền lực phân tranh mà tàn sát lẫn nhau.

Trong không khí, hứng thú sắc dục từ từ nhạt nhòa, sau đó đầu óc trở nên sáng suốt, quay về với thực tại.

"Hoàng thượng vì sao lại bỏ rơi người ở ngoài hoàng cung?"

Gương mặt tuấn tú của Huyền Hân hiện lên nét hung ác, xoay mình nằm xuống, xung quanh đám cỏ lam đệp bị đè xuống có mùi thơm thoang thoang, "Nếu như không có Mịch Nương, ta đã sớm chết rồi."

"Lão Thái Quân?" Tịch Hề nhớ tới người phụ nữ vừa trang trọng, nghiêm túc kia, hóa ra đó là Mịch Nương.

"Mịch Nương là nhũ mẫu của ta, năm đó, mẹ ta mang thai, hoàng đế bãi triều, mời tới một tên vu sư (*), hần nói phía trên điện Kim Loan có điều gì đó khác thường, nhìn mây đen cuộn trào mãnh liệt nên nghi ngờ trong bụng mẹ ta là yêu nghiệt." Mắt Huyền Hân nhìn trắng sáng, bên trong đôi mắt phượng dài trào ra vẻ hiu quạnh, "Vu sư nói, thai nhi trong bụng là song thai, lớn ra đời trước sẽ trở thành yêu ma, mà bé...thì..." Nam tử dừng lại, không kể tiếp câu chuyện, mà chuyển giọng nói, "Bé...chính là Điện Trạch."

(*) phù thủy

Tịch Hề kinh hãi, nuốt những lời muốn nói xuống cổ họng, dịch người nằm xuống phía trước Huyền Hân.

"Không lâu sau, mẹ ta quả thật sinh hạ một cặp song sinh, mà ta lúc mới sinh, theo như lời Mịch Nương, ánh mắt có màu tím. Ông ta liền cho rằng ta là yêu nghiệt, cần phải nhốt cô tận gốc, nhờ có Mịch Nương không màng sống chết, cùng mấy người tâm phúc cả đêm đưa ta và Điện Trạch xuất cung, lẫn lộn bốn ba khắp chốn. Tìm được ông ngoại ta, cũng chính là Ngũ Nguyệt Minh, mình chủ đời trước." Giọng Huyền Hân trong trẻo, lạnh lùng mà hờ hững. Khi nhớ về bầu trời đêm ấy, giống như

âm thanh êm dịu khi gảy đàn cầm sắt vậy. "Cho đến khi sau khi ta lớn lên, ông ta mới biết chúng ta rốt cuộc vẫn ở bên trong Ngũ Nguyệt Minh. Bây giờ, Ngũ Nguyệt Minh thống lĩnh toàn bộ võ lâm, ông ta muốn xử lý nhưng có dã tâm mà không đủ tài lực. Hơn nữa, Tam Hoàng tử và Thái Tử cùng đầu tranh trong sáng ngoài tôi, ta cho rằng ông ta đã sớm vứt bỏ ý định này."

Tịch Hề không khỏi than thở, từ trong thâm tâm có thêm mấy phần nặng trĩu đối với Lão Thái Quân.

"Hoàng Đế hồ đồ như vậy, lại tin tưởng câu chuyện hoang đường của gã vu sư." Tịch Hề tức giận không ngừng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền."

"Đó không phải là chuyện hoang đường." Huyền Hân nhìn thấy động tác của nàng, đôi môi mòng nhẹ giọng. "Ta chính là yêu nghiệt."

"Hơi thở phát ra trong cuống họng, hốc mắt Tịch Hề có chút chua xót, đột nhiên tiến lên phía trước, hai tay kéo lấy miệng nam tử, "Nàng làm gì vậy?" Huyền Hân khó hiểu, gương mặt tuấn tú quay đi.

"Thiếp nói rồi, nếu ai còn dám nói đến hai chữ yêu nghiệt, thiếp sẽ rút đầu lưỡi của người đó." Hai tay nàng giữ khuôn mặt tuấn tú của nam tử, "Lè lưỡi ra, thiếp muốn rút lưỡi đi."

Trên mặt vẻ buồn bã an đầu đã biến mất, chỉ thấy nam tử áp sát lại gần, đầu lưỡi gọi mở đôi môi của nàng, thăm dò, "Rút không bằng cắn, nàng cắn đi."

Tịch Hề đỏ mặt, giọng nói mơ hồ từ khóe miệng vang lên, đùa nghịch trong vài phút, Tịch Hề sợ người nam tử không chịu nổi, thuyết phục Huyền Hân ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi. Răng môi vẫn còn lưu lại mùi hương, đầu lưỡi bị cắn có chút đau, Tịch Hề thấy sắc trời vẫn còn sớm, liền khẽ khàng đứng dậy, chuẩn bị đi tìm chút thức ăn, để sau khi Huyền Hân tỉnh dậy có thể lót dạ.

Người phu xe cùng mấy tên ám vệ rất thức thời, nghỉ ngơi ở phía xa xa. Tịch Hề mặc áo khoác ngoài, lặng lẽ chìm vào trong rừng.

Lúc còn bên cạnh Cửu ca, Tịch Hề học được rất nhiều thứ, hái được chút trái cây không có độc, lấy y phục bọc lại sau đó rời đi, chuẩn bị quay trở lại. Nhưng không ngờ đi được mấy bước, một đường tấn công nhanh như gió xuất hiện phía đối diện, không chút nề nang, đánh vào nửa bên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Hề.

Người nàng lão đạo, hai tay buông lỏng một chút, toàn bộ chỗ trái cây rơi xuống đất, lăn vài bước rồi vỡ vụn. "Cửu...Cửu ca?" Tịch Hề lật đật bám vào thân cây, miễn cưỡng đứng dậy. "Sau huynh ở đây?"

"Ta để cho muội trốn danh sách, không phải để cho muội ngủ cùng hần." Lộ Thánh Tước khi bước lên phía trên, nhìn thấy dưới cổ nàng hơi ửng đỏ,

dưới mặt nạ đôi mắt hung ác nheo lại.

"Huynh cũng nhìn thấy?" Tịch Hề đang đứng lên, sắc mặt nghiêm lại, cũng không tỏ ra chút ngượng ngùng.

"Như vậy tùy tiện!" Lộ Thánh Tước cắn răng, hai mắt đỏ thắm tựa như có thể nhóm lửa.

Tịch Hề ngồi xổm xuống, muốn nhặt trái cây bị rơi xuống đất, Lộ Thánh Tước thấy vậy, tiến lên một bước, dẫm nát đám trái cây chưa kịp nhặt dưới lòng bàn chân, ngay trước mặt nàng, "Ồ trong bãi đất hoang làm chuyện này mà không biết xấu hổ. Tịch Hề, sớm biết nàng như vậy, ta đã chiếm nàng trước rồi."

"Cửu Ca!" Tịch Hề buông hai tay dưới đất thu về, đứng dậy. "Ta đã hứa với huynh về danh sách đó, ta sẽ tự mình gắng sức, huynh không cần ép ta."

"Chờ muội?" Chân mày của hắn xoắn lại, "Ta đã theo sát quãng đường từ lúc ra khỏi Ngũ Nguyệt Minh, bây giờ là thời cơ tốt nhất, chỉ cần bắt Huyền Hân lại, ta không tin hắn không ngoan ngoãn giao danh sách ra cho ta."

"Huynh muốn làm gì?" Tịch Hề nhăn mày, kéo đôi mi thanh tú xuống, đôi mắt xinh đẹp ánh lên sự phòng bị.

"Đừng biểu lộ ánh mắt đó, người cần phải lo lắng không phải muội." Lộ Thánh Tước tiến lên một bước, ép sát, bàn tay ồn ào chụp lấy cổ tay Tịch Hề, đẩy nàng về phía trước. "Hôm nay, ta ở trong tình thế bất buộc."

"Không được. Như vậy, mọi cố gắng trước kia của ta đều uổng phí." Tịch Hề thật lòng muốn tri hoãn, "Huyền Hân tính tình rất mạnh mẽ, hắn sẽ không giao ra."

"Tịch Hề, đừng ép ta nữa." Lộ Thánh Tước nổi gân xanh, giận dữ không kiềm chế được. "Ta đưa nàng tới bên cạnh hắn, không phải để cho nàng gần như phản bội."

Cơ thể bị đẩy về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh ngắt, chau mày cup mắt, đến xem dấu vết phía sau, Cửu Ca không còn là một con người.

"Danh sách không lấy được về tay, một khi muội bại lộ....."

Sau lưng, Lộ Thánh Tước chẳng qua ép buộc nàng không ngừng đi tới chỗ Huyền Hân đang nướng náu, trong mắt của hắn, bởi vì căm ghét mà mất hết lý trí, hắn biết rõ sự do dự của Tịch Hề, duy chỉ có hôm nay, Huyền Hân một mình ở bên ngoài, bây giờ là thời cơ tốt nhất để bắt hắn lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nỗi Bi Thương Trong Lòng Sát Thủ

Bước chân lộn xộn dẫm đạp trên đám cành cây loang lổ nhiều màu, mép váy bị móc vào ngọn cây rắc rối khó gỡ, Tịch Hề xoay bước xé thành mấy mảnh, Lộ Thánh Tước vẫn theo sát ở phía sau. Mùi hương của gỗ lim phiêu tán trong không khí, nhưng càng tỏa ra càng khiến cho tinh thần con người trở nên căng thẳng.

Tịch Hề nhắm mắt suy nghĩ, thời gian ngắn ngủi như vậy, trước mắt vô cùng gấp rút. Trong khi đó, Lộ Thánh Tước lại biết rất rõ ràng nơi nghỉ chân của Huyền Hân, nhất thời nàng không tìm được cách ứng phó.

"Đừng nghỉ giờ chiều trò gì ra, Tịch Hề." Gã nam từ phía sau nàng không tự chủ được từ từ đưa bước chân lên, đưa tay khê đẩy sau lưng nàng.

Bước chân được duy trì, âm thanh cành cây khô bị dẫm đạp phát lên âm thanh chói tai, hai tay nàng buông thõng bên người, nắm chặt thành quyền, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hồi hộp mà nhăn nhó. Cách đó không xa, Huyền Hân đang yên ổn ngủ say, không cảm giác được một chút nguy hiểm đang cận kề. Tịch Hề nhìn về phía bên kia, mấy ám vệ đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Cho dù bây giờ nàng có kêu lên, cũng không kịp.

"Cửu ca, ta không muốn hành động theo cảm tính." Nàng dừng chân, ôm niềm hy vọng cuối cùng.

Một tay nam tử rơi nhẹ trên đầu vai, Lộ Thánh Tước nghiêng người tiến lên, "Tịch Hề, ta thay đổi ý định, dù là bại lộ cũng được, ta cùng ngươi sẽ lấy danh sách đó."

Hắn nắm năm đầu ngón tay, chậm chậm lấy lòng. Vai trái của Tịch Hề khẽ né tránh, "Hắn thì sao?"

Dưới lớp mặt nạ, khóe miệng Lộ Thánh Tước khẽ cong lên, hai tay khoanh trước ngực, giọng nham hiểm, âm trầm, "Tốt thôi, ta không quên hắn."

Tịch Hề giữ vững bước chân, khuôn mặt nhỏ nhắn, trong trẻo, lặng lẽ muôn phần khổ sở. Nàng xiết chặt nắm tay giống như đang quyết định việc gì đó trọng đại, mặt mũi khinh thường, thờ dãi, "Như vậy đi, người chờ ở đây, mặc dù Huyền Hân bị thương, có thể công lực vẫn còn, người có thể gần hân duy nhất chỉ có ta, ta sẽ bắt hân lại, nhưng người phải đáp ứng ta sau khi có danh sách liên thả hân ra."

Mặt Lộ Thánh Tước thoáng chút do dự, dường như không tin tưởng.

Trái tim Tịch Hề thấp thỏm theo sự hoài nghi trong mắt của gã nam tử. Sắc mặt của nàng che giấu sự oán hận, "Hân ở trong tay người. Cửu ca còn sợ ta có tâm tư đùa giỡn gì sao?"

Lộ Thánh Tước liếc về phía Huyền Hân nghỉ ngơi. Chốc lát sau, chân mày hơi giãn ra, lúc này mới gật đầu, "Đoán người cũng không có lá gan đó, nên nhớ, ta không muốn bị đùa giỡn trước mặt ta, nếu không..."

Đôi lông mày thanh tú của Tịch Hề xiết chặt, xoay người, giọng nàng khô khốc, không quay đầu lại mà nói, "Người biết là ta không dám."

Lộ Thánh Tước đứng im tại chỗ, nhìn Tịch Hề từng bước cách xa mình, bọn họ luôn ngắm nhìn bóng lưng của nhau, mà mỗi lần, đều là tự bản thân mình đẩy nàng ra ngoài."

Huyền Hân đang ngủ say, cánh tay lộ ra khỏi tấm chăn, vết máu màu đen xuyên thấu qua tấm lụa trắng băng bó thấm ra ngoài, Tịch Hề nhẹ bước chân, không đành lòng quấy rầy, bước chân lộn xộn tiến lên phía trước. Mới vừa ngồi xổm người xuống, liền thấy đôi mắt nhạy bén của nam tử mở ra, ánh mắt sắc bén đã biết được có người. Hai tay Tịch Hề rơi trên cánh tay của nam tử, bốn mắt giao nhau, không một tiếng động, khẽ nấp máy môi, "Gia, chúng ta gặp phiền toái."

Nàng chau mày, trên mặt biểu tình vô cùng khản trương, "Không ít, chúng ta làm thế nào?"

"Không phải sợ." Huyền Hân nắm nhẹ bàn tay của nàng, cảm giác được lòng bàn tay của nàng ướt sũng, "Chúng ta rời khỏi chỗ này trước, từ hôm nay sẽ có sương mù, điều này sẽ có lợi cho chúng ta."

Nghe nam tử nói chắc chắn, hai mắt Tịch Hề nhìn bốn bên không một chút dấu vết, quả thật sương mù dày đặc lan ra khắp rừng, bước ra ngoài mười bước đã khó nhìn thấy rõ. Tịch Hề bình tĩnh lại, lợi dụng lúc cánh tay chìm xuống liền hất tay, một con dao găm bén nhọn đâm thẳng về phía Lộ Thánh Tước cách đó không xa. Hân không nghĩ tới nàng sẽ tạm thời phản bội, trong lòng sốt ruột, suy nghĩ vừa hiện lên, hoảng hốt vội vàng né tránh.

"Đi!" Tịch Hề dùng hết sức đỡ cánh tay Huyền Hân. Lúc nam tử đứng dậy, hai người nhanh chóng ngã về phía bụi cây, lợi dụng sương mù để ẩn náu rồi đứng lên.

Cách đó không xa, nghe được động tĩnh, đám ám vệ lập tức đứng dậy, thuận tay cầm lấy trường kiếm, đi tới bên này, "Gia, Gia...."

Hai người ẩn nấp phía rừng sâu, vô số những bụi cây cao ngang người, ngăn cản tầm mắt của những người bám theo. Tịch Hề ngồi xổm người xuống, hai tay khản trương vén ống tay áo của Huyền Hân, nàng không dám thở mạnh, hai mắt xuyên qua đám cành lá thưa thớt, nhìn ra phía ngoài.

Một tấm áo choàng màu xanh đen dừng lại ngay trước mắt, bên cạnh ẩn hiện mấy gã mặc áo đen, "Cửu ca, bây giờ làm như thế nào?"

"Lục soát cho ta, bọn họ không đi ra phía ngoài khu rừng. Điều mấy người ra ngoài canh gác, quyết không để cho bọn họ chạy trốn ra ngoài. Giọng nói của Lộ Thánh Tước ở ngay bên tai, chỉ cần bọn họ vang lên một chút tiếng động cũng sẽ bị phát hiện.

Hai tay nắm chặt lấy nhau, Tịch Hề quay đầu lại, trong lòng sốt ruột liếc nhìn gương mặt tuấn tú, trầm ổn của nam tử liền tĩnh tâm lại. Nàng cắn chặt môi dưới, bước chân nhẹ nhàng dịch chuyển, tiến đến gần Huyền Hân. Đầu vai chạm nhẹ, nam tử vừa quay đầu lại, cánh tay dài đã cẩn thận ôm lấy nàng trong vòng ngực.

"Tiến lên phía trước." Hai mắt sắc nhọn của Lộ Thánh Tước quét về phía trước, đi đầu dẫn đường.

Tịch Hề thở hắt ra một hơi, trái tim đã nhảy vọt ra cổ họng, thiếu chút nữa thì ra ngoài.

Khu rừng sau khi tiếng bước chân càng lúc càng xa đã khôi phục lại sự tĩnh lặng, thỉnh thoảng có âm thanh của đám quạ lẫn với đám chim tước, phá vỡ khoảng không trên đỉnh đầu.

Một tay Tịch Hề vỗ nhẹ trước ngực, bị dọa sợ cả người toát mồ hôi lạnh. Hai mắt buông lỏng nhìn vết thương đang cứng lại trên cánh tay của nam tử, "Bọn họ trong chốc lát sẽ không rời đi, trên cánh tay của chàng có độc, không thể kéo dài được lâu như vậy."

"Không có gì đáng ngại," Huyền Hân áp nàng vào trong lòng ngực, ẩn nấp dưới gốc cây nhân khổng lồ, "Ta đã để cho ám vệ đi theo phát tín hiệu, sau khi trời sáng, sẽ có người tới đưa chúng ta ra ngoài."

Huyền Hân dựa vào gốc cây, xương quai xanh lúc ẩn lúc hiện, từng hạt mồ hôi to chừng hạt đầu tụ lại phía trước trán, nam tử kéo Tịch Hề đến bên cạnh mình, bả vai rắn chắc bao quanh lấy nàng, "Cái người vừa rồi, nàng quen không?"

Tịch Hề biết Huyền Hân có ý hỏi như vậy, lần trước ở vách đá, Huyền Hân đã thấy rõ ràng, "Là Cửu ca," Tịch Hề không chút giấu diếm, sắc mặt thản nhiên.

"Cửu ca?" Quả nhiên là hân, mình không đoán sai.

"Đứng." Tịch Hề gạt đầu, chuyện đã lơ lửng trên mặt nước cũng chẳng cần giấu diếm, "Đưa thiếp vào Ngũ Nguyệt Minh, chính là Cừu ca."

Bàn tay duỗi bên người Huyền Hân bắt đầu nắm chặt trong ống tay áo, trên mặt vẫn tĩnh bơ, một tay nam tử đè vết thương trên cánh tay, "Vậy hân, là ai?"

Tịch Hề cong hai chân, hai tay ôm lấy, "Thiếp chỉ để ý những chuyện mà Cừu ca giao phó, những chuyện khác, Cừu ca nhất định không để thiếp hỏi đến, thiếp vẫn nghĩ không ra, hân là người như vậy, làm sao có thể cam tâm tình nguyện làm việc vì người khác?"

"Vậy nàng thì sao, làm thế nào lại bị người ta khắc chế?" Huyền Hân nhẹ nhàng chớp đôi mắt phượng, "Chẳng lẽ hân nắm được điểm yếu của nàng?"

Tịch Hề liếc mắt nhìn lại, hàm răng khê cắn môi dưới, người ấy và bản thân mình đã là một, nếu để cho Huyền Hân biết chuyện của mình...đôi mắt của Tịch Hề mở ra, ánh mắt rõ ràng đang né tránh, "Từ khi thiếp nhớ được, thiếp đã ở bên cạnh Cừu ca, với thiếp mà nói, hân được coi là người thân."

"Người thân?" Đầu chân mày xoắn lại một cách miễn cưỡng, khoe miệng Huyền hân nâng nhẹ sau khi chạm đến đôi mắt cụp xuống phía sau, "Người thân cũng có lúc phản bội."

Tịch Hề ngẩn người, cho là Huyền Hân vì chuyện vừa mới xảy ra ở Hoàng cung. Một tay nàng xuyên qua khuỷu tay, tựa đầu nhẹ nhẹ trên bả vai của nam tử, "Không biết, chúng ta có thể sống sót mà ra ngoài không."

"Tịch Hề," Huyền Hân dán chặt gương mặt tuần tú vào đỉnh đầu của nàng, "Giao ta ra, nàng có thể đi ra ngoài."

Tịch Hề ngẩng đầu lên, tầm mắt liếc nhìn đôi mắt của Huyền Hân, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, đập nhẹ nhàng vào vết thương của nam tử. Bị đau, đôi lông mày kiếm đẹp đề của nam tử xoắn lại, "Nàng làm gì?"

"Bây giờ thiếp liền giao nộp chàng." Cái miệng nhỏ xinh của Tịch Hề nhẹ nhàng nhếch lên, nhưng hai tay lại bám chặt khuỷu tay của Huyền Hân không buông. Huyền Hân hạ đôi mắt, khoe mắt nở nụ cười, từ từ giãn ra, ôm thật chặt nàng trong lòng.

Gió đêm sắc bén thổi qua, dù có thời thế nào cũng không ra một chút ấm áp, trong lòng vô cùng đau khổ.

"Gia...gia..." Cách đó không xa, ám vệ vén màn sương mù dày đặc, một mạch tìm tới đây. Tịch Hề ngẩng đầu lên, vừa muốn đứng dậy liền bị một tay của Huyền Hân đè đầu vai lại, tỏ ý không muốn nàng có hành động thiếu suy nghĩ. Một âm thanh huyền ảo vang lên, bước chân dồn dập từ phía bên kia truyền tới. Chỉ trong một chốc lát, sau lưng phía xa xa hai bên triển khai đánh nhau kịch liệt. Dao kiếm vô tình, bầu không khí yên lặng, an tĩnh bị phá vỡ từng chút một. Rừng cây rậm rạp, tươi tốt, cành lá rơi xuống đầy trên mặt đất. Huyền Hân đè Tịch Hề trên ngực mình, ẩn náu sâu trong rừng.

Một hồi lâu sau, bên ngoài khôi phục sự yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dọa người. Tịch Hề nghiêng đầu rời khỏi khuỷu tay của nam tử, lộ đầu ra ngoài thận trọng nhìn xuyên thấu qua bụi cây hướng ra phía bên ngoài.

"Cừu ca, còn phải tiếp tục tìm sao?" Chờ trong giây lát mới nghe thấy có người mở miệng hỏi.

"Tìm, trời sẽ sáng ngay lập tức, đám sương mù đáng chết cũng phải tan." Lộ Thánh Tước tức giận, vung trường kiếm trong tay, một thanh kiếm phóng thẳng tới, thiếu chút nữa thì trúng mặt Tịch Hề. Nàng nghiêng người né tránh, đôi mắt sáng tròn tròn, cắn môi dưới nuốt tiếng kêu vào trong.

Tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng đi xa, trái tim treo lơ lửng trên cổ họng cuối cùng cũng rơi xuống. Hai tay Tịch Hề vén bụi cây, chỉ thấy cách đó không xa thi thể của mấy tên ám vệ ở gần chỗ nghỉ ngơi lúc trước, "Người của Ngũ Nguyệt Minh trước khi trời sáng sẽ đến đến kịp không?"

Huyền Hân không trả lời, Tịch Hề ngồi xuống, vừa chạm xuống đất liền cảm thấy có gì đó không đúng, "Gia, người thấy sao?"

"Àm...âm..."

Trên trời, một tiếng sét vang lên, ngay sau đó không đợi con người kịp nghỉ ngơi, mưa to trên bầu trời rơi xuống. Mặc dù có lá cây che chắn nhưng nước mưa vẫn có thể rơi trên người, tấp xuống đau đớn.

Sắc mặt Huyền Hân tái nhợt, trên đôi môi mỏng trào ra một chất nhầy màu đen bất thường. Thời gian bị trì hoãn lâu như vậy, chắc chắn là độc tính lại khuếch tán. Tịch Hề gắng hết sức kéo Huyền Hân tới một gốc cây cổ thụ, tìm tấm lá chuối dài hơn chiều dài cơ thể đắp lên trên người cho nam tử. Mặc kẹt ở một nơi không thể trốn thoát này, phát hiện ra thế giới rộng lớn như vậy, mong muốn tìm một chỗ dung thân thật khó khăn.

Huyền Hân khép đôi mi, rơi vào trạng thái hôn mê. Tịch Hề dựa người trên thân cây, để cho nam tử nằm trước ngực mình, lấy nhiệt độ cơ thể sưởi ấm giá lạnh trong người.

Hai vai khê run rẩy, co rút lại, đột nhiên một bàn tay nặng nề rơi xuống. Tịch Hề kinh hãi, lập tức quay đầu đi chỗ khác, lại thấy một tấm mặt nạ u ám đang sát lại gần mình, cái miệng nhỏ nhắn của nàng kêu lên, trái tim như treo lơ lửng trên bức tường cao, trong nháy mắt bị sụp đổ, "Cừu..."

Bàn tay của Lộ Thánh Tước bóp càn cổ mịn màng, dùng chút lực, kéo nàng từ dưới đất kéo lên, "Người dám phản bội ta."

Chỉ có một người trước mặt, mấy người còn lại nhất định đang chia nhau đi tìm tung tích bọn họ, Tịch Hề kéo cổ tay của hân, hai chân kiễng lên, "Ta không có."

"Còn dám cứng miệng." Lộ Thánh Tước hất tay, khiến nàng ngã xuống bên cạnh Huyền Hân, "Có được hân, bất kể sống hay chết, ta không tin Ngũ Nguyệt Minh không giao danh sách ra." Lộ Thánh Tước tiến lên một bước, ném con dao găm lúc trước nàng phi ra xuống dưới chân nàng, "Giết hân."

"Cửu ca." Hai mắt nàng rơi xuống trên con dao găm sắc bén, "Mục đích của chúng ta là danh sách, tội gì phải lấy tính mạng người khác."

"Đứng." Lộ Thánh Tước nghe vậy, ngồi xổm nửa người xuống, bóng dáng dài, cao lớn đè trên đỉnh đầu của Tịch Hề, tầm lưng rộng rãi chắn mưa đang rơi xuống sau lưng, "Ta vốn không muốn lấy mạng hân, nhưng mà, Tịch Hề....người động tâm thì ta không thể không hạ thủ."

"Ta..." Nàng bật lên một chữ, hồi lâu sau lại lên tiếng một lần nữa, "Ta chỉ vì danh sách mà thôi."

"Ta thà tin tưởng người." Lộ Thánh Tước đá con dao găm dúi chân, "Nếu vô tình, ta sẽ giết hân."

Tịch Hề còn muốn tranh cãi, quay đầu lại nhìn thấy hai gã đàn ông có đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm về phía Huyền Hân. Con dao găm dưới đất bị hân nhặt lên, đưa đến bên cạnh Tịch Hề, "Nếu người không thể động thủ, ta sẽ tự thực hiện."

"Người giết hân, cũng không có được thứ người muốn." Giọng Tịch Hề kiên quyết, âm thanh không khỏi cao giọng, "Cửu ca, người là người thông minh."

"Nếu Ngũ Nguyệt Minh không giao danh sách ra, ta sẽ treo hân trên cổng thành, phơi xác ba ngày, cho dù không có được, ta cũng lắm cũng mất đi một khoản giao dịch mà thôi." Ý đồ của Lộ Thánh Tước đã xác định, sát tâm hiện lên, hân chơi đùa với con dao găm trong tay, phần đuôi sắc nhọn, nhằm vào người nam tử đang hôn mê.

"Dừng tay." Tịch Hề căng thẳng, hai mắt đỏ ửng, "Ta tới đây."

Khuôn mặt Lộ Thánh Tước để lộ một nụ cười, đưa con dao găm trong tay cho Tịch Hề. Khí thế chèn ép áp sát sau lưng, nhìn mặt mũi Huyền Hân đang ngủ say, nàng từ từ giơ con dao găm trong tay lên, nắm chặt năm đầu ngón tay, do dùng hết sức mà chụm lại một chỗ. Nhưng từ đầu đến cuối không hạ xuống, một đòn này, nếu thật sự hạ xuống, nàng và hân cùng lắm là đoạn tuyệt, danh sách không có được cũng chẳng sao, sau đó nghe ngóng, nàng có thể đi theo Cửu ca trở về, tìm được huynh ấy, sau đó chữa khỏi bệnh hoàn toàn cho huynh ấy.

Ánh mắt mông lung...

Tịch Hề không muốn xuống tay, suy nghĩ một chút, trái tim đau đớn nhẹ dâng lên.

Nhìn lại dấu vết của Huyền Hân trên người mình, vẫn chưa hoàn toàn tan biến, quen thuộc như vậy, thật an lòng.

Tịch Hề đấu tranh, do dự, tay cầm cán dao, nắm chặt lại rồi buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, đầu ngón tay sắc nhọn mạnh mẽ đâm vào lòng bàn tay, tạo thành vết máu hình trăng lưỡi liềm, từng đường cắm sâu vào.

"Tịch Hề." Sau lưng, Lộ Thánh Tước thiếu kiên nhẫn, thúc giục, tựa như một nhát hạ xuống có thể khiến cho toàn bộ mọi chuyện phát sinh quay ngược trở lại.

Mờ mịt, mông lung, bên gò má từng giọt mồ hôi hột lăn xuống, bây giờ nội lực của nàng bị phong kín, Huyền Hân lại lâm vào trạng thái hôn mê, muốn đối phó với Lộ Thánh Tước là chuyện không thể, Tịch Hề khép lại hai mắt, cắn chặt hai hàm răng, nếu đã như vậy, cũng chỉ có thể.....

Tịch Hề kiên quyết hạ quyết tâm, trong đầu đột nhiên trở nên trống rỗng, lưỡi dao bén nhọn tại thời điểm nàng không chút do dự mà đâm xuống. Hoàn toàn không có quy củ, nhưng đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Triền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.